Micuța englezoaică

Catherine Sanderson

CATHERINE SANDERSON
Micuţa englezoaică

Lira, parte a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777 e-mail: comenzilirabooks.ro
www.lirabooks.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Andreea Năstase
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SANDERSON, CATHERINE
Micuţa englezoaică / Catherine Sanderson; trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera Internaţional, 2012 ISBN 978-606-600-950-8
I. Soft Graal (trad.)

821.111-31 135.1

Traducere din limba engleză Dana Purgaru

Prolog

M-am trezit brusc după două, poate trei ore de somn suprasaturat de alcool. Evenimentele din noaptea precedentă înotau în conştiinţa mea complet ruşinată şi mă simţeam incapabilă să mă mişc. Vina mă paraliza.

Mormoloc, fiica noastră, îngâna. Un murmur străbătea coridorul din camera ei către a noastră:

— Mami, mami, mami…

Rămase fără răspuns, sunetele aveau să devină din ce în ce mai insistente, iar volumul lor va evolua într-un crescendo ascuţit.

Cineva trebuia să se ducă la ea, să îi ridice corpul cald, cu miros de aşternut şi să îl aducă în patul nostru. O sarcină cu care m-aş fi delectat în oricare altă zi.

Oftatul meu şi protestul mâinii pe care mi-o aşezasem peste faţă ca să blochez lumina zilei ce se infiltra în camera noastră printre jaluzele avură efectul scontat.

Patul scârţâi când Domnul Broscoi se ridică şi bâjbâi fără a scoate niciun cuvânt spre camera lui Mormoloc. Dincolo de tăcerea lui se ascundeau multe critici. Că m-am întors acasă foarte târziu. Că am venit atât de ameţită încât cheia s-a luptat neputincioasă cu yala. Că nu aveam să fiu în stare să mă târăsc până la muncă.

Am auzit paşii revenind şi, o clipă mai târziu, degete nerăbdătoare îmi apucară mâna de pe faţă. Doi ochi gri-albăstrui mă priviră întrebători.

— Mama?

Un val de dragoste viscerală mă acapară, dar m-am luptat cu impulsul de a-mi trage fata lângă mine, de a-mi îngropa faţa în ceafa ei şi de a-i inhala parfumul cu iz de lapte, inocent.

— Mami are o durere groaznică de cap, am murmurat eu slăbită.

M-am întors pe-o parte şi mi-am îndesat faţa în perna rece. Dar nu simţeam nicio durere, cel puţin nu fizic. Eram, pur şi simplu, cuprinsă de groază, înspăimântată la gândul schimbării pe care urma să o declanşez în mica noastră familie. Speriată că lucrurile la care mă gândeam îmi puteau fi, cumva, citite pe faţă – o literă stacojie proaspăt tipărită pe fruntea mea.

Totuşi, în acelaşi timp, fiecare celulă a corpului meu vibra la o frecvenţă mai înaltă. Îmi simţeam sângele clocotind în vene, iar pielea mi se făcuse de găină. Teama – frica de a mă avânta cu capul înainte în necunoscut – era înfrântă de o bucurie ameţitoare. Niciodată nu mă simţisem mai vinovată, dar nici mai uluitor de vie.

Stăteam neclintită în timp ce Domnul Broscoi se mişca prin apartament nemulţumit că nu schiţez niciun gest să-l ajut. O îmbrăcă mai întâi pe Mormoloc, se aranja şi apoi îi turnă cerealele pentru micul dejun.

Chiar înainte de a auzi uşa de la intrare închizându-se acuzator în spatele lor, mă mâncau degetele să deschid computerul. Răsuceam în minte o înlănţuire de cuvinte şi eram nerăbdătoare să le introduc pe blogul meu cât timp erau încă proaspete, brute şi noi.

capitolul 1

Instantanee

Ziua în care am creat jurnalul anonim de pe internet, pseudonimul Petite Anglaise[1] mi-a răsărit în minte instinctiv şi păruse atât de potrivit, atât de natural, încât nu am mai luat în calcul o altă variantă.

Oricare fată de origine engleză care a trăit vreodată în Franţa ar spune că a fost numită, cel puţin o dată, *petite anglaise*[2]. Este un nume încărcat de semnificaţie – un ton afectuos insinuează faptul că respectiva nu este doar englezoaică, ci şi simpatică, iar o undă de lascivitate o face să pară sexy, dar subliniază şi părerea, des întâlnită, că fetele de origine engleză sunt uşuratice. Dar mai are un subînţeles, care mi s-a părut întotdeauna atractiv: cele două cuvinte însumează perfect tot ce am vrut să fie viaţa mea. Petite Anglaise: o fată de origine engleză tradusă în franceză – existenţa ei englezească transpusă în stilul francez.

Pentru pseudonimul meu – sau mai degrabă pentru „mouse-onimul" – mi-am luat libertatea de a elimina cuvântul „la" care ar fi trebuit, de drept, să îl preceadă, Petite a devenit prenumele meu, iar Anglaise numele de familie.

Cu doar câteva clicuri fanteziste, s-a născut un alter ego. E destul de uşor de ghicit ce a făcut ca aceste cuvinte să devină un pseudonim perfect şi evident. Dar mă lupt să identific sursa dorinţei mele ascunse de a deveni încă de la început Petite Anglaise. Ce naiba putea împinge o fată să scoată la suprafaţă din adâncurile existenţei ei aşa ceva, când nici măcar nu avusese ocazia să guste un croissant original? Când în vacanţele din copilărie rareori părăsea ţărmurile englezești, iar rădăcinile familiei ei erau adânc înfipte în comitatul Yorkshire? Ce era acel ceva care m-a făcut să mă îndrăgostesc de ideea de a mă cufunda într-o limbă şi o cultură care nu erau, de fapt, ale mele? Şi de ce Franţa?

---

[1] Micuţa englezoaică (n.tr.)
[2] Forma corecta, articulată: La Petite Anglaise (n.tr.)

Când a venit pe lume Mormoloc, mi-am petrecut noaptea în secţia maternităţii privind intens în ochii ei de nou-născut, de culoarea cernelii, şi m-am chinuit să înţeleg realitatea indisputabilă că aceasta era, de fapt, o persoană care se uita la mine, nu doar o versiune în miniatură a Domnul Broscoi sau a mea, sau a amândurora. Din afară, părea să ştie ce vrea, şi atunci am realizat că eu aş putea să nu am nici cea mai vagă idee care vor fi cărările pe care ar dori să le urmeze. Dar dacă urmăream cu atenţie modul în care i se va desfăşura viaţa, poate că aveam să văd indicatoare clare ce îmi vor arăta cine sau ce va deveni.

Pentru că, atunci când privesc în urma mea, scotocind în propriul meu trecut pentru indicii, cu claritatea pe care numai retrospectiva o poate oferi, observ o serie de momente definitorii. Clipe încărcate de semnificaţie, instantanee cu mine care, dacă unesc punctele, mă conduc statornic în locul în care mă aflu astăzi: de la franceză în Franţa, la Paris şi la Petite Anglaise.

Visul pe care-l trăiam cu ochii deschişi în copilărie şi care se repeta mereu era unul despre evadare. În timp ce maşina noastră Vauxhall Cavalier gonea pe autostradă, picioarele mele se îndoiau într-un unghi inconfortabil în spaţiul strâmt din spatele scaunului tatălui meu, stomacul se lupta cu răul de mişcare, iar o imagine rula dincolo de pleoapele închise. Refuzam să aud vocea surorii mele mai mici care stătea lângă mine, pe bancheta din spate, şi era mereu pusă pe ciondăneală. Mă imaginam alergând.

Făceam potecă prin lanul de grâu, traversam câmpurile, o tăiam prin grădinile oamenilor, săream peste ziduri şi peste pâraie.

Simţeam că era alt loc în care voiam să merg dar nu ştiam pe atunci unde se afla acesta. În visul pe care îl trăiam cu ochii deschişi traiectoria mea era paralelă cu maşina. Nici eul meu care alerga nu avea vreo bănuială cu privire la destinaţie.

Cu câteva zile înainte de a împlini doisprezece ani, îmbrăcată în uniforma bleumarin de la Şcoala de Fete Mill Mount Grammar, cu o fustă din nailon lungă până la genunchi ce trosnea din cauza electricităţii statice, m-am aşezat răbdătoare într-o sală de clasă

situată la mansardă. Biroul de lemn purta cicatricile a multe generaţii de grafitti şi era înclinat într-un unghi nefamiliar, astfel că trebuia să-mi aşez cu grijă stiloul, ca să nu se rostogolească pe podea. Când doamna Barker intră şi îşi scrise numele pe tablă entuziasmul meu se potoli pe moment. Era englezesc get-beget.

— *Bonjour tout le monde!*[3], spusese ea veselă.

Şi aşa a început prima mea lecţie de franceză. Am deschis manualul Tricolore, care purta urmele a multe degete şi avea să fie ghidul meu pentru următorii ani, mi-am împins pe nas ochelarii de copii studios şi m-am aplecat, plină de sârg, asupra primei pagini.

Franţa. Era o destinaţie spre care puteam să îmi îndrept paşii, un cârlig de care să îmi agăţ visele pe care le trăiam în timpul zilei. Atât de ademenitoare, de exotică, atât de ispititor de aproape.

Nu conta că orele de franceză de la şcoală nu constau în nimic mai mult decât în roluri repetate la nesfârşit şi conjugări de verbe. Nu conta că prima mea şedere lungă pe pământ francez nu avea să se petreacă decât abia după şase ani agonizanţi.

În timp ce stăteam într-o cabină numerotată din *laboratorul* pentru limbi străine al şcolii, cu nişte căşti greoaie pe urechi, ce blocau sunetele englezeşti ale lumii din jurul meu, am închis ochii şi am pretins că eram, de fapt, acolo. Tânjeam să gust cele două sute de grame de *pâte,* pe care mi se cerea să le cumpăr dintr-o băcănie, şi să vizitez biserica sau primăria după ce solicitam indicaţii unui trecător – bineînţeles, un om vârstă care purta o beretă.

— *Ecoutez, puis répétez!*[4], spunea, la începutul fiecărui exerciţiu, vocea de pe banda ce fâşâia.

„Ascultaţi, apoi visaţi”, ar fi fost mult mai potrivit.

M-am îndrăgostit definitiv şi nebuneşte de limba franceză şi, prin urmare, de Franţa. Şi nici acum nu pot explica de ce.

Abia în vara de dinainte să împlinesc optsprezece ani m-am suit în sfârşit într-un vagon din gara din York ce avea ca destinaţie Aeroportul Heathrow de unde urma să zbor spre Franţa. În timp ce îi

---

[3] Bună ziua tuturor (n.tr.)

[4] Ascultaţi, apoi repetaţi (n.tr.)

făceam cu mâna mamei mele îngrijorate, am tras de câteva ori aer adânc în piept şi am încercat să îmi potolesc fluturaşii ce băteau nebuneşte din aripi în pereţii stomacului meu. Îmi era greu să cred că se întâmpla cu adevărat. Cu degetele tremurânde mi-am desfăcut pentru a nenumărata oară rucsacul ca să verific dacă paşaportul era la locul lui, înfăşurat în jurul biletelor pe care le cumpărasem cu banii de la slujba de sâmbătă la care serveam ceai cu brioşe, smântână şi gem doamnelor puternic parfumate.

Timp de mai mulţi ani m-am certat teribil cu părinţii mei de fiecare dată când era abordat subiectul spinos al schimbului de experienţă cu Franţa, indignată de refuzul lor de a-mi uşura calea. Nu a dus nicăieri; au fost incapabili să-şi depăşească ideile preconcepute legate sosirea unui străin în casa lor. Dar, în sfârşit, a venit vremea când ajunsesem la o vârstă la care puteam decide singură. Excursia la Lyon avea să fie botezul meu. Pentru următoarele două săptămâni urma să stau la Florence şi la familia ei. Să dorm într-un pat acoperit cu aşternut franţuzesc. Să mănânc mâncare franţuzească la masa lor, ştergând farfuria cu o bucată de baghetă crocantă, la fel ca personajele din cărţile lui *Pagnol*[5], pe care le devorasem, sau ca actorii din cele câteva filme subtitrate pe care le găsisem în magazinul video local. Urma să vorbesc în franceză şi numai în franceză în fiecare zi, vreme de două săptămâni.

Timp de optsprezece luni i-am scris lui Florence – peste ale cărei date de contact dădusem întâmplător la rubrica de prietenii prin corespondenţă a unei reviste găsite într-o clasă – scrisori lungi, minuţios meşteşugite, rugându-mă ca într-o zi să primesc de la ea o invitaţie. Florence îmi răspundea mereu în franceză. Îmi împărtăşea obsesia pentru The Cure, iar în fotografia pe care mi-o trimisese avea ochii căprui încercuiţi cu o tonă de creion dermatograf, exact ca Robert Smith[6]. Gropiţele din obraji şi pistruii de pe nas contrastau cu imaginea de fată dură pe care încerca să o afişeze şi erau ciudat de

---

[5] Marcel Pagnol (1895-1974) romancier, scenarist şi producător de film francez (n.tr.)

[6] Liderul formaţiei The Cure (n.tr.)

înduioşători.

În sfârşit, urma să ne întâlnim. Eram hotărâtă să o iubesc şi când aveam să o întâlnesc în realitate.

În timp ce trăgeam după mine geamantanul, la ieşire din zona de sosiri a aeroportului, cuprinsă dintr-odată de un ecou al timidităţii ce fusese povara adolescenţei mele, o o fată în salopetă scurtă se apropie grăbită.

— Cat-reen! exclamă ea. *C'est bien toi?*[7]

Am dat afirmativ din cap, cu limba împleticită şi am savurat muzica numelui meu reîncarnat în franceză. Ce frumos suna Catherine pe buzele ei!

Florence era mai scundă decât îmi imaginasem, iar părul ei mirosea puternic a fum de ţigară în timp ce se aplecă spre obrazul meu ca să îmi dea primul *bise*[8] franţuzesc. Accentul nu semăna cu nimic din ce auzisem în oricare dintre exerciţiile de înţelegere lingvistică pe care le ascultasem în laboratorul de limbi străine şi timp de câteva zile am fost nevoită să o pun să repete totul, rar, de mai multe ori.

Speranţa mea ascunsă era că mă va învăţa argoul local atât de autentic, astfel încât profesorii mei de acasă să rămână consternaţi, iar colegii să fie muţi de invidie.

Comitetul de primire pe care îl adusese Florence la aeroport mi-a dat de înţeles tot ce trebuia să ştiu despre traiul ei lipsit de griji. Acesta era format dintr-un fost prieten şi doi fraţi mai mici. Şi niciun mijloc de transport. Planul, din câte am putut înţelege, era să luăm un autobuz spre locul de muncă al fratelui ei mai mare, la poşta dintr-un sat din apropiere. Dacă el era acolo, urma să ne ducă cu maşina; dacă nu, trebuia să facem autostopul până în satul ei. Tatăl, văduv, lucra în schimbul doi la o fabrică locală de câmaţi şi avea să ajungă acasă după ora cinei.

Cu degetele mari ridicate, eu şi Florence stăteam pe iarba de pe

---

[7] Eşti bine? (n.tr.)
[8] Sărut (n.tr.)

marginea drumului, în timp ce băieţii se postaseră mult mai în spate, lângă geamantanul meu greoi, ca să nu ne pericliteze şansele. Bine că părinţii nu mă puteau vedea urcându-mă în maşina unui străin francez, pe cale de a deveni subiectul unei poveşti menite să educe generaţiile viitoare de elevi implicaţi în schimbul de experienţă. „Vă aduceţi aminte de fata aceea din Anglia? Ştiţi voi, cea care a sfârşit tranşată şi folosită drept umplutură pentru cârnaţi.

Dar chiar dacă era vreun pericol, nu îmi păsa. Fiecare simţ îmi era amplificat şi eram prea ocupată să mă desfăt cu ceea ce vedeam în jur: maşinile cu plăcuţe ciudate care goneau pe sensul greşit, felul în care fraţii lui Florence gesticulau nu numai cu mâinile, ci şi cu umerii în timp ce discutau între ei, ritmul nefamiliar al propoziţiilor lor, ţiuitul a o mie de cicade invizibile, ascunse în vegetaţia mărăcinoasă din jurul nostru…

Eram atât de prinsă de moment încât chiar nu realizasem că în sfârşit o maşină încetinise şi se oprise pe drumul prăfuit.

— *Cat-reen, reveille-toi!*[9], strigă Florence punându-şi mâna pe braţul meu şi smulgându-mă din visare. Uite, opreşte. Să mergem!

Aruncă ţigara Gauloise fumată pe jumătate, o strivi cu o mişcare experimentată între talpa de cauciuc a pantofului sport şi drumul prăfuit şi se apleacă pentru a discuta cu şoferul, prin portiera cu geamul pe jumătate coborât.

După negocieri îndelungate, am îndesat geamantanul în portbagaj şi ne-am aşezat pe bancheta din spate, împreună cu unul dintre fraţii ei.

— Şi ceilalţi unde sunt? am întrebat eu în jargonul meu franţuzesc.

— O, nu-ţi face griji în privinţa lor, răspunse Florence ridicând din umeri nepăsătoare. O să facă şi ei autostopul.

În timp ce maşina prindea viteză, ochii mei devorau fiecare indicator, fiecare cutie poştală galbenă, fiecare magazin prin faţa căruia treceam. Era ca şi cum păşisem în paginile manualului de franceză. Totul părea la fel de străin şi de exotic pe cum îmi dorisem

---

[9] Trezește-te! (n.tr.)

cu disperare să fie. În ciuda tuturor lucrurilor din jurul meu care erau pur franţuzeşti, o parte din mine simţea că aparţinea acelui loc.

îmi venea să mă iau în braţe de încântare – reuşisem cu adevărat să ies din context, aşa cum visasem să se întâmple.

Trei ani mai târziu, când „anul în străinătate” devenise cel mai arzător subiect de conversaţie spre sfârşitul celui de-al doilea an de universitate, nu îi mai spuneam aşa. Avea să fie „anul petrecut în Franţa”, cu câteva luni în Germania agăţate de finalul lui, pentru a îndeplini cerinţele cursului. Am completat o cerere de slujbă ca asistentă de engleză fără să-mi pese în care regiune a Franţei aveam să ajung, deşi am eliminat Parisul de pe listă. Ţinând cont de trecutul meu petrecut într-un orăşel mic, grandoarea capitalei mă intimida. Ştiam că o să-l vizitez, bănuiam că drumul mă va duce într-un final acolo, dar nu eram încă pregătită pentru Oraşul Luminilor.

Repartizată la un liceu din Yvetât, un orăşel comercial şters şi lipsit de inspiraţie din austera Normandie, sarcina mea era să „predau” conversaţia în engleză, câteva ore pe săptămână, unor grupuri de tineri nepăsători, îmbrăcaţi în jeanşi. Slujba, care nu mă atrăgea în mod deosebit, era pur şi simplu o preocupare secundară. Tot ceea ce conta pentru mine era că urma să petrec nouă luni în Franţa.

Acasă însemna acum o cameră mică dintr-o mansardă din apropiere de Rouen, închiriată de la o profesoară de la şcoală şi de la soţul ei, acordor de piane, pe care nu l-am văzut decât foarte rar.

În primele săptămâni şi luni mi-am petrecut cea mai mare a timpului împreună cu alte asistente de engleză, încălzindu-ne mâinile pe căni aburinde cu ciocolată caldă în Cafénele pline de fum, tânjind după iubiţii noştri şi mimând accentele comice englezeşti ale elevilor noştri – şi uneori ale profesorilor lor.

Curând experienţa ajunsese să fie sub aşteptările mele – în loc să mă scufund total în limba şi în cultura franceză, eu le vorbeam toată ziua elevilor în limba mea, apoi îmi petreceam timpul, după ore, cu o gaşcă de amice englezoaice.

Într-o sâmbătă tomnatică, mă plimbam agale prin centrul pietonal al oraşului împreună cu Claire, o prietenă din Anglia, şi păşeam pe

macadamul alunecos acoperit cu frunze umede, de culoarea cuprului. Ne-am oprit în dreptul căruciorului unui vânzător ambulant de lângă *Gros Horloge* şi am cumpărat clătite fierbinţi umplute cu ciocolată, cu unsoarea lor untoasă înmuind ambalajul de hârtie. În timp ce luam prima muşcătură, Claire îmi făcu un semn conspirativ, arătând către un băiat înalt ce se apropia de noi cu un ciobănesc alsacian în lesă şi flancat de doi prieteni mai scunzi.

— ÎI ştii pe profesorul acela de engleză care m-a invitat să iau cina împreună cu familia lui săptămâna trecută? mă întrebă ea şi apoi se opri să mestece o gură de clătită. Acela e fiul lui, Yann. N-arată rău, nu-i aşa?

Pe măsură ce se apropia, l-am studiat pe băiatul slăbuţ – evident student – cu pometii pronunțați, nasul cu trăsături romane, faţa expresivă şi ochii albaştri-verzui. Purta o haină lungă, gri-închis, ce se prelungea peste jeanşii deschişi la culoare scoţându-i în evidenţă înălțimea, şi un pulover cu fermoar la gât, tip *camionneur*[10], ce părea a fi în acel an vestimentaţia obligatorie pentru toţi bărbaţii francezi.

Jenată brusc, m-am rugat să nu am urme de ciocolată în jurul buzelor. Yann nu doar că nu arăta rău, era de-a dreptul superb. Înalt, brunet, răspândea un aer melancolic despre care nu am reuşit să-mi dau seama cărui lucru se datora exact, dar era inconfundabil francez. În acel unic moment electrizant am ştiut că dacă Yann mă va plăcea, prietenul meu de la universitate şi dorul de casă aveau să devină istorie. Acolo, chiar în faţa ochilor mei, stătea un motiv convingător ca să evoluez la modelul franţuzesc – un paşaport spre viaţa după care tânjeam.

M-am văzut cu Yann de multe ori în următoarele săptămâni, împreună cu Claire şi cu celelalte asistente, şi am devenit din ce în ce mai stânjenită în prezenţa lui odată ce începeam să fiu din ce în ce mai obsedată de el. Era oare o utopie, sau faptul că îmi trimitea continuu semnale pentru a-mi atrage atenția – chiar dacă nu era vorba de nimic serios – însemna că era atras de mine?

---

[10] Şofer de camion (n.tr.)

O excursie la Paris cu Claire, Yann şi gaşca lui de prieteni mi-a oferit în sfârşit pretextul de care aveam nevoie pentru a afla sigur răspunsul. Şi, în clipa în care s-a strecurat pe scaunul de lângă mine în trenul pe care l-am luat din gara Rouen, am ştiut că instinctele mele nu se înşelaseră.

Ne-am sărutat în semiîntuneric, înconjuraţi de trupuri adormite, mumificaţi în saci de dormit, pe podeaua din gresie a apartamentului unui prieten. Eram în al nouălea cer. Aveam un prieten francez, sexy şi exotic. Al meu. Iubeam mutrele pe care le făcea când vorbea în limba lui maternă, gama variată de gesturi din braţe, în stil galic, şi fiecare mişcare a umerilor lui subţiri, care spuneau atât de multe, dar şi faptul că în doar câteva secunde putea încropi ceva de mâncare – prepara o salată cu vinegretă de casă absolut perfectă.

Cu fiecare sărut, cu fiecare cină la părinţii lui, eram cu un pas mai aproape de ţelul meu: să-mi clădesc o nişă în Franţa şi să fac din aceasta ţara mea.

Prima oară când am dormit împreună am conceput o scuză neconvingătoare: o cină prelungită în compania prietenilor şi faptul că se făcuse prea târziu să mă întorc în camera mea închiriată. Nimeni nu s-a lăsat păcălit, dar părinţii lui Yann ne-au făcut jocul.

A doua zi dimineaţă, în drumul spre bucătărie, unde urma să fac Caféaua, îmbrăcată într-un tricou împrumutat de la Yann despre care el mă asigurase că era decent, şi totuşi în care mă simţeam exact pe dos, m-am strecurat pe lângă pereţi, topită de ruşine, cu ochii în pământ. Tatăl lui Yann stătea pe scaunul său preferat, lângă fereastră, prefăcându-se că citea *Liberation,* însă, după felul în care îi tresărea ziarul în timp ce treceam pe lângă el, mi-am dat seama că observase starea mea de disconfort.

— *Alors, c'etait comment hier soir?*[11] mă întrebă cu ochii scăpărând deasupra ziarului.

Obrajii mei luară foc. Cum a fost aseară? Oare chiar mă chestiona în legătură cu performanţele fiului lui în dormitor? Chiar şi în Franţa,

---

[11] Deci, cum a fost noaptea trecută? (n.tr.)

o ţară recunoscută pentru toleranţa sa, nu putea fi un lucru normal pentru un părinte.

— *Le dâner, je veux dire, bien sûr*[12], adăugă el ca pentru a pretinde, în cazul în care aş fi tras concluzia greşită, că eroarea mi-ar fi aparţinut în totalitate.

Dar, când l-am privit întrebătoare pe Yann şi i-am observat rânjetul, am ştiut că aluzia tatălui său fusese cât se poate de intenţionată.

— A fost o seară plăcută, mulţumesc, am răspuns eu uitându-mă încă la Yann în timp ce vorbeam.

Ceva din ochii lui m-a impulsionat şi m-a făcut să dau uitării pentru un moment stânjeneala.

— În mod sigur cu toţii ne-am simţit foarte bine, am adăugat eu cu ceea ce am sperat că ar fi fost un zâmbet sugestiv.

Tatăl lui Yann pufni şi se abţinu să nu râdă.

— Le zice bine această *petite anglaise,* spuse pe jumătate pentru el, pe un ton aprobator.

Am savurat felul în care a sunat noul meu nume şi l-am purtat, din acel moment, ca pe o decoraţie a mândriei.

Un an mai târziu am primit un post la Sorbonne Nouvelle – ruda săracă a Universităţii Sorbona, adăpostită într-o clădire din anii ’70, cu un farmec dubios. Aceasta a fost o mostră de noroc chior atât de incredibil încât aproape că îmi părea predestinat.

Parcursesem cu ochelari de cal anii de studii de superioare, cu atenţia fixată la Sfântul Graal, Franţa, fară să mă gândesc serios la un drum, la o carieră. Slujba de profesoară ce mi-a picat din cer, pentru care nu mai aplicase nimeni altcineva din anul meu, era mecanismul perfect ca să câştig puţin timp. Nu numai că avea să mă ducă la Paris, dar îmi oferea un an în care să îmi plănuiesc următoarea mişcare. Iar când universitatea mea nu a reuşit să găsească nici în anul următor măcar un singur absolvent dornic să fie trimis acolo – o situaţie fără precedent – contractul meu pe un an s-a prelungit, cu o elasticitate

---

[12] Cina, am vrut să zic, desigur (n.tr.)

convenabilă, la doi ani.

Un autocar Eurolines m-a lăsat într-o dimineaţă de septembrie într-o parcare oarecare de undeva de lângă La Fourche, la nord de Place de Clichy, dacă îmi amintesc bine, deşi la acea vreme aveam numai o vagă idee asupra geografiei oraşului. Nu am zăbovit. Mi-am săltat rucsacul pe umeri şi m-am îndreptat direct spre cea mai apropiată staţie de metrou, unde am cercetat harta. Fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi aveam nevoie de un loc în care să stau. Închiriasem o cameră pentru o săptămână în clădirea pentru studenţi de lângă Denfert Rochereau, dar prima mea destinaţie era Biserica Americană de pe Quai d'Orsay şi panoul, pe care mi se spusese că îl voi găsi acolo, cu anunţuri scrise de mână ce conţineau oferte de cazare pentru studenţi.

Am pornit către Pont d'Alma şi am traversat oraşul cu o serie de trenuri de metrou. N-am văzut nimic altceva în afară de reflexia mea în geamuri şi n-am simţit decât

o venă ce îmi pulsa nervos la tâmplă. Am ajuns la destinaţie şi am urcat treptele din beton clipind des din cauza soarelui orbitor.

Primul lucru pe care l-am observat a fost Turnul Eiffel, care se contura la orizont, ridicându-se dintre clădirile de apartamente şi birouri ce mărgineau cheiurile. Am fost la fel de impresionată ca atunci când l-am văzut prima oară, alături de Yann. Fusesem surprinsă de faptul că era vopsit într-o nuanţă de maro, ce semăna cu rugina.

— Este doar un stâlp supraevaluat, am zis eu în acel moment prefăcându-mă neimpresionată şi primind în joacă un ghiont în coaste.

Acum, în timp ce scormoneam în buzunar după hartă şi încercam să descopăr unde mă aflam, am avut un sentiment de încântare. Ajunsesem. Asta era! Parisul urma să fie casa mea.

Primul număr pe care l-am notat de pe panou şi l-am format cu degetele tremurânde de la un telefon public din apropiere era al unei

femei care închiria o *chambre de bonne*[13], la câteva minute de mers – o mansardă strâmtă în fostele spaţii rezervate servitorilor, la ultimul etaj de sus al unei clădiri impozante, din piatră, cu uși greoaie, duble, și un hol din marmură. Camera, în care se ajungea uşor pe o scară de serviciu, oferea o priveliște generoasă, ce se întindea peste Champ de Mars, spre stâlpul supraevaluat. Entuziasmul meu se diminuă însă, atât din cauza perspectivei de a împărţi aceeaşi toaletă şi acelaşi duş cu gazda, dar și a faptului că ea locuia chiar sub această încăpere, prea aproape de mine ca să mă simt confortabil. Așa că m-am întors descurajată la telefonul public, ca să-mi încerc norocul cu următorul număr de pe listă.

Un duplex în arondismentul XI, la mică distanţă de Place de la Bastille, fu cea de-a doua încercare.

Clădirea avea aceeaşi vârstă cu cea burgheză pe care tocmai o vizitasem, însă orice asemănare se oprea aici. Cartierul aparţinea în mod cert clasei muncitoare așa că, în loc de pietre meșteșugit lucrate şi ferestre ornate, faţada de pe rue de la Roquette era zugrăvită în alb şi nu avea niciun ornament. În momentul în care am intrat în clădire, a fost dragoste la prima vedere. Am ţâşnit imediat vizavi, la cea mai apropiată bancă, să încasez banii pe fiecare cec de călătorie pe care îl aveam la mine ca să achit garanţia și să închei afacerea.

Gazda mea părea destul de alunecoasă – o femeie divorţată, cu aspect frapant, şic, dar în acelaşi timp ciufulit, ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din pat şi aruncase pe ea nişte haine de firmă. Nu mi-a dat să semnez niciun contract de închiriere şi m-a instruit să îi plătesc chiria în mână când venea în vizită, la începutul fiecărei luni.

Nu intenţionam însă să las acest aranjament neconvenţional să mă indispună. Două camere cu baie şi bucătărie la acelaşi preţ ca mansarda strâmtă pe care tocmai o vizitasem lângă Turnul Eiffel. Pur şi simplu era o ocazie prea bună ca să o pierd.

Mi-am sprijinit spatele de ceea ce era acum uşa mea de la intrare şi am admirat priveliştea în timp ce ascultam paşii gazdei mele

[13] Cameră pentru servitori (n.tr.)

îndepărtându-se pe scară, iar zâmbetul îmi era aproape prea mare ca să fie cuprins de faţă. Era prima *chez moi*[14], şi era în Paris.

Şcolăriţa timidă care se agăţase de manualul Tricolore, adolescenta de optsprezece ani lipsită de griji care alerga de nebună în satul lui Florence, studenta cu ochi licărind în preajma primului ei amorez francez… Toate eurile mele trecute mi se uitau acum peste umăr, frecându-şi palmele de satisfacţie. Trăiam apogeul tuturor viselor.

Putea să înceapă capitolul de pariziană a lui Petite Anglaise!

capitolul 2

Pariziană

Rue de la Roquette era animată atât ziua, cât şi noaptea. Flancată de buticuri, de localuri şi de restaurante, începea cu barurile pline ochi de la Bastilia, devenea din ce în ce mai ponosită pe parcurs şi se termina cu sanctuarul paşnic de la cimitirul Pere Lachaise.

Deşi nu eram obişnuită să stau singură, foarte rar m-am simţit astfel. Viaţa mea era acordată la muzica din cartier – vorbăria animată a trecătorilor de sub fereastră, vibraţiile basului de la magazinul de muzică de la parter, strigătele beţivilor care se împleticeau pe drumul spre casă la primele ore ale dimineţii.

Nu numai sunetele străzii pătrundeau în casă. Când luminile erau stinse, neonul verde de deasupra farmaciei de vizavi infuza în dormitor o strălucire stranie, fosforescentă, iar livingul era colorat într-o nuanţă de portocaliu-deschis de la stâlpii de iluminat din intersecţiile apropiate.

Înăuntru totul era perfect parizian. O nişă cu două plite electrice deasupra unui mini frigider alcătuiau bucătăria. Cele două camere principale erau micuţe. Cada era atât de scurtă încât trebuia să îmi ţin genunchii la bărbie. Într-un colţ umed al dormitorului, mucegaiul negru începuse să avanseze de-a lungul tapetului crem cu modele de

---

[14] Acasă la mine (n.tr.)

frunziş, iar aşternutul se uda deseori când se atingea de el.

Apartamentul era neprimitor iarna. Micuţele calorifere electrice de perete erau cuibărite sub fiecare fereastră, tocmai bine ca orice căldură să scape pe stradă înainte de a lăsa vreo urmă în cameră. Întorcându-mă acasă după vacanţa de Crăciun am găsit un strat gros de gheaţă sub fereastra din dormitor şi mi-a luat o eternitate ca să îl topesc.

Însă nimic din toate acestea nu conta pentru mine. În cea mai mare parte a timpului eram plecată, băteam oraşul pe jos, înarmată cu harta Parisului sau cu un ghid, o Petite Anglaise singuratică în elegantul său oraş adoptiv, care absorbea fiecare picătură franţuzească precum un burete şi se minuna la fiecare detaliu.

Respiram mirosurile aparte ale Parisului – aluatul copt de la *boulangeries*[15] pe lângă care treceam o dată la câteva sute de metri, duhoarea de brânză veche de capră care anunţa că la zece paşi mai în faţă era o *fromagerie*[16], mirosurile încărcate de sulf din staţiile de metrou ce se ridicau dintre grilajele de metal la nivelul străzii şi izul caracteristic de urină din ganguri.

Fiind foarte strâmtorată, Parisul avea gustul unui espresso amar, pe care îl beam în timp ce îmi încălzeam discret degetele de la picioare lângă radiatorul dintr-o Cafénea, al unei înţepături acide de vin roşu ieftin sau al unsorii unui *pain au chocolat*[17] ce mi se topea în gură.

Ca asistentă, aveam o legitimaţie specială de profesor ce îmi permitea accesul gratuit la aproape orice muzeu din oraş, aşa că le-am vizitat pe toate: Pomposo sau Beaubourg, cum îi spuneau parizienii sadea – unde am urcat scările până la ultimul nivel şi m-am bucurat de priveliştea deschisă, Muzeul Picasso din inima cartierului Marais, cu grădina lui liniştită, înconjurată de ziduri, şi Muzeul Rodin situat în umbra Domnului Invalizilor. M-am plimbat prin Luvru unde am început cu relicvele egiptene, dar niciodată nu

---

[15] Brutării (n.tr.)

[16] Prăvălie de brînzeturi (n.tr.)

[17] Pateu cu ciocolată (n.tr.)

am ajuns la M*ona Lisa.*

În schimb, am savurat o Caféa la Caféneaua Marly ca să-mi odihnesc picioarele obosite şi să admir piramida de sticlă ce păzeşte intrarea principală.

Locurile mele preferate se îndepărtau de cărările bătătorite. Îmi plăcea să mă strecor afară din campusul universitar Censier ca să beau ceai de mentă în curtea acoperită cu mozaic a Marii Moschei din Paris, sau să iau o gustare la Arenes de Lutece, primăvara.

În pauzele dintre ore îmi omoram timpul în micuţele cinematografe de pe rue des Ecoles unde am văzut nenumărate filme hollywoodiene vechi, alb-negru.

Dar, ca şi la Rouen, mi s-a părut frustrant că cercul meu de prieteni era format, în marea majoritate, din experţi, la fel ca mine, profesori colegi de la universitate sau englezi ori americani pe care îi întâlneam în baruri. Seara, petreceam ore în şir comparând notiţele despre experienţele noastre şi, deşi mă simţeam foarte bine, râvneam la mai mult de-atât. Am sperat să mă împrietenesc cu studenţii, dar am fost foarte dezamăgită să aflu că majoritatea locuiau cu părinţii şi plecau acasă imediat după ore, spre suburbiile îndepărtate cu RER[18].

Îmi scăpase o parte vitală a experienţei după care tânjisem: trăiam pe lângă francezi, nu printre ei. Contemplam viaţa franceză, însă nu făceam parte din ea. Eram la un pas de a-mi împlini visul, şi totuşi această mică diferenţă părea uneori de nedepăşit.

După ce am trecut şi de a doua iarnă pariziană – un anotimp geros, presărat cu nemulţumiri şi punctat de greve generale ce au întrerupt cursurile timp de câteva săptămâni – am început să mă agit în legătură cu viitorul meu în Franţa.

Contractul pe care-l aveam nu mai putea fi prelungit. Oricum, nu asta îmi doream. Meseria de profesoară nu era vocaţia mea; fusese doar un mijloc convenabil de a ajunge în Franţa. Trebuia să găsesc urgent o alternativă ca să-mi câştig traiul, ceva permanent care să

---

[18] Trenuri de metrou subterane şi supraterane ce unesc Parisul cu suburbiile (n.tr.)

mă ajute pe termen lung.

O întâlnire ocazională cu prietenul unui prieten, un asistent administrativ la o firmă de avocatură americană, mi-a dat răspunsul pe care îl căutam: aveam să urmez un curs de secretariat bilingv. Era cerere mare de asistenţi a căror limbă de bază era engleza şi care vorbeau fluent franceza. Era slujba perfectă pentru Petite Anglaise.

Dar planul meu avea o parte proastă: singura diplomă importantă pe care o aveam era obţinută în Anglia. Francezii aveau o zicală pentru situaţia în care mă aflam: *Devoir reculer pour mieux sauter*[19]. Era necesar să strâng din dinţi şi să fac câţiva paşi înapoi înainte de a mă arunca iarăşi cu capul înainte. În ciuda reţinerilor, nu aveam încotro decât să mă întorc în Anglia pentru câteva luni înainte să încep următoarea etapă a vieţii mele în Paris. Un sentiment de groază îmi strângea stomacul de fiecare dată când mă gândeam să părăsesc Parisul. Bântuind prin piaţa de legume şi fructe de pe bulevardul Richard Lenoir, ticsită de lume, cu picioarele la mila cărucioarelor pentru cumpărături – de care parizienii de toate vârstele păreau atât de ataşaţi – am simţit un nod în gât.

Singură la *Chacun cherche son chat*[20], care rula la Majestic Bastille, am urmărit, vrăjită, evenimentele care se desfăşurau în cartierul pe care îl ştiam atât de bine: spălătoria cu roşu şi alb, Caféneaua mea preferată, magazinul de muzică de unde luam fluturaşi pentru cluburile de noapte… La final, când spectatorii au izbucnit în aplauze entuziaste – un fenomen la care am asistat numai în Franţa– lacrimile îmi curgeau şiroaie, în semiîntuneric. Anglia îmi părea plată, alcătuită din numai două dimensiuni, în comparaţie cu bogăţia şi textura vieţii din Paris, unde mă simţeam încontinuu provocată să stăpânesc o limbă ce nu îmi aparţinea, unde fiecare obstacol pe care îl depăşeam reprezenta o mică izbândă personală.

Cam în acea perioadă m-am împrietenit cu Sarah, o colegă lector la universitate. O scoţiancă cu o coamă de bucle negre şi cu o aplecare

---

[19] Trebuie mai mult avînt ca să sari mai sus (n.tr.)

[20] Filmul *Cînd pisica nu-i acasă,* 1996 (n.tr.)

spre sexul cu necunoscuţi. Comportamentul lui Sarah mă fascina şi mă oripila totodată. Nu făcea nimic pentru a alunga ideile preconcepute ale francezilor despre micuţele englezoaice şi standardele lor morale joase, deşi ar fi nedrept să o consider pe Sarah singura responsabilă de perpetuarea acestui mit, în special pentru că, fiind din Scoţia, era, mai degrabă, o *petite écossaise*[21].

Într-o seară de martie, cu două sau trei luni înainte de iminenta mea plecare, stăteam cu Sarah, cu picioarele încrucișate, pe singurul pat folosit pe post de canapea. Ca de obicei, camera de la etajul întâi, cu ferestre subţiri ca hârtia, era sub asediu. Un curent de aer rece se strecura pe sub uşa din faţă, prost fixată, iar zgomotul era uneori asurzitor – motocicliştii care aşteptau la semafoare ambalau motoarele atât de tare, având tobele de eşapament tăiate, încât era ca şi cum am fi stat afară pe caldarâm.

Simţurile ni se estompaseră datorită vinului ieftin de Bordeaux pe care îl savuram din pahare mari, şi devenisem nepăsătoare la disconfort. Atenţia noastră era îndreptată spre grămezile de scrisori pe care Sarah le scosese din geanta de piele şi le împrăştiase pe aşternut.

Cu câteva săptămâni înainte Sarah dăduse un anunţ la o revistă anglo-franceză: j*eune fille anglaise ouverte cherche amis français*[22]. A fost copleșită de numărul mare de răspunsuri entuziaste primite, de la cele mai murdare propuneri până la cele mai sincere scrisori din partea unor bărbaţi care pretindeau că nu doreau decât să exerseze limba engleză. Scotoceam la întâmplare printre plicurile pe care Sarah le pusese deoparte pe lista B, ceea ce însemna că nu avea nicio intenţie să ducă lucrurile mai departe cu respectivii expeditori. Chiar dacă era destul de deschisă la minte, ei nu fuseseră îndeajuns de interesanţi pentru ca ea să meargă mai departe.

— Nu-mi vine să cred cât de mulţi au răspuns! am zis eu neîncrezătoare. A meritat fiecare bănuţ…

---

[21] Micuţă scoţiană (n.tr.)

[22] Fată engleză liberă caută prieteni francezi (n.tr.)

— Absolut, răspunse Sarah turnându-şi încă un pahar cu vin. Mai ales că cei şase pe care i-am întâlnit până acum mi-au oferit câte o cină…

Îmi era groază să mă gândesc ce aştepta în schimbul unei cine un tip care răspundea unui anunţ dintr-o revistă. Chiar dacă şi eu eram singură, după ce o aventură recentă cu un tip englez – un coleg expat – se terminase înecată în lacrimi, nu mă puteam imagina ducându-mă la o întâlnire cu o persoană necunoscută. Era mai degrabă o idee preconcepută legată de o astfel de poveste, dar eram bucuroasă să rămân un observator detaşat şi trăiam indirect aventurile prin Sarah.

Una dintre scrisorile de pe lista B mi-a atras însă atenţia. Am uitat cum suna exact textul, dar ceea ce îl diferenţia de toate celelalte era tonul jucăuş şi ironia perfect dozată. Autorul se obosise să facă un colaj cu poze din revistele ilustrate pentru a se descrie. Un bărbat cu mustaţă ca a lui Tom Selleck, ce purta un şort strâmt, ciorapi albi şi sandale din plastic era lipit deasupra unui titlu scris de mână care zicea: „Prefer încălţămintea lejeră”.

— Tipul ăsta pare chiar haios pentru un francez, am exclamat eu.

Am fluturat scrisoarea pe sub nasul lui Sarah şi m-am întrebat de ce acest candidat nu reuşise să ajungă pe lista A. Simţul umorului putea aduna multe puncte pe lista mea de caracteristici atrăgătoare.

— Şi, uite, îi plac cluburile, muzica electronică, a lucrat la o revistă… Ar fi tare să-l întâlnim…

— Atunci dă-mi telefonul lui, zise Sarah rânjind cu şiretenie. Niciun moment nu e mai potrivit decât cel prezent, nu-i aşa?

— Nu, stai! Nu poţi! am protestat eu dintr-odată timidă. Ce naiba o să-i spunem?

Dar era prea târziu. Sarah se întinsese deja, luase telefonul şi suna.

Aşezate la o masă rotundă, sorbind total nedelicat bere blondă din pahare, eu şi Sarah eram adâncite în conversaţie în momentul în care el intră în local. În ciuda chicotelilor şi a faptului că Sarah avusese limba împleticită din cauza vinului, ea reuşise să-l convingă pe tipul ciudat de pe lista B să se vadă cu noi într-unul dintre locurile mele preferate pentru o astfel de ocazie. Îi spusesem că, dacă voia, putea

să aducă şi un prieten, bărbat sau femeie, nefiind o întâlnire amoroasă.

Eu mă minunam de modul în care ospătăriţele de la Café Charbon, la fel ca în alte localuri din Paris, se înscriau întotdeauna într-un anumit tipar: zvelte, uluitoare fără a face niciun efort în acest sens şi vag dispreţuitoare faţă de clientela îndrăzneaţă, boemă. Acustica barului cu tavan înalt – fie vopsit în aceeaşi culoare ca nicotină, fie purtând laolaltă toate petele lăsate în timp de mii de ţigări – reducea conversaţiile animate din jurul nostru la un zumzăit nederanjant, ce se pierdea în fundal. Poziţia prietenei mele se schimbă, ochii i se îngustară şi adoptă o privire de animal de pradă. M-am întors să văd la cine sau la ce se uita. Un tânăr cu ochii albaştri, îmbrăcat într-o haină din sibir puţin prea mare pentru el, tocmai deschisese uşa rotativă, greoaie, şi se observa că se uita după cineva. Descrierea se potrivea; era oaspetele nostru. Slab, cu părul blond tuns scurt, se opri în dreptul uşii ca să-şi

descheie haina şi scoase la iveală un pulover lejer cu un motiv în culorile curcubeului, care m-a făcut să mă întreb în prima fază dacă nu cumva era homosexual. Sarah îi prinse privirea şi îi făcu semn. Domnul Lista-B păru uşurat să ne vadă. Poate că îmi împărtăşea oroarea de a intra singur în baruri aglomerate.

— Bună seara, fetelor, zise el punându-şi haina pe speteaza scaunului. Ştiu că aţi spus să aduc un prieten, dar sunt destul de nou în Paris, tocmai m-am mutat aici ca să caut ceva de lucru, şi nu prea cunosc multă lume. Aşa că mi-e teamă că trebuie să vă mulţumiţi doar cu mine.

Atât eu, cât şi Sarah ne-am ridicat ca el să ne poată da sărutul obligatoriu pe obraz, făcând scaunele să scârţâie pe podeaua cu mozaic.

— Engleza ta e foarte bună, am remarcat eu cu timiditate. Mult mai bună decât a oricărui student al meu. Şi ai un accent britanic destul de puternic…

— A, păi, am urmat un maşter în San Diego, explică el în timp ce se aşeză pe scaunul din faţa mea. Dar am avut o mulţime de prieteni

englezi acolo, majoritatea veniţi la schimb, ca şi mine, aşa că nu m-am molipsit de accentul american.

Am zâmbit la jocul lui de cuvinte – o spusese în aşa fel încât părea că accentul american era un gen de boală.

— Pun pariu că a existat şi o prietenă englezoaică, spuse Sarah speculativ şi se aplecă mai aproape, atingându-i uşor mâna.

Nu-mi venea să cred cât de îndrăzneaţă putea fi uneori, dar trebuie să admit, cu retincenţă, că eram interesată să aud care avea să fie răspunsul lui.

— Păi… nu prea. A fost o fată, dar era din Ţara Galilor, explică el şi făcu o mică grimasă ca şi cum amintirea încă îi provoca durere.

Pe parcursul serii am devenit din ce în ce mai ataşată de oaspetele nostru. Avea un farmec discret şi un simţ al umorului care m-a uimit deoarece era complet neobişnuit la un francez.

Din punct de vedere fizic, blond şi cu tenul deschis la culoare, era exact opusul tipului brunet, cu şuviţe căzute pe frunte, care îmi plăcuse dintotdeauna. Dar eram atrasă de el, nu puteam nega asta şi, deşi simţeam că Sarah era la fel de doritoare ca şi mine, cu cât vorbeam mai mult, cu atât speram că el va respinge avansurile ei şi că mă va alege pe mine.

— Nişte prieteni de-ai mei cântă în clubul Rex vineri seara, îmi zise el degajat în timp ce Sarah stătea la coadă la toaleta turcească din spatele Cafénelei. Sună tentant?

Mă întrebam dacă momentul în care îmi pusese întrebarea fusese ales intenţionat şi dacă se vorbea la singular sau la plural.

— S-ar putea, am răspuns eu în timp ce trăgeam cu unghiile de eticheta de pe sticla de bere. Îmi place clubul Rex. Dar nu sunt sigură dacă e pe placul lui Sarah…

De fapt, nu aveam nici cea mai mică intenţie să îi spun şi ei. Mi-am motivat această mică trădare spunându-mi că, din moment ce eu simţeam că el ar putea fi special, ar fi o pierdere teribilă dacă băiatul acela avea să sfârşească drept încă o linie adăugată la răbojul ei de cuceriri.

Câţiva ani mai târziu, Domnul Broscoi continuă să pară încurcat

când îi reamintesc felul în care ne-am întâlnit. Nu a găsit niciodată o explicaţie satisfăcătoare legată de motivul pentru care răspunsese la acel mic anunţ. Poate deloc surprinzător, versiunea lui a evenimentelor de atunci tinde să fie oarecum prescurtată:

— O, zice el evaziv, ne-am întâlnit într-un bar.

Eu şi Domnul Broscoi ne-am mutat împreună când s-a încheiat perioada mea la Sorbonne Nouvelle. Am părăsit apartamentul cu două camere din rue de la Roquette cu o oarecare strângere de inimă şi m-am stabilit în garsoniera lui micuţă, situată la câteva minute de mers pe jos de Grădinile Luxembourg. A fost o mutare născută din pragmatism pur, dar eram extrem de fericiţi în coconul nostru modest şi rareori m-am plâns de podelele înclinate, de instalaţia electrică nesigură sau de faptul că trebuia să mă înarmez cu o cheie greoaie, medievală, şi să urc treptele reci ca gheaţa, din gresie, până la toaleta comună de la etajul superior.

În vara aceea transpiram în spatele unui geam securizat al unei case de schimb valutar, unde lucram pe post de casieră, punând bani la ciorap pentru perfecţionări profesionale, în timp ce Domnul Broscoi îşi căuta de lucru. Noaptea mâneam la cele mai ieftine bistrouri pe care le puteam găsi sau mergeam la unul dintre cinematografele de la Odeon, cu bilete cu preţ redus pe care le cumpăram de la serviciu. În zilele libere vizitam locurile mele preferate, dar de data aceasta o făceam împreună. Ne ţineam de mână şi ne aventuram prin parcul Buttes Chaumont, făceam câte un pelerinaj la mormântul lui Serge Gainsbourg din cimitirul Montparnasse, pe care erau împrăştiate cartele verzi de metrou, şi ne plimbam de-a lungul pasajelor în stil art nouveau din apropierea marilor bulevarde ori pe străduţele cu piatră cubică de pe Butte Montmartre. Conversaţiile noastre erau presărate cu momente confortabile de tăcere. Între noi era o legătură ce părea să depăşească barierele limbii şi ale diferenţelor culturale.

Uitându-mă în ochii lui, a căror culoare se schimba precum un cameleon–albaştri-deschis, verzi sau gri, după mediul înconjurător – totul părea pur şi simplu la locul lui. Era o potrivire perfectă.

În compania prietenilor mei, Domnul Broscoi se descurca foarte bine. Era destul de relaxat ca să se angajeze în jocuri de cuvinte sau să spună bancuri în engleză, spre bucuria mea şi spre admiraţia amicilor. Dar făcea şi unele greşeli înduioşătoare – pe unele dintre ele le-am adoptat şi eu. Am dezvoltat limbajul nostru secret, condimentat cu *frangleză*[23] și presărat cu greșeli gramaticale intenţionate.

— Sunt atât de mahmurită, mă văităm eu după o noapte grea.

— Mă doare părul, făcea mişto cu blândeţe Domnul Broscoi de ceea ce numea „halul de vestimentaţie tipic englezească”.

Mă tachina pentru tendinţa de a bea prea mult în comparaţie cu o franţuzoaică ieşită seara cu prietenii, dar ştia să şi corecteze cu tact fiecare greşeală gramaticală pe care o făceam.

I-am întâlnit şi eu prietenii. Mâneam relaxaţi feluri de mâncare preparate în casă, în compania unui cuplu, doi prieteni pe care îi cunoştea din copilărie, care se mutaseră la Paris ca să muncească şi considerau traiul la oraş un rău necesar. Apartamentul lor era o oază de calm, situată în liniştitul arondisment XV. De asemenea, numele noastre erau pe lista de invitaţi la cluburile de noapte ori de câte ori participa DJ-ii pe care el îi ştia din anii petrecuţi la universitatea din Grenoble. Oriunde mergeam împreună eram întâmpinată cu braţele deschise, primeam complimente pentru franceza mea perfectă şi eram acceptată ca membră a găştii.

În sfârşit descoperisem ingredientul lipsă din experienţa mea la Paris. Începusem să scap de senzaţia inconfortabilă că eram o străină, sentiment care mă hăituie atâta vreme şi mă făcuse să realizez că îi urmăream pe parizieni de la distanţă, ca şi cum m-aş fi aflat dincolo de o vitrină, neputând să mă întind şi să ating lucrurile la care râvneam. Domnul Broscoi nu era nici el parizian sadea, dar m-a luat de mână şi m-a introdus, fără un efort deosebit, în miezul acelei lumi.

Iminenţa drumului înapoi Anglia nu mă mai înspăimânta pentru că

[23] Neologisme de origine engleză introduse în limha franceză (n.tr.)

acum aveam nu doar un loc în care să mă întorc, ci şi pe cineva la care să vin înapoi. În timpul exilului meu, aşa cum i-am spus în glumă, petreceam seri îndelungate la telefon, vorbind cu pasiune în franceză. Veneam în vizită în weekenduri şi în vacanţele de sfârşit de trimestru. Legături puternice mă ancorau acum de Paris. Peste câteva luni, când m-am întors, puteam în sfârşit să încep să-mi trăiesc la maximum a doua viaţă. Cu o nouă carieră şi cu Domnul Broscoi alături, am pus fundaţia traiului meu în Franţa.

Nu mai eram doar o Petite Anglaise. Acum eram a lui.

capitolul 3

Ecouri

Unul dintre cele mai bune aspecte ale clădirii burgheze de apartamente de pe bulevardul Simon Bolivar unde locuiam împreună cu Domnul Broscoi, şapte ani mai târziu, cu Mormoloc, fata noastră de un an, era salonul de la parter, Les Intondables – proprietatea unei frizeriţe cu simţul umorului. Tot ce ţinea de această micuţă prăvălie stătea mărturie a acestui lucru: numele, ce putea însemna orice, de la „Cei nebărbieriţi" până la „Cei netunşi" sau chiar „Cei necosiţi", în funcţie de cum se traducea verbul „tondre" şi afişele de pe pereţi ce făceau reclamă unor formaţii din Paris. La acestea se adăugau vârtejurile naive de pictură psihedelică de pe pereţi.

Era o diferenţă colosală faţă de saloanele cu preţuri mult prea piperate din arondismentul VIII, unde parizienele îngâmfate, cu vârste în jur de patruzeci de ani, făceau parada modei cu genţile lor de firmă în timp ce o armată de designeri, stilişti şi maseuri le satisfăceau toate toanele sperând la bacşişuri generoase, roind în jurul lor ca nişte vulturi.

În cartierul nostru erau foarte puţine femei de patruzeci şi ceva de ani, în ţinute de firmă, cu căţei îmbrăcaţi în haine Chanel. Şi exact din acest motiv îmi plăcea.

Les Intondables adăpostea şi un tonomat cu muzica pe care o

iubeam, atât veche, cât şi nouă. Oprindu-mă în holul de la intrare slab luminat ca să rup corespondența ce nu mă interesa, mă surprindeam amintindu-mi fiecare cuvânt al unei piese vechi a celor de la New Order, sau mă trezeam zâmbind în timp ce recunoşteam primele acorduri de la *Smells Like Teen Spirit*[24]. Dacă era un cântec pe care nu îl puteam identifica, mă luptam cu tentaţia de a băga capul pe uşa salonului ca să cer informaţii. Fata vorbăreaţă de odinioară, care îi cunoştea pe DJ-ii din cluburile de noapte, nu ar fi stat pe gânduri s-o facă. Dar femeia care devenisem între timp avea prea puţin timp pentru astfel de nimicuri; era ocupată să dea fuga la bonă, la muncă şi înapoi acasă, după o oprire la supermarket. Eram o mamă muncitoare acum, iar viaţa îmi era condusă de un metronom invizibil. Mi-era teamă că puteam pierde ritmul dacă m-aş fi îndepărtat de la curs.

Într-o sâmbătă dimineaţă de la sfârşitul lui iunie, am trecut împreună cu Domnul Broscoi şi Mormoloc prin faţa salonului când ce ne întorceam pleoştiţi, după o altă vizionare de apartament ce se dovedise dezamăgitoare. Speranţele noastre fuseseră foarte mari când plecasem de acasă – fotografiile de pe site-ul agenţiei imobiliare dezvăluiau parchet original şi şemineuri funcţionale, iar la telefon agentul insistase că locuinţa se afla într-o locaţie convenabilă, cu vedere spre primărie şi spre parcul Buttes Chaumont. Încântarea noastră se diminuă când uşa de la intrare se deschise şi în faţa noastră apăru o serie de camere ce comunicau direct una în alta, fară holuri intermediare, iar entuziasmul pieri complet când am aflat că nu exista încălzire centrală şi am observat o *sanibroyeur*[25], în locul unei toalete adevărate, vas ce scotea un zgomot infernal când se trăgea apa. Era adevărat că atunci când te întindeai pe fereastra din dormitor, la un unghi destul de periculos, era aproape posibil să observi o bucăţică din parc şi un petic din acoperişul de ardezie al primăriei. Însă era o consolare insuficientă pentru toate lipsurile

---

[24] Melodie a formaţiei Nirvana (n.tr.)

[25] Vas de toaletă dotat cu un recipient care mărunţeşte reziduurile (n.tr.)

apartamentului.

Ajunşi înapoi în blocul nostru, Domnul Broscoi ţinu uşa deschisă în timp ce eu am strecurat căruciorul lui Mormoloc peste pragul de piatră şi am intrat în holul întunecat, cu pereţii scorojiţi. Apartamentul nostru, situat la etajul cinci al unei clădiri Haussmann, de la începutul secolului, era greu de egalat. Camerele erau bine proporţionate, cu parchet din stejar, cu şemineuri din marmură şi cu pereţi atât de groşi încât, deşi îi vedeam destul de des pe vecinii noştri, rareori îi şi auzeam. Balconul se întindea pe toată suprafaţa etajului, iar prin ferestrele în stil francez, cu vedere spre sud, pătrundea lumina soarelui. Singurul impediment era că nu ne aparţinea şi, chiar dacă proprietarul putea fi convins să-l vândă, preţul ar fi fost peste puterile noastre.

A avea o casă devenise obsesia mea încă de când Mormoloc era doar o licărire în ochii gri-albaştri ai tatălui ei. Domnul Broscoi nu putea înţelege de ce eram atât de nerăbdătoare să pun piciorul pe proprietatea mea – spre deosebire de englezi, francezii nu se gândesc la aşa ceva şi stau în chirie până la circa patruzeci de ani. Dar, în timp ce preţurile proprietăţilor din Oraşul Luminilor continuau să se ridice într-o spirală ameţitoare, deveneam din ce în ce mai speriată la gândul că, dacă nu ne grăbeam, aveam să pierdem acest tren.

— Încă nu îmi vine să cred că cineva ar fi dispus să plătească o sumă atât de mare pentru un apartament care are o astfel de toaletă! am exclamat eu pe un ton critic în timp ce îmi căutam cheile. Adică, dacă oameni ca noi sunt taxaţi astfel, cine dracu' îşi poate permite, de fapt, să cumpere ceva în oraşul ăsta?

Înainte de a mă lansa într-una dintre tiradele mele obişnuite pe această temă, un acord de chitară inconfundabil m-a redus la tăcere. În timp ce o eliberam pe Mormoloc din hamul căruciorului, m-am uitat la Domnul Broscoi, care controla cutia comună de scrisori pe care scria *courrier volumineux*[26]. După zâmbetul de pe buzele lui mi-

---

[26] Poştă voluminoasă (n.tr.)

am dat seama că recunoscuse piesa *Bigmouth Strikes Again* de la The Smiths. Poate că fusesem despărţiţi în adolescenţă de Canalul Mânecii, dar eu şi Domnul Broscoi crescuserăm cu aceeaşi muzică.

Nici n-am apucat să o pun bine pe Mormoloc pe podeaua din gresie că ea şi începu să-şi fluture mânuţele grăsuţe, lucru ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva gusturile noastre muzicale nu se transmiseseră în ADN-ul fiicei noastre. Fără nicio clipă de ezitare, Domnul Broscoi i se alătură, dându-i exemplu şi încurajând-o să dea din picioruşe cu nişte mişcări ce puteau băga pe cineva în pământ de ruşine dacă şi-ar fi văzut unchiul făcând acelaşi lucru la o nuntă. Niciodată n-am fost o bună dansatoare, mai ales când eram trează, dar Domnul Broscoi fusese, fără îndoială, înzestrat cu acest dar. De la dansul de robot până la învârtitul precum John Travolta în *Febra de sâmbătă seara,* repertoriul lui era destul de vast. Dădea din şolduri într-un mod sublim de ridicol şi legăna un microfon imaginar ca un lasou încurajând-o pe Mormoloc:

— *Danse! Pivote! Oui, comme ça!*[27]

N-am putut să mă abţin să nu râd, iar lacrimile îmi şiroiau pe obraji.

Am fost prima care a observat umbra ce s-a abătut asupra lui Mormoloc. Volumul muzicii şi treptele acoperite cu mochetă, care amortizau fiecare pas, conspiraseră împotriva noastră. Când a observat că m-am schimbat la faţă şi mi-am dus palmele la gură ca să-mi potolesc râsul, Domnul Broscoi s-a oprit în mijlocul dansului. Numai Mormoloc şi-a continuat mişcările, nepăsătoare. Un străin sobru – un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu fruntea adânc ridată şi colţurile gurii lăsate în jos – a trecut pe lângă noi păstrând o distanţă considerabilă.

În clipa în care uşa de la intrare s-a închis cu zgomot, eu şi Domnul Broscoi am izbucnit în ceea ce francezii numesc *fou rire*[28].

— Ai văzut ce faţă a făcut? am zis eu cu greu când mi-am recăpătat

---

[27] „Dansează! Roteşte-te! Da, aşa!” (n.tr.)

[28] Rîs nebun (n.tr.)

cumpătul. A fost nepreţuită!

— Şi a ta a fost la fel! răspunse Domnul Broscoi şi o ridică pe Mormoloc ca să o aşeze pe umeri. Ai observat felul în care a ţinut distanţa când a trecut pe lângă noi?

— Părea speriat că o să se molipsească de simţul umorului dacă se apropia prea mult! Doamne, aproape am făcut pe mine…

Din fericire, nu era adevărat în sensul literal şi pentru asta trebuia să mulţumesc statului francez care îmi oferise şedinţe gratuite de fizioterapie postnatală.

Domnul Broscoi se uita la mine cu o sclipire de bucurie în ochi, iar când am intrat împreună în lif mi-am adus aminte de unul dintre lucrurile ce m-au făcut să mă îndrăgostesc de el încă de la început: felul relaxat în care râdeam împreună.

Cum goniseră anii, cu viteză din ce în ce mai mare, de când ne întâlnisem prima oară! Nu ne-am căsătorit niciodată, aşa că nu era vorba de criza de şapte ani a unui cuplu, despre care se tot vorbea. Dar pământul de sub noi se cutremurase, la început imperceptibil, apoi apăruseră crăpături cât un fir de păr, ce se lărgeau din ce în ce mai mult.

Iubeam momentele ca acesta – din ce în ce mai rare – şi stocam clipele frumoase sperând, în ciuda aparenţelor, că ar putea fi suficiente pentru a ne ţine împreună.

— E vreo şansă să termini mai repede? am întrebat eu lăsând jos lingura de plastic pe care o ţinusem o clipă în timp ce ascultam cu atenţie sunetele ce veneau din micuţa noastră baie.

Nu am primit niciun răspuns; niciunul dintre zgomotele de clipocit de apă ce acompaniau de obicei ritualul Domnului Broscoi în dimineţile din timpul săptămânii. Se auzea numai vaietul zgomotos al ventilatorului ce se chinuia să evacueze aerul încărcat cu aburi din încăperea lipsită de fereastră.

M-am uitat la obrazul murdar de piure al lui Mormoloc şi am oftat. Se părea că Domnul Broscoi adormise iar în cadă. Era luni dimineaţa, două zile mai târziu după întâmplarea cu dansul. Redeveniserăm sclavii rutinei.

— Săracul tati, este foarte obosit, i-am zis lui Mormoloc oscilând între nervozitate şi milă.

Am dus mâna la gură şi mi-am înăbuşit un căscat.

Unul dintre avantajele nebănuite aduse de un copil mic era că îmi oferea scuza de a vorbi cu mine însămi şi de a pretinde apoi că o făceam pentru binele fiicei mele, ca ea să înveţe engleză. Repertoriul de cuvinte al lui Mormoloc se limita la doar câteva sunete ce imitau animalele şi unele cuvinte formate din două silabe, precum „Mama”, „Tati” şi „Cuţu”, aşa că singurele noastre interacţiuni nu puteau fi numite, nici cu cea mai bogată imaginaţie, conversaţii. Totuşi, în ciuda acestui lucru, dezvoltasem un obicei din a face multe comentarii ori de câte ori eram cu ea – o naraţiune continuă în care, dintr-un oarecare motiv, mă refeream la mine la persoana a treia.

— Nici mami nu se simte prea bine, am adăugat încercând să îndepărtez somnul de pe pleoape.

Fusese o noapte agitată. Domnul Broscoi răscolise aşternuturile şi murmurase în somn propoziţii incoerente. Visa că era la muncă. Mi-am dat seama de asta după tonul epuizat şi resemnat al vocii. Era de neconfundat. Chiar dacă fusese, probabil, trei dimineaţa, ceea ce auzisem făcea parte, mai mult ca sigur, dintr-o conversaţie telefonică purtată cu şeful lui de la agenţia de publicitate.

Mormoloc se gândi să mă pedepsească pentru că mă lăsasem distrasă. Apucă lingura şi aruncă o bucată de piure formând în aer un arc de cerc perfect. Încărcătura ateriză pe canapeaua mov-închis şi se împrăştie din abundenţă la impact, iar ea chicoti la vederea expresiei mele oripilate. Am intrat imediat în acţiune, am şters pata albă, vâscoasă, cu un burete, am luat o gură din Caféaua cu lapte, aproape rece, şi am capturat lingura vinovată din strânsoarea degeţelelor ei.

Dacă aveam de gând să ajung la serviciu cât de cât la timp, trebuia să fim amândouă hrănite, îmbrăcate şi să ieşim pe uşă în zece minute. Şansele noastre nu erau deloc roz – Mormoloc era în pijama, iar scutecul trebuia schimbat, dacă nările nu mă înşelau. Eu nu purtam nimic pe sub halat.

Prin fereastra arcuită, ce stârnea invidia tuturor celor care ne vizitau casa, acoperişurile din Paris se lăfăiau în faţa privirii mele, invadate de o lumină caldă, ca mierea. Razele se reflectau dintr-un coş de fum în altul, culorile îndrăzneţe de la Legoland din Beaubourg se evidenţiau din marea de ardezie şi piatră, iar în depărtare fleşele de la Notre Dame şi de la Pantheon se înălţau maiestuos, din această perspectivă cele două clădiri părând amăgitor de aproape una de alta. Tumul Montpamasse, cel mai îndepărtat obiectiv turistic ce putea fi recunoscut de la acea distanţă, era în acel moment invizibil, învăluit într-o ceaţă matinală cauzată de noxe.

Dar priveliştea magnifică – motivul pentru care mă cucerise acest apartament când vânasem un spaţiu mai mare de închiriat deoarece în burta mea plutea Mormoloc, pe atunci de mărimea unui avocado – nu primi în acea dimineaţă decât o privire fugară. De fapt, m-am uitat pe fereastră fără să văd nimic, preocupată să îmi dau seama cum avea să fie vremea şi să evaluez cu ce ar fi trebuit să ne îmbrăcăm.

Gâlgâitul apei ce se evacua în spirală pe ţeavă semnala sfârșitul băii Domnului Broscoi. Ieşi câteva secunde mai târziu, înfăşurat într-un prosop. Era tras la faţă şi obosit, cu maxilarele încleştate. Mă durea să văd cât de mult îmbătrânise în ultimii ani – orele suplimentare petrecute la birou îi șterseseră culoarea din obraji. Băiatul de care mă îndrăgostisem, cu ochii ce licăreau ca beculeţele din Turnul Eiffel, care făcea haz şi vedea mereu partea amuzantă a lucrurilor se transformase în bărbatul palid cu care locuiam acum, o umbră a celui care fusese odată, împărţeam o casă, dormeam unul lângă altul, însă eram captivi în rutine diferite, iar între noi se afla un golf ce se lărgea. În timp ce mă uitam pe fereastră fără să văd nimic, am perceput prezenţa, sau mai degrabă absenţa Domnului Broscoi, fără să simt nimic. Tot ce rămăsese din ce fuseserăm împreună erau nişte simple ecouri.

— Tati! Tati! strigă Mormoloc când îl văzu.

Îşi ridică mânuţele, disperată să fie eliberată din scaunul înalt.

Când trecu pe lângă ea, Domnul Broscoi se opri să o sărute pe frunte, evitându-mi cu iscusinţă privirea.

— *Finis ton petit-déjeuner, ma puce*[29], spuse el şi şterse cu degetul arătător terciul de pe buza de sus a lui Mormoloc.

— Azi ce mai e? am întrebat eu, încercând să menţin un ton neutru.

Era bine că Domnul Broscoi nu-mi putea vedea faţa pentru că arătam de parcă tocmai băusem zeamă de lămâie în loc de Caféa cu lapte. Dar nu mai era nevoie să îmi maschez tristeţea – el dispăruse deja în dormitor.

—*Une nouvelle présentation*[30]*.* Ultima versiune a rezumatului în imagini. La Londra.

Se auzi un fâsâit produs de picioarele îndesate în pantaloni şi un „pufff” de la deodorant.

— Nu ştiu la ce oră mă întorc. Prezentarea are loc pe seară, așa că s-ar putea să iau ultimul Eurostar.

Engleza Domnului Broscoi ajunsese să fie aproape perfectă, cu excepţia câtorva prepoziţii prost amplasate. Opt ani de trai alături de o Petite Anglaise și de muncă pentru clienţii internaţionali eliminaseră acele gafe care mi se păruseră atrăgătoare când ne întâlniserăm prima oară.

Am înghiţit cuvintele ameninţătoare ce mi se ridicau în gât precum fierea. „Altă noapte în care te întorci târziu? Nu mai apucăm să te vedem deloc!…”, am vrut să-i zic.

În majoritatea nopţilor, Domnul Broscoi venea acasă la câteva ore după ce se culca Mormoloc, mult după ce eu mâncam, mă uitam la un film sau mă băgăm în pat alături de o carte. Îşi făcea un sendviş şi adormea singur, pe canapea, inundat în lumina televizorului aprins. Pierdusem numărul filmelor la care el ratase sfârşitul. Din cauza asta mă ruga foarte des să acopăr golul creat, așa că devenisem un fel de expertă în povestirea ultimelor scene ale filmelor. Dimineaţa fie pleca înainte ca Mormoloc să se trezească, fie zăcea în baie, așa cum făcuse în acea zi, luptându-se să-şi adune forţele de care avea nevoie ca să se ducă la birou în timp eu mă agitam să o pregătesc pe

[29] Termină-ţi micul dejun, dulceaţă (n.tr.)

[30] O nouă prezentare (n.tr.)

Mormoloc şi să fiu gata de plecare. În zilele cele mai rele auzeam din baie o tuse sinistră, un sunet ce semnifica faptul că nervii îi întorceau stomacul pe dos.

Mi-am reţinut protestele, care nu ar fi dus nicăieri, sătulă de o nouă ceartă. În schimb, am încheiat cu degetele nesigure rochiţa lui Mormoloc, şi am aruncat pe mine nişte haine apucând, în grabă, orice se întâmplase să fie curat. Printr-o pură coincidenţă am fost gata amândoi în acelaşi timp şi ne-am strecurat în liftul dreptunghiular, de dimensiunea unei cabine pentru poze la minut, o adăugire modernă la clădirea veche, amplasat între treptele acoperite cu mochetă.

În timp ce cabina liftului se clătina spre parter, am ridicat-o pe Mormoloc în dreptul oglinzii ca să-şi vadă imaginea. În geamul din faţa noastră, la lumina fluorescentă, neiertătoare, apăru, trecător, un portret de familie. Trei feţe palide, încadrate de păr blond – al meu des, prins într-o coadă nepieptănată pe care o foloseam ca să îndepărtez de pe faţă şuviţele într-o manieră cât mai elegantă cu putinţă, al Domnul Broscoi şi al lui Mormoloc – rar şi pufos. Trei perechi de ochi– ai mei negri, distorsionaţi de lentilele ochelarilor, ai tatălui şi ai fiicei deschişi la culoare şi presăraţi cu nuanţe gri. Mormoloc deborda de energie. Eu şi Domnul Broscoi arătam dărâmaţi şi extenuaţi în comparaţie cu ea.

Uşile liftului se deschiseră ca o cortină, iar Domnul Broscoi o ţinu pe Mormoloc în timp ce eu scoteam căruciorul din cutia tapetată cu motive florale şi cu miros persistent de mucegai, care îmi amintea de apartamentul în care locuisem în vremurile demult apuse.

L-am sărutat superficial pe obrazul proaspăt ras, am bombănit un *bon courage*[31] şi l-am privit grăbindu-se spre scuterul Vespa. Uşa din faţă s-a închis în urma lui, iar eu am rămas pentru un moment în sanctuarul tăcut al holului, luptându-mă cu legăturile lui Mormoloc şi înghesuindu-mi geanta sub scaunul căruciorului. Era prea devreme ca frizeriţa să pornească tonomatul, aşa că era linişte.

---

[31] Noroc (n.tr.)

Episodul cu dansul din weekend părea acum o istorie îndepărtată, dar ecoul râsetelor noastre încă îmi răsuna în urechi.

Plimbarea de dimineaţă prin parcul Buttes Chaumont, împreună cu Mormoloc, era cel mai frumos moment al zilei. Seara ne întorceam pe acelaşi drum, dar până atunci eram invariabil transpirată şi nervoasă după înghesuiala din metrou de la ora de vârf. În plus, călătoria înapoi mai avea şi dezavantajul că drumul era la deal. Spre casa bonei însă, căruciorul o lua uşor la vale, pe aleile înclinate. Mâinile mele îl ghidau mai degrabă decât să-l împingă şi nu erau necesare decât câteva ghionturi ca să ne scape de duşurile spontane ale stropitorilor şi să ne ferească din calea vreunui alergător matinal.

Ridicând capul să inspir mirosul ierbii proaspăt cosite, am încercat să dau deoparte tristeţea şi grijile ce se lăsaseră asupra mea în acea dimineaţă ca o ceaţă densă. Dacă îi permiteam, dezamăgirea conferită de rutina zilnică mi-ar fi estompat imaginea despre Paris. Ştiam însă, în sinea mea, că oraşul nu avea nicio vină; era vinovat doar pe cale de consecinţă.

Buttes Chaumont este de departe parcul meu preferat din Paris. Spre deosebire de grădinile de la Tuileries sau Luxembourg, nu există ghivece cu gard viu atent tuns, nici semne care avertizează să nu se calce pe peticele „interzise” de pajişte sau cărări pline de praf din cauza cărora trebuia mereu să îmi curăţ pantofii.

Parcul se află pe locul unei cariere abandonate şi al unei gropi de gunoi, iar terenul înclinat de sub noi era ca un fagure, plin cu găuri. O plăcuţă din apropierea staţiei de metrou aminteşte, pe un ton vesel, un incident ce s-a petrecut cu câteva decenii în urmă când un copac bătrân a fost înghiţit în întregime de parc în timpul nopţii. M-am întrebat deseori dacă istoria nu avea să se repete într-o zi, dacă nu cumva pământul va înghiţi un îngrijitor în uniformă înaintea ochilor mei.

Deşi pare mai natural decât multe alte parcuri mai degrabă sterile şi prea intens tunse, totul la Buttes Chaumont este artificial. Lacul, cascada care se varsă în el şi peşterile cu stalactite, toate sunt făcute de mâna omului. Gardurile, care la prima vedere par confecţionate

din ramuri înnodate sunt, de fapt, sculptate în ciment *trompe l'oei'll*[32]. Uneori mă simţeam ca şi cum m-aş fi plimbat printr-un décor de film, realizat ca să arate a parc. Deşi, dacă ar fi fost aşa, creatorii costumelor ar fi trebuit să aibă multe explicaţii de dat. Îmbrăcămintea celor care făceau jogging în Buttes Chaumont putea fi de-a dreptul indecentă.

Pe lângă zgomotul îndepărtat al traficului şi corul matinal al păsărelelor, parcul era liniştit. Guvernate de tabieturi, ne-am început ritualul de dimineaţă – Mormoloc arăta, iar eu descriam. Pe o pânză de păianjen de pe balustrada din fier ruginit lucea roua şi, deşi arhitectul ei nu se vedea nicăieri, m-am lansat în cântecul preferat al lui Mormoloc: *Incy Wincy Spider.* Ea mima gesturile cu degetele.

— Păianjenul Incy Wincy pe aţă s-a urcat…

Dar cântecul mi-a rămas în gât când un jogger în pantaloni scurţi şi strâmţi a trecut pe lângă noi cu „ţevuşca" vizibilă. Mormoloc s-a oprit şi ea, cu degeţelele ridicate, aşteptând gestul care semnifica ploaia. Mi-am înăbuşit un chicotit, am reluat cântecul şi l-am repetat nu o dată, ci de trei ori, în timp ce am străbătut poteca şerpuitoare şi am trecut pe lângă ceainării şi podul suspendat ce ducea la insula pietruită din mijlocul lacului. Datorită apetitului fiicei mele pentru repetiţii, nu aveam nevoie de un repertoriu vast de cântecele pentru grădiniţă.

Am ieşit pe poarta mare, am traversat rue Manin, prin faţa primăriei – unde, în zilele fericite, am visat că mă voi căsători cu Domnul Broscoi – şi am cotit pe o stradă laterală, către apartamentul bonei.

Spre deosebire de casa noastră, majoritatea bonelor pe care le-am intervievat după ce s-a născut Mormoloc trăiau în locuinţe sociale, cu chirii mici, în apartamente de stat situate în blocuri din anii '70, în marea lor majoritate ponosite. Însă aveau avantajul că erau îndeajuns de spaţioase pentru ca mai mulţi copii să se poată zbengui înăuntru. Bona noastră nu făcea excepţie de la această regulă şi,

---

[32] Fals (n.tr.)

după ce copiii ei crescuseră și plecaseră de acasă, îi rămăseseră două dormitoare în care puteau să doarmă după-amiaza cei pe care îi avea în grijă.

Ca să ajung la clădirea ei, trebuia mai întâi să ocolesc gunoaiele de pe stradă – un scaun cu rotile stricat și carcasa unui televizor – și să îndur un miros acru de urină ce se accentua odată ce ne apropiam de intrare. Poate că nu arătau respect mediului înconjurător, dar chiriașii păreau să se cunoască foarte bine între ei și se opreau să discute unii cu alții. Toată lumea cu care mă întâlneam mă saluta politicos spunându-mi „Bonjour, madame!" Doi tineri îmi ţinură galanţi ușa, ca să pot intra. Prin comparaţie, blocul în locuiam cu Domnul Broscoi avea căldura unei morgi. O bătrânică drăguţă îmi vorbea de obicei când ne întâlneam, dar, pentru că o lăsa memoria, nu am mers mai departe de: *Comme îl est beau votre petit gargon*[33] și de replica mea defensivă: „De fapt, este fetiţă".

Tata fusese unul dintre primele cuvinte ale lui Mormoloc. La început, recunosc, sunase aproape la fel ca *papa.* Aproape toate dădacele franceze foloseau acest nume – o interpretare copilărească a cuvântului „mătușică". A noastră era o femeie algeriană de vârsta a doua, cu bucle cenușii ce îi cădeau pe umeri, și cu o purtare autoritară, dar în același timp grijulie. Ne impresionase atât de mult pe mine și pe Domnul Broscoi când o întâlniserăm prima oară încât am implorat-o să lucreze pentru noi. Domnul Broscoi condusese la telefon o ofensivă plină de șarm, până când ea cedase într-un final rugăminţilor. Dădacele pricepute sunt greu de găsit în Paris. Deţin toate atuurile și își aleg pe sprânceană copiii de care au grijă.

Un nor de aburi de la legumele fierte scăpă pe hol când *Tata* ne deschise ușa. Pentru un moment, ochelarii mi se aburiră și nu am mai văzut nimic.

— *Bonjour! Comment va mon petite ange?* [34], gânguri ea.

Mormoloc începu să îngâne ceva și se întinse din cărucior ca să

---

[33] Ce frumos e micuţul dumneavoastră băieţel (n.tr.)

[34] Bună ziua! Ce face micuţul meu îngeraș? (n.tr.)

primească o îmbrăţişare, încântată, ca întotdeauna, de revederea după un weekend petrecut acasă.

— *Nous avons passé un très bon weekend*[35], am răspuns eu şi am oftat fără să vreau când am observat că reuşisem să îi pun lui Mormoloc ciorapi desperecheaţi. *Elle a été ado-rable. Et vous, vous allez bien?*[36]

întrebarea mea era mai plină de înţeles ca oricând. Cel mai tare mă temeam că *Tata* se va îmbolnăvi şi că va trebui să stau cu Mormoloc pe toată perioada concediului. Din fericire, bona noastră părea a fi invincibilă; nu se învoise nici măcar o singură zi.

— Vreo veste cu apartamentul? mă întrebă *Tata.*

Cel mai tare se temea, acum că se ataşase atât de mult de Mormoloc, că vom găsi o locuinţă în alt cartier şi că vom renunţa la serviciile ei.

— Nu. Am mai văzut unul, dar nu era bun. Păcat, pentru că era chiar după colţ. Oricum, sunt în întârziere, cred că ar fi mai bine…

În timp ce uşile liftului se închideau, o mânuţă îşi lua la revedere de la mine din cealaltă parte a peretelui de sticlă, iar inima îmi tresăltă periculos în coşul pieptului. Cabina, şi odată cu ea starea de mea de spirit, coborau vertiginos. Cea mai frumoasă parte a zilei se terminase în mod oficial.

M-am uitat la ceas. 8.43. Dacă venea un tren de metrou exact când ajungeam în staţie, aş fi putut fi la birou la timp. Prin „la timp” mă refeream la 9.05, recordul personal de până atunci.

Cu mâinile lipsite de greutate şi stinghere fără cărucior, m-am grăbit de-a lungul bulevardului Laumiere şi m-am oprit ca să înşfac un ziar gratuit din suportul din faţa unei agenţii imobiliare. Pentru că am observat că nu este coadă la brutărie, am intrat pentru o *pairi aux raisins.*[37] Dacă o ţineam tot aşa, kilogramele luate în plus la naşterea lui Mormoloc aveau să nu mă mai părăsească niciodată.

Dar era luni dimineaţa, iar eu tânjeam după ceva cu mult colesterol,

---

[35] Am petrecut un weekend minunat (n.tr.)

[36] A fost adorabilă. Şi dumneavoastră, sînteţi bine? (n.tr.)

[37] Pîine cu stafide (n.tr.)

care să îmi ridice moralul.

Cartela mea violet Navigo scoase un „drrriiinngg” când am trecut geanta prin dreptul scanerului din staţia Laumiere.

— *Je peux* passer *avec vous*[38], am auzit o voce bărbătească în spatele meu.

Am tresărit când am simţit un străin care mă împingea – era mult prea aproape pentru zona mea de confort. L-am lăsat să treacă printre barele de metal odată cu mine, fără să plătească.

Am luat-o în jos pe scară, spre peron, coborând câte două trepte deodată şi m-am rugat ca primul tren ce venea să nu fie burduşit de oameni. ÎI imploram în gând pe Dumnezeul de la RATP[39] să mă scutească de întârzieri pe linia 5. Am avut noroc, şi un tren puţin populat a tras în staţie chiar la timp. M-am urcat în el şi m-am îndreptat spre un scaun rabatabil de lângă uşă. Cu micul dejun la distanţă sigură de haine – ambalajul era deja translucent în unele locuri din cauza untului ce se scurgea cu generozitate – am început să frunzăresc anunţurile mici.

Apăruseră oare pe piaţă apartamente noi cu două camere? Se pare că nu. Din cinci sau şase proprietăţi listate, văzusem deja trei şi le respinsesem pe celelalte două pe motiv că se aflau de cealaltă parte a Canal de l’Ourcq, în afara ariei parcului. Mi-am îndreptat apoi ochii spre lista mai lungă, cu garsoniere, şi am făcut rapid un set de calcule ca să îmi dau seama ce mi-aş putea permite, presupunând că aş fi luat un apartament numai pentru mine.

— Dacă o să fiu în continuare o mamă singură, care are grijă atât de fata noastră, cât şi de casa asta, în condiţiile în care şi eu lucrez nu numai tu, atunci aş putea la fel de bine să fiu o mamă singură, am ţipat eu la Domnul Broscoi cu o săptămână în urmă, într-un moment tensionat. Cel puţin, aşa o să am o persoană în minus de îngrijit.

Avusesem unul dintre acele conflicte ce începuse de la mine pentru că îl certasem că nu se spălase – sau ceva de genul acesta, ridicol de

---

[38] Pot să trec cu dumneavoastră? (n.tr.)

[39] Regia Autonomă de Transport Parizian (n.tr.)

banal –, iar totul escaladase într-o ceartă despre fiecare lucru ce nu mi se părea a fi în ordine în vieţile noastre. Domnul Broscoi tratase cu nepăsare protestele mele, aşa cum făcea întotdeauna, numindu-le „accese hormonale” sau „ameninţări goale” şi se retrăsese în el, refuzând să riposteze.

Desigur că la început fusese o ameninţare goală; un fulger neaşteptat declanşat din senin, menit să provoace reacţie. Ştiam amândoi că lătratul meu era mai rău decât muşcătura. Oricât de sătulă eram de tot, nu mă puteam imagina făcând un asemenea pas. Fie că Domnul Broscoi lua sau nu în serios izbucnirile mele, nemulţumirea mea era, fără îndoială, foarte reală.

Mă întrebam cum şi când se transformase viaţa mea la Paris din vin în oţet şi de aceea nu am băgat de seamă gloata de navetişti, cu feţele lipsite de expresie, care se înghesuiau în mine. Trebuia să îmi trăiesc visul, nu-i aşa? La suprafaţă se puteau observa toate ingredientele fericirii: francezul meu, frumoasa noastră fetiţă pe jumătate franţuzoaică, casa minunată şi slujbele bine plătite. Totuşi, nu puteam să nu mă simt profund dezamăgită de realitatea din fiecare zi. Odată cu trecerea anilor, eu şi Domnul Broscoi ne topiserăm în peisaj, concentrându-ne mai întâi pe slujbele noastre, apoi pe Mormoloc şi ne bucuram de orice distragere de la adevărul inconfortabil că sentimentele pe care le avuseserăm unul pentru altul se estompaseră. Şi, de parcă toate acestea n-ar fi fost de ajuns, Parisul la care visasem se topise şi el în fundal, dizolvându-se în faţa ochilor mei, înlocuit de o rutină ce atârna ca plumbul, alcătuită numai din *Tata* – metrou – muncă – *Tata* – somn. În ultima vreme devenisem o umbră amară, plină de regrete a acelei Petite Anglaise entuziaste care fusesem odată – o persoană de care nici nu mai eram sigură că îmi plăcuse vreodată.

La Gara de Nord, unde navetiştii din suburbiile nordice, proaspăt sosiţi cu RER, dădeau din coate ca să îşi facă loc să între, am eliberat scaunul rabatabil care a zăngănit oglindind nemulţumirea mea şi m-am ridicat. Am privit tunelurile întunecate prin fereastra opacă din cauza mizeriei. Mă vedeam alergând pe lângă tren. Aveam respiraţia

întretăiată, nu mai eram la fel de rapidă, dar eram acolo şi fugeam în paralel cu mine însămi.

capitolul 4

Online

Ceasul de la aparat arăta 9:06 când am trecut cârdul de plastic prin dreptul lui, iar bipul său puternic sună, în mod ciudat, ca o dojană. M-am grăbit de-a lungul holului cu mochetă gri, am trecut pe lângă portretul Reginei Elisabeta a II-a, cu eşarfa ei albastră – întruparea chintesenţei engleze a micii firme de contabilitate la care lucram de doi ani – şi am urcat treptele spre etajul cinci. Biroul nostru se întindea pe două niveluri ale unei clădiri de pe Bulevardul Operei, o locaţie şic situată la jumătatea drumului dintre vechea clădire a Operei şi Louvru.

Cele două etaje nu puteau fi mai diferite unul de altul, oglindind stilurile diametral opuse ale fiecăruia dintre cei doi manageri. Şeful meu, al cărui regat era la nivelul de sus, optase pentru un aspect aerisit, iar biroul său era separat de restul spaţiului de lucru printr-un panou din sticlă. Din punctul meu de lucru urmărisem deseori filme mute ce se jucau în acel loc, încercând să intuiesc starea de spirit a şefului meu după gesturile, culoarea din obraji şi postura persoanei care fusese chemată înăuntru. Era un englez cu început de chelie, de circa patruzeci de ani, sclipitor din punct de vedere tehnic, însă incredibil de pretenţios în acelaşi timp.

Faptul că ne despărţea numai un geam mă făcea să mă simt expusă – dacă îşi ridica privirea îmi putea vedea monitorul.

Prin comparaţie, etajul de jos era împărţit în mai multe birouri micuţe. George, celălalt manager francez al firmei, îşi desfăşură activitatea în cel mai mare dintre acestea.

Stătea în spatele unui birou imens, lăcuit, care l-ar fi făcut mândru şi pe un ministru.

Prima mea oprire, odată ce ajungeam în capătul scării, era bucătăria comună. Nu aveam să fiu de folos nimănui fără a doua sau

a treia cană cu Caféa, aşa că, din moment ce şeful meu nu dăduse niciun semn, mi-am propus să-mi fac un espresso şi să mă bucur de un mic dejun la birou, relaxată, cu un ziar online deschis pe monitor.

Am pornit copiatorul când am trecut pe lângă el, apoi am atins întrerupătoarele. Becurile erau la fel de şovăitoare ca şi mine când era vorba să se activeze. Mi-am agăţat haina în dulap, m-am strecurat în bucătărie şi mi-am aşezat cana sub aparatul de Caféa care zbârnâi zgomotos, zgâriindu-mă pe creier în timp ce măcina boabele de Caféa.

Lunea, dimineaţa tindea să înceapă greoi. Era puţin probabil ca majoritatea personalului profesional, care avea program flexibil, să apară înainte de ora zece.

Tăviţa din metal de pe biroul meu era liniştitor de goală, aşa că, după ce-am verificat conţinutul căsuţei de mesaje a şefului meu, eram liberă să răsfoiesc ştirile zilei având conştiinţa curată.

Mâna mi-a rămas o vreme imobilă pe mouse când am simţit vibraţiile metroului ce trecea pe dedesubt şi provoca tremurături în fundaţia clădirii. Apoi, derulând în jos informaţiile de pe ecran, mi-a atras atenţia un articol despre o bloggeriţă cu un pseudonim franţuzesc. *Belle de Jour*[40], am citit eu, era o damă de companie de înaltă clasă, care câştigase premii pentru scriitura ei. Unii oameni credeau că ea chiar era cine pretindea a fi, citând cunoştinţele ei din interiorul celei mai vechi profesii din lume, dar scepticii erau convinşi că era o simplă scriitoare aspirantă care se folosea de un subiect impudic pentru a pune mâna pe un contract editorial.

Până în acea zi trecusem cu vederea existenţa blocurilor, chiar dacă mă consideram pricepută în tainele internetului. Eram fascinată. Atât de Belle de Jour, cât şi de fenomenului bloggingului.

În acea zi, ori de câte ori şeful meu era la o distanţă sigură de biroul său şi nu aveam niciun document de redactat sau apeluri de preluat, am ţopăit pe furiş dintr-un blog în altul. Call Centre

---

[40] Frumoasa Zilei (n.tr.)

Confidenţial[41] mi-a amintit de un episod din *The Office* – într-un alt registru decât al lui Belle, dar cu un umor atât de sec şi de spiritual încât unele articole m-au făcut să-mi dea Caféaua pe nas. Scrisul lui Little Red Boat[42] era fantezist, întortocheat şi foarte amuzant şi, după ce am citit o serie de postări, împreună cu toate comentariile amuzante lăsate de cititori, am fost vrăjită cu totul.

Am aflat că oricine putea să îşi creeze micuţul său avampost pe internet cu doar câteva clicuri, cu ajutorul articolelor de genul „Cum să...” Poate că puteam să îmi fac şi eu un blog, m-am gândit în sinea mea. De multe ori se întâmplă să fiu prinsă în faţa ecranului computerului fară să am prea multe de făcut. Ar putea fi amuzant. De ce nu?

Ideea m-a prins încet, încet, până când, în sfârşit, într-un moment liber dintr-o după-amiază, când şeful meu era ocupat cu o videoconferinţă, m-am decis să fac marele pas. Rodeam un pix – un obicei dezgustător de care nu am reuşit niciodată să scap – şi mă uitam pe fereastra de deasupra biroului meu, adâncită în gânduri. Aveam nevoie de o abordare. „Jurnalul secret al unei secretare” suna mai puţin fascinant şi prea la obiect – şi, oricum, ca regulă generală, nu aveam chef să discut despre munca mea cu alţi oameni. Era bine plătită, sigură, destul de provocatoare datorită activităţii bilingve, totuşi mă fofilam când eram întrebată cu ce mă ocup. După ce spuneam mă simţeam ruşinată. Într-un fel, nu-mi puteam reţine senzaţia că îmi risipeam adevăratul potenţial, că sacrificam orice speranţă de a avea o carieră – aflată la polul opus de o simplă slujbă – pentru marele ţel de a trăi în Franţa.

M-am hotărât că cel mai logic lucru pe care îl aveam de făcut era să mă concentrez pe zona în care locuiam, singurul aspect al vieţii mele pe care oamenii tindeau să fie geloşi. M-am decis să scriu povestea „peştelui afară din apă” din viaţa pariziană.

Tot ce îmi trebuia acum era un titlu. Îmi plăcea ideea de a scrie sub

---

[41] Centrala confidenţială (n.tr.)

[42] Bărcuşa roşie (n.tr.)

pseudonim, nu pentru că aş fi avut multe lucruri de ascuns, ci pentru că părea să fie o regulă nescrisă a jocului. Numele Petite Anglaise mi-a venit în mine imediat, împreună cu un subtitlu explicativ: „Jurnalul unei englezoaice de treizeci şi ceva de ani la Paris”.

Crearea unui blog era uimitor de simplă: cu doar câteva clicuri scurte şi hotărâte mi-am făcut un cont, mi-am denumit blogul şi am ales un şablon rudimentar. În câteva secunde s-a născut un alter ego. Tot ce mai aveam acum de făcut era să mă gândesc la ceva despre care să scriu.

Va fi un hobby inofensiv, m-am gândit eu în sinea mea. Grădina mea secretă. Locul meu de joacă virtual. Pe atunci nu aveam de unde să ştiu că tocmai dezlănţuisem o forţă care, în mai puţin de un an, avea să răscolească viaţa mea şi a tuturor celor dragi mie.

— Ai auzit vreodată de Belle de Jour? am întrebat-o pe Amy câteva zile mai târziu, în timp ce îndesam înapoi, cu o linguriţă, umplutura unui sendviş prea plin.

Mă înţelegeam bine cu majoritatea oamenilor de la birou, dar din moment ce, de când se născuse Mormoloc, nu prea aveam o viaţă socială despre care să pot vorbi, erau puţini colegi cu care mă vedeam în afara orelor de program. Amy, o brunetă cu aspect fragil şi tenul ca de porţelan, era excepţia. Deveniserăm prietene când se calificase pe post de contabilă şi se mutase la etajul de sus. De atunci căpătaserăm obiceiul de a lua prânzul împreună în bucătăria biroului.

Stăteam pe scaunele stilate, dar inconfortabile pe care le alesese şeful meu când renovase biroul, iar ospăţul nostru se desfăşura pe o masă cu geam fumuriu. Savuram un sendviş cu ou şi şuncă de la „Lina”, care semăna cel mai mult cu un mic dejun englezesc pe care îl puteam găsi pe Bulevardul Operei, deşi oul era amestecat cu maioneză, iar şunca avea forma unor fulgi crocanţi, prea mică pentru a fi satisfăcătoare.

— Belle de Jour… Te referi la filmul în care joacă şi Catherine Deneuve? mă întrebă Amy.

Apoi se încruntă când eu am scuturat din cap cu gura plină.

— Nu, este şi numele unui blog, i-am explicat eu când am terminat de mestecat. Un fel de jurnal pe internet.

- Citeam zilele trecute – este o chestie care îţi dă dependenţă, chiar te atrage. Era un articol despre el în *The Guardian.*

— N-am auzit niciodată de el… sau de bloguri, spuse Amy. „Blog" sună mai degrabă ca o boală urâtă…

Conversaţia noastră se îndepărtă de ultima mea descoperire, care se părea că nu o interesa deloc pe Amy, şi se axă pe subiectele obişnuite: dezbaterea episodului din seara precedentă din *East Enders,* nemulţumirile de la muncă, compararea poveştilor legate de prietenii noştri francezi şi dorinţa de a fi afară, la soare, în loc să stăm îngrădite într-un birou cu aer condiţionat, atât de răcoros încât eram nevoite să purtăm mereu pulovere.

Era bine, m-am gândit eu. Nu eram singura de pe acolo care nu ştia ce era acela un blog. Păstrarea secretului asupra noului meu hobby nu avea să fie o provocare prea mare.

Câteva zile mai târziu, când mi-am luat liber de la muncă din cauza unei răceli sufocante, de vară, am postat primul articol. L-am numit „Calpol şi supozitoare" şi, deşi nu putea fi numită o operă de artă, am reuşit atât să fiu sarcastică în legătură cu tendinţa medicilor de a prescrie medicamente fără rost pentru boli comune– dintre care multe se administrează via rectum –, dar şi să descriu o groază de nemulţumiri legate de munca mea.

Am citit şi recitit cele patru scurte paragrafe, am tras adânc aer în piept şi am dat clic pe „Publică". Cred că în acea zi nici măcar o singură persoană nu a dat peste blogul Petite Anglaise, dar, oricum, faptul că mi-am văzut propoziţiile publicate online mi-a provocat un fior de încântare.

Îmi aduc aminte de toate momentele unice. Primul comentariu, la cea de-a noua postare – o săptămână mai târziu – în care am povestit despre faptul că am văzut un gândac intrând în goană într-o crăpătură a filtrului de Caféa de la serviciu („Este dezgustător şi e prea multă informaţie", a scris Cass, un cititor fără chip, din America). Primul mesaj pe care l-am primit pe adresa de e-mail a

Petite Anglaise, pe care am creat-o în acest scop, a fost de la un coleg blogger care își spunea Tim. Îmi amintesc și de prima oară când un alt blogger a adăugat Petite Anglaise la lista de lectură preferată.

Câteva săptămâni mai târziu, un e-mail ce mi-a intrat în căsuța de mesaje mă informă că secțiunea de știri de pe bloguri de la *The Guardian* indusese Petite Anglaise în categoria „Alegerea zilei”. Am navigat pe site-ul lor, copleșită de emoție, ca să citesc ce se scrisese. Era scurt și frumos – „Un nou blog elegant scris de o femeie care se descrie ca fiind o englezoaică de treizeci și ceva de ani în Paris” –, dar această introducere telegrafică adusese o mulțime de cititori. În acea zi am plutit prin birou, cuprinsă de o zăpăceală încântătoare, pe norișorul meu privat. „Un blog elegant”, am repetat pentru mine în timp ce mă îndreptam spre bucătărie, purtând un zâmbet cu semnificație secretă, ca să îmi iau o ciocolată caldă cu care să sărbătoresc evenimentul.

Nu mai eram „doar o secretară” sau „doar o mamă”. Acum eram și „o bloggeriță”. Petite Anglaise era un secret pe care îl țineam aproape, ceva care mă întărea în orele de amorțeală intelectuală în care copiam și scriam după dictare, în serile lungi în care stăteam singură în apartament în timp ce Domnul Broscoi lucra, iar Mormoloc dormea.

— Cred că e minunat, zise Domnul Broscoi în seara aceea, în timp ce se lupta cu o bucățică alunecoasă de sushi, iar eu îmi strecuram în gură ultimul fulg umed de ghimbir.

Era una dintre rarele noastre ieșiri în oraș, la un restaurant japonez situat în umbra bisericii St Jean de Belleville. Mormoloc era la părinții Domnului Broscoi – la o distanță de două ore cu trenul –, în timp ce *Tata* își petrecea concediul cu familia ei, în Algeria. Fusese prima oară când stătuserăm departe unul de altul o săptămână întreagă și, în timp ce eu savurasem calmul bine-venit și oportunitatea de a-mi recâștiga o parte din libertatea pierdută, mă simțisem în același timp vinovată pentru că recunoscusem – chiar dacă numai față de mine – că pauza îmi prindea foarte bine.

— Adică, scrii la chestia asta de numai o lună, spuse el întinzându-

se spre bucata de ghimbir care nu mai era acolo şi se încruntă uimit, şi deja ai o mie de vizitatori. Este incredibil. Îmi pare rău că n-am ocazia să-l citesc mai des, dar ştii cum e, lucrurile au luat-o razna la muncă...

— E în regulă. Ştiu că nu te-ai dat niciodată în vânt după citit – mai ales în limba engleză.

Era o afirmaţie oarecum neterminată. Cea mai scumpă piesă de mobilier din apartamentul nostru era un raft pentru cărţi Habitat, pe care erau îndesate în trei rânduri cărţile mele de ficţiune. Domnul Broscoi avea cinci, poate şase cărţi şi, din câte ştiam, nu citise decât una dintre ele.

Nu eram pe deplin sinceră, pentru că într-adevăr mă deranja, însă doar puţin. Îmi găsisem un hobby pe care îl iubeam. Creasem ceva de care începusem să mă simt mândră. Fusese prea mult să sper că îmi va împărtăşi entuziasmul, că i-ar fi putut păsa de ceea ce scriam? Distrasă, am scăpat o bucăţică de ton în sosul de soia şi am tresărit când picături maronii s-au împrăștiat pe tricoul meu alb.

Petite Anglaise nu era, de fapt, despre mine, cel puţin nu a fost la început. Timp de o lună sau două am umplut blogul cu ce am sperat să fie observaţii spirituale, iscusite, despre viaţa în Paris. Am descris cum îngrijitorilor din parc le plăcea în mod deosebit să sufle în fluiere, să se umfle în pene sau să se plângă de faptul că francezii evită să cureţe mizeria după prietenii lor canini. Pe Domnul Broscoi l-am prezentat mai întâi într-un articol despre cum franţuzoaicele par a fi condiţionate încă de la o vârstă fragedă să accepte adulterul ca un fapt normal într-o căsnicie. Un subiect ce mi-a venit în urma unei conversaţii cu Amy, despre o convorbire incredibilă pe care o purtase odată cu mama vitregă a prietenului ei. „Domnul Broscoi lucrează până târziu în fiecare seară”, am scris în propoziţia de încheiere „din câte se pare”.

Pseudonimul lui nu era foarte inspirat, iar alegerea nu a necesitat decât un scurt moment de gândire. De acolo a fost un pas mic spre cel al fiicei noastre – Mormoloc –, iar ambele au rămas aşa. Treptat am început să dau naştere „personajelor” şi să descriu lucruri

amuzante, pe care acestea le ziceau sau le făceau, dar încă mă stăpâneam să divulg prea multe informaţii despre mine, nedorind să deschid cutia Pandorei.

Într-o zi de toamnă am pus piciorul în prag şi am scris un articol care începea aşa: „Domnul Broscoi nu vrea să se căsătorească cu mine…" Şi am continuat să enumăr argumentele pragmatice, deloc romantice, la care m-am putut gândi în favoarea consolidării relaţiei după naşterea lui Mormoloc, am făcut referiri la moşteniri, pensii sau achiziţia unei case şi m-am văicărit că întreaga mea abordare raţională îl lăsase rece pe Domnul Broscoi.

— Cred că e trist că toate aceste scenarii vorbesc numai despre cum să ne asigurăm unul pe altul în cazul în care murim, îmi spusese el de nenumărate ori. Dacă mă voi căsători la un moment dat – şi nu sunt sigur că voi dori asta vreodată – aş vrea să o fac din motive ceva mai… de bun augur.

Am recunoscut şi faptul că simţeam o undă de gelozie ori de câte ori era nevoie să pronunţ numele de familie al lui Mormoloc, pe care eu nu îl împărtăşeam. Tot ce scrisesem discutasem deja cu Domnul Broscoi de sute de ori în particular, dar pe blog deschideam dintr-odată uşa comentariilor unor străini în legătură cu viaţa noastră particulară. Ce naiba încercam să realizez? Speram, oare, în secret că Domnul Broscoi se va ruşina şi că va face cererea mult aşteptată? Credeam că va citi comentariile indignate lăsate de cititorii mei şi îşi va da seama dintr-odată de greşeala pe care o făcea? „Dacă o să stai în genunchi, o să scoţi un inel şi o să zici: «Te rog, însoară-te cu mine pentru nu pot să trăiesc fără tine», crezi că o să accepte?", întreba Zinnia, un coleg blogger care devenise un comentator frecvent. „De ce nu joci la cacealma? Am putea oricând să îl facem gelos", a sugerat, se pare în glumă, un alt comentator care îşi spunea Watski. „Ce zici de asta?"

— Sper că nu te superi pe ce am scris azi, i-am zis Domnului Broscoi când venise acasă în acea seară.

I-am aruncat o privire circumspectă din faţa computerului unde mă îndeletniceam cu ajustarea noului şablon la care muncisem timp

de câteva seri ca să îl desenez în roz-închis, cappuccino şi ciocolatiu. Fotografia-poster din partea de sus era o poză făcută de la balconul nostru, la apus, peste care suprapusesem cuvintele Petite Anglaise. Literele nu erau egal distanţate, dar chiar şi aşa eram foarte mândră, la modul copilăresc, de munca mea.

— De ce să mă supăr? Mi-e teamă că n-am citit. Am foarte de mult de muncă în perioada asta.

Îşi trânti cu zgomot cheile şi ţigările pe şemineul din marmură şi se uită la ecran peste umărul meu.

— Arată bine, totuşi. A evoluat de când l-am văzut ultima oară.

— Azi am scris despre căsătorie, am zis eu şi am strâns mouse-ul în palma dreaptă, iar cu stânga mi-am făcut de lucru cu tivul desprins de la fustă. Ştii tu, despre cum nu cădem la înţelegere dacă este sau nu necesară. E ceva mai personal decât de obicei. Nu că ar şti cineva cine suntem de fapt, desigur…

Singurii oameni care ştiau despre blog, în afară de Domnul Broscoi, erau părinţii mei. Nu mă putusem abţine să nu îmi scape vrăbiuţa din moment ce blogul meu fusese menţionat în ziar.

— O, scrie ce vrei. Este blogul tău. Mă bucur că ţi-ai găsit un hobby care te face fericită, zise Domnul Broscoi cu mărinimie, în timp ce îşi scotea încet costumul şi îşi punea pijamaua.

Ieşi din cameră ca să ronţăie ceva; am auzit uşa frigiderului deschizându-se şi fâsâitul unei sticle de bere. M-am întors la preocupările mele, mult mai liniştită. Nu îmi dăduse undă verde ca să fac ce vreau?

Impulsionată de indiferenţa binevoitoare a Domnului Broscoi şi de e-mailurile şi comentariile ce mă susţineau,

În număr din ce în ce mai mare, am început să vărs şi mai mult din mine în rolul lui Petite Anglaise.

Am descoperit că experienţa avea un efect terapeutic neaşteptat, iar încurajările mă făceau să sap mai adânc în propria persoană, la umbra siguranţei că nimeni nu ştia cine era, de fapt, Petite Anglaise.

Sinceritatea debordantă a devenit cartea de mea de vizită. Am scris despre nemulţumirile legate de muncă, despre sentimentul de vină

pe care l-am simţit când am recunoscut că nu aveam nicio dorinţă de a deveni o mamă casnică şi despre sentimentul de gelozie ce se declanşa când Mormoloc striga numele tatălui care era, în mod cert, părintele ei preferat. Iar când mă plângeam de orele târzii la care se întorcea Domnul Broscoi de la muncă sau de ezitările legate de subiectul celui de-al doilea copil, îmi scăpa, uneori, dintre rândurile în care le ţineam ascunse, nemulţumirea legată de relaţia mea cu Domnul Broscoi, oricât de mult încercam să mă controlez.

Blogul era un magazin de desfacere, iar scrisul, o experienţă eliberatoare. Era un mod de a procesa gândurile şi emoţiile, un loc sigur în care mă eliberam de frustrări fără să provoc vreun rău cuiva.

De multe ori, trăirile negative se evaporau – chiar dacă temporar – imediat ce apăsam pe butonul „Publică". Era uşor să uit că de fiecare dată când îmi dădeam frâu liber gândurilor şi emoţiilor, cuvintele mele apăreau, pe fondul ciocolatiu, pe mii de monitoare.

Personajul meu virtual era mai isteţ şi mai sexy decât puteam spera eu să fiu vreodată. Vorbele celei care îşi spunea Petite Anglaise erau calculate şi editate, fiecare mişcare a sa era coregrafiată, asta în timp ce în viaţa de zi cu zi mi se întâmpla deseori să mă împleticesc în cuvinte, iar simţul umorului eşua de multe ori să-şi atingă ţinta. Cititorii nu puteau observa dacă ciorapii mei erau asortaţi sau dacă machiajul necesita unele retuşuri. Ei presupuneau că eram elegantă, cu o ţinută frumoasă, ca şi cum o parte din strălucirea pe care o asociau cu Parisul se prinsese şi de mine.

Nu aveam de gând să corectez pe nimeni – îmi plăcea să proiectez această versiune nouă, îmbunătăţită, a propriei persoane. Era ceea ce-mi doream să fiu. Popularitatea din mediul virtual, ca Petite Anglaise, alunga o parte din veninul pe care îl simţeam pentru că eram atât de singură şi de goală pe dinăuntru, atât de ignorată acasă.

Şi, odată cu trecerea timpului, se părea că Petite Anglaise chiar începuse să readucă o parte din mine la viaţă. Fata care fusesem – care se aşezase ezitant pe bancheta din spate în timp ce eu mă luptam cu realităţile de la muncă şi din viaţa de mamă – devenea mai puternică şi mai încrezătoare cu fiecare postare. Petite Anglaise

sărise afară din ecran. Trăia, respira şi avea umbră. Împreună eram mai puternice. Blogul m-a făcut mai atentă la mediul înconjurător, a dat vieţii mele textură.

Deşi recunoscuse că era uşurat că îmi găsisem o îndeletnicire care îmi abătea atenţia de la orele îndelungate pe care le petrecea la muncă, Domnul Broscoi îşi făcea foarte rar timp să se uite, prin fereastra virtuală, în sufletul meu. Chiar dacă unele dintre articolele mele erau, de fapt, strigăte de ajutor, pledoarii pentru a-i capta atenţia sau avertismente mascate diafan, totul era în zadar pentru că, indiferent câţi oameni îmi citeau cuvintele, singura persoană căreia îi erau adresate nu părea să fie atentă. „L-am tachinat pe Domnul Broscoi zilele trecute că aş fi putut avea o aventură extraconjugală înflăcărată despre care el fi aflat ultimul chiar dacă aş fi povestit în public", am scris eu pe un ton mucalit în secţiunea de comentarii, în decembrie, la șase luni după începerea blogului. În acea seară m-am aşteptat la o reacţie ofensată, dar nu a venit. Nu cred că Domnul Broscoi a citit vreodată cuvintele acelea.

capitolul 5

Contact

— Hapciu! strănută Mormoloc când i-am pus sub nas câteva flori roz-deschis ca să o fac să strănute.

Petalele s-au împrăştiat din cauza suflului exploziei. M-am simţit pervers de mulţumită că strănutase în engleză, şi nu în franceză. Franţa: zero – Anglia: zece puncte. Cu o zi înainte mă lamentasem pe blog despre cât de acaparatoare devenise limba nativă a tatălui ei din momentul celei mai recente vizite la părinţii lui – sau Mamie și Papy, cum le spunea ea –, așa că fiecare silabă în engleză pe care i-o smulgeam de pe buze reprezenta acum o mică victorie. Era muzică pentru urechile mele anglo-saxone.

Venise luna martie, iar Petite Anglaise avea acum nouă luni. Fâșiile blânde de raze filtrate printre jaluzelele de lemn şi uguitul insistent al porumbeilor mă treziseră în acea dimineaţă mai devreme decât de

obicei și, cuprinsă de optimismul caracteristic primăverii, m-am strecurat în fața noului meu laptop Mac, de culoare albastră, ca să-l inaugurez. Era rodul unei expediții grăbite la cumpărături, în pauza de prânz. Mă îndrăgostisem de forma lui îndrăzneață, de măr verde, chiar dacă aceasta era invizibilă tuturor în afară de mine.

— „Genunchi și degețele”? mă întrebă rugător Mormoloc referindu-se la noul ei cântec preferat.

Se apropia aniversarea ei de doi ani, iar vorbirea îi avansase cu pași mari de când începusem să scriu despre ea pe blog. Mă gândeam deseori cât de bucuroasă voi fi într-o zi că i-am monitorizat progresul făcut și că am păstrat pentru posteritate frânturi din conversațiile noastre.

— Hmm, am zis eu gândindu-mă la o altă distracție. Este puțin cam dificil să gesticulez pe „Genunchi și degețele” în timp ce îți împing căruciorul… Mai bine numărăm, ce zici de asta?

În ultimele zile exersasem numerele – număram jucăriile din cadă, merele din bolul pentru fructe și degetele de la mâini și de la picioare. La început, Mormoloc doar zâmbea în timp ce eu făceam toată treaba, deși știam că ochii ei, care urmăreau fiecare mișcare a buzelor mele, înregistrau totul. Apoi, într-o zi când o ascultam fară să îi dau prea mare atenție, a numărat până la zece fără a fi ajutată. Singura problemă părea să fie cifra patru, pe care întotdeauna o spunea de două ori, doar ca să fie sigură.

— Unu, am început eu și am arătat o mașină parcată prea aproape de o dubiță, botul ei atingând bara de protecție din spate a acesteia, în stilul tipic parizian „preaaproape-pentru-confort”.

— Doi, tlei, patu, continuă Mormoloc arătând aproximativ în aceeași direcție. Patu, ținți, șase, sate…

Se opri să-și tragă sufletul. Erau destule mașini de numărat – împrăștiate, lovite și murdare din pricina porumbeilor care-și făceau veacul deasupra.

— Ot… nouă, ZEȚE! strigă Mormoloc triumfătoare.

Am oprit căruciorul brusc, m-am aplecat la nivelul ei și i-am atins vârful năsucului cu buzele.

În timp ce mă îndreptam am observat spre ce arăta degetul lui Mormoloc la „zeţe”, iar adevărul ieşi la iveală. În timp ce eu număram maşinile prost parcate, fata mea ţinea evidenţa, sârguincioasă, la mizeriile de diverse dimensiuni şi forme lăsate de câini, printre care făceam slalom. Acestea erau „bucuriile” vieţii la oraş. Cel puţin aveam să scriu o postare bună pe blog, m-am gândit eu zâmbind. Mormoloc era, fără îndoială, cel mai popular personaj de pe blog în perioada aceea, în timp ce Domnul Broscoi era cel mai ostentativ prin absenţa sa.

O clipă, trotuarul murdar dispăru din faţa ochilor mei în timp ce îmi imaginam o altfel de viaţă – o căsuţă nepretenţioasă, la ţară, o grădină mare şi o maşină de familie. Cochetasem recent cu ideea de a ne muta lângă Lyon, după ce Domnul Broscoi ochise o oportunitate de muncă la o revistă de comerţ. Fusesem foarte încântată de această idee – navigasem obsesiv pe internet cercetând preţurile caselor şi ceva de muncă pe post de secretară şi am devenit, ca de obicei, prea entuziasmată. De cealaltă parte, entuziasmul Domnului Broscoi se stinsese rapid şi nu dură mult până când începu să dea înapoi.

— Chestia e că, dacă acceptam slujba în provincie, trebuia să fiu pregătit să fac un pas înapoi în carieră, îmi explicase el cu o seară în urmă aşezându-se în pat, aproape de biroul la care stăteam. Şi nu cred că sunt pregătit pentru aşa ceva. Cel puţin nu câţiva ani de acum încolo…

— Câţiva ani? am ţipat eu şi m-am întors de la monitor ca să mă uit la el cu lacrimi de frustrare în ochi. Ei bine, sper că această carieră a ta să merite. Pentru că acum lucrezi tot timpul şi se pare că noi nu avem prea multe lucruri cu care să ne lăudăm…

Mi-am mutat înapoi privirea la ecranul plin cu poze ale şcolii bilingve situate într-un parc, la care salivasem în ultima jumătate de oră – pornografie pentru mămica.

— Nu trebuia să mă Iaşi să-mi fac astfel de speranţe dacă nu vorbeai serios. Nu e corect!

Am închis fereastra cu un clic de mouse hotărât.

Eu şi Domnul Broscoi păream să fi ajuns în pragul unui impas:

eram incapabili să cădem de acord dacă să continuăm îndelungata căutare a unui apartament, dacă să mai facem un copil sau dacă să ne mutăm din oraş.

Eu îmi doream o schimbare – orice fel de schimbare – şi îmi agăţam speranţele de ideea prostească şi greșită că o casă nouă sau un alt copil ar putea constitui lucrurile de care aveam nevoie; între timp, Domnul Broscoi făcea cale-ntoarsă și se folosea de cantitatea imensă de muncă pentru a amâna orice decizie. Această șaradă putea continua şi bănuiam că amândoi eram la fel de evazivi în ceea ce privea alte angajamente. Ne feream să o spunem cu voce tare de teamă că vom cauza pagube ireparabile. În schimb, respectam scenariul – eu forţam, el ezita – şi mergeam mai departe confuzi, simţindu-ne inconfortabil unul lângă altul.

Din fericire, în acea zi de primăvară aveam alte lucruri mult mai frumoase la care să mă gândesc. Aveam o întâlnire la prânz. Aranjasem, pentru prima oară, să mă văd cu o colegă bloggeriţă în realitate. În urma unui schimb de e-mailuri, o prietenă virtuală, pe care o știam numai după pseudonimul ei, Coquette, avea să devină o persoană care mergea, vorbea şi mânca. Presupun că era un fel de întâlnire pe nevăzute, ceva ce nu mai trăisem de când îl întâlnisem pe Domnul Broscoi, în urmă cu opt ani, sau pe Florence, înaintea lui. Şi dacă m-aş fi respectat, ar fi trebuit să iau cu mine Mac-ul, ca să am o ţinută impresionantă.

În acea dimineaţă, la muncă, în timp ce degetele îmi goneau pe tastatură, mintea îmi era în altă parte, iar entuziasmul nu-mi putea fi temperat decât de câteva accese de timiditate. „A întâlni pe cineva care până atunci s-a aflat în anonimat duce la scenariul «prefer cartea în locul filmului »”, recunoscuse Coquette în ultimul său e-mail, deși avea numai lucruri bune de spus despre ceilalţi bloggeri pe care ajunsese să îi cunoască de când se mutase în Paris. Îmi făceam oare griji că voi fi dezamăgitoare în viaţa reală, că voi fi mai puţin interesantă decât Petite Anglaise? Sau de vină era faptul că ea avea doar douăzeci şi ceva de ani şi trăia prima poveste de dragoste cu Parisul, iar mie îmi era frică să nu par, prin comparaţie, bătrână şi

obosită, iar epuizarea mea, cauzată de acest oraș, ar fi putut fi accentuată de optimismul ei fără limite? Piciorul meu împunse pedala de sub birou și desfășură banda de la început. Nu era bine; concentrarea mea era țăndări.

— Ai chef să luăm ceva pentru prânz și să mergem la Tuileries ca să stăm puțin la soare? întrebă Amy care apăruse dintr-odată lângă mine.

Mi-am scos căștile din urechi și m-am întors spre ea, încurcată, uitându-mă în jur după un alibi.

Amy nu știa nimic despre Petite Anglaise, iar eu ezitam să dezvălui faptul că mă vedeam cu cineva cu care vorbisem până atunci numai pe internet. Îmi trebuiseră luni întregi ca să mă acomodez cu ideea de a mă întâlni cu străini din spațiul virtual. Cum naiba m-aș fi putut aștepta ca ea să înțeleagă?

— De fapt, ăăă, mă văd cu o veche prietenă de acasă care a venit pe aici câteva zile, cu serviciul, am răspuns eu fără a o privi în ochi. Nu am mai văzut-o de câțiva ani. Mă invită la prânz pe cheltuiala ei, altfel te-aș fi luat și pe tine…

— O, bine, zise Amy dezamăgită. Păi, nu-ți face griji pentru mine. Sunt sigură că aveți multe de recuperat. Eu mi-am luat o carte. O să fiu în regulă.

Lucrurile ajunseseră într-un punct mort între Amy și prietenul ei francez cu care avusese o relație lungă, iar ea suferea destul de mult. Greutatea apăsa pe umerii ei și-așa plăpânzi, iar pielea din jurul ochilor era roșie, ca și cum ar fi plâns iar în toaletă. O invitasem pe Amy la cină de câteva ori și o cunoscuse chiar și pe Mormoloc, căreia îi plăcea foarte mult să primim oaspeți.

În ultimii ani, Amy se apropiase cel mai mult de ideea de cea mai bună prietenă și uram faptul că eram nevoită să o mint. Pentru o clipă am fost tentată să dau lucrurile pe față și să îi povestesc despre Petite Anglaise. Dar dacă nu mă mișcăm mai repede aveam să întârzii. M-am decis să îi spun, dar pe moment marea revelația trebuia să mai aștepte.

Eu și Coquette aranjaserăm să ne întâlnim la localul „La Ferme” de

pe strada Saint Roch, la o Cafénea organică unde sendvişurile erau scumpe, dar mult mai pline de imaginaţie decât baghetele cu brânză sau cu şuncă, ori cu şuncă şi cu brânză, care puteau fi cumpărare de aproape oriunde.

În timp ce mă apropiam – cu urechile înfundate din cauza zgomotului tânguitor al sirenelor de urgenţă testate fără întrerupere la prânz în prima miercuri din fiecare lună – am fost nevoită să fac un efort ca să-mi descleştez maxilarul şi să-mi relaxez cutele ce mi se formaseră între sprâncene şi care semănau cu nişte ghilimele. Când am luat colţul şi mi-am abătut paşii ca să evit coada ce şerpuia pe trotuar din dreptul unui bancomat din apropiere, am zărit-o numaidecât pe Coquette. I-am recunoscut buclele castanii pe care le văzusem într-o fotografie pe care o postase pe blogul ei. Pe blogul Petite Anglaise nu postasem poze cu mine, dar se pare că descrierea pe care i-o oferisem – păr lung şi blond şi ochelari cu ramă groasă, neagră – fusese suficientă.

— Deci tu eşti „petite”! zise ea în timp ce amândouă zâmbeam nervos. Nu eşti aşa de micuţă pe cum am crezut.

— Dacă vrei, poţi să-mi spui Catherine, am mormăit eu amuzată să aud numele „petite” rostit cu voce tare.

— Iar eu sunt Elisabeth, răspunse Coquette. Dar trebuie să mă ierţi dacă uit şi îţi spun „petite”. Am devenit atât de obişnuită cu acest nume… Nu va fi uşor să-mi reprogramez creierul…

Am sărutat stânjenite aerul din preajma obrajilor noştri, aşa cum fac mereu expaţii, şi am intrat în Cafénea. Am observat uşurată că Elisabeth părea la fel de emoţionată ca şi mine, ceea ce era oarecum contradictoriu cu tonul încrezător pe care Coquette îl adopta pe blog. Am ales la repezeală un *quiche* şi o salată, iar degetele îmi tremuraseră în timp ce umblasem în geantă. Apoi am colindat localul căutând un colţ liniştit, cu scaune confortabile, unde puteam vorbi în timp ce mâncam.

— Nu e ciudat? am întrebat eu, conştientă de faptul că deja îmi lepădăm accentul şi mimam vocalele şi intonaţia americană a lui Elisabeth.

Întotdeauna am fost un fel de cameleon lingvistic – adopt inconştient tiparele verbale ale persoanei cu care discut. Accentul meu francez este aproape perfect ca urmare a acestei capacităţi şi uneori îmi fac probleme că oamenii pe care îi imit astfel ar putea crede că fac haz de ei.

— Cred că da, dar e ciudat în sensul bun, răspunse Elisabeth și își turnă vinegretă peste salata Mâche Roquefort. Mă simt ca și cum deja te-aş cunoaşte. Citesc despre tine de câteva luni şi toată familia mea de acasă, din State, îţi urmăreşte blogul.

— Ei, atunci opreşte-mă la timp dacă încep să îţi povestesc ceva despre care ai citit deja, am făcut eu o glumă, realizând că pe multe dintre anecdotele din stocul personal le folosisem deja, înainte de a ne întâlni.

Oare vom avea despre ce să vorbim sau prânzul nostru va fi presărat cu momente stânjenitoare de tăcere? Dar chiar atunci Elisabeth mi-a alungat temerile.

— Sunt atât de multe lucruri despre care ard de nerăbdare să te întreb, spuse ea. Blogurile noastre au la suprafaţă spuma, dar sunt multe lucruri pe care le ţinem pentru noi, sau doar…

Am trecut numaidecât peste introduceri, ne-am afundat în întrebări sincere, pline de curiozitate, am scos exclamaţii legate de asemănările pe care le-am descoperit rapid una la alta şi am turnat astfel fundaţia unei prietenii. Totul părea natural. O ştiam pe Elisabeth de numai câteva minute, dar pe Coquette o cunoscusem cu mult înainte de a o întâlni personal.

— Desigur, eu nu vorbesc despre lucrurile personale aşa cum faci tu, zise Elisabeth gânditoare şi puse furculiţa deoparte, după ce dădu gata o felie de prăjitură cu brânză cu o poftă ce o diferenţia de restul franţuzoaicelor din jurul nostru, care îşi savurau ţigările şi cănile cu espresso. Deseori mă întreb ce părere are Domnul Broscoi despre ce scrii tu.

— Păi, din câte ştiu eu, nu citeşte prea des, am răspuns precautâ. Dar teoria mea e că vede blogul ca pe un loc în care îmi vărs nervii, sub anonimat, fără să fac vreun rău cuiva… li place şi faptul că mă

ţine ocupată, deoarece probabil că acum îl cicălesc mai puţin din cauză că lucrează până la ore târzii.

M-am oprit întrebându-mă dacă spuneam adevărul sau doar încercam să mă conving pe mine de acest lucru. Domnul Broscoi era un om care vorbea foarte puţin, iar cei din jur trebuiau să ghicească ceea ce simţea.

— Şi da, scriu lucruri personale, dar ţin multe şi în mine. Eu fac alegerea finală şi decid ce scot la iveală şi ce nu. Tot ceea ce primesc oamenii sunt câteva frânturi din vieţile noastre. În general, ei unesc punctele şi, într-un fel sau altul, se pare că ajung să simtă că, de fapt, chiar mă cunosc.

— Şi, am fost aşa cum te-ai aşteptat? mă întrebă Elisabeth în timp ce ne despărţeam.

Ora de masă se evaporase într-o secundă. Nu puteam să-mi aduc aminte când întâlnisem ultima oară pe cineva nou cu care să mă simt atât de bine.

— Crezi că vocea de pe blog se potriveşte cu faţa mea? mai întrebă ea.

— Da şi nu, am răspuns eu evaziv încercând să îmi amintesc dacă am avut unele idei preconcepute despre cum va vorbi şi cum se va comporta. Oricum, fusesem uşurată să descopăr cât de normală era. Coquette vorbea bine, era isteaţă, avea opinii… dar, în realitate, Elisabeth se împleticea din când în când în vorbe şi se juca nervoasă cu părul. Era, pe scurt, liniştitor de umană.

Nu prea îndrăzneam să întreb dacă şi eu mă ridicasem la înălţimea aşteptărilor, dar am aruncat un ochi pe blogul ei în acea zi şi am fost încântată să observ că o numise pe Petite „uimitoare”.

Odată ce încrederea îmi fu restaurată, m-am înscris la o serată a bloggerilor parizieni, ce avea loc în acea lună, şi am convins-o şi pe Elisabeth să facă şi ea acelaşi lucru. Venise vremea să ies din spatele monitorului şi să o las pe Petite Anglaise să dea un impuls vieţii mele sociale.

— Am mare, mare nevoie să vii mai devreme de la muncă marţea viitoare, am spus eu în timp ce aşezam în faţa Domnului Broscoi, pe

măsuţa de Caféa de lângă canapea, o tavă cu brânză şi delicatese, un castron cu murături şi o jumătate de baghetă.

Reclama la linia aeriană din Paris clipi în spatele lui – o ceaţă portocalie, cauzată de poluare, bloca lumina stelelor care ar fi trebuit să fie vizibile deasupra acoperişurilor. Am îngenuncheat lângă masă, mi-am turnat un pahar cu Bordeaux şi am fluturat sticla spre el întrebătoare. Domnul Broscoi scutură din cap aşezându-se mai comod, pregătit să mănânce.

— Adu-mi aminte, din nou, de ce?

Luă un cuţit şi începu să taie felii subţiri din bucata de Comte, pe care le aranjă pe pâine.

— Dar ţi-am spus zilele trecute, am zis eu şi am trântit cu zgomot ochelarii pe masă. Chiar nu asculţi nimic din ce spun?

— Niciodată nu încetezi să vorbeşti, replică Domnul Broscoi indignat. Cum naiba aş putea să ţin minte tot?

Îmi învinovăţesc părinţii pentru dizenteria mea verbală. M-au atârnat în vârful unui castel irlandez când eram adolescentă ca să sărut piatra Blamey[43]. Serile, când Domnul Broscoi ajungea acasă de la muncă, eram evident dornică de conversaţie adultă şi aveam un milion de lucruri pe care voiam să le spun, multe dintre ele legate de blog. Din păcate, cea mai mare dorinţă a lui era să se destindă în linişte şi nu o dată m-a implorat să tac, spunându-mi că-i făceam capul cât o baniţă.

— Ei bine, aşa cum am zis şi săptămâna trecută, am repetat eu, m-am înscris la întâlnirea bloggerilor parizieni. *Paris blogue-t-il,* îţi aminteşti? O să fie în arondismentul XIV, aşa că o să-mi ia un secol să ajung acolo cu metroul. Sperasem că o să încerci să ajungi acasă până la ora şapte.

Tonul meu linguşitor mă făcu să-mi crape obrazul de ruşine. Uram să implor. Ora şapte era mult prea optimistă, dar am zis aşa nădăjduind că putea exista o şansă ca Domnul Broscoi să încerce să ajungă până la ora opt, după care puteam sări într-un taxi şi să sper

---

[43] Piatra Blamey se află în Castelul Blarney din Irlanda şi, potrivit unei legende, oferă celui care o sărută darul discursului (n.tr.)

că nu voi întârzia prea mult.

— Marţi… nu ştiu, am o întâlnire marţi, trebuie să văd…

În timp ce Domnul Broscoi îşi continua fraza, nori negri, vestitori de furtună, se adunau deasupra mea.

— Este important pentru mine, am zis eu, iar tonul devenise arţăgos. Nu ţi-am cerut să stai cu copilul de când am avut acea ieşire cu mamele, acum o lună.

Nu trebuia să îi mai amintesc faptul că atunci venise acasă atât de târziu încât am fost nevoită să rog o prietenă să comande felul principal pentru mine şi am ajuns când sosul de ardei începea să se întărească pe friptura rece.

— Mi-am cerut scuze pentru atunci. De câte ori o să-mi mai arunci asta în faţă?

— Îmi pare rău, am zis eu fără să o simt, dar pur şi simplu m-am săturat să simt că numai eu fac toate sacrificiile. Dacă tu vrei să îţi vezi prietenii după muncă tot ce trebuie să faci este să sari pe Vespa şi să te duci. Eu am uitat înţelesul cuvântului spontan. Trebuie să plănuiesc din timp, să îţi cer voie şi, chiar şi atunci, nu pot sa fiu sigură că nu va apărea ceva la tine la birou în ultima clipă, care îmi va strica toate planurile. Iar când reuşesc să ies, mai întâi trebuie să mă aranjez în timp ce dau de mâncare, îmbăiez şi spun poveşti, iar când termin sunt atât de epuizată încât nu mai sunt capabilă să socializez…

Domnul Broscoi ridică din umeri. Mai auzise toate astea.

— Uite ce e, îmi pare rău, zise el calm, evitând să mă înfurie şi mai tare, dar marţi o să fie dificil. O să încerc să mă apropii de ora aia…

— Ei bine, dacă nu mă pot baza pe tine, cred că va trebui să chem bona, am zis eu lăsând să se vadă clar că acesta era ultimul lucru pe care îl doream. Probabil că are nevoie de o nouă geantă.

Maryline, o studentă pe care o găsisem printr-un anunţ lipit în brutăria din zonă, se năpustea întotdeauna în apartamentul nostru şi arăta imposibil de elegant, iar eu mă simţeam prost îmbrăcată în compania ei. De când o întâlnisem prima oară nu o văzusem fără geanta Dior – o monstruozitate cu „D”-uri enorme ce atârnau de ea şi

dintr-un material cu model pe care era printat logoul firmei. Ultima oară când o chemasem, pentru una dintre rarele noastre ieşiri de weekend la cinematograf, etalase însă o poşetă albă, Chanel, la care eram siguri că fusesem cofinanţatori.

— După ce o s-o plătesc pe ea şi taxiul dus-întors şi o să trag linie, o să observ că a fost o seară foarte scumpă…

— Plătesc eu pentru pentru dădacă şi taxiuri, nu-ţi face griji, spuse Domnul Broscoi istovit, profitând de ocazie pentru a se salva şi a pune capăt discuţiei.

— Mulţumesc, am zis eu supărată. O s-o sun. Sper, pentru binele tău, că va fi disponibilă.

M-am retras în dormitor, am atins o tastă la întâmplare şi am urmărit ecranul computerului revenind la viaţă. Am început să scriu, la început ezitant, o postare despre cât de frustrată m-a făcut să mă simt schimbul nostru de replici. „Rolul de mamă mi-a tăiat aripile, am scris, dar cel de tată se pare că l-a lăsat neschimbat pe Domnul Broscoi. De ce devin *„liberte, egalite, fraternite*” insignifiante când vine vorba despre creşterea copilului împreună? Uneori mă simt ca şi cum Parisul se strânge în jurul meu, ca şi cum pereţii apartamentului se apropie încet unul de altul. În aceste condiţii să ne mai mirăm că, odată ce fata mea e în pat, tânjesc să ajung în faţa computerului şi să dau drumul informaţiilor pe autostradă?

Era prima oară când scriam în timp ce trăirile mele erau încă atât de proaspete încât aproape că puteam gusta amăreala de pe buze; tot ce puteam să fac era să dau drumul cu înverşunare la şuvoiul de cuvinte ce se adunaseră, iar degetele mele goneau pe taste şi-mi părea greu să ţin pasul cu ele. Faptul că le scriam mă făcea să mă simt exaltată, însă când râul a secat într-un final, iar mouse-ul s-a aşezat deasupra butonului „Publică” m-am răzgândit brusc şi am apăsat pe „Şterge”.

Cenzorul meu intern îşi spusese cuvântul. Cuprinsă de febra momentului ar fi fost prea uşor să scriu diverse lucruri ce nu ar fi putut fi şterse vreodată. Eram prudentă să nu sar calul – mai aveam puţin şi ajungeam să împărtăşesc cititorilor mei sentimentele pe care

nu aveam curajul de a le spune cu voce tare, nici măcar partenerului meu de viaţă.

Am închis computerul, m-am dezbrăcat şi am stins lumina. Până când Domnul Broscoi se va strecura lângă mine aveam să fiu deja adormită, ca de obicei. Poate că împărţeam un apartament dar, de multe ori, simţeam că trăiam în zone cu fus orar diferit.

capitolul 6

Imagine publică

— *C'est un poisson, ga!*[44]

Mormoloc ridică o jucărie de baie, un peşte portocaliu din plastic ce putea fi folosit pe post de stropitoare – deşi, din fericire, încă nu descoperise capacitatea peştelui de a se transforma într-o armă.

— Da, iubirea mea, e un peştişor.

M-am aplecat spre oglinda aburită ca să mă dau cu rimei, o operaţiune delicată pentru o persoană mioapă. Tocmai mă spălasem pe fugă împreună cu Mormoloc – spre fericirea ei, pentru că îi plăcea la nebunie să ne îmbăiem împreună – şi făceam ultimele retuşuri la machiaj, deşi încă nu-mi alesesem hainele pe care aveam să le port, iar Maryline trebuia să sosească dintr-un moment în altul.

Până în acel moment seara fusese o luptă continuă. Mormoloc îşi împrăştiase cina pe faţă, apoi aruncase bolul cu desert pe jos în clipa în care eu ieşisem din încăpere pentru a-i pregăti baia şi împrăştiase compot de mere pe podea şi pe pereţi. După ce am şters totul cu buretele şi i-am adunat trupul ce protesta şi se zbătea, l-am dezbrăcat forţat şi l-am introdus deloc ceremonios în cadă a urlat cinci minute până când am cedat şi m-am alăturat ei.

Privind-o cum se juca relaxată cu jucăriile, cu faţa înrămată de buclele spiralate, nimeni nu ar fi putut să o bănuiască de o asemenea drăcovenie.

Odată terminat machiajul rapid, am aruncat pe mine o pereche de

---

[44] E un peştişor (n.tr.)

pantaloni şi o bluză fără mâneci, ambele negre – o culoare îngăduitoare cu silueta –, am scos-o pe Mormoloc din apă, am legănat-o şi i-am acoperit pielea cu săruturi. Era ceva atât de delicios, atât de apetisant la ea… Nu înceta să mă uimească faptul că fata mea putea exercita o asemenea putere. Tot ce trebuia să facă era să se cuibărească lângă mine sau să îmi întoarcă zâmbetul cu toată forţa, iar eu predam armele şi prostioarele ei erau date uitării.

Când am auzit soneria nu m-am mai obosit să mă uit pe vizor – un parfum familiar, copleşitor, o dădea de gol pe Maryline, ca întotdeauna.

— *Bonsoir!* am zis eu încercând să par binevoitoare şi prietenoasă când de fapt o înjuram în gând pentru că întârziase.

Puţine lucruri sunt mai enervante decât să alergi ca un pui cu capul tăiat ca mai apoi să fii nevoit să aştepţi.

— *Vous allez bien?*

M-am simţit ciudat să folosesc cuvântul politicos „sunteţi” cu o dădacă ce era cu zece ani mai mare decât junioara mea, dar mă intimida, aşa că „sunteţi” a rămas.

— *Bien, mergi,* răspunse Maryline în timp ce intră.

Mă domină cu înălţimea conferită de tocuri, iar faţa ei era pudrată şi machiată cu mult mai multă pricepere decât a mea.

— *Mergi d’etre venue, en tout cas*[45].

Taxiul meu avea să îmi taxeze euro în plus pentru că mă aştepta jos, dar ar fi fost indecent să i-o predau pe Mormoloc şi să fug. Câteva minute de vorbe nesincere erau de bun-simţ. Dar Mormoloc, îmbrăcată în pijama, fu atât de încântată să o vadă pe „Ma-Leen” încât o luă imediat de mână, înainte ca biata fată să reuşească să îşi dea jos geaca, şi o imploră să-i citească o poveste.

Am profitat de ocazia de a ieşi repede din scenă – am îmbrăţişat-o pe Mormoloc, mi-am atins buzele de părul ei ud ce mirosea a şampon şi mi-am strecurat picioarele.

În pantofi. În sinea mea am sperat că nu o va lăsa pe Maryline să

---

[45] Mulţumesc că ai venit, oricum (n.tr.)

scape prea uşor. Odată şi odată trebuia ca dădaca designer să muncească din greu pentru bani.

— Tatăl ei va veni înaintea mea, am strigat eu peste umăr în timp ce îmi înfăşcam impermeabilul din cuier şi îmi băgăm mâinile în mâneci. Numerele de mobil sunt pe carneţelul de lângă telefon, ca de obicei, şi vă puteţi servi cu ceva de băut şi biscuiţi… *Faites comme chez vous*[46].

Când am angajat-o pe Maryline, mi-am adus aminte de vremurile în care făceam şi eu pe dădaca, în adolescenţă, în satul din Yorkshire unde mi-am petrecut cea mai mare parte din copilărie. Internetul era necunoscut pe atunci, dar în schimb navigam printre rafturile cu cărţi, scotocind după titluri interzise. O carte de buzunar bine cotată de dr. Alex Confort, puţin din D.H. Lawrence… Cea mai mare parte din educaţia mea sexuală probabil că provine de pe rafturile altor oameni. Ţinând cont de obiceiurile mele de atunci, preferam să nu încerc să-mi imaginez ce făcea Maryline când nu eram acasă. Computerul era pornit şi nu cred că îl folosea ca să-şi facă temele. Am presupus că nu era imposibil să aibă şi ea un blog al ei…

Taxiul albastru era parcat vizavi de colţul străzii Pradier şi taxase zece euro în plus chiar înainte de a-mi spune numele şi de a mă strecura înăuntru. Şoferul, care mirosea puternic a transpiraţie şi a ţigări, nu era vorbăreţ, ceea ce îmi convenea de minune. Una dintre acele femei franceze cu vocea oarecum adaptabilă scotea nişte triluri pe balade în stilul lui Celine Dion la aparatul de radio, aşa că am lăsat muzica să mă cuprindă în timp ce îmi prindeam centura de siguranţă şi simţeam câteva noduri în stomac.

Voiam să savurez gustul dulce al libertăţii, atât de nefamiliar ca şi luciul de buze, dar adevărul era că, exceptând-o pe Elisabeth Coquette, taxiul mă ducea în goană spre o încăpere plină de necunoscuţi. O sută şi ceva de oameni se înscriseseră la eveniment, iar ideea de a mă lupta prin mulţime ca să-mi găsesc prietena mă intimida. Cel puţin.

---

[46] Simţiţi-vă ca acasă (n.tr.)

Mă întrebam ce avea să-mi rezerve oare seara şi mă jucam agitată cu inelul de pe degetul mijlociu de la mâna stângă. Ţinând cont de faptul că publicul meu era format, în cea mai mare parte, din britanici şi americani, va şti oare cineva cine era Petite Anglaise? Poate că nu, caz în care nu va trebui să îmi fac griji cu privire la unele idei preconcepute pe care oamenii le-ar putea avea despre cum ar trebui să arăt sau să mă port. Şi dacă da, ce? Ar trebui să fiu eu însumi sau să încerc să fiu mai mult ca Petite? Bănuiam că voi avea nevoie de o băutură tare când voi ajunge – sau două – ca să îmi confere încrederea şi echilibrul pe care alter egoul meu le avea din plin.

Turul nostru nocturn în Paris era pitoresc. Taxiul se aventură într-un tunel la nord de Les Halles, una dintre acele scurtături cu multe curbe în care se prindea viteză, ceea ce îmi amintea mereu de Diana şi de Dodi[47], apoi ieşi dintr-odată la suprafaţă, lângă magazinul Samaritaine şi se opri la stopul de unde se observa, în faţa noastră, Pont Neuf cu alcovurile sale ce se întindeau şi se sărutau peste râu.

Ochii mei se îmbătară cu acea privelişte – seria de poduri luminate de jos în sus, vizibile din ambele direcţii, flanşele de la Notre Dame în stânga şi malurile pline de clădiri, cât vedeai cu ochiul. Colierul de becuri care le luminau se duplica, reflectat în întunericul obscur al râului.

O barcă trecu nevăzută pe sub podul de sub noi, însă prezenţa ei fu dată de gol de strigătele turiştilor tineri, încântaţi de ecouri.

întotdeauna am fost de părere că farmecul Parisului atinge apogeul după apus, când imperfecţiunile sale sunt mascate de umbre, iar frumuseţea dată de vârsta venerabilă este pusă în valoare de aureola formată de luminile bine amplasate.

M-am întrebat când am traversat oare ultima oară pe malul stâng. În urmă cu un an? Cu doi? Chiar nu mai trecusem Sena de când se născuse Mormoloc? Pe vremuri privisem Parisul prin nişte lentile cu unghi larg, mă bucurasem de fiecare detaliu al lui şi mă lăudam că

[47] Prinţesa Diana şi Dodi Al Fayed (n.tr.)

bătusem cu pasul fiecare stradă. Acum, Oraşul Luminilor era redus la o serie de imagini tip Polaroid: birou, apartament, parc, metrou. Orice ieşea din raza căruciorului, a casei sau a orei de masă în care părăseam în fugă biroul era, oarecum, dincolo de limite, nu mai exista în lumea mea de zi cu zi, circumscrisă. Parisul se micşorase şi se mulase pe noul meu stil de viaţă – era posibil să trăiesc în el şi totuşi, în acelaşi timp, să îmi fie teribil de dor de el.

Destinaţia mea se afla în celălalt colţ al limitelor locuibile ale Parisului, faţă de casă, iar călătoria dură douăzeci de minute, dacă nu mai mult. Urmând rue de Rennes tocmai până la tumul Montpamasse, taxiul părăsi strada principală şi o apucă pe o reţea de străduţe, până în arondismentul XIV. Opri, în sfârşit, în faţa Entrepot, lângă Pernety.

Locul arăta de parcă fusese odată un depozit, aşa cum sugera numele, însă, după cum indicau bannerele roşii, verticale, ce atârnau deasupra intrării, acum găzduia un cinematograf, un restaurant şi un bar. Am plătit cursa, am închis portiera maşinii trântind-o mult mai tare decât aş fi vrut din cauza stării de nervozitate şi, pentru o clipă, am ezitat afară pe trotuar uitându-mă prin uşile din sticlă în încăperea principală slab luminată şi plină de fum. Era plină – până la urmă tot întârziasem –, iar la prima vedere îmi era imposibil să-mi dau seama dacă Elisabeth ajunsese deja. Aş fi sunat-o dacă nu aş fi aflat de pe blogul ei, cu o zi înainte, că îşi pierduse telefonul. Nu aveam încotro decât să îmi fac curaj şi să plonjez înăuntru.

M-am oprit la intrare câteva secunde ca să îmi obişnuiesc ochii cu semiîntunericul şi am cercetat încăperea, dar în van.

Spaţiul era mare şi erau doar câteva mese, aşa că majoritatea celor prezenţi – şi erau cam o sută, poate chiar mai mult – stăteau în picioare între mine şi bar. Unii erau uniţi în grupuri şi, în mod cert, se cunoşteau între ei, alţii stăteau singuri sau în perechi, arătând stânjeniţi. În mare parte păreau a fi francezi, iar majoritatea copleşitoare era formată din bărbaţi. Blugi şi tricou negru constituia uniforma neoficială.

Tocmai eram pe punctul de a mă îndrepta spre bar, când am

observat o masă amplasată în stânga intrării. Doi băieţi – organizatorii, am bănuit eu – consultau un fel de listă şi înmânau ecusoane nominale. M-am îndreptat într-acolo şi am mormăit un „Bonsoir" aproape imperceptibil către cel care avea figura cea mai abordabilă dintre cei doi – un tip înalt, cu părul negru, creţ, şi ochelari cu ramă groasă, neagră, asemănători cu ai mei.

— Bonsoir. C'est *quoi le* nom *de* ton *blog?*[48]

— Petite Anglaise, am răspuns eu ezitând. Probabil că nu-l ştiţi, e în engleză…

— Ah! C'est *toi la petite anglaise?*[49] exclamă el, aparent foarte entuziasmat să mă cunoască.

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul, cu limba împleticită.

— Băieţi, zise el uitându-se spre câţiva prieteni adunaţi laolaltă şi ţinând în mâini pahare cu bere, v-o prezint pe Petite Anglaise!

Mâna mea ezitantă din cauza surprizei fu scuturată cu un entuziasm energic.

— Numele meu e Nathan, adăugă el, şi sigur că-ţi ştiu blogul. După ce ai scris despre întâlnirea asta, sute de oameni au intrat ieri pe site-ul nostru ca să vadă despre ce e vorba. Numărul tău de vizualizări e uluitor!

Nathan era recunoscător; dar părea a fi mai mult decât atât. Cu o izbucnire de mândrie de moment am observat că mă privea ca pe o mică vedetă.

— Oh, ăă, mulţumesc.

Am roşit şi m-am simţit stânjenită sub privirile a câtorva perechi de ochi, dar am reuşit să stăpânesc arta acceptării cu graţie a unui compliment.

— Presupun că-mi puteţi spune, uitându-vă pe lista aceea, dacă a ajuns Coquette, am zis eu, înfigându-mi în tricou ecusonul ce-mi fusese oferit şi gândindu-mă că acum nu mai exista nicio cale de a-mi

---

[48] Bună seara. Care este numele blogului dumneavoastră? (n.tr.)

[49] Tu eşti micuţa englezoaică? (n.tr.)

ascunde alter egoul. Trebuie să mă întâlnesc cu ea. Este singura persoană pe care o cunosc…

— O, da, sigur e aici. E greu să nu observi fetele în seara asta, se pare că sunt în minoritate, glumi Nathan. Ultima oară când am văzut-o era la bar.

Informaţia aceasta nu îmi uşura prea mult căutarea, m-am gândit eu amuzată, ţinând cont că barul avea la cel puţin zece metri lungime. Am promis că o să mă întorc să continui discuţia mai pe seară și m-am strecurat cu greutate prin mulţime. Când am văzut-o într-un final pe Elisabeth, se afla în colţul cel mai îndepărtat, adâncită într-o conversaţie cu un tip înalt, cu barbă. Stătea cu spatele la mine, iar el m-a observat înaintea ei.

— Cine are grijă de Mormoloc în seara asta? mă întrebă el ca şi cum ne cunoşteam de câţiva ani.

M-am uitat la el consternată pentru câteva momente până când mi-a arătat ecusonul pe care-l purtam pentru a-şi explica întrebarea. La menţionarea numelui lui Mormoloc, Elisabeth se întoarse.

— A, iată-te! exclamă ea vizibil uşurată. Mă bucur să te văd! El este Mathieu, adăugă de îndată ce îşi aduse aminte de maniere. Ne citeşte pe amândouă şi din când în când lasă comentarii.

— Acum am înţeles, am răspuns eu după ce mi-am revenit din şocul iniţial şi mi-am oferit obrazul pentru săruturile obligatorii. Bună, Mathieu. Sunt încântată să te cunosc… În seara asta am angajat o dădacă. Domnul Broscoi, ăă, adică, ştii tu, partenerul meu, ei bine, lucrează până târziu.

A spune „Domnul Broscoi” cu voce tare îmi păru foarte ciudat, totuşi nu mi se părea corect să-i dezvălui identitatea unor străini. Mai ales unor necunoscuţi care nici măcar nu ştiau numele meu adevărat. Mathieu nu insistă ca să primească mai multe informaţii, iar eu am început să mă relaxez şi i-am acceptat intenţia de a-mi oferi ceva de băut.

El venise cu un prieten, Stephan, care nu se ferise să-mi spună că nu îmi citea blogul din principiu, pentru că avea roz în fundal.

— Nu este roz! am zis eu tăios. Cel puţin, nu ca al păpuşii Bărbie.

Este un roz murdar, cu umbre de cappuccino şi de smântână. Am ales culorile astea ca să completez imaginea apusului de deasupra…

— Glumeam doar, spuse Stephan zâmbind. Nu e nevoie să sari aşa. Observ că eşti foarte hotărâtă cu blogul ăsta al tău…

— Cred că aşa şi trebuie, am zis eu încet realizând în timp ce vorbeam cât de mult îmi păsa. Pare un lucru prostesc, dar mă simt puţin ca şi cum tocmai mi-ai insultat hainele sau ceva de genul ăsta.

Până spre dimineaţă mă legănam bucuroasă şi vorbeam cu oricine mă asculta. Pierdusem şirul băuturilor pe care le dădusem pe gât şi, de asemenea, pe al străinilor cu care interacţionasem şi care cunoşteau deja multe detalii obscure ale vieţii mele.

Odată ce am scăpat de senzaţia ciudată că oamenii mă cunoşteau pe mine, sau mai degrabă pe Petite – ori cel puţin aşa aveau impresia – mi s-a părut amuzant să mă aflu între oameni atât de diferiţi. Când mă vedeam cu colegi de la muncă tindeam să discutăm despre birou; când ieşeam la cină între mămici vorbeam despre copii, despre vergeturi sau ne plângeam de felul în care partenerii noştri nu făceau mai nimic. Tot ce aveam în comun cu oamenii adunaţi în acea seară era o formă sau alta de prezenţă pe internet. Pentru prima oară nu mai jucam rolurile de secretară, de mamă sau de prietenă.

Regulile normale fuseseră suspendate în acea seară, iar eu mă simţeam renăscută, reinventată. După câteva băuturi am devenit încrezătoare, spirituală şi elegantă. M-am simţit ca şi cum eram cu adevărat Petite Anglaise, iar asumarea identităţii ei se petrecu mult mai rapid şi mai uşor decât mă aşteptasem.

— Maryline, *mais tu es toujours là?*[50] am exclamat eu uitându-mă de la ceas la faţa ei şi apoi din nou la ceas.

Era ora 3.00 când taxiul mă lăsase în sfârşit înapoi acasă, iar capul mi se învârtea de la o combinaţie prost aleasă de bere şi vin. Fusesem absolut convinsă că îl voi găsi pe Domnul Broscoi sforăind încet şi că Maryline se evaporase de mult – cu excepţia parfumului ei. Încercând să îmi rearanjez ţinuta în ceva care să semene a

---

[50] Eşti încă aici? (n.tr.)

sobrietate, mi-am cerut iertare mult prea mult şi am realizat, în mijlocul scuzelor, că trecusem de la „dumneavoastră” la un mult prea familiar „tu”. Nici măcar nu aveam destui bani cash ca să o plătesc – dădusem şoferului de taxi până şi ultimul euro pe care îl aveam la mine. Domnul Broscoi trebuia să se ocupe de această sarcină şi nu-mi trecuse prin cap că lucra atât de târziu.

— Te superi dacă de data asta îţi dau un cec? am întrebat eu neliniştită. Sau să mă duc jos la un bancomat în timp ce mai aştepţi câteva minute?

— Nu-mi convine deloc, dar hai, doar de data asta, spuse Maryline ranchiunoasă.

M-am scormonit în geantă după carnetul de cecuri şi am scris cu o grijă exagerată, rotunjind cifrele ca să compensez pentru „inconvenient”. Fără vreun semn de mulţumire, Maryline îşi luă geanta şi haina şi făcu stânga-mprejur. Odată ce uşa se închise în spatele ei, mi-am scos pantofii şi m-am dus spre camera lui Mormoloc. M-am rugat ca balamalele să nu scârţâie şi m-am strecurat înăuntru să-mi spionez fata cufundată în somn. O păpuşă din cârpe se odihnea în curbura cotului, iar ea era aşezată pe burtă, cu un picior îndoit şi cu celălalt drept, imitând poziţia mea de somn preferată. Nasul îi era înfundat, iar când trăgea aer în piept scotea un sunet ca un sforăit uşor. Când m-am aplecat spre ea am observat mişcare în spatele pleoapelor şi m-am întrebat dacă visa ceva despre ziua ce tocmai trecuse. Speram că nu îşi amintească momentul în care ieşisem pe uşă nerăbdătoare şi supărată.

M-am îndreptat tiptil spre dormitor, am aruncat hainele pe podea într-un morman neglijent şi am stins veioza. Camera se răsucea şi se mişca de parcă eram pe mare, ceea ce nu prevestea nimic bun pentru dimineaţă, iar părul îmi mirosea de parcă ar fi fumat pasiv un pachet întreg de ţigări.

Nu observasem becul care pâlpâia la robotul telefonic şi nu aveam să aud scuzele obositoare ale Domnului Broscoi decât a doua zi dimineaţa. Dar în timp ce mă cufundam într-un somn adânc, fără vise, un zâmbet de mulţumire mi se aşternu pe faţă şi nici măcar nu

îmi trecu prin cap să mă supăr.

capitolul 7

Jumătate de viaţă

„*OK,* Petite, ştiu că nu vrei să auzi aşa ceva”, începu e-mailul, dar tu ce înţelegi din asta? Ai o căsătorie frumoasă de unsprezece ani – cel puţin aşa am crezut, nu am luat nimic de bun – două fete minunate şi o casă de vis la ţara, în Breton. Soţia anunţă că te părăseşte. Până acum, normal, e o bombă. Soţia îţi spune că ea şi cel mai bun prieten al tău sunt împreună. Nimic nou la *Our Tune*[51]*.* Întâmplător, găseşti consolare în braţele soţiei îndurerate a celui mai bun prieten – actual fost cel mai bun prieten. Relaţia prinde contur. Trăiţi împreună trei ani, cu multe suişuri şi coborâşuri radicale, după care vă despărţiţi. Rămâneţi buni prieteni, iar ea se întoarce la iubitul de dinainte de căsătorie, prezent (împreună cu tatăl copilului) la naşterea fiicei fostei iubite. Buni prieteni atât cu ea, cât şi cu iubitul. Imaginează-ţi ce s-a întâmplat!”

Nu era neobişnuit să port o corespondenţă cu cineva care lăsase comentarii pentru Petite Anglaise. Uneori, provocam contactul când simţeam nevoia de a răspunde în particular unui comentator, dar uneori un străin trimitea un e-mail din senin folosind adresa pe care o afişasem pe blogul Petite Anglaise. O postare pe care o scriam putea atinge o coardă sensibilă şi îl putea determina pe un cititor să îmi împărtăşească în particular propria poveste. Cu cât divulgam mai multe lucruri despre viaţa mea, cu atât alţi oameni păreau să se simtă obligaţi să reacţioneze în acelaşi fel.

Aveam deja o slăbiciune pentru un anume cititor, James, un englez care lăsase patruzeci sau cincizeci de comentarii inteligente, spirituale, într-o perioadă de câteva luni, pe numele Jim în Rennes.

Într-o zi trecuse de la comentarii la e-mail, ca să mă întrebe care este cea mai scurtă cale de a ajunge de la staţia Montpamasse la

---

[51] Emisiune radiofonică a BBC din anii ’80 (n.tr.)

aeroportul Charles de Gaulle; un lucru destul de nevinovat. Apoi, cu câteva săptămâni în urmă, făcuse o cerere îndrăzneaţă – m-a rugat să recomand formaţia prietenului lui şi, în schimb, primeam un bilet ca să-i văd cântând la Paris. Nu mai făcusem aşa ceva până atunci şi mi se părea că semăna puţin a reclamă, dar mi-am alungat reţinerile şi m-am decis să fac ceea ce mi-a cerut. James urma să vină în oraş cu câţiva prieteni, la acel concert, luna următoare, aşa era o ocazie bună să îl întâlnesc.

Dar acest e-mail, care intrase în căsuţa cu mesaje câteva zile mai târziu, schimbase radical relaţia noastră de prietenie virtuală. Pentru prima oară trecusem dincolo de tachinări. Dintr-odată, din nu ştiu ce motiv, se decisese să se deschidă în faţa mea. Mici frânturi din e-mail, şi din cele care au urmat, mi se cuibăriseră cu încăpăţânare în cap. Am recitit cuvintele lui de mai multe ori în zilele următoare, aşteptând cu nerăbdare să-l întâlnesc pe autorul lor.

Trecuse printr-o dramă; vorbea despre emoţii dobândite cu greutate şi despre dorinţă copleşitoare. Cuvintele lui m-au înfiorat, dar m-au şi tulburat. Când mi-am studiat trecutul, orice moment intens sau acele „multe suişuri şi coborâşuri radicale”, pe care am reuşit să le aduc la suprafaţă şi să le şterg de praf, îmi erau atât de vagi încât păreau să se fi petrecut altcuiva. Relaţia mea cu Yann, primul iubit francez, fusese cea mai la îndemână – pasională, dar de scurtă durată, erodată de gelozie şi sfâşiată în bucăţi de certuri amare. Dar toate se sfârşiseră în urmă cu mult timp, totul era istorie.

Prin comparaţie, relaţia mea cu Domnul Broscoi părea una blândă. Furtuna prin care trecusem fusese una liniştită. Pur şi simplu lucrurile ni se păruseră la locul lor din clipa în care ne întâlnisem. Ne-am potrivit, aşa cum se întâmplase cu perechea mea preferată de pantofi cu talpă joasă. Ne amuzam unul pe altul. El ştia să asculte – aşa de bine încât toată lumea care îl ştia i se confesa mai devreme sau mai târziu – şi m-a înţeles mai bine decât oricine altcineva.

Îmi aduc aminte cum stăteam pe canapea lui extensibilă, plină de denivelări, în noaptea în care am devenit mai mult decât prieteni. Era a treia sau poate a patra noastră întâlnire. În surdină cânta

Portishead, iar Domnul Broscoi purta o haină din velur, moale ca mătasea, care a devenit atât de ponosită de-a lungul anilor încât a trebuit reparată la coate pentru că încă refuza să o arunce.

Prima noastră noapte împreună a fost blândă; nu îmi amintesc să fi fost artificii, dar m-am simţit împăcată, ca şi cum l-aş fi ştiut de o jumătate de viaţă. Au fost câteva culmi dramatice şi văi adânci în relaţia noastră, şi a trebuit să mă conving de-a lungul anilor că, departe de a fi un lucru rău, acesta era punctul nostru forte, motivul pentru care aveam să fim împreună în timp ce alte relaţii, mai volatile, erau sortite eşecului.

Dar mesajul lui James plantase în mine sămânţa îndoielii. Ce posibilităţi ispititoare zăceau dincolo de zona mea de confort? Putea să fie, trebuia să fie mai mult decât ceea ce aveam? Oare eu şi Domnul Broscoi ne complăcusem prea mult şi trecusem prin viaţă ca gâscă prin apă?

James rezumase ce simţise într-un mod care m-a făcut să mă întreb dacă m-aş putea mulţumi cu mai puţin decât meritam. „Aş da timpul înapoi?" scria el. „Nu. Nu cred că aş face-o. Satisfacţie în alb şi negru sau un vârtej plin de culoare? Nu prea e o competiţie, nu-i aşa?"

Relaţia mea mi-a adus brusc aminte de haina din velur a Domnul Broscoi: uzată, decolorată, dar ocazional confortabilă, lăsată de izbelişte, aproape uitată în spatele unui şifonier.

În urmă cu câteva dimineţi, în drum spre muncă, în timp ce muzica de la noul ipod se asorta cu coloana sonoră dramatică a vieţii mele, pe care numai eu o puteam auzi, am sărit de pe scaun chiar în clipa în care s-a auzit sunetul de avertizare ce semnala că uşile erau pe cale să se închidă. Dacă mi-aş fi venit în fire câteva secunde mai târziu aş fi ratat staţia. Chiar şi aşa, calea de scăpare era blocată de un cuplu de tineri cuprinşi într-o îmbrăţişare plină de pasiune. Ea părea artistă – poate studentă la Arte – cu şuviţe negre, mătăsoase, prinse în vârful capului, în stil aparent neglijent, cu un creion. El era îmbrăcat în blugi şi cu un sacou, iar faţa îi era ascunsă de un breton mult prea mare. Ceva din postura sau din tunsoarea lui mi-a amintit de un fost prieten din perioada petrecută la universitate.

Erau poziţionaţi fix în cadrul uşii, cu ochii închişi, iar povestea lor de iubire îi făcea să fie nepăsători la navetiştii din jurul lor. Am tuşit astfel încât să îmi fac simţită prezenţa, iar când s-au dat la o parte ca un tot unitar, cu feţele încă una lângă alta, m-am strecurat afară pe peron chiar la timp, înainte ca uşile să alunece una spre alta şi să închidă.

Mai târziu, în timp ce descriam acest episod pe blog, am trăit sentimentul de melancolie pe care mi l-a instilat şi m-am plâns de faptul că nu-mi puteam aminti ultima dată când m-am simţit atât de prinsă de cineva încât să îi văd numai chipul şi să mă doară în cot de cei din jur.

Tânjeam după nostalgia eului meu mai tânăr, mai receptiv, care trăise viaţa mult mai intens.

Acest gen de pasiune era imposibilă într-o relaţie care dura de opt ani sau lucrurile puteau sta şi altfel? Am scris această postare în timpul primei jumătăţi a pauzei de masă şi i-am spus „Jumătate de viaţă”, după cântecul pe care îl ascultam la ipod în acel moment. Părea un răspuns codificat la e-mailurile lui James, deşi abia mai târziu mi-am dat seama de asta. „Am încercat fără succes în ultima oră să descriu cum mă face să mă simt această postare”, a comentat J im în Rennes mai târziu în acea zi, rapid şi la obiect ca de obicei. „Este, fără îndoială, o chestie dulce-amară”.

Cu o săptămână înainte de concert, Joanne, o colegă din Anglia pe care o întâlnisem de câteva ori, care avea un Mormoloc cu câteva zile mai mare decât al meu, mi-a trimis un mesaj interesant, pe care l-am deschis la muncă. „Cu abilităţile mele de căutător de indicii pe internet şi de Sherlock Holmes”, scria ea, „să fi rezolvat oare un alt mister? Să fie oare «Partida Săptămânii» de pe Expatica[52] nimeni altul decât Jim în Rennes, loialul lui Petite Anglaise?”

În graba mea de a apăsa pe link-ul pe care ea îl menţionase, dornică să arunc eu însămi o privire, am dat peste paharul din plastic plin cu Caféa călduţă şi mi-am botezat accidental tastatura.

---

[52] Reţea socială viartuală pentru expaţi (n.tr.)

Era evident că prietena mea – şi, până la urmă, ce naiba căuta ea pe un site de socializare? — avusese dreptate. Profilul se potrivea cu informaţiile pe care le aveam: vârsta, starea civilă, profesia. Şi erau şi fotografii. Trei. Am mărit-o pe prima, conştientă că palma care ţinea mouse-ul devenise umedă.

Faţa ce mă privea era aceea a unui bărbat care arăta ca şi cum ar fi trăit mai mult decât mine – urmărit de trecut, şi totuşi sfidător şi hotărât. Expresia sa era hotărâtă şi neiertătoare; nu făcea nicio concesie vanităţii. Ochii, de un albastru-închis, se uitau la aparat cu o gravitate de neclintit, iar gura nu dădea niciun semn de zâmbet. O umbră de barbă, pe obraji şi bărbie, îi înăsprea trăsăturile, lucru ce-mi plăcea. Avea umerii laţi şi părea musculos, dar totodată suplu. Privirea mea se tot întorcea însă la ochii lui, atrasă irezistibil de ei. Mă întrebam la ce se gândea când fusese făcută poza şi cine o făcuse.

„Ai avut dreptate!” i-am răspuns lui Joanne odată ce mi-am recăpătat stăpânirea de sine. „El este, sunt sigură! O să mergem împreună să vedem o formaţie săptămâna viitoare când va veni la Paris. Doar ca prieteni, desigur. Chiar l-a invitat şi pe Domnul Broscoi, deşi eu n-am nici cea mai mică intenţie să-l iau cu mine şi, oricum, el o să facă pe dădaca, măcar o dată. Nu ştiu de ce, dar am sentimentul ciudat că e o întâlnire amoroasă şi mă simt ca şi cum i-aş fi infidelă Domnului Broscoi doar când mă uit la pozele astea…”

„Păi”, mi-a răspuns Joanne, „unii ar spune că i-ar prinde bine Domnul Broscoi puţină concurenţă. Mai înviorează lucrurile. O să înveţe să te aprecieze mai mult.”

„Ştie că mă duc la un concert”, am răspuns eu în grabă. „Şi mai ştie că mă duc împreună cu un cititor bărbat, aşa că nu e niciun subterfugiu. Părea puţin surprins că merg să văd o formaţie de care el n-a auzit niciodată. Asta a fost toată reacţia lui. Totuşi, recunosc, nu am fost perfect cinstită – am pretins că James ar putea să o aducă şi pe prietena lui… Şi sunt aproape sigură că nu o va face.”

Am auzit paşii şefului pe scări şi am închis rapid conversaţia executând combinaţia din taste „Alt Tab” chiar la timp.

Dar, după ce am culcat-o pe Mormoloc în acea seară, nu am putut

rezista să nu mă uit din nou la fotografii. Cuvintele lui Joanne, oricât de indiferent alese, îmi răsunau ca un ecou în cap: „Jim în Rennes, loialul lui Petite Anglaise...”

În seara concertului am probat aproape fiecare lucru din garderobă. Voiam să fiu atrăgătoare, dar în acelaşi timp să par destinsă.

Nu era o întâlnire amoroasă, dar era o ieşire în oraş şi îmi plăcea să am ocazia de a da ce am mai bun în mine, sau cel puţin așa mi-am spus, puţin în defensivă. Am agonizat, nehotărâtă, între lentile de contact şi ochelari, păr prins sau desfăcut, pantofi sau adidașii preferaţi marca Tiger. Am făcut un pas înapoi ca să contemplez în oglindă rezultatele și m-am privit îndelung, cu o mină critică. Mi-am împletit părul într-un coc răsucit ce semăna cu o coafură „chignon”, ce-mi îngusta faţa, îmi scotea în evidenţă gâtul lung şi lăsa câteva şuviţe să scape, astfel încât efectul total era unul blând, nicidecum dur. Machiajul mi l-am aplicat cu multă atenţie, ţinând cont că, mai nou, fondul de ten avea tendinţa de a scoate în evidenţă defectele în loc să le ascundă, adunându-se în ridurile din jurul gurii sau în micile încreţituri ce se răsfirau din colţurile ochilor.

Îmbrăcată în blugi şi cu un sacou cambrat peste un tricou cu decolteu larg dintr-o ţesătură bej, mă simţeam sexy, dar speram să nu pară ca şi cum m-aş fi străduit să arăt astfel.

Mi-am luat geanta şi cheile, am mai aruncat o privire în oglindă, am oftat şi am plonjat în jos pe trepte, prea nerăbdătoare ca să mai aştept liftul. Domnul Broscoi avea să se întoarcă în curând acasă cu Mormoloc şi, deşi nu făcusem niciun secret din locul în care mă duceam, sau cu cine, nu eram sigură de ce, dar nu aveam nicio dorinţă să mă intersectez cu el.

capitolul 8

Intersecţii

Pe bulevardul Simon Bolivar am făcut repede nişte calcule. Mi-am dat seama că aveam să ajung mult mai repede la destinaţie pe jos

decât cu metroul pentru că trebuia să schimb de la Linia 11 la Linia 2. Drumul mă ducea la început la vale şi, în timp ce străbăteam rue de Belleville, cu pulsul crescut, m-am minunat, ca de obicei, la vederea neaşteptată a Turnului Eiffel, ce se prefigura în depărtare.

Când am ajuns la capătul pantei descendente, m-am grăbit de-a lungul bulevardului Belleville, unde se ciocneau mai multe continente într-un spaţiu de numai câteva sute de metri. La început semnele erau scrise în mandarină, cu traduceri în franceză dedesubt. Am trecut pe lângă restaurante, supermarketuri, saloane de coafură şi bazaruri chinezeşti ce vindeau zdrenţe ieftine, din plastic. Dar, în timp ce mă îndreptam iute spre Couronnes şi aruncam, la intervale regulate, câte o privire nerăbdătoare la ceas, toate acestea făcură loc restaurantelor tunisiene care serveau tajines şi cuşcuş, magazinelor alimentare orientale cu vitrine în care şedeau piramide din curmale şi smochine parfumate şi brutăriilor ce vindeau pâine şi produse de patiserie evreieşti. Aerul răsuna de o vorbărie demnă de Tumul Babei – mi se părea că auzeam toate limbile pământului, în afară de franceză.

Nu mâncasem nimic – nu avusesem timp şi, chiar dacă aş fi avut, emoţiile îmi alungaseră apetitul. Totuşi, stomacul scoase un ghiorţăit involuntar când am simţit aroma cărnii de chebap ce se rumenea încet pe o frigare, lucind de la grăsime. Mai departe, mirosul fu înlocuit,

În faţa unei măcelării Halal, de o duzină de pui fripţi într-un rotissoire, cu pielea crocantă şi cu o culoare maronie adusă la perfecţiune.

Străzile erau murdare, curăţate mai rar decât cele din cartierele frumoase şi, fără îndoială, tratate cu mai puţin respect de rezidenţii lor. Lucrurile care nu mai erau dorite zăceau abandonate pe la colţuri: cadrul unui pat ramolit, cu mai multe stinghii rupte, o saltea pătată, cu arcurile ce dădeau să iasă afară şi o canapea ieftină fără perne. Dar mă simţeam mult mai relaxată acolo decât m-aş fi simţit într-unul dintre cartierele cochete, dar sterile din arondismentele din vest. Îmi plăcea Parisul meu uzat şi murdar. Aspru şi zdrenţuit. Al

clasei muncitoare. Fremătând de viaţă.

Ajunsă lângă Medonalds-ul de pe colţul străzii Oberkampf, m-am oprit un moment şi, cu degetele tremurânde, mi-am scos telefonul şi o bucată mototolită de hârtie. Vizavi era staţia de metrou Menilmontant, unde mai mulţi oameni zăboveau, aşteptându-şi prietenii, înainte de a intra în barurile de pe stradă. Acesta era teritoriul „bobo”, locul în care se purta stilul şleampăt, dar scump, unde a te îmbrăca ciudat era o formă de artă.

O maşină opri cu un scârţâit de roţi în faţa mea şi, când am ridicat privirea, uimită, bărbatul de pe scaunul pasagerului din dreapta, cu dinţii de un alb uimitor, ce contrastau cu pielea ciocolatie, îmi strigă ceva prin geamul deschis. Cuvintele lui fură estompate de claxoanele nerăbdătoare ale maşinii din spate, dar gesturile erau foarte clare. Voiam să dau o tură? Am scuturat din cap şi am zâmbit, amintindu-mi descrierea de pe Expatica a perechii ideale pentru James: „o fată de o isteţime uimitoare, cu o inimă romantică, un simţ acut al ironiei şi o înfăţişare care putea bloca traficul”.

Telefonul lui James suna şi tot suna, dar, chiar în momentul în care începusem să disper, am auzit o voce nefamiliară, pe un fundal gălăgios alcătuit din muzică şi voci.

— Alo? Catherine? Unde eşti? Cred că noi o să intrăm prin spate într-un minut.

Îmi plăcea vocea lui: sigură, caldă şi inconfundabil de englezească, deşi accentul nu era îndeajuns de puternic pentru a fi uşor de identificat. Imaginea pe care o aveam începuse încet, încet să mi se concretizeze în cap, clădită la început pe cuvinte, apoi îmbogăţită cu fotografii, iar acum avea şi sunet. Îl descopeream pe James treptat, de la exterior spre interior. De unde ştiuse că eu sunt? ghicise pur şi simplu? Sau îmi introdusese deja numărul în telefon? Şi, dacă procedase astfel, oare numele care îi apăruse pe ecran era „Catherine” sau „Petite”?

— Bună, am răspuns eu cu vocea mai relaxată decât mă simţeam de fapt. Mai am două minute. Poţi să mai aştepţi încă puţin? Aş prefera să te întâlnesc la bar mai întâi. Când intri în sala de concert

prin spate poate să fie foarte întuneric şi foarte mult fum. Ca să nu mai zic de zgomotul puternic…

— Aşteptăm, nicio problemă.

— Ne vedem într-un minut, atunci. Uită-te după mine, te rog. Nu-mi place să intru în astfel de locuri singură…

Am mers de-a lungul drumului, iar bătăile inimii mele, ce-mi răsunau în urechi, erau mai puternice decât zgomotul făcut de paşii mei pe trotuar.

Caféneaua Charbon, care avea acum o sală de concerte ascunsă în spate, numită Noul Cazinou, unde formaţia avea să cânte, nu era tocmai aşa cum mă aşteptasem, aşa că m-am oprit şi am început să-mi fac griji. Sigur nu ajunsesem prea departe? Era posibil s-o fi ratat în graba mea?

Baruri asemănătoare răsăriseră de-a lungul întregii străzi Oberkampf, ceea ce nu mă ajuta, iar eu eram obişnuită să vin dinspre Parmentier, de la celălalt capăt al străzii, aşa cum făcusem în noaptea primei întâlniri cu Domnul Broscoi. Dar după câţiva paşi am observat în depărtare o marchiză roşu-închis. Jenată, m-am oprit puţin în faţa magazinului următor, mi-am inspectat faţa şi mi-am netezit părul. Respiram repede şi superficial.

Eram pregătită să ies din umbra blogului şi să intru în viaţa lui James, aşa că venise timpul să înfrunt realitatea, să fiu sinceră cu mine. Nu avea nimic de-a face cu prânzul cu Coquette sau cu serata petrecută în compania bloggerilor. Tot ce sperasem atunci era să-mi fac prieteni noi. Chestia cu James era diferită.

În ultimele săptămâni cochetasem cu o minusculă rază de speranţă că ceva s-ar putea petrece între noi dacă avea să-mi placă la fel de mult de el în realitate cum se întâmplase în mediul online. Era doar o fantezie nevinovată? Un mod de a testa ceea ce mai rămăsese din sentimentele mele pentru Domnul Broscoi şi de a-mi verifica limitele? Sau putea fi mai mult de atât? Era un singur mod de a afla. Am tras adânc aer în piept şi m-am împins cu toată greutatea în uşa greoaie.

Masa rotundă din lemn, a doua de la fereastră, unde eu şi Domnul

Broscoi ne întâlniserăm în urmă cu opt ani, se afla tot acolo. Un cuplu de tineri de circa douăzeci de ani erau cufundaţi în scaunele unde stătuserăm noi odată, beau vin şi se atingeau cu picioarele pe sub masă. I-am privit o clipă şi mi-am simţit capul invadat de fantome. Ne lăsaserăm o amprentă în acest loc, pe care numai eu o puteam vedea – un ecou al lui Sarah şi al unei versiuni mai tinere a mea şi a Domnului Broscoi care stătuse în locul în care mă aflam acum când eu am ridicat pentru prima dată privirea, iar ochii noştri s-au întâlnit. El s-a apropiat de masa noastră cu un zâmbet timid, ne-a sărutat pe amândouă pe obraji – mi se păruse mie sau zăbovise puţin mai mult lângă faţa mea? apoi îşi pusese haina din sibir pe spătarul scaunului de unde atârna pe podea astfel încât ospătăriţa noastră aproape că se împiedicase de ea când ne adusese al doilea rând de băuturi.

Dar seara nu trebuia să aibă de-a face cu o astfel de nostalgie, aşa că am revenit la realitate şi m-am îndreptat hotărâtă prin mulţimea aliniată la barul de culoarea cuprului. Străduindu-mă să fiu atentă la cuvintele englezeşti din jur, m-am lăsat ghidată de urechi. Grupul de la celălalt capăt, de lângă zona ospătarilor, suna promiţător. Un bărbat cu umeri laţi stătea cu spatele la mine, iar când blonda zveltă cu care era adâncit în conversaţie mi-a observat apropierea ezitantă şi-a pus o palma pe mâna lui, i-a zâmbit şi i-a pus ceva ce nu am putut auzi.

James era înalt – mult mai înalt decât m-am aşteptat – iar părul lui era mai scurt decât în pozele pe care le văzusem, dar eram sigură că el era. Purta blugi indigo, un sacou maro din cord, croit ca şi cum ar fi fost din material de blugi, şi am simţit o undă slabă, dar plăcută de aftershave. Când ochii albaştri, expresia serioasă şi zâmbetul reţinut, precaut, s-au întors spre mine, ca să-mi întâlnească privirea curioasă, am ştiut că l-am găsit. Era la fel de atractiv ca în fotografii, iar în momentul în care privirile ni s-au unit, aerul dintre noi a părut să trosnească. M-am oprit, împietrită, ca o căprioară surprinsă de farurile unei maşini.

— Tu… Părul tău e mai scurt decât în poze, mi-a scăpat de îndată

ce mi-am recăpătat puterea de a vorbi.

Am regretat imediat apoi cuvintele stângace şi mi-am dorit să fi putut apăsa „Stop”, apoi „Derulare” şi să o iau de la capăt. Într-o singură propoziţie scurtă am reuşit să bat un apropo la profilul lui matrimonial şi să insinuez că petrecusem câteva ore studiindu-l în amănunţime. Dar James îmi ignoră comentariul cu un rânjet și preluă controlul asupra situaţiei.

— Petite Anglaise. Catherine. Sunt atât de bucuros că ai reușit să ajungi. Este minunat să o întâlnesc în sfârşit pe fata din spatele blogului. Să luăm lucrurile pe rând și să-ţi ofer ceva de băut.

După ce m-a prezentat rapid prietenilor – membri trupei și anturajul lor, ale căror nume le-am uitat instantaneu – ne-am îndepărtat de mulţime şi ne-am aşezat la bar. James se căută prelung în buzunarul de la blugi și scoase o mână de monede.

— Ce otravă preferi?

— Oh, o bere ar fi minunată, am zis eu recunoscătoare. O să îmi liniştească nervii. Mi se pare mult mai uşor să mă port cu străinii cu o băutură în mână.

Încercam să-mi acopăr urmele, să îl fac să creadă că starea mea de nervozitate nu avea nimic de-a face cu persoana lui şi că totul era legat de contextul în care ne aflam.

— Este ciudat, zise James încet, dar eu nu prea simt că m-am întâlnit cu o străină în seara asta, nu după tot ce am citit. Doar faţa ta e cea care nu îmi este familiară.

Mi-am lăsat capul în jos neputând să îi susţin greutatea privirii. Voiam cu disperare să ştiu dacă mă ridicam la înălţimea aşteptărilor lui. Dar odată ce barmanul ne-a luat comanda, James a dat înapoi și a trecut la subiecte comune.

— E interesant barul ăsta. Sunt uimitoare frescele de pe pereţi.

— Fresce?

M-am uitat spre ce arăta el, în partea de sus a peretelui de vizavi de bar. Deasupra oglinzilor imense şi a lămpilor în stil „Anglepoise”, amplasate în zigzag deasupra meselor, erau într-adevăr fresce. Bărbaţi pictaţi, cu jobene, curtau femei cu crinoline pe sub rochiile

mari.

— Ştii, am exclamat eu neîncrezătoare, nu cred că le-am observat până acum! Şi cred că am fost aici de zeci de ori…

Am vorbit despre drumul lui la Paris, despre ziua mea la muncă şi despre formaţia pe care urma să o vedem, iar eu am evitat conştiincioasă toate apropourile la Domnul Broscoi. În timp ce gura mi se deschidea şi se închidea mecanic, corpul savura sentimentul de mult uitat al atracţiei faţă de cineva. Era ca şi cum toate simţurile mi se amplificaseră – simţeam pe limbă că berea era mai înţepătoare şi mai rece, iar când mâneca jachetei din cord a lui James mi-a atins obrazul mi s-a făcut pielea de găină, părul mic şi blond de pe mâini ridicându-se alert, parcă străduindu-se să micşoreze distanţa dintre noi.

Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă entuziasmul resimţit era reciproc, dar era îndeajuns de emoţionant ca să fie confruntat cu dovada concretă că încă mai aveam capacitatea de a mă simţi atât de atrasă de cineva. Această emoţie zăcuse amorţită tot timpul, scoţând bule la suprafaţă, gata să erupă când momentul avea să ajungă la maturitate.

Cu băuturile în mâini, ne-am îndreptat spre sala Noul Cazinou a cărei intrare era cam în acelaşi loc în care se aflase pe vremuri toaleta turcească. Încăperea – un spaţiu ce semăna cu un depozit, de formă dreptunghiulară, avea o scenă, un al doilea bar şi un nivel mezanin la care se putea ajunge pe o scară în formă de spirală – se umplea încet, încet. Eve, blonda de mai devreme, era deja lângă peretele din dreapta, nu departe de scenă, iar noi ne-am făcut drum prin mulţime ca să ne ocupăm locurile lângă ea. Mi-am dus paharul la gură, dar am constatat cu surprindere că era aproape gol. Din cauza emoţiilor, dădusem prea repede pe gât băutura. Am scurs restul de băutură, iar Eve a sugerat să mergem la bar ca să mai luăm un rând în timp ce James ne ţinea locurile. Am aprobat din cap, mi-am întins mâna ca să iau şi paharul lui James, iar degetele ni s-au atins uşor. În timp ce ne îndepărtam, mi-am simţit mâinile tremurând şi m-am întrebat dacă doar

mi se părea că ochii lui mă urmăreau și că privirea îmi ardea ceafa.

— A fost foarte nerăbdător să te întâlnească, zise Eve cu un ton confidenţial când aşteptam să fim servite.

Luase rapid rolul de aliat, deşi oricare altă nouă cunoştinţă de origine franceză, femeie, ar fi fost cel mai probabil distantă şi m-ar fi privit suspicioasă până când și-ar fi dat seama dacă reprezint sau nu un pericol pentru ea.

— E amuzant cum chestia asta cu internetul face ca oamenii să se cunoască din interior spre exterior prin faptul că întâi îi scrii cuiva şi apoi îl întâlneşti, continuă ea. Eu nu cred că aş putea face aşa ceva…

— Cred că e ciudat, am aprobat eu, dar până acum am descoperit numai oameni drăguţi, nu am întâlnit niciun ciudat. Am fost sigură că o să mă înţeleg bine cu James. Cred că uneori intuieşti lucrurile astea.

Ea zâmbi cu subînţeles și ceva îmi spuse că știa mai multe decât lăsa să se înţeleagă. Oare James îi spusese ceva despre faptul că m-ar fi întâlnit înainte? Ardeam de nerăbdare să întreb, dar m-am abţinut, nedorind să semăn cu o adolescentă leşinată.

— James mi-a spus că ai şi tu o fată, îmi spuse Eve schimbând subiectul. Cam de aceeaşi vârstă ca a mea.

Am aflat că fata lui Eve, Maisy, era doar cu câteva luni mai mică decât Mormoloc. Câteva minute am purtat o conversaţie ca între mămici, deşi tot timpul mi-am dorit să aduc din nou discuţia la subiectul James. Dar, înainte de a face asta, luminile şi-au micşorat intensitatea, iar formaţia urcă pe scenă în uralele entuziaste. Am profitat de această ocazie ca să ne luăm băuturile şi să ne grăbim spre James.

Formaţia era un trio din Manchester ce își spunea „I am Kloot”, condus de John, prietenul lui Eve. Ne-am reluat locurile lângă James pe acordurile de deschidere ale unui cântec acustic, purtate delicat în aer. „Şi totuşi flacăra vie şi intensă a inimii tale mă face să rămân”, cânta John încet, iar eu m-am uitat la Eve, simţindu-mă de parcă aş fi tras cu urechea la o conversaţie particulară. Ea mi-a surprins privirea şi, ghicindu-mi gândurile, s-a aplecat spre mine.

— Cântecele astea sunt în regulă, dar cele mai vechi, despre alte

fete de dinaintea mea, sunt cam greu de ascultat, mi-a strigat ea în ureche.

James s-a uitat la noi nedumerit – se întreba oare dacă vorbeam despre el? —, iar privirile noastre s-au lovit cu atâta forţă încât aproape că am tresărit. Uitându-mă înapoi la scenă, am întâmpinat bucuroasă gheaţa uscată ai cărei vălătuci se împleteau cu fumul de la sute de ţigări. În semiîntuneric obrajii mei roşii aveau să scape nedetectaţi.

Câteva băuturi mai târziu, după ce s-a terminat concertul, ne-am mutat în bar unde am rămas singură cu James într-un separeu capitonat cu piele maro, uzată. Eve şi John îşi luau rămas-bun la câţiva metri de noi, lângă bar – formaţia pleca în scurt timp în Germania, cu autocarul de turneu. M-am întrebat cu voce tare despre cât de greu trebuie să le fie la amândoi să petreacă atât de mult timp separaţi. Eve o creştea singură pe Maisy în timp ce John era săptămâni întregi pe drum.

— Poate fi greu, desigur, fu de acord James, uitându-se la Eve peste umărul lui John şi zâmbindu-i. Le văd des pe ea şi pe Maisy, iar ea e destul de singură. Dar ştia în ce se bagă când s-a întors la el. Acum au o relaţie solidă. Poţi să-ţi dai seama de asta doar uitându-te cât de nebuni sunt unul după altul…

Atunci mi-a picat fisa.

— Ea este cea despre care ai scris, nu-i aşa? Femeia cu care ai fost după ce soţia te-a părăsit?

— Da, recunoscu James, ea este. N-am vrut să-ţi spun înainte de a avea ocazia să o întâlneşti şi să-ţi formezi propria părere. Acum totul aparţine trecutului, dar îmi este încă bună prietenă.

Am dat aprobator din cap şi mi-am amintit de palma ei aşezată pe braţul lui când am intrat şi am încercat să-mi reţin un spasm de gelozie. M-am surprins privind fix mâinile lui James aşezate pe masă în faţa mea, cu degete lungi, elegante şi totuşi puternice. Ce aş fi simţit oare dacă el mi-ar fi cuprins obrajii în palme sau dacă şi-ar fi trecut, uşor, un deget peste coapsa mea? Poate că o frântură din lucrurile după care tânjeam s-a observat pe faţa mea, pentru că în

acel moment James a ales să spună cuvintele care au făcut pământul să se clatine sub picioarele mele.

— Am încercat să mă abţin toată seara, din decenţă, din respect pentru că eşti prinsă într-o relaţie, zise el cu o voce strangulată ca şi cum fiecare cuvânt l-ar fi costat scump, dar îmi pare rău, nu pot să nu spun asta, pur şi simplu nu pot.

Mi-am ridicat privirea de la palmele lui, care se închiseseră în pumni, iar respiraţia mi se opri în gât.

— Continuă, am şoptit dorindu-mi să fi băut mai puţin.

Aveam nevoie de limpezime în gândire. Voiam să fixez acest moment în memorie, ca să rulez scena de la cap la coadă de mai multe ori. Am făcut abstracţie de muzica din jur şi de mulţimea care ne înconjura şi am auzit numai vocea lui.

— De când am început să citesc Petite Anglaise m-am simţit atras de fata care scria, se confesa el prin vorbe pe care aparent le alegea cu grijă. M-am văzut cu o franţuzoaica o vreme, dar pur şi simplu inima mea nu se afla în acea relaţie. Nu puteam să mi te scot din cap. Chiar dacă erai la Paris, cu cineva. Şi chiar dacă nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum arăţi.

Râse scurt, nervos, dându-şi seama cât de cusute cu aţă albă puteau să pară toate acestea, dar eu nu am zis nimic. Nu îmi doream decât ca el să continue.

— Şi apoi ai intrat în bar în seara asta, continuă el, şi- asta o să sune stupid dar, la dracu', toate îndoielile mi s-au risipit când te-am văzut.

S-a oprit şi s-a uitat la mine, întrebător, după ce şi-a încheiat monologul, iar cuvintele lui persistau încă în atmosferă.

— Eu… nu ştiu ce să zic…

Creierul meu se lupta să proceseze această informaţie nouă şi neaşteptată, iar privirea, care nu puteau să susţin căutătura pătrunzătoare, a fugit şi a poposit din nou pe mâinile lui.

Oare James tocmai spusese că se îndrăgostise de Petite Anglaise chiar înainte de a ne întâlni? Era ori nebunie curată, ori cel mai romantic lucru pe care îl auzisem vreodată. Eu nu renunţasem la

relaţia mea, sperând că vor fi artificii când ne vom întâlni. Schimbul nostru de e-mailuri, inocent la suprafaţă, începuse să semene dintr-odată cu un ritual de împerechere complex, ceea ce ne dusese încet, inexorabil, în locul periculos în care ne aflam. Dar esenţa rămânea: el ştia mai multe despre mine – sau mai degrabă despre Petite Anglaise – decât ştiam eu despre el.

— Cat-reen?

Barul reveni brusc în centrul atenţiei. M-am întors ca să-l identific pe proprietarul vocii care mă strigase şi mi-am sucit gâtul din cauza mişcării bruşte, ceea ce m-a făcut să mă strâmb de durere. Benoit, prieten apropiat al Domnului Broscoi, stătea lângă uşă şi se uita înapoi ca şi când fusese cât pe ce să plece când m-a observat în cealaltă parte a încăperii. De cât timp se uita la mine? Ce văzuse?

Îi spusesem adevărul Domnului Broscoi despre ce aveam să fac şi despre anturaj, şi totuşi mă simţeam de parcă Benoit mă prinsese pe picior greşit, în *flagrant delit.*

M-am ridicat în picioare, am zâmbit şi i-am făcut semn să se apropie, nerăbdătoare să alung orice neînţelegere.

— Am venit să văd o formaţie, i-am explicat în timp ce îl sărutam pe ambii obraji. Sunt cu nişte prieteni englezi…

Am arătat spre James, dar şi spre membrii trupei de la bar pentru a scoate în evidenţă că noi doi nu eram singuri. Benoit dădu din cap, iar ochii i se opriră un moment asupra lui James.

— *Et est-ce que Monsieur travaille toujours autant*?'[53] întrebă el de Domnul Broscoi. În ultima vreme îl văd din ce în ce mai rar.

— La fel şi eu, am răspuns cu puţină amărăciune în glas, pe care nu am putut s-o ascund. Ştii cum e… Dar o să-i spun că ne-am întâlnit. Ar trebui să vii o dată la cină.

— *Avec grandplaisir*[54], răspunse Benoit.

Mă sărută din nou pe obraji şi apoi se îndepărtă.

În timp ce uşa se închise în spatele lui, m-am lăsat pe spătar şi mi-

---

[53] Domnul lucrează în fiecare zi aşa de tîrziu? (n.tr.)

[54] Cu mare plăcere (n.tr.)

am masat gâtul cu degetele.

— Îmi pare rău, nu trebuia să spun toate astea şi mai ales în public, zise James cu regret în voce. M-am făcut de râs şi te înţeleg dacă eşti supărată…

— Nu, nu spune asta, am zis eu repede. Nu sunt supărată. Doar că am fost puţin șocată, asta-i tot. Chiar m-ai luat prin surprindere. Adică, ceea ce ai zis, pare să vină din senin, chiar dacă am sperat…

Am lăsat propoziţia neterminată. De fapt, ce am sperat? Am bănuit măcar?

— Dar o să am nevoie de puţin timp ca să diger ce-ai spus… Şi aş fi putut s-o fac dacă nu dădeam tocmai peste cineva care îl cunoaşte pe prietenul meu.

— Mă duc la bar să îţi ofer puţin spaţiu, spuse James, iar ochii lui erau încă neliniştiţi. Dar te rog, înţelege, ultimul lucru pe care îl doresc este să mă bag în viaţa ta. Ţinând cont de trecutul meu, până și mie mi-e greu să cred că sugerez… orice ar fi ceea ce sugerez…

— Poate că o băutură nealcoolică ar fi o idee bună, am propus când el se ridică şi începu să se scotocească încă o dată prin buzunare după monede. Amândoi am băut cam mult, nu-i aşa? Ar fi cazul să o lăsăm puţin mai moale.

Cu siguranţă că nu strica să menţin ce mai rămăsese intact din stăpânirea de sine pe care o avusesem. Mi-am închis ochii o vreme ca să nu fiu tentată să mă uit la smocurile de păr de pe ceafa lui James. Eram în al nouălea cer. Eram îngrozită. Emoţionată că mă dorea la fel de mult cum îl doream şi eu. Eram cuprinsă de panică la gândul a ceea ce mă aştepta la orizont.

Timp de câteva săptămâni cuvintele lui mă urmăriseră, forând încet, dar sigur, şi tot ceea ce sperasem, şi chiar fantazasem, era că va exista o legătură între noi. Dar, cu toate astea, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru atracţia aceea. Flacăra se aprinsese în clipa în care îl văzusem şi nu făcuse altceva decât să se intensifice pe măsură ce seara continua. Întregul meu corp – de la vârfurile degetelor de la picioare până la foliculii de păr – era încordat de dorinţă; eram înfierbântată la maximum, gata să erup. Puterea acelor sentimente

mă neliniştea şi am simţit că eram la un pas de a ceda. Cum mă puteam aştepta să gândesc raţional, cu calm, când toate eforturile mele se concentrau doar la a-mi controla corpul?

Când mi-am deschis ochii m-am surprins uitându-mă în gol la ceasul de lemn ce atârna din tavan, care trebuie să se fi oprit în loc în urmă cu câţiva ani pentru că nu avea cum să fie ora cinci dimineaţa. Mi-am aruncat o privire la ceasul de la mână şi mi-am dat seama că pierdusem ultimul metrou de mai bine de jumătate de oră. Cum de se făcuse atât de târziu?

James se întoarse cu două pahare de Coca-Cola în care zăngăneau cuburi de gheaţă, iar eu mi-am auzit vocea

cari- spunea că ar trebui să mă duc acasă şi care încerca să-l convingă să mă conducă la o staţie de taxi.

— Desigur. Dacă asta vrei, spuse el trist.

Abandonă băuturile neatinse şi întinse o mână ca să mă ajute să mă ridic.

— Mi-a făcut multă plăcere să vă cunosc, le-am zis lui Eve şi lui John când am trecut pe lângă ei. Eu o să mă retrag acum.

Am prins privirea plină de subînţeles dintre Eve şi James şi brusc mi-am dat seama că ea ştiuse tot timpul ce simţea el pentru mine.

— Ai grijă, zise Eve în timp ce mă sărută pe obraz. Şi sper să te revedem cândva…

Păşind la vale, către cea mai apropiată intersecţie aglomerată, mi-am strecurat mâna în jurul taliei lui James şi apoi sub tricoul lui. I-am simţit pielea fierbinte şi netedă. El tremură şi mă privi întrebător. Ce puteam spune? Nu aveam cum să explic ce făceam şi de ce. Pentru că nu primi niciun răspuns îşi puse mâna în jurul umerilor mei.

La colţul dintre strada Oberkampf şi bulevardul cu acelaşi nume ne-am oprit, iar el m-a tras mai aproape. Mâinile mele s-au strâns pe spatele lui, pe sub tricou şi m-am agăţat de el ca şi cum tocmai eram pe cale să mă înec. Pe de-o parte pentru că nu voiam să-i dau drumul, pe de alta pentru că mă foloseam de apropierea noastră ca de un scut şi-mi apăsam faţa în pieptul lui ca să mă ascund.

— Eşti aşa de frumoasă şi ai ceva atât de vulnerabil, zise el cu

vocea amortizată în părul meu. Vreau să te protejez, să am grijă de tine…

— Am sentimentul că nu e tot ceea ce vrei, am răspuns eu pe jumătate glumind pentru că simţisem un indiciu ce se întărea în blugii lui.

— Pot să te sărut?

Îmi dădu drumul dintr-odată şi îmi ridică bărbia forţându-mă să mă uit la el.

— Nu, nu pot, am protestat. Sunt prea beată, prea confuză…

Gura îmi era uscată, iar capul mi se învârtea. Brusc mi se făcuse teamă că nu mai ştiam să sărut şi să fiu sărutată.

M-am dat înapoi, am strigat după un taxi şi l-am urmărit cu privirea în timp ce acesta se opri vizavi scrâşnind din roţi. Timp de câteva secunde nu am ştiut dacă aveam de gând să mă urc în el singură sau să îl trag pe James după mine. Nu m-am obosit să mă întreb dacă el ar fi acceptat sau cum i-aş fi putut explica Domnului Broscoi în ziua următoare absenţa mea toată noaptea. Erau simple detalii, complet irelevante – în acel moment eram incapabilă să gândesc dincolo de ceea ce voiam.

Şoferul de taxi claxonă nerăbdător, iar eu am ţâşnit peste drum. M-am aruncat pe bancheta din spate singură şi am închis uşa cu un zgomot surd înainte de a mă răzgândi. „Nu aşa”, mi-am spus în sinea mea.

Orice era între noi nu putea fi mânjit şi înjosit printr-o aventură înecată în alcool în noaptea primei noastre întâlniri. Când maşina se urni din loc, m-am uitat înapoi la silueta învăluită în umbră a lui James. Stătea încă la colţul străzii, acolo unde îl părăsisem, cu o mână ridicată într-un rămas-bun tăcut.

Gândul că aş fi putut să nu îl mai văd niciodată, că nu aş afla cum era să fiu sărutată de el, părea necruţător şi greu de suportat.

Stătusem într-o intersecţie, pusă în faţa unei alegeri – se configuraseră două posibile versiuni ale viitorului meu. Dar, pentru că mă urcasem în taxiul ce mă aştepta, simţeam că nu luasem nicio decizie. Tot ce făcusem era să fug precum un copil înfricoşat.

capitolul 9

Vinovăţie

A doua zi nu mă simţeam deloc în stare să lucrez, răpusă de un cocktail puternic alcătuit din bere şi un sentiment de vină. În timp ce Domnul Broscoi se clătina plin de resentimente prin apartament, sărind peste obişnuita lui baie matinală pentru a o hrăni pe Mormoloc şi a o pregăti de drumul până la *Tata,* mi-am îngropat faţa trădătoare în ţesătura rece a pernei şi m-am rugat ca amestecul tulburător de teroare şi exaltare, care mă copleşise încă de când mă trezisem, să nu fie nimic mai mult decât o simplă mahmureală.

Când Domnul Broscoi trânti în sfârşit uşa de la intrare în spatele lui şi al lui Mormoloc, timp de câteva minute m-am răsucit de pe-o parte pe alta, epuizată, dar prea agitată pentru a adormi. Înainte să-mi dau seama eram în faţa computerului şi îi scriam un e-mail lui James, lăsând unele cuvinte care se adunaseră în cap să sângereze pe ecran. Nu puteam să le scriu pe blog, dar aveau nevoie de un spaţiu al lor. „Am blocajul scriitorului", am scris eu. „Singurele lucruri despre care vreau să scriu sunt deplasate. Şi astăzi chiar nu pot fi frivolă. Am sentimentul oribil că o să regret mult timp că m-am aruncat în taxiul acela. Totul trebuie să fie mai frumos decât «şi dacă…» în ciuda faptului că m-am purtat ca un exemplu de virtute, m-am simţit ca un monstru când Mormoloc mi-a mângâiat obrazul şi şi-a lipit faţa de a mea în dimineaţa asta."

Imediat după ce am apăsat „Trimite" am primit pe telefonul mobil un mesaj care mă anunţa că maşina lui James se stricase. El avea să o lase la un garaj din Paris şi apoi să ia un tren spre Rennes, împreună cu Eve. Bateria de la telefonul lui mobil era pe ducă. Îi părea rău, dar avea să fie lipsit de mijloace de comunicare multe ore bune.

Am început să mă plimb prin apartament cuprinsă de o stare de surescitare nervoasă; corpul era ţinut prizonier sub imperiul adrenalinei, iar lupta sau fuga nu erau soluţiile pe care le puteam lua în calcul. Gândurile erau împrăştiate şi incomplete, mâinile erau

cuprinse de spasme necontrolate, iar inima îmi bătea rapid şi aritmie. Mă simţeam ca şi cum tot corpul îmi era blocat pe repede înainte.

Neavând nimic altceva de făcut decât să aştept, am recitit e-mailurile lui şi răspunsurile mele şi i-am studiat fotografiile iarăşi şi iarăşi… Am revizuit în minte conversaţiile din noaptea precedentă. Mi-am închis ochii, am rechemat mirosul de aftershave, senzaţia corpului lui lângă al meu şi pielea caldă şi netedă de sub palma mea.

Am scris un articol scurt despre concert, dar am lăsat deoparte orice menţiune la întâlnirea cu James. În schimb, m-am concentrat pe discuţia cu Eve despre faptul că ea era subiectul cântecului lui John.

Răspunsul lui James nu a venit decât târziu, mult mai târziu, când Mormoloc era în sfârşit în pat. Ea păruse să simtă starea mea de slăbiciune şi o exploatase fără încetare – fiecare gest exersat din rutina noastră din fiecare seară se transformase într-un test de voinţă. Baia avusese, însă, un efect calmant – se cuibărise lângă mine ca să-i spun o poveste şi îşi trecuse uşor degetele prin părul meu. Această dovadă de afecţiune era cel mai greu de suportat. Lacrimile mi se adunară în colţurile ochilor şi am clipit pentru a le reprima, nedorind să îmi alarmez fetiţa.

Faptul că voiam ca James să mă contacteze mi se părea un fel de trădare faţă de Mormoloc. Focul cu care se părea că mă jucam putea nu doar să mă despartă de Domnul Broscoi, dar şi să întoarcă pe dos lumea fetei mele, transformând viaţa noastră de familie într-un maldăr de cenuşă. Numai prin faptul că mă gândeam la aşa ceva deveneam un impostor în casa noastră. Nu mai eram aptă să îi fiu mamă.

„Am atâtea lucruri să-ţi spun încât ar putea dura de acum şi până în a treia miercuri din octombrie (mai mult sau mai puţin)", mi-a scris James mai târziu în acea seară. „Dar pe multe dintre lucrurile astea trebuie să vrei să le auzi şi vreau să îmi spui asta… A regreta acele «şi dacă…», despre asta e vorba în totalitate. În acest moment este o cale de a întoarce timpul şi de a testa acel «şi dacă…» Dar este nevoie de o parolă ca să funcţioneze. Nu eşti un monstru. Viaţa are

obiceiul de a face ca alegerile uşoare să pară incredibil de dificile, iar cele mai grele să fie atât de uşoare încât să nu existe de fapt nicio alegere. Ţi-ai pus singură o întrebare, atâta tot. Spune-mi la ce te gândeşti.”

La ce mă gândeam? Pur şi simplu la faptul că nu se putea sfârşi totul în acel punct. Toate sinapsele duceau la James. Dacă aş fi putut lăsa totul baltă şi să sar în următorul tren spre Bretania, aş fi făcut-o. Trebuia să ştiu dacă mă îndrăgostisem de infatuare, dacă eram vrăjită de James sau pur şi simplu aţâţată de ideea de a aduce romantismul din nou în viaţa mea.

Faptul că maşina lui se stricase şi îl obliga să vină înapoi cât de curând părea a fi mâna destinului. Aveam să primesc a doua şansă, să reiau scena de unde rămăsese azi-noapte, să rezist pornirii de a fugi, să explorez acel „şi dacă...”. Şi ştiam că atunci când se va întâmpla voi profita de ea. Între timp, nu era nimic de făcut decât să las lucrurile în voia lor. Şi să aştept.

— E ceva diferit la tine azi... nu pot să spun exact ce, remarcă şeful meu în timp ce stătea în picioare lângă biroul meu cu un vraf de hârtii în mână.

M-am uitat în sus la el şi m-am încruntat, încercând să-mi dau seama dacă voia să spună că eram diferită în sensul bun sau în sensul rău. Eram cu câteva kilograme mai uşoară de când îl întâlnisem pe James. Obrajii îmi erau roşii, tot corpul ardea, iar palmele erau atât de umede încât din când în când trebuia să le şterg discret de pantaloni, pe sub birou. Cât despre calitatea muncii mele, gradul de concentrare era scăzut şi fără speranţă de recuperare. Mă apucam de o treabă, deveneam distrasă la jumătatea ei şi începeam o alta fără să o fi terminat pe prima. Mă întrebam pe care dintre aceste simptome îl observase.

— De fapt, cred că am puţină febră, am ridicat eu ştacheta sperând să îndepărtez astfel orice potenţială critică mizând pe cartea compasiunii. Nu mi-am revenit după acel, ăăă, virus la stomac pe care l-am avut ieri. Dacă nu vă supăraţi m-aş duce să pornesc fierbătorul. Doriţi o cană cu ceai?

— Da, de ce nu? răspunse el uitându-se la ceas. A, dar mai întâi, te-aş ruga să te duci şi să aranjezi videoconferinţa lui George în sala de şedinţe. Nu avem suport IT astăzi, iar secretara e plecată, așa că el o să fie puţin cam neajutorat…

Pe blogul meu făcusem o referire la George drept „şeful de şcoală veche”. Cu câţiva ani mai în vârstă decât partenerul lui, pentru care lucram eu, aparţinea unei lumi cu şcoli particulare şi cluburi pentru gentlemani și nu se simţea deloc confortabil când venea vorba de tehnologia modernă. Din punctul meu de vedere, faptul că insista să le numească chiar și pe secretarele cu pregătire în domeniu „dactilografe” spunea totul despre el.

M-am îndreptat spre sala de şedinţe, am aprins monitorul şi webcamul de pe masă, având grijă să nu mă împiedic în firele răsfirate peste tot şi am format extensia biroului IT din Londra folosind telefonul cu difuzor din mijlocul mesei. Echipamentul era nou-nouţ, iar eu nu-l mai aranjasem de una singură.

— Bună, Pete, Catherine aici, de la Paris. Te superi dacă mă ajuţi să instalez o legătură pentru o videoconferinţă? Totul pare să fie bine montat, însă pe ecranul meu nu apare absolut nimic.

— Stai puţin, să mă duc în sala de conferinţă de la capăt, ca să putem testa conexiunea, răspunse Pete.

Am bătut darabana pe masă, nerăbdătoare să mă întorc la computer ca să verific dacă mă aştepta ceva nou în căsuţa cu mesaje.

— Așa, zise el câteva minute mai târziu cu vocea întretăiată de efort, hai să-i dăm drumul. Mai întâi, apasă pe butonul din mijloc din faţa monitorului, apoi caută telecomanda…

Am făcut tot ce mi-a zis el, iar ecranul a prins viaţă. Puteam vedea un bărbat cu început de chelie, îmbrăcat în tricou și blugi – probabil el era Pete – și o secţiune din sala de şedinţe. Nu vizitasem niciodată biroul din Londra, iar cu Pete nu vorbisem decât la telefon, aşa că l-am studiat cu mult interes atât pe el cât și biroul.

— Acum te văd bine, am zis eu, tu mă poţi vedea?

— Nu, nu văd decât un şemineu din marmură și o oglindă. Trebuie să potriveşti unghiul webcamului şi să reglezi imaginea. Apasă pe

butonul de pe telecomandă care împarte ecranul şi o să poţi vedea ceea ce văd eu. Aşa o să fie mai uşor.

Am îndreptat webcamul uşor în direcţia în care îmi imaginam că va sta George, am aplecat-o în jos, apoi m-am întins după telecomandă.

— Aşa e mai bine! a exclamat Pete.

M-am uitat la ecran şi am oftat. Mă aplecasem în faţă, peste birou, ca să fac unele ajustări, iar imaginea ce era transmisă în acel moment la biroul din Londra îmi expunea decolteul. M-am îndreptat cu un chicotit nervos şi m-am îndepărtat din raza de bătaie a camerei de filmat. George sosi câteva secunde mai târziu, iar eu m-am simţit uşurată că nu asistase la modul în care mă dădusem în spectacol.

Am scris despre acest episod mai târziu în acea seară, încântată că îmi fusese oferită pe un platou o asemenea întâmplare suculentă şi demnă de a fi menţionată pe blog. În plus, era un subiect neutru, perfect pentru a mă distrage de la agonia legată de plusurile şi de minusurile deciziei mele de a mă vedea din nou cu James. Întâmplarea avea atât de mult potenţial comic, atâta valoare bufă încât am muls-o de tot ce merita povestit, chiar dacă asta necesitase denaturarea adevărului. Fără a mă repeta, am pus pe tapet ce se întâmplase şi am adăugat câteva flirturi nevinovate cu tipul de la IT – am spus că George fusese lângă mine tot timpul în sala de şedinţe şi că o întreagă audienţă formată din parteneri ai firmei, care se aflau la celălalt capăt al legăturii, fuseseră martori la decolteul meu. Umerii îmi tremurau din cauza râsului reţinut în timp ce scriam. Bănuiam că cititorilor mei avea să le placă acest articol.

Când am terminat, i-am trimis un e-mail lui James în care i-am povestit ce s-a întâmplat de fapt şi i-am expus libertăţile pe care le consideram necesare în goana după articolul perfect pentru blog. El nu mai era un cititor fără faţă, la fel ca ceilalţi, şi eu voiam să înţeleagă diferenţa dintre ceea ce scria Petite Anglaise şi realitatea din viaţa mea, să priceapă că nu se putea acorda încredere deplină unui jurnal scris pentru nişte spectatori. Poate că Petite Anglaise îl adusese pe James în viaţa mea, dar cititul blogului meu nu putea fi un

substitut pentru a o cunoaşte pe Catherine, maestra păpuşar care trăgea sforile în fundal şi, ocazional, făcea să dispară barierele dintre realitate şi ficţiune.

Câteva zile mai devreme acel e-mail ar fi fost destinat Domnului Broscoi, chiar dacă erau slabe șanse ca el să citească acel articol de pe blog. Într-un fel, cu fiecare mesaj, cu fiecare e-mail pasat între mine și James, îmi transferam în tăcere fidelitatea în altă parte.

Deja îl înșelam pe Domnul Broscoi. Iar acest lucru se petrecea în capul meu, acolo unde conta cel mai mult.

capitolul 10

Subterfugiu

În toţi anii cât trăiserăm împreună, nu îl înşelasem niciodată pe Domnul Broscoi. Ideea de a mă furișa prin spatele lui ca să complotez o întâlnire secretă cu un alt bărbat ar fi fost de neconceput pentru mine în urmă cu câteva zile. Totuşi, dintr-odată, păream să fiu capabilă să analizez şi să înţeleg tocmai comportamentul pe care l-aş fi criticat la altă persoană. Îmi spuneam că ar fi fost o greşeală să nu duc lucrurile mai departe, că îmi datoram mie însămi să explorez acel „şi dacă…"

Nu numai că niciodată nu înşelasem, dar nu fusesem niciodată curtată – în ascuns sau altfel – în epoca electronică. Regulile erau altele, iar în următoarele două sau trei zile am avut parte de aventuri tumultuoase. Căsuţa cu mesaje era inundată de cuvintele lui James, iar eu eram nevoită să fiu mereu în alertă, să îmi schimb parola şi să mă deloghez din contul de e-mail de fiecare dată când lăsam computerul nesupravegheat. Telefonul era pus pe modul silenţios astfel încât fluxul continuu de mesaje să treacă neobservat. Înainte nu prea foloseam telefonul mobil – hibernase în geantă, prăfuindu-se, cu bateria descărcată, nefolositor în caz de urgenţe. Acum, memoria lui era plină de mesaje în stil staccato – scurte, la obiect, dar mustind de insinuări.

În urmă cu un an, când schimbul de mesaje dintre un fotbalist

celebru şi presupusa lui amantă se împrăştiase în tabloidele englezeşti, oscilasem între dezgust şi totală lipsă de înţelegere. Abia acum pricepeam puterea câtorva silabe, cuvinte intime ce puteau ajunge la mine oricând, oriunde şi să îmi transmită un şoc electric. Oriunde mă duceam, cuvintele lui James mă urmăreau. Am simţit o furnicătură în ceafă şi m-am luptat cu pornirea de a privi înapoi, peste umăr. Era ca şi cum el îmi urmărea fiecare mişcare dintr-un punct de observaţie nevăzut. Se gândea la mine, eram sigură de asta. Puteam simţi greutatea gândurilor lui.

— Arăţi puţin agitată… e totul în regulă? mă întrebă Amy când am ieşit din toaleta de la serviciu cu telefonul mobil strâns în pumn.

Stătusem pe podea bucurându-mă de atingerea delicată a marmurei pe picioarele goale, în timp ce flirtam cu James. „M-am trezit gândindu-mă la ochii tăi, la buzele tale, la pielea ta”, îmi scrisese el. „îmi doresc să putem vorbi la telefon ca să îţi aud vocea.” Mi-am închis ochii şi am tremurat în timp ce îmi imaginam mâinile lui strecurându-mi-se pe sub haine, plimbându-se pe piele. „Abia aştept”, am răspuns eu. „Dar telefonatul e prea riscant.”

În ultimele patruzeci şi opt de ore viteza mea de tastare a crescut de zece ori, deşi încă mă uitam la degetul mare în timp ce apăsam pe butoane. Însă, când am recitit ce am scris – sau mai degrabă ce crezuse funcţia de text predictibil că intenţionasem să spun – am ţipat şi am scăpat telefonul ca arsă. Scria: „Dar înşelatul e prea riscant.” M-am ridicat în picioare, cu obrajii aprinşi şi cu mesajul netrimis şi am dat fix peste Amy.

— Oh! Da… Sunt puţin stresată, ştii tu, munca… am zis şi am arătat spre cana din mâna ei. Tocmai mă duceam să-mi fac un ceai.

— Fierbătorul e pornit, zise ea. Cred că a rămas destulă apă pentru încă o cană. Trebuie să mă întorc la muncă, altfel nu o să mai plec de aici diseară.

O parte din mine tânjea să îi spună lui Amy ce se întâmpla – ar fi fost o uşurare incredibilă să pot să mă destăinui altcuiva în afară de James. Dar îmi era teamă că îmi va da peste nas sau, mai rău, că va reuşi să mă convingă să nu îl mai văd niciodată.

Cu numai o săptămână în urmă, mi se confesase că avea motive să creadă că fostul ei prieten îi fusese necredincios încă dinainte ca ei doi să se despartă. Vorbise despre minciună, condamnase modul în care el se folosise de diverse subterfugii, iar eu fusesem întru totul de acord cu ea. Dacă ar fi aflat ce complotam acum, nu aş fi fost cu nimic mai bună în ochii ei decât fusese el. M-am decis că pe moment îmi ajungea propriul sentiment de vină şi că nu era cazul să risc să-mi dezamăgesc prietena.

După muncă am încercat să mă relaxez în confortul oferit de rutina cu Mormoloc – casă, cină, baie, poveşti, culcare – şi am funcţionat pe pilot automat când mintea o lua razna, fară să acord atenţie la ce aveam de făcut. Am refuzat să îmi verific telefonul sau e-mailul în prezenţa fetei mele, dar asta nu a făcut decât să îmi adâncească senzaţia de vină pentru că îmi doream ca orele să treacă mai repede astfel încât să pot citi cuvintele lui James în linişte, după ce ea se va fi culcat. Eram distrasă, pe ghimpi, iar răbdarea era pe terminate dacă, Doamne fereşte, lui Mormoloc i-ar fi venit ideea să mi se opună.

— Non, *pas foit caca dans la couche!* [55] protestă Mormoloc, care se zbătu în strânsoarea mea şi se îndepărtă de preşul de plastic de pe podeaua dormitorului, pe care îl foloseam pentru schimbatul scutecelor.

Afirmaţia ei era evident mincinoasă; nările mele nu mă înşelau. În mod normal aş fi zâmbit, aş fi apucat-o de subsuori şi aş fi gâdilat-o până când chicotea supusă, în schimb, i-am adresat cuvinte aspre şi am bruscat-o ca să stea în poziţia corectă. Mormoloc ţipă surprinsă.

— Ai făcut caca şi mami trebuie să-ţi schimbe scutecul acum! am strigat eu.

Fata mea se uită la mine ciudat, ca şi cum încerca să îşi dea seama cine preluase controlul asupra corpului mamei ei.

Mi-am închis ochii o secundă şi am încercat să mă stăpânesc. Mă simţeam ca un elastic încordat la maximum. Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi răbufnit? Oare aş fi ridicat mâna la ea lăsând o urmă roșie, de

---

[55] Nu, n-am făcut caca în scutec! (n.tr.)

palmă, pe coapsa de culoarea laptelui sau aş fi izbucnit într-un plâns isteric?

Chiar dacă reuşeam să mă abţin, Mormoloc era atât de acordată la stările mele de spirit, încât eram sigură că simţise deja că ceva nu era deloc în regulă. Nici măcar nu se petrecuse încă trădarea pe care o puneam la cale şi ea deja suferea.

După ce se linştea în sfârşit, cu obrajii plini de săruturi vinovate, mă ascundeam în spatele ecranului computerului sau mă afundam în băi lungi, fierbinţi până când apa se răcea, iar pielea de pe vârfurile degetelor mi se încreţea.

Ajuns acasă, Domnul Broscoi moţăia în faţa televizorului, nepăsător la starea mea de revoltă. Când apropierea dintre noi devenea inevitabilă, la cină sau în timpul unei conversaţii normale, îmi punea răbdarea la încercare. Totul era o prefăcătorie, o bătaie de joc – eu eram o parteneră contrafăcută, cu mintea în altă parte, şi nu îmi venea să cred că Domnul Broscoi nu observa nimic nelalocul lui. Chiar eram invizibilă pentru el? Nu percepea deloc încordarea din fiecare tendon al corpului meu, spasmele din fiecare mişcare? Oare se gândea că împărtăşim un moment de tăcere ca doi prieteni când vina îmi oprea cuvintele în gât, lăsându-mă nefiresc de tăcută?

Weekendul se apropia, iar eu mă simţeam cuprinsă de groază. Cum aveam să reușesc să mă joc de-a familia fericită timp de două zile – sub privirile constante ale Domnului Broscoi şi ale lui Mormoloc – când singura mea dorinţă era să mă ghemuiesc strâns, precum o minge, sub aşternuturi, să mă izolez de lumea reală și să mă afund în scenele ce rulau în spatele pleoapelor mele?

— Chiar nu mă simt bine deloc, m-am plâns eu cu cea mai convingătoare voce, de persoană bolnavă, în timp ce îi dădeam lui Mormoloc să mănânce sâmbătă dimineaţa.

Era aceeași voce pe care o folosisem în copilărie ca să-mi păcălesc mama când, dintr-un motiv oarecare, nu aveam chef să mă duc la şcoală.

— Cred că trebuie să mă întind puţin. Îmi pare rău.

Domnul Broscoi îşi ridică ochii alarmaţi din ziar. Tocmai voia să

facă una dintre faimoasele lui băi lungi, iar eu îi călcam în picioare, cu brutalitate, rutina.

— Și cu mine cum rămâne? întrebă el indignat. Și eu sunt foarte obosit, să ştii. Am avut o săptămână grea la muncă…

— Dă drumul la TV, am răspuns.

În ciuda ipocriziei, simţeam o furie îndreptăţită care se aduna în interior. Până la urmă nu îi ceream să ducă el tot greul. Am şters colţurile gurii lui Mormoloc cu baveta, am ridicat-o din scaunul înalt și i-am pus-o în poală.

— Tu cum crezi că mă descurc atunci când lucrezi în weekend? i-am aruncat peste umăr. Sau când te întorci la patru dimineaţa după o noapte în oraş şi te simţi prea mahmur ca să te trezeşti a doua zi?

Am trântit uşa de la dormitor în spatele meu înainte ca el să apuce să-mi amintească de faptul că marţi, după concert, mă întorsesem acasă mult după miezul nopţii şi făcusem fix acelaşi lucru.

Din patul nostru – tăblia lui fiind separată printr-un perete interior foarte subţire de canapeaua pe care stăteau Mormoloc şi Domnul Broscoi – o ascultam pe fata mea bombănind ceva în franţuzeşte, încântată că tati îi acorda întreaga atenţie. Am auzit canapeaua scârţâind, pe Domnul Broscoi înjurând în timp ce se lupta cu dispozitivul pentru protecţia copiilor care o împiedica pe Mormoloc să bage creioane în aparatul video şi apoi sunetele de la emisiunea Teletubbies.

Din când în când, cu mâini ce-mi tremurau, mă întindeam spre telefonul din geanta pe care o adusesem lângă pat și verificam mesajele ce veneau destul de rar. James lucra la o cabană pe care o renova împreună cu Eve – ca parteneri de afaceri – în ţinutul Breton, unde stâlpii cu antene de telefonie mobilă erau destul de rari. Mă simţeam naufragiată, şi fără cuvintele lui, de care mă agăţam, nu mai era nimic ce mă putea împiedica să nu mă scufund.

A mima boala nu era deosebit de greu. Cearcănele depuneau mărturie faptului că abia închisesem ochii în ultimele nopţi. Totuşi, o singură cană cu Caféa era îndeajuns ca să mă facă să mă scutur precum un alcoolic suferind de delirium tremens. Eram mulţumită în

sinea mea de pierderea din greutate, care se părea că era un efect secundar al anxietăţii mele – hainele începuseră să atârne pe mine şi am reuşit pentru prima oară în aproape trei ani să mă strecor într-una dintre perechile de pantaloni pe care le purtasem înainte să o am pe Mormoloc dar existau şi aspecte mai puţin atrăgătoare. Transpiraţia desena cercuri acre la subraţ, iar stomacul mă durea şi parcă mă prindea într-o menghină.

O oră mai târziu, când caseta cu Teletubbies se termină, Domnul Broscoi îşi făcu apariţia, sfios – se simţea obligat să recunoască faptul că nu arătam bine.

— Ţi-am adus ceai, spuse el şi puse cana pe birou, în colţul cel mai apropiat de pat. Te simţi mai bine?

— Nu, îmi pare rău, mă simt foarte epuizată, de parcă m-am molipsit de ceva, am zis eu slăbită.

M-am proptit într-un cot şi am dus la buze ceaiul cu lapte. În cei opt ani pe care îi petrecusem împreună, Domnul Broscoi nu reuşise să înveţe să facă un ceai de Doamne-ajută pentru micuţa lui englezoaică.

— Bine, atunci, cred că noi mergem puţin în parc şi te lăsăm să te odihneşti în linişte, zise Domnul Broscoi morocănos. Să sperăm că o să te simţi puţin mai bine când o să ne întoarcem.

— Ah, ar fi super, dacă nu te superi, am zis eu cu un zâmbet şters.

Aproape că îmi doream ca el să nu fie înţelegător – conştiinţa mea, stârnită de criza de nervi de mai devreme, mă zgândărea acum şi îmi dădea o stare inconfortabilă. Dar, în acelaşi timp, mintea o lua la goană, conspirând şi uneltind. Dacă aveam casa numai pentru mine poate reuşeam să îi telefonez lui James. Nu îi auzisem vocea de când sărisem în taxi şi îl lăsasem în urmă. Îi spusesem că vorbitul la telefon era prea riscant – preferând să îi citesc cuvintele –, dar dintr-odată, dorinţa de a-i auzi vocea devenise aproape o nevoie fizică.

— Nu prea-mi place să merg singur în parc, mărturisi Domnul Broscoi. Oamenii se uită ciudat la mine. Sunt sigur că ei cred că sunt

un *papa du dimanche*[56].

Am realizat că şi eu eram, probabil, vinovată pentru că aruncam astfel de priviri, compătimitoare, taţilor singuri, deşi nu aveam nicio dovadă a statutului lor marital. De ce nu se poate duce singur undeva tatăl cu copilul fără ca oamenii să presupună că el are jumătate de normă? Când eu mă plimbam prin parc împreună cu Mormoloc sau o duceam la Framprix ca să luăm de mâncare fără Domnul Broscoi, oamenii nu mă catalogau imediat ca fiind o mamă singură, nu-i aşa?

— Oh, ar trebui să profiţi de asta, am zis eu încercând să glumesc. Pariez că te face foarte popular printre femei…

Ironia situaţiei, faptul că Domnul Broscoi chiar ar putea ajunge un tătic de weekend îmi sălăşluia încă în mine, iar eu eram totodată uimită şi îngrozită de capacitatea de a privi lucrurile cu atâta uşurinţă.

— Mergem în parc? întrebă Mormoloc dând buzna în dormitor, îmbrăcată încă în pijama.

— Te duci în parc cu tati. Din păcate, mami nu se simte prea bine.

Cuibărind păpuşa ei preferată, din cârpe, lângă mine sub plapumă, Mormoloc îmi atinse faţa fierbinte cu mânuţa rece. Compasiunea Domnului Broscoi era şi aşa destul de grea, dar cea a fetei mele era de nesuportat. Nu meritam să se facă atâta caz pe seama mea. Hram un lup în patul mamei ei, un monstru care plănuia să îl înşele pe tatăl ei imediat ce acesta se întorcea cu spatele.

Când am auzit uşile de la lift închizându-se în spatele Domnului Broscoi şi al lui Mormoloc, am lăsat câteva minute să treacă pentru a preîntâmpina o eventuală revenire a lor ca să ia o găletuşă sau o lopăţică uitată. Apoi am sărit din pat, am păşit pe parchetul care scârţâia, iar degetele au început să formeze frenetic.

Câteva clipe moarte, iritante, fură urmate de un clic şi apoi de un sunet de sonerie. În sfârşit, James răspunse:

— Uau! Ai sunat.

Vocea lui suna încântată şi totuşi precaută. Era un balsam pentru

---

[56] Tătic de duminică (n.tr.)

sufletul meu – normală, liniştitoare, reală.

— E totul în regulă? întrebă el.

— Da şi nu, am răspuns eu cu vocea nesigură. Sunt confuză. Trebuie să pretind că sunt bolnavă ca să pot fi puţin singură. S-au dus în parc fără mine. Pur şi simplu nu mai suportam să stau lângă ei, era prea dificil să mă prefac…

James oftă.

— Mi-aş dori ca toate astea să nu fie atât de dificile. Mă simt groaznic pentru că te fac să treci prin aşa ceva, să minţi. Eu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştiu cel mai bine cât de jalnice pot fi situaţiile astea.

Rămase tăcut o vreme, iar eu bănuiam că retrăia scene din propriu său divorţ. Ştia totul despre înşelătorie, despre cum era să fii luat de prost, şi totuşi iată-l, privind de pe margine în timp ce eu îl puneam pe Domnul Broscoi în aceeaşi situaţie, înşelându-i încrederea, aruncându-i praf în ochi.

— Nu, am zis eu, simţindu-mă acum mai calmă, liniştită de sunetul vocii lui. B încurcătura mea, asta în care m-am băgat. Tu nu m-ai forţat să fac nimic. Sunt într-o relaţie care nu mă face fericită; nu mă mai făcea fericită de multă vreme. Urăsc să mă furişez prin spatele lui, dar se pare că e singurul mod în care pot acţiona până când voi fi sigură. Sau cât de sigură pot fi.

— Deci nu te-ai răzgândit? În legătură cu săptămâna viitoare?

James se aşteptase să anulez totul, de aici tonul vocii lui din momentul în care a răspuns la telefon.

— Nu. Nu m-am răzgândit, am zis. Trebuie să te văd din nou. Nu pot continua la nesfârşit să merg ca o somnambulă. Mi-e teamă că aş pierde ceva şi că o să sfârşesc prin a regreta pentru tot restul vieţii…

— Mulţumesc lui Dumnezeu, zise el tare. Ei bine, tipul de la garaj mi-a spus că maşina o să fie gata cel târziu joi. Aşa că aş putea veni cu trenul miercuri, să iau o cameră la hotel pentru o noapte şi să mă întorc joi după-amiaza. Nu vreau să te presez, dar oricând poţi să te strecori de acasă sau de la birou…

Mă gândisem mult la acest aspect, îl întorsesem pe toate părţile în

minte. În mod clar, era o treabă complicată, din punct de vedere logistic, pentru o mamă care muncea şi ale cărei zile erau plănuite în detaliu de la răsărit şi până la apus. Un hotel era locul perfect. Trebuia să ne întâlnim într-un loc intim, departe de ochii curioşi şi de întreruperi neaşteptate, dar totodată pe teren neutru. Am încercat să nu mă gândesc la faptul că acolo va fi un pat sau la alte aspecte de acest gen ale aranjamentului.

— O să mă prefac bolnavă, am explicat eu. Şefului meu nu o să îi convină că o să plec, dar nu va avea ce face. Apoi o să vorbesc cu dădaca pentru seara şi o să spun că sunt invitată la o petrecere cu o prietenă de pe blog. O să fiu cam pe fugă – va trebui să mă duc la dădacă şi să mă întorc – dar am avea la dispoziţie câteva ore…

James fluieră.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa? Lasă hotelul în seama mea. Dacă iau ceva lângă Bastille ar fi uşor pentru tine să ajungi şi totodată destul de departe de casă ca să te simţi confortabil?

— Ar fi perfect.

Bastille era un teritoriu familiar – aproape de primul meu apartament şi aveam metrou direct de la dădacă. Nici nu se putea mai bine. Ce uşurare să fie în sfârşit ceva aranjat, să ştiu exact unde şi când ne vom întâlni.

— Sigur nu ai mai făcut asta înainte? întrebă James pe un ton glumeţ.

Dar m-am întrebat apoi dacă o relaţie bazată încă de la început pe înşelarea altor oameni ar putea fi vreodată de încredere.

— O am în sânge, am răspuns eu cu jumătate de zâmbet, dornică să schimbăm subiectul. Hai să vorbim despre ceva mai puţin dramatic, vrei? Cum ar fi să-mi povesteşti despre munca pe care tu şi Eve o faceţi în casă.

În timp ce vorbeam am pierdut noţiunea timpului. Era atât de revigorant să îi aud vocea. E-mailurile noastre construite cu grijă erau de multe ori lucruri minunate, dar uneori îmi făceam probleme că ar fi fost uşor să luăm lucrurile prea repede, să ne îndrăgostim de modul în care cuvintele noastre arătau pe ecran. La telefon vorbeam

despre lucruri obişnuite, iar acea normalitate era liniştitoare. Conversaţia era oricum în afară de plictisitoare - de fapt, era ca şi cum ne cunoşteam de ani întregi. Îmi plăcea felul în care gândea; felul în care părea să aibă un răspuns potrivit şi bine cântărit la fiecare întrebare.

— Mă bucur foarte mult că m-ai sunat, Cath, zise James cu căldură. E bine să-ţi aud vocea. Mă bucur că nu te-ai trezit decisă să dai totul uitării.

— N-aş putea niciodată… Oh! Doamne! S-au întors!

O cheie se întorcea în yală. Fusesem atât de prinsă de discuţia cu James încât nu băgasem de seamă sunetul liftului care se oprise la etaj sau pe cel al paşilor de pe palier. Acum uşa din faţă se deschidea deja.

Am îngheţat cu telefonul în mână întrebându-mă ce să fac. Nu aveam timp să mă duc înapoi în dormitor. Nu puteam decât să rămân unde eram, pe canapea, şi să mă ţin tare.

— Trebuie să închid acum, mamă, s-au întors, am zis eu veselă, tăind conversaţia înainte ca Mormoloc, care venea tropăind pe coridor în faţa Domnului Broscoi, să vrea să vorbească cu bunica ei.

Obrajii ei erau roşii de la efort, iar ochii îi străluceau în timp ce alerga dornică de îmbrăţişare.

— Nu aţi stat prea mult. Ce s-a întâmplat? am întrebat când Domnul Broscoi a apărut în urma ei.

— Oh, scutecul ei trebuie schimbat… Te-ai trezit. *Ça va mieux?*[57] întrebă el cu tonul plin de speranţă. Pentru că dacă eşti mai bine, am nişte drumuri de făcut cu scuterul.

Vechea eu ar fi făcut un comentariu acru despre sustragerea de la responsabilităţi, despre faptul că mă lăsa, literalmente, cu copilul în braţe. Mi-am ţinut gura însă. Pentru prima oară cursa părintească – de a o transmite pe Mormoloc înainte şi înapoi ca pe o ştafetă – îmi convenea de minune.

— Sigur, du-te, am fost eu de acord spre surprinderea şi satisfacţia

---

[57] Te simţi mai bine? (n.tr.)

lui. Stai cât vrei.

M-am întrebat apoi dacă nu cumva atitudinea mea ieşită din comun, *laissez-faire*[58], nu declanşase cumva alarma în capul Domnului Broscoi.

Dar dacă el suspecta că era pe cale să se întâmple ceva, cu siguranţă nu lăsa să se observe.

capitolul 11

Alibiuri

Când am primit telefonul lui James miercurea următoare, aproape că am stricat totul. Potrivit planului măreţ născocit cu minuţiozitate, pe care îl rafinasem oarecum de când vorbisem cu James cu o săptămână în urmă, trebuia să răspund la telefon şi să pretind că vorbeam cu *Tata,* conform unui scenariu prestabilit. Tonul trebuia să se schimbe de la prietenos la îngrijorat – oricine ar fi tras cu urechea ar fi înţeles de ce trebuie să plec mai devreme, fără să mai trebuiască să mă prefac bolnavă. Ce n-am luat în calcul a fost chicotitul nervos ce mi se adună în gât imediat ce i-am auzit vocea lui James. Păream mai degrabă încântată decât panicată – îmi era imposibil să îmi înfrânez zâmbetul din voce. Din fericire, uşa şefului meu era închisă, iar colegii care în mod normal stăteau cu urechile ciulite lângă biroul meu plecaseră mai devreme la masă, aşa că nu mai trebuia să joc teatru.

— Trebuie să plec acum, am murmurat eu. Probabil că o să ajung la hotel înaintea ta, aşa că o să te aştept la recepţie.

Am stat o clipă ca să mă adun, cu telefonul încă la ureche. James sunase din gara Montparnasse. Era în Paris. Se întâmpla cu adevărat – era momentul să mă arunc în foc.

Cu telefonul încă în mână, m-am ridicat şi m-am dus iute în biroul şefului meu, am bătut şi mi-am băgat capul pe uşă. Se părea că admonesta un coleg mai tânăr, iar aerul din încăpere era plin de

---

[58] Treacă de la mine (n.tr.)

încordare. Şeful şi-a întors capul, cu expresia foarte iritată.

— Îmi pare rău pentru întrerupere, am zis repede, dar dădaca mea tocmai a sunat să mă anunţe că îi e rău. Îmi e teamă că trebuie să mă duc să-mi iau fata şi să stau cu ea în după-amiaza aceasta.

Colţurile gurii mele începeau deja să mă trădeze. Trebuia să termin cât mai repede, înainte ca zâmbetul să îşi facă din nou apariţia.

— Păi, dacă nu e o altă cale, cred că trebuie să te las să pleci, răspunse şeful meu fară să facă un efort de a-şi ascunde indignarea.

Am simţit cum se ridica părul pe mine. Avea şi el copii mici, aşa că ar fi trebuit să fie mai compătimitor cu situaţia critică în care mă aflam, chiar dacă era una inventată.

— Îmi pare rău, am spus eu fară a fi convingătoare. Nu am o alternativă acum. Prietenul meu e la Londra câteva zile, ceea ce nu ajută deloc lucrurile.

O altă minciună nu avea să strice.

— O să vă sun dimineaţă ca să vă anunţ dacă se simte mai bine, am completat eu. Dacă nu, o să încerc să vorbesc cu o dădacă…

Şeful meu a oftat şi s-a întors la ce făcea. Terminase cu mine.

Am închis uşa mai violent decât intenţionasem şi am auzit geamul zăngănind în ramă. Mi-am adunat repede lucrurile şi am luat-o în jos pe scară. Fără să vrea, şeful meu mă provocase. Cu ajutorul lui, jucasem rolul mamei indignate până la perfecţiune.

Am zburat pe treptele spre metrou ca o pasăre de colivie evadată din birou, rugându-mă să nu mă intersectez cu cineva care îl ştia pe Domnul Broscoi. Îi spusesem lui *Tata* că putea să mă sune pe mobil, astfel încât că nu îi vină vreo idee să mă caute la birou şi să-mi arunce astfel în aer acoperirea.

Dar în ceea ce-l privea pe Domnul Broscoi, nu concepusem niciun gen de alibi. Nu puteam decât să sper că nu aveam să dau peste vreunul dintre prietenii lui. Posibilitatea era infimă, dar nici atunci nu mă aşteptasem să îl văd pe Benoit la Café Charbon.

Mulţimea transpirată de navetişti grăbiţi fusese înlocuită de turişti, pensionari şi gravide, şi erau o mulţime de locuri goale. M-am aşezat lângă o femeie în vârstă cu părul rar, vopsit în negru şi cu puncte de

un roşu aprins făcute cu rujul în obrajii intens pudraţi. Mi-am scos trusa ca să îmi retuşez machiajul – speram să o fac mult mai subtil.

Câteva zile mai devreme, în timp ce cumpăram cutii cu supă şi pâine pentru prânz în supermarketul Monoprix din apropiere de birou, mormăisem o scuză despre faptul că trebuia să cumpăr o pereche de chiloţi şi am grăbit-o pe Amy să se ducă jos, la raionul cu mâncare, fără mine. Odată ce nu s-a mai aflat în raza mea vizuală, am făcut un ocol pe la raionul de lenjerie. Singura lenjerie cât de cât sexy pe care o aveam era un cadou primit de Crăciun de la Domnul Broscoi şi, prin urmare, ieşea din calcul pentru acest rendez-vous cu James. Am căutat cu degetele ezitante printre ţesăturile străvezii, aruncând câte un ochi la etichetele cu preţuri, şi am înşfăcat într-un final un sutien albastru-închis şi nişte chiloţi în stil franţuzesc, cu o fundiţă simplă, bleu, şi le-am pus în coş înainte de a mă duce la zona de igienă pentru bărbaţi ca să cumpăr un pachet de prezervative. Nu mai cumpărasem aşa ceva de opt ani, iar multe mărci îmi erau străine.

— Hansaplast? am bombănit eu. Ăştia nu fac, printre altele, şi leucoplast?

Pachetul pe care l-am ales până la urmă ardea acum în geanta mea, lăsând o gaură de vină, şi iată-mă purtând lenjerie asortată pe sub hainele de birou pentru prima oară în ultimele luni. Nu că m-aş fi simţit o zeiţă – departe de mine – eram prea chinuită de dorinţa să fi fost îndeajuns de prevăzătoare încât să îndepărtez etichetele înţepătoare din interiorul sutienului.

Hotelul St Louis Bastille nu era atât de aproape de Bastille pe cum insinua numele său, ci era mai aproape de Republique, la staţia de metrou Oberkampf. O clădire îngustă ascunsă între două blocuri de apartamente maiestuoase de pe bulevardul Richard Lenoir, cu faţada din piatră curată, fără îndoială după o recentă renovare şi nu părea deloc ponosit. În mijlocul bulevardului, deasupra Canalului St Martin, care curgea neobservat pe dedesubt, oameni în vârstă stăteau la soare pe bănci, rândunelele făceau băi de nisip la rădăcina copacilor drepţi, iar bonele îşi împingeau încărcăturile preţioase în cărucioare

duble. Pentru toţi acei oameni aceasta era rutină. Însă eu mă simţeam ciudat de străină de tot ceea ce mă înconjura. M-am văzut oprindu-mă la trecerea de pietoni şi traversând vizavi, la hotel, ca şi cum mă observam de la mare înălţime prin ochii ca mărgelele ai unei păsări cocoţate pe ramurile de sus ale copacilor.

În timp ce mă luptam să joc acest rol pe care nu îl mai văzusem decât în filme – femeia pariziană implicată într-o aventură amoroasă ilegală –, Petite Anglaise era ocupată să compună un articol pentru blog în capul meu, luând în acelaşi timp notiţe ale detaliilor peisajului şi gândindu-se cum ar trebui descrisă scena. Fără ea, nu m-aş fi aflat în acel loc. Nu l-aş fi întâlnit niciodată pe James. Dar ar fi putut fi mai mult decât atât? Oare m-aş fi gândit măcar să mă pun într-o situaţie ca aceasta înainte ca ea să apară în peisaj?

În timp ce aşteptam ca traficul să se relaxeze, îmi veni în minte o imagine trecătoare a vechii mele gazde din rue de la Roquette. Întotdeauna arăta sofisticată şi totuşi răvăşită când venea ca să colecteze chiria lunară în bani gheaţă, ca şi cum tocmai se sculase din aşternuturile mototolite ale unui hotel din apropiere. Eu puteam să fiu răvăşită, dar niciodată reuşisem să par sofisticată. Tot ce puteam să fac acum, în timp ce aşteptam ca lumina semaforului să se schimbe, era să mă abţin să nu îmi ridic braţul pe furiş ca să verific dacă am pe cămaşă semne ale transpiraţiei produse de emoţie.

Recepţia hotelului era o încăpere spaţioasă, pavată cu piatră, cu un birou într-un colţ, în spatele căruia se afla un bărbat imaculat şi mai degrabă efeminat.

— *Bonjour Mademoiselle, je peux vous aider?*[59]*,* întrebă el în timp ce eu ezitam în prag.

— Ăăă, da, de fapt, nu. Îmi aştept prietenul, la el sunt documentele de cazare. O să mă aşez aici, dacă se poate…

M-am aşezat într-un fotoliu Ludovic al nu ştiu câtelea, cu tapiţerie cu motive ornamentale care arăta mai confortabil decât era de fapt. În timp ce mă uitam jenată la pantofi şi cu degetele arătătoare mă

---

[59] Bună ziua, domnişoară, pot să vă ajut cu ceva? (n.tr.)

jucam cu pieliţele şi-aşa vai de capul lor din jurul degetelor mari, mă întrebam dacă era evident că fugisem de la muncă pentru a petrece o după-amiază cu un iubit. Probabil că personalul hotelului vedea astfel de lucruri tot timpul, m-am gândit eu. Pentru mine poate părea un moment cutremurător, dar infidelitatea era banală, un lucru des întâlnit. Probabil că sute de oameni gemeau şi suspinau în hoteluri în tot oraşul chiar în acel moment.

Am observat o mişcare cu colţul ochiului aşa că mi-am ridicat privirea de la pantofi şi iată-l, o siluetă cu umeri laţi în pragul uşii şi cu o geantă de călătorie, cu aspect jerpelit, agăţată pe umăr. Îmbujorat de la căldura din metrou, avea broboane de sudoare care îi străluceau deasupra buzei de sus. Era proaspăt bărbierit – nu îl văzusem niciodată astfel – şi pentru o vreme îndelungată am ezitat, întrebându-mă ce făceam acolo şi de ce mă întâlneam cu acest străin. Apoi el zâmbi şi am recunoscut sacoul din cord pe care îl ţinea în mâna dreaptă, cel pe care îl avusese cu o săptămână în urmă, şi dintr-odată îmi părea din nou familiar.

— Bună, am zis eu. Ai reuşit.

Nesigură cum ar fi trebuit să-l întâmpin – în special în faţa unor spectatori – m-am ridicat ţeapănă şi m-am dus lângă el la recepţie.

— O să te salut cum se cuvine într-un minut, zise James scotocind în buzunarul interior al sacoului după paşaport şi card în timp ce eu mă balansam lângă el, simţindu-mă puţin ameţită şi dorindu-mi să fi reuşit să mănânc ceva la prânz înainte de a pleca. Apoi dintr-odată eram liberi, intram într-un lift cu oglinzi. Eram, în sfârşit, singuri.

Cea mai mare parte din acea după-amiază rămâne o nebuloasă densă când încerc să mi-o reamintesc. Memoria mea e ca o peliculă de film deteriorată de căldură – au supravieţuit doar câteva cadre disparate. Poate că plăcerile extreme şi durerea sunt peste puterile memoriei. Imaginile care au rămas sunt neclare, ca şi cum aş fi stat prea aproape de una dintre imensele pânze ale lui Monet cu nuferi de la Orangerie[60], neputând să văd cu claritate întregul tablou,

---

[60] Muzeul Orangerie din Paris (n.tr.)

pierdută în urmele de pensulă individuale.

Ştiu că stăteam întinşi, faţă în faţă, complet îmbrăcaţi, pe cearşafurile albe, vorbind în șoaptă o oră sau poate două. Patul dublu ocupa trei sferturi din camera cu mochetă şi lăsa doar un spaţiu îngust în jurul lui – nu era loc de stat în altă parte. Mai știu că eram copleşită de uşurare să îmi simt corpul în sfârşit încetinind, relaxându-se până când eram moale în braţele lui, după o săptămână epuizantă plină de nopţi nedormite care mă dăduseră gata într-un final. Sentimentul de vină pe care îl purtasem pe umeri toată săptămâna, chiar în timp ce visam cu ochii deschişi la întâlnirea noastră, rămăsese deocamdată la intrarea în camera de hotel.

— Poţi să dormi dacă vrei, șopti James. Sunt fericit doar să te ţin în braţe.

— O să fie destul timp să dorm când o să pleci, am murmurat eu scuturând din cap. Nu vreau să irosesc nici măcar o secundă.

Ştiu că nu ne-am sărutat decât când după-amiaza era pe sfârşite, cu câteva minute înainte de a pleca să o iau pe Mormoloc. În timp ce stătea rezemat într-un cot şi mă privea de deasupra, am văzut o întrebare în ochii lui James pe care, de data aceasta, nu trebuia să o spună cu voce tare. Iubeam răbdarea lui, faptul că nu presupusese nimic.

Iată-ne, întinşi pe un pat de hotel, şi totuşi el încă îmi cerea permisiunea, se purta cu mine cu grijă şi îmi înţelegea nevoia de a dicta ritmul.

Am zâmbit, am dat din cap aproape imperceptibil, mi-am pus palma pe ceafa lui şi mi-am răsfirat degetele în smocurile de păr pe care ardeam de nerăbdare să le ating la bar cu o săptămână în urmă. Eram pregătită. Era timpul. L-am tras mai aproape. Atât de mult entuziasm şi speranţă erau amestecate în acel sărut – o săptămână de aşteptare, de întrebări şi de fantezii. Sărutul pe care îl refuzasem la colţul străzii după concert ar fi avut gust de bere şi de imprudenţă. Ar fi putut fi stângaci, cu ciocniri de dinţi, dezamăgitor. Amânat, era încărcat cu semnificaţie emoţională. Nu era nicio ceaţă provocată de alcool în spatele căreia să mă ascund. Nu era nici dezinvolt, nici

impulsiv – se simţea măsurat, legat. Cu răsuflarea tăiată, tremurând, cu buzele arzătoare, trebuia să admit că aşteptarea meritase.

— Nu îmi vine să cred că trebuie să plec, am mormăit eu câteva minute mai târziu, când ceasul a început să sune.

Îmi doream să-l fi sărutat mai devreme.

— Hei, avem destul timp, răspunse James şi îşi puse un deget pe buzele mele. Nu e nicio grabă. O să pregătesc un pahar cu vin pentru când o să te întorci și putem relua exact de unde am rămas.

Am luat liftul în jos spre recepţie singură, iar inima îmi bătea repede. În curând aveam să mă întorc. Dar mai întâi trebuia să o iau pe Mormoloc, să îi dau de mâncare şi să îi fac baie ca să o pregătesc pentru ca Maryline să o preia. Ce bine că Domnul Broscoi nu putea face pe dădaca, mi-am zis în sinea mea. Cum naiba l-aş fi putut înfrunta când simţeam încă sărutul fierbinte al lui James pe buze?

Următoarele câteva ore aveau să fie cele mai lungi din viaţa mea – aşteptarea era în egală măsură splendidă şi atroce –, dar recompensa, la întoarcere, avea să fie că puteam sta cu James până după miezul nopţii.

Când Maryline ajunse, înnebunitor de târziu ca de obicei, mi s-a părut enervant felul în care mă măsura din priviri. Putea fi faptul că, fiind femeie, era capabilă să perceapă ceea ce Domnul Broscoi nu simţise? Oare observase grija deosebită pe care o acordasem înfăţişării mele, măcar o dată, într-o seară în care Domnul Broscoi nu mă acompania? Sau vina, pe care mă luptam să o ascund, îmi întuneca judecata şi mă făcea să fiu paranoică, acum că eram singură? Oricare era adevărul, am închis bucuroasă uşa de la intrare în spatele meu şi mi-am lipit obrajii fierbinţi de oglinda rece din lift în timp ce cabina porni în jos.

Bărbatul de la recepţie mă recunoscu imediat când am păşit în holul hotelului pentru a doua oară în acea zi, în ciuda faptului că îmi schimbasem hainele de muncă și îmi aplicasem un strat proaspăt de machiaj pentru a-mi păstra alibiul faţă de Domnul Broscoi, acela că mă duceam la o petrecere. Mi-a făcut semn în sus, iar eu am bătut la uşa lui James cuprinsă de neliniște când nu a răspuns imediat. Dacă

se răzgândise și plecase? Dar nu, iată-l, cu părul umed de la duș și cu un pahar mare cu vin roșu în mână.

— Am întârziat puțin, am zis eu și am zâmbit rușinată, dar am venit.

Am pășit înăuntru și am închis ușa încet în spatele meu.

Miezul nopții a venit, iar noi stăteam goi între cearșafurile albe apretate, în timp ce eu simțeam pe piele toată greutatea corpului lui neted și fierbinte.

— Ești sigură că vrei să facem asta? șopti James. Pentru că nu trebuie, astăzi. Pot să aștept…

De data asta eu am pus un deget pe buzele lui, am scuturat din cap, iar cealaltă mână s-a îndreptat în jos, pentru a alunga orice urmă de îndoială cu privire la imoralitatea intențiilor mele.

— Plângi, zise el după aceea și-mi șterse obrazul cu degetul, îndepărtând astfel lacrimile tăcute.

La început nu am vorbit. Voiam să-mi concentrez fiecare gram de atenție pe savurarea senzației pe jumătate uitate de a fi în armonie cu corpul meu, conștientă de puterea lui și de faptul că era atrăgător. De stratul subțire de transpirație care îmi acoperea pielea; a mea și a lui. De replicile care se unduiau încă în mine.

— Nu sunt tristă, am zis într-un final cu o voce care suna languroas și atât de diferită încât era aproape de nerecunoscut. Doar că uitasem cum poate fi asta, oricare dintre astea.

Sincronizarea noastră fusese perfectă – fiecare mișcare fusese delicioasă. Tot entuziasmul descoperirii de noi teritorii fusese amestecat cu o senzație neașteptată de familiaritate, de potrivire.

— Uitaseși? Ce vrei să spui? întrebă el părând nedumerit. Cât timp a trecut?

Mi-am îngropat fața în umărul lui și dintr-odată urmele în formă de semilună ale dinților mei îmi părură stânjenitoare.

— Prea mult. Atât de mult încât am uitasem pentru ce era corpul meu.

— Nu înțeleg, spuse James neîncrezător. De ce?

Cum puteam explica? Eu și Domnul Broscoi pierduserăm undeva

pe parcurs orice fel de dorinţă de a ne atinge într-un mod sexual. În rarele ocazii când el sau eu încercasem să avem o iniţiativă, în loc să mă excite, atingerea lui mă irita sau mă gâdila, iar eu trebuia să îmi înfrânez dorinţa de a-l alunga ca pe o muscă. El spunea că e prea obosit, eu pretindeam că nu aveam chef şi, în final, amândoi am renunţat să mai încercăm. Dacă am fi vorbit despre asta serios ar fi însemnat să recunoaştem că problema e mai complicată de atât, aşa că, în schimb, totul a devenit un fel de glumă seacă între noi. Chiar îmi aduc aminte că am ridicat un pahar ca să toastez un an de celibat. Se părea că nu mai exista cale de întoarcere pentru noi. Nu era vina nimănui. Dar ceva vital se pierduse în mod irecuperabil.

În preajma prietenilor apropiaţi cercetam şi căutam în van semne că viaţa lor sexuală se stinsese, întrebându-mă dacă era normal pentru toate relaţiile să se rezume în timp doar la prietenie. Dar acum că nevoile mele adormite fuseseră trezite la viaţă, bănuiam că nu o să mă mai pot mulţumi cu îmbrăţişări caste şi un sărut ocazional pe buze.

Soneria telefonului meu mobil care se auzea din geantă mă făcu să tresar de parcă aş fi fost electrocutată. Maryline? Am sărit din pat şi m-am aplecat goală pe podea ca să îmi ridic geanta, dar în graba mea i-am împrăştiat conţinutul pe mochetă. Dar numele de pe ecran era al Domnului Broscoi – probabil că urechile îi ardeau. Trebuia să răspund în timp ce sudoarea altui bărbat se usca pe pielea mea. Nu prea puteam să îl ignor. Putea să fie o urgenţă.

— Bună, e vreo problemă? am întrebat eu cât de calmă am putut.

Obrajii mei erau în flăcări, iar mâinile îmi tremurau. „Te rog, să nu fie bolnavă Mormoloc”, m-am rugat. Te rog, nu mă face să plec acum. Vocea Domnului Broscoi era clară precum cristalul, ca şi când era chiar lângă mine,

În camera de hotel. Mă simţeam de parcă era îndreptăţit să poată simţi că eram goală; trebuia să ştie instinctiv ce făceam.

— Nu. Maryline tocmai a plecat, iar eu mă întrebam cât mai stai, asta-i tot.

— Oh, da, am zis eu cu vocea plină de uşurare. Nu sunt sigură. Cel

puţin vreo două ore.

— Unde eşti? întrebă Domnul Broscoi cu tonul aspru dintr-odată. Pare destul de linişte pentru o petrecere…

Am şovăit, iar articulaţiile degetelor erau albe strângând telefonul.

— Oh, este mai mult o adunare de prieteni care mănâncă şi beau, am răspuns eu sperând că minciuna va trece neobservată. Dar m-am mutat în dormitor când am răspuns la telefon.

— Am înţeles, zise el.

Era doar imaginaţia mea, sau nu părea prea convins?

— Atunci presupun că o să te văd mai târziu…

— Nu e nevoie să mă aştepţi, totuşi, am zis eu repede. S-ar putea să vin târziu. Pa!

Am lăsat să cadă telefonul pe mochetă şi mi-am îngropat faţa în palme.

— Era cine cred eu? întrebă James precaut.

Mi-am ridicat capul şi am confirmat în tăcere.

— Ce sincronizare nenorocită! spuse el şi îmi făcu semn să vin lângă el în pat. Ești bine

M-am ghemuit în braţele lui, cu umerii tremurând.

— Urăsc să mint aşa, am suspinat. Nu sunt făcută pentru astfel de lucruri.

— Mi-aş dori să nu fii nevoită să o faci, murmură James. Ai nevoie de timp şi de spaţiu ca să îţi pui lucrurile în ordine. La-ţi cât ai nevoie. Dacă te hotărăşti că nu asta îţi doreşti, eu o să dispar şi nu o să mai auzi nimic de mine niciodată. Dar chiar îmi doresc mult să nu simţi aşa ceva. Dar o să respect orice decizie o să iei.

Dimineaţa devreme m-am desprins cu greu din braţele lui James, am făcut un duș, am fugit în noapte şi am făcut semn unui taxi. Când m-am strecurat în pat lângă Domnul Broscoi am spus o rugăciune de mulţumire în şoaptă când am văzut că dormea adânc şi am realizat că pielea încă mă furnica, iar respiraţia era încă rapidă şi adâncă. Cu ochii deschişi şi corpul nemişcat am retrăit încontinuu ultimele douăsprezece ore.

Când a sunat ceasul în dimineaţa următoare eram sigură că nu

aţipisem decât câteva minute.

— Frumoasă petrecerea de aseară? murmură Domnul Broscoi somnoros în timp ce se ridica ezitant în şezut.

— A fost în regulă, am răspuns eu în timp ce îmi înăbuşeam un căscat şi mi-am schimbat poziţia astfel încât el să nu îmi vadă faţa.

Pentru prima oară mă bucuram de rutina lui matinală – cu cât zăbovea mai mult în baie, cu atât mai puţin trebuia să îl văd. Mormoloc se trezi neobișnuit de binedispusă, iar pregătirile noastre de dimineaţă au decurs destul de uşor. Imediat ce Domnul Broscoi plecă la muncă am sunat la birou ca să vorbesc cu şeful meu.

— O să ajung la prânz, am zis eu imaginându-mi expresia lui iritată şi încercând să nu las zâmbetul să îmi afecteze vocea. Aştept o bonă de la o agenţie, dar nu se eliberează decât la jumătatea zilei.

— Păi, cred că e bine şi aşa decât deloc, spuse el cu un oftat exagerat.

— Dacă aveţi nevoie să vorbiţi cu mine e cel mai bine să mă sunaţi pe mobil, am adăugat eu, uimită de capacitatea mea de prevedere. Probabil că între timp o să mă duc în parc.

După ce am lăsat-o pe Mormoloc la dădacă, rămăseseră doar câteva ore înainte ca James să plece din hotelul St Louis. La prânz, nedorind să ne despărţim, nu încă, am sugerat să luăm masa împreună în apropiere.

Agăţându-mă de mâna lui ca o adolescentă îndrăgostită, am lăsat deoparte precauţia şi am rătăcit fără ţintă o vreme, incapabili să ne concentrăm pe sarcina banală de a alege un restaurant.

Într-un final am intrat într-o Cafénea modestă pe de bulevardul Beaumarchais şi am comandat două *croque madame*[61]. Era devreme şi erau doar câţiva clienţi. În timp ce aşteptam sendvişurile, am apucat strâns mâna lui James pe masa decorată cu şervete din hârtie în culori ţipătoare, ezitând să îi dau drumul.

A mânca în faţa lui James pentru prima oară mi se părea mai intim decât a-mi scoate hainele. Gura îmi era uscată şi îmi era greu să

---

[61] Sendviş cu pîine prăjită, brînză, un ou ochi deasupra şi sos (n.tr.)

înghit. Mi-am tăiat mâncarea în bucăţele mici pe care le-am împins timidă între buzele pe care le simţeam rănite şi umflate de la toate săruturile lui. Ne-am vorbit puţin, iar eu m-am concentrat din răsputeri ca să-mi reprim valurile de disperare ce începuseră să se adune. În curând aveam să rămân singură, doar în compania senzaţiei de vină. Am dat farfuria deoparte, pe jumătate plină.

— Nu cred că mai pot prelungi agonia, am zis eu. Ar trebui să plec.

În capătul treptelor ce duceau în jos, la metrou, James mi-a luat faţa în palme, iar eu l-am lăsat să mă sărute în faţa tuturor trecătorilor.

— Ştiu că îţi este mult mai greu decât îmi este mie, spuse el îndepărtându-mi părul ce-mi intra în ochi, dar fii puternică. Te sun când ajung acasă, dacă o să poţi vorbi.

Am aprobat din cap şi i-am aruncat o privire lungă şi flămândă înainte de a coborî treptele, cu mâna prinsă strâns de balustradă. Unele superstiţii mă împiedicau să mă uit în urmă, ca și cum o singură privire în spate îl va transforma într-o stană de piatră.

În vagonul de metrou mi-am scos ipod-ul din geantă şi am ales un cântec îndeajuns de generos ca să conţină emoţiile pe care le simţeam: *Gorecki* de Lamb. Dintr-odată mi s-a părut că versurile au mult mai mult sens decât până atunci, iar lacrimile – de fericire – începură să îmi curgă pe obraji. Mă uitam la reflexia mea din uşile de sticlă în timp ce trenul zăngănea pe şine şi îmi doream să pot fugi înapoi prin tunelele întunecate până la el. Cuvintele îmi erau împrăștiate în cap, iar eu muream de nerăbdare să le eliberez.

În timp ce am păşit în liftul intens luminat, cu oglinzi, care avea să mă ducă la birou, am simţit telefonul zbârnâind în buzunar. „Pot să văd în minte fiecare detaliu al feţei tale. Nici n-are rost să mai deschid ochii.” Am tastat răspunsul în timp ce liftul mă purta în sus şi am apăsat „Trimite” exact când uşile s-au deschis fără zgomot: „Condu cu grijă, preferabil cu ochii larg deschişi”.

capitolul 12

Confidenţe

Amy m-a găsit în bucătărie câteva minute mai târziu. Şeful meu nu se întorsese de la masa de prânz, iar eu eram prea agitată ca să stau nemişcată la birou, în ciuda mormanului de acte care aşteptau pe rafturile supraetajate. Am ignorat Cafétiera – deoarece cofeina m-ar fi făcut şi mai agitată –, pornisem fierbătorul şi căutam ceaiul prin dulăpioare.

— Catherine! exclamă ea. Nu te-am văzut când ai venit. Să înţeleg că dădaca e mai bine acum dacă te-ai întors din nou aici?

Mi-am retras capul din dulăpior, cu obrajii roşii. Acum era probabil momentul să dau totul pe faţă şi să înfrunt consecinţele. Dacă mai ţineam toate acestea doar pentru mine încă o clipă îmi era teamă că o să explodez.

— Nu a fost dădaca, am mărturisit eu. Am întâlnit un bărbat şi sunt foarte, foarte atrasă de el. A venit la Paris şi a trebuit să inventez povestea cu dădaca pentru a avea ocazia de a petrece timp cu el…

— Ai întâlnit un bărbat? Cum? Unde?

Amy părea uluită şi în mod cert ceea ce o uluise cel mai tare era cum de găsisem timp pentru aşa ceva.

De fiecare dată când mă văzuse în altă parte decât la birou era la mine acasă în timp ce Mormoloc dormea. Nu ştia nimic despre blogul meu, nimic despre faptul că în mine înmugurise o viaţă socială paralelă. Era necesară o lungă explicaţie.

— Doamne, nu ştiu de unde să încep, am răspuns eu fără să pot la început să îi întâlnesc privirea. Este o poveste foarte lungă…

O voce familiară pluti în sus pe trepte, iar eu am ştiut că restul confesiunii mele trebuia să aştepte – dintr-o clipă în alta şeful meu avea să apară în bucătărie ca să îşi ia o Caféa.

— La dracu’, ar trebui să plec, am zis eu arătând spre uşă. Mi-a pus deoparte toată treaba cât timp am fost plecată. Ai zice să sunt singura secretară din acest birou capabilă să scrie o scrisoare.

— Bine, atunci ce-ai zice să luăm mâine prânzul împreună, doar noi două? sugeră Amy. O să poţi să-mi povesteşti totul atunci. Şi între timp dormi bine. Arăţi ca şi cum chiar ai avea nevoie de odihnă.

Înapoi la birou, am luat căştile şi am început să scriu după o dictare, bucuroasă de o sarcină mecanică ce îmi permitea să visez cu ochii deschişi şi să mă izolez de lume în timp ce lucram pe pilot automat.

Şeful nu spusese nimic despre absenţa mea, dar nici nu arătă vreo toleranţă faţă de munca pe care trebuia să o recuperez, dar la ora patru, când dispăru într-o sală de şedinţe pentru o videoconferinţă am reuşit în sfârşit să ies la aer. M-am aşezat, pe jumătate în transă – ochii nu vedeau cu adevărat prin geam clădirea de vizavi – şi îmi urmăream conturul claviculei cu buricele degetelor. Pielea era mai moale, mai netedă, mai sensibilă, nu mai era doar un înveliş pe care abia îl băgăm în seamă. De când James mă atinsese întâia oară devenisem conştientă de corpul meu care pulsa de viaţă sub haine, fiecare nerv trezindu-se. Mă simţeam ca un instrument care fusese acordat după multe luni în care nu fusese folosit.

Recitind scrisorile pe care le introdusesem după prânz mi-am dat seama că erau presărate cu greşeli de tastare şi erori de transpunere pe care le-am corectat în grabă înainte să le printez pe hârtia cu antet pe care urma să semneze şeful meu. Cea mai flagrantă greşeală – într-o scrisoare adresată unui client – era şi cea mai edificatoare. „Vă rog să semnaţi şi să dataţi documentele şi să mi le înapoiaţi urmând procedura uzuală”, probabil că sunase vocea şefului meu pe bandă, o încheiere de paragraf standard pentru o scrisoare ce însoţea o rambursare a impozitului unui client. Dar, cu mintea în altă parte, degetele mele se mişcaseră pe tastatură ca şi cum ar fi avut propria lor voinţă şi scriseseră „urmând procedura senzuală”.

— Deci, stai puţin să înţeleg. ÎI ştii pe James prin acest site de internet al tău, dar l-ai întâlnit abia săptămâna trecută? mă întrebă Amy cu ochii largi şi o expresie neîncrezătoare.

Amy făcuse o rezervare la un restaurant italian ce se numea Barlotti, unul dintre numeroasele localuri aliniate în Place du Marche St Honore unde veneau în special angajaţi îmbrăcaţi la costum din clădirea transparentă din centrul pieţei cu piatră cubică. Atunci când am trecut pe lângă ea m-am minunat, ca întotdeauna, de modul în

care în structura din sticlă se reflectau clădirile vechi din jur şi le completa – era bine să vezi vechiul şi noul coexistând în pace în Paris.

— O, Doamne, există un local cu salate intitulat Cuisine et Confidences[62]! am exclamat eu când am trecut pe lângă el. Nu am observat niciodată locul acela până acum! Ce potrivit ar fi fost dacă am fi mâncat acolo…

Nici eu nu mai pusesem niciodată piciorul în Barlotti, iar când chelnerul ne-a condus la masă, iar spaţiul s-a deschis dintr-odată şi a scos la iveală un atrium imens, cu tavanul foarte sus, inundat în lumină naturală, am fost plăcut surprinsă. Dar odată ce ne-am aşezat, nu am mai dat mare importanţă peisajului. Cu o farfurie cu salată de roşii şi mozzarella în faţă, am început să recapitulez evenimentele din ultimele câteva luni.

— Ştiu că sună straniu, am explicat eu, dar mi-am făcut o mulţime de prieteni prin acest jurnal pe internet de când am început să scriu la el. În mare parte fete, expaţi care scriu despre cum e să trăieşti în Paris.

Am luat o bucată de pâine şi am dus-o la buze, apoi m-am răzgândit-o şi am lăsat-o din nou jos.

— Nu am vrut altceva decât să îmi fac prieteni virtuali şi nu mi-am imaginat nici măcar o secundă că o să întâlnesc vreun bărbat, dar cu James a fost mereu ceva deosebit. Timp de câteva luni a lăsat comentarii bine scrise… Apoi a trimis un e-mail. Când ne-am întâlnit trebuia să o facem ca doi prieteni – deşi poate că doar ne minţeam în sinea noastră în legătură cu asta –, dar a fost o atracţie puternică, inconfundabilă, între noi. A fost unul dintre acele momente *coup de foudre* ce se petrec o dată-n viaţă, ştii tu…

Am roşit şi m-am oprit pentru câteva secunde pentru că mi se înghesuiau în minte imagini din ziua precedentă, de la hotel.

— Este ciudat, zise Amy încet, nu te cunosc prea bine – deşi am ajuns să te ştiu mult mai bine în ultimele câteva luni – şi abia îl

---

[62] Bucătărie şi confidenţe (n.tr.)

cunosc pe prietenul tău, dar am avut mereu impresia, din ce mi-ai mai spus, că erai chiar singură. În special când te-ai întors la muncă după concediul de maternitate. Iar în seara aceea când aţi venit amândoi la mine să bem ceva – singura dată când l-am văzut – îmi amintesc că mă gândeam că voi doi nu păreţi deloc un cuplu…

— Nu mai pare deloc că am fi un cuplu, am spus eu şi am scuturat din cap cu tristeţe. De mult timp suntem mai degrabă colegi de apartament sau buni prieteni. Cred că m-am convins că orice relaţie pe termen lung sfârşeşte astfel; chiar am crezut că nu aveam dreptul să cer mai mult de atât. Şi, să fiu sinceră, alarma suna de secole, de dinainte să ne decidem să avem un copil. Nu aş putea niciodată să regret acea decizie – am vrut să am un copil cu el, întotdeauna am crezut că o să fie un tată minunat, iar fata noastră este perfectă, înseamnă totul pentru mine – dar de multe ori cred că este singurul element ce ne ţine împreună. Nici măcar nu mai, ei bine, ştii tu…

— Deloc?

Amy părea la fel de şocată ca şi James. Am scuturat din cap din nou.

— Şi tocmai de-asta îmi e foarte teamă, că las această noutate să scape de sub control. Am fost atât de flămândă fizic; m-a făcut să mă simt atât de dornică. Este minunat ca după atâta vreme să te simţi special, căutat şi dorit, dar îmi întunecă judecata. Cum pot şti dacă îl vreau cu adevărat pe James şi nu caut doar să simt că sunt dorită de cineva?

Privirea lui Amy se împăienjeni pentru o clipă. Bănuiam că spusesem ceva care îi declanşase o amintire a fostului ei prieten; discursul pe care îl ţinuse când încercase să îi explice motivele pentru care o părăsea după şase ani cât fuseseră împreună. Dintr-odată m-am simţit foarte egoistă pentru că, dintre toţi oamenii am ales-o pe ea să-mi fie confidentă. Nimic din toate acestea nu era uşor pentru ea.

— Este riscant, fu de acord, dacă ai de gând să te arunci cu capul înainte în asta când eşti atât de vulnerabilă, când a trecut atâta timp de când nu ai mai avut pe cineva care să fi fost atent cu tine… Dacă se

dovedeşte că totul a fost o greşeală teribilă? Poţi să te împaci cu ideea de a te muta şi de a o separa pe fata ta de tatăl ei?

— Nu cred că pot să mă împac cu ideea de a sta cu el numai pentru binele fetei noastre, am răspuns eu, surprinzându-mă de cât de sigură părusem şi cât de decisă. Ştiu că sună oribil de egoist din partea mea, dar, pe termen lung, nu cred că a sta împreună poate să ducă la ceva bun pentru oricare dintre noi. Încă nu pot şti dacă eu şi James avem vreun fel de viitor, dar sunt aproape sigură că nu mai pot continua această farsă. Trebuie să dau lucrurile pe faţă. Nu o să mă mai furişez. O dată a fost îndeajuns de greu.

Am lăsat chelnerul, care apăruse pe tăcute lângă mine, să îmi ia farfuria neatinsă. Nu avea niciun sens să pretind că aveam să mănânc ceva – prânzul fusese doar un pretext pentru discuţia noastră. În ultima săptămână supravieţuisem numai cu ceai de mentă şi adrenalină şi încă nu leşinasem.

— Păi, dacă asta ai decis, ar fi o idee bună să îl scoţi pe James din ecuaţie, cel puţin deocamdată, sugeră Amy. Poţi spune că îţi doreşti o separare de probă.

— Adică fără să spun că am pe altcineva?

Am răsucit şerveţelul în mâini, aproape dorindu-mi să fi fumat, ca să le dau ceva de făcut degetelor neliniştite.

— Doamne! Nu îmi vine să cred că spun asta. Cum o să îi spun? Îl iubesc, dar nu mai ţin la el în acel fel.

— Poate că şi el simte acelaşi lucru adânc, în interior. Poate nu va fi aşa de greu pe cum crezi…

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum va reacţiona Domnul Broscoi. Putea fi uimitor de impenetrabil când era vorba de emoţii. În timp ce eu dădusem drumul la aburul aflat sub presiune, în tăcere, pe blog, de câteva luni, Domnul Broscoi era un om care spunea puţine lucruri, era mai degrabă un ascultător decât un vorbitor. S-ar fi putut simţi într-adevăr uşurat? Instinctul meu îmi spunea că va fi afectat, dar Amy ar putea avea până la urmă dreptate. Evident, era un singur mod de a afla.

— O să o fac diseară, am zis eu hotărâtă dintr-odată în timp ce mă

uitam la chelner, făcând un gest să aducă nota de plată. Este vineri seara, o să am weekendul la dispoziţie ca să mă ocup de urmări. Nu mai pot amâna asta, oricât de oribil este.

— Mai gândeşte-te puţin după-amiază, mă atenţionă Amy împingându-şi scaunul înapoi şi luându-şi geanta. Tot nu-mi vine să cred că toate astea s-au întâmplat din cauza unui site de internet. Ard de nerăbdare să mă întorc la birou şi să arunc o privire la blogul ăsta al tău…

— Nu o să găseşti nimic despre ce se întâmplă acum, am zis eu repede. În ultima săptămână am scris foarte puţin. Ultimul articol e despre faptul că am văzut un tip care a vrut să sărute mâna iubitei în timp ce ea se ţinea de bara de lângă uşi, dar apoi şi-a dat seama că a nimerit mâna altcuiva… Am făcut-o să sune ca şi cum s-ar fi întâmplat săptămâna asta, dar, de fapt, e ceva ce am văzut cu ani în urmă.

În timp ne întorceam la birou m-am întrebat dacă nu era o semnificaţie mai adâncă pentru care dezgropasem în mod special acea întâmplare. Se părea că îmi puneam o mulţime de întrebări neplăcute despre motivele mele tocmai acum – ca blogger, introspecţia devenise a doua natură a mea –, dar rareori găseam un răspuns satisfăcător.

capitolul 13

Undă de șoc

Stăteam pe patul lui Mormoloc şi îi trăgeam pe cap pijamaua Miffy când am auzit sunetul unei chei întorcându-se în yală. Mormoloc auzi şi ea, se zbătu în strânsoarea mea şi alergă spre uşa din faţă pentru a-l întâmpina pe Domnul Broscoi strigând:

— Tati, tati, tati!

Urechile mele ţiuiau, iar sângele mi se scursese din obraji. M-am sprijinit de comodă şi m-am ridicat în picioare.

— Ai venit la timp pentru povestea de noapte bună! am zis eu forţându-mă să zâmbesc în timp ce am pășit în hol. Cum de ai venit

acasă aşa de devreme?

— Am avut o întâlnire în afara biroului iar când am terminat nu am mai fost în stare să mă întorc, mi-a explicat Domnul Broscoi legănând-o pe Mormoloc în braţe. Dacă nu te superi, adăugă el, s-ar putea să am puţină treabă la computer, dacă nu o să ai nevoie de el…

Sosirea Domnului Broscoi mai devreme avea o latură bună şi una proastă. Pe de o parte, mă scutea de agonia aşteptării, care în mod cert ar fi devenit din ce în ce mai greu de îndurat odată cu trecerea timpului. Pe de alta, eram disperată să îl sun pe James. Rezistasem tentaţiei de a-i telefona când venisem cu Mormoloc spre casă, când îi pregătisem cina şi când se jucase în cadă, dar plănuisem să vorbesc cu el imediat ce ea era în pat. Aveam nevoie să-i aud vocea care îmi spunea că eram tare, că puteam face asta, că era cel mai bun lucru. Acum era prea târziu; trebuia să mă descurc singură.

Domnul Broscoi îi citea lui Mormoloc, iar eu mă plimbam prin apartament ca o fiară în cuşcă, cu nervii întinşi. Am aruncat piesele de Lego înapoi în cutia de plastic, iar acestea zornăiră strident, am închis brusc scăunelul înalt, pliant, pentru copii şi am lovit pernele de pe canapea cu pumnul cu mai multă forţă decât era nevoie.

M-am oprit în faţa şemineului din dormitor şi m-am uitat la reflexia mea din oglindă. Arătam la fel de rău pe cum mă simţeam – stomacul mi se strângea la gândul a ceea ce urma să spun.

Repetasem discursul în gând, în acea după-amiază la birou, şi apoi încă o dată, pe drumul spre casă, în vagonul de metrou, în aglomeraţie. Ba chiar l-am revizuit pentru ultima oară în timp ce Mormoloc se juca veselă lângă mine în cadă, neştiind că puneam la cale o trădare. Desigur, toate acestea erau în zadar; ştiam că aveam să uit ce trebuia să spun când voi fi faţă în faţă cu el. Cele mai importante momente ale vieţilor noastre sunt rareori regizate pentru a ieşi perfect.

Dacă nu aveam cum să vorbesc cu James, poate că mă aştepta un mesaj în căsuţa de mesaje. Am deschis e-mailul şi, bineînţeles, aveam un mesaj nou: „îmi e foarte dor de tine”, scrisese el când eu eram probabil în parc, împreună cu Mormoloc, pe drumul de întoarcere

spre casă. „Mă simt ca şi cum un cutremur imens a făcut o gaură în drumul vieţii mele, iar eu nu o pot ocoli şi nici nu pot continua să trăiesc dacă nu eşti lângă mine. Dacă te hotărăşti să faci asta diseară, o să înţeleg faptul că nu mă poţi suna, dar te rog, te rog, te rog găseşte o cale să-mi spui că eşti bine.”

— E timpul pentru o îmbrățișare, mami! strigă Mormoloc înainte ca eu să pot tasta un răspuns.

— Vin! am strigat și mi-am închis e-mailul.

M-am oprit un moment în pragul camerei şi m-am uitat la fata mea care se ţinea de gâtul Domnului Broscoi şi îi acoperea faţa cu sărutări. Îmi simţeam inima ca un bolovan, îngreunată de gândul teribil că aceasta era ultima oară când îi spuneam noapte bună fetei noastre ca un cuplu.

Am lăsat-o pe Mormoloc să pălăvrăgească somnoroasă cu multitudinea de jucării de pluş împrăştiate pe pat, am tras uşa lăsând-o întredeschisă, aşa cum îi plăcea, şi l-am urmat pe Domnul Broscoi în dormitor, în colţul cel mai îndepărtat din apartamentul nostru faţă de camera lui Mormoloc. El se aşeză lângă şemineu, în locul în care eu stătusem cu numai câteva clipe în urmă. Ţinea în mână un pachet cu ţigări şi îşi căuta bricheta în buzunare. Când am închis uşa în spatele meu, s-a întors şi m-a privit temător. Uşa închisă putea însemna un singur lucru: fără îndoială că se pregătea de o ceartă.

Am trecut pe lângă biroul pe care se afla computerul şi m-am aşezat pe marginea jumătăţii mele de pat, cu spatele rezemat de tăblia din zona capului pentru a avea un suport fizic şi cu genunchii adunaţi la piept. O vreme am cercetat cu privirea o secţiune a cuverturii mov, fără să pot să mă uit în ochii lui. Patul scârţâi când Domnul Broscoi se aşeză pe cealaltă jumătate a patului, cu picioarele pe plapumă şi cu pantofii, pe care încă nu şi-i dăduse jos – atârnând peste margine.

— Eu… eu nu ştiu cum să spun asta, am zis cu o voce nesigură şi cu ochii în pământ. Nu cred că mai suntem fericiţi împreună. Nu ne dorim aceleași lucruri. Avem încontinuu aceleași certuri. Nu ne

atingem niciodată… Când nu ne certăm, abia ne vorbim. M-am gândit mult la asta şi aş vrea să stăm separat.

Ochii mei se umpleau cu lacrimi ce îmi înceţoşau vederea şi am clipit pentru a le îndepărta, forţându-mă să ridic capul, chiar dacă acesta părea la fel de greu ca al unui nou-născut. Trebuia să-l privesc, să văd ce efect avuseseră asupra lui aceste cuvinte.

Trăsăturile Domnului Broscoi îngheţaseră într-o mască de şoc. În ciuda tuturor lucrurilor ce erau în mod evident nelalocul lor, era clar că el nu prevăzuse aşa ceva. Era prea uluit ca să vorbească şi se uita la mine neînțelegând ce se întâmpla, ca și cum eu vorbeam într-o limbă pe care el nu o înţelegea.

— Nu ne mai iubim, nu-i aşa? am continuat, iar ochii mei implorau ca el să răspundă afirmativ. Am crezut că pot trăi aşa, dar, acum, ei bine, nu cred că o mai pot face. Şi nu e o soluţie bună să stăm împreună doar de dragul fetei noastre.

Monologul meu se epuiză, iar eu am tăcut şi am aşteptat ca Domnul Broscoi să spună ceva. Oricât de grijuliu îmi alesesem cuvintele, nu puteam scăpa de senzaţia că eram captivă într-o scenă dintr-o telenovelă proastă şi spuneam un clişeu după altul.

Masca Domnului Broscoi căzu în sfârşit. Gura îi tremura aproape imperceptibil, iar privirea, dură ca o piatră, se îngustă.

— Ai pe cineva, nu-i aşa? întrebă el sec.

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare. Ce proastă fusesem să cred că puteam să nu îl amestec pe James în asta. Nu era nevoie de un geniu ca să-şi dea seama că ceva, sau cineva, provocase toate astea. Trebuia să existe un trăgaci, un catalizator şi, în mod infailibil, Domnul Broscoi pusese degetul pe rană.

— Este cineva, am mărturisit şi am tresărit când faţa Domnului Broscoi se contorsionă într-un zâmbet urât. Şi de-aia îţi spun asta acum, ai dreptate, am adăugat şi mi-am muşcat buza. Dar cred că amândoi știm că asta se coace de mult timp.

— Deci, asta-i tot. Ai renunţat la noi.

Domnul Broscoi se îndepărtă de mine, ca şi cum aş fi fost contaminată, şi aproape că îşi pierdu echilibrul clătinându-se pe

marginea patului. O vreme stătu cu faţa în mâini, iar eu m-am uitat la părul lui din ce în ce mai rar, la scalpul care începuse să se vadă, îngrozită de cât de vulnerabil arăta. M-am întrebat dacă aveam să-l văd plângând pentru prima oară, curioasă cum va suna când o va face.

Dar când am ridicat privirea, obrajii lui erau uscaţi.

— Cum aş putea să stau departe de fetiţa mea?

Vocea lui era buimacă şi şovăitoare şi părea ca şi când ar fi vorbit cu el însuşi.

— Cum de mi se întâmplă aşa ceva?

Se ridică, îşi luă ţigările, se îndepărtă de mine şi se îndreptă spre uşă.

— Mă duc afară. Trebuie să fiu singur. Trebuie să scap de aici. De tine.

M-am uitat la urma pe care o lăsase pe aşternut şi nu am făcut nicio mişcare să-l opresc. Am auzit scârţâitul uşii, zgomotul paşilor înfundaţi care traversau podeaua sufrageriei, apoi se întoarseră, iar el apăru din nou în prag ca să-şi spună replica de despărţire.

— Poţi să-l suni pe noul tău prieten, zise cu amărăciune. Dă-i vestea cea bună.

Am tresărit ca şi cum aş fi fost lovită. Plănuisem să-l sun pe James, sigur că da, dar acum nu mai eram aşa de sigură. Nu că am fi exultat de bucurie sau că am fi sărbătorit, ca şi când aceasta era un gen de victorie, dar nu părea corect să îi dau raportul lui James. Pe moment totul era între mine şi Domnul Broscoi, mi-am spus eu în timp ce uşa de la intrare se trânti în spatele lui. James putea să mai aştepte.

Mormoloc era încă trează. O puteam auzi cântând încet prin uşa întredeschisă de la dormitorul ei. M-am uitat reticentă la ceas – trecuseră mai puţin de zece minute de când o dusesem la culcare. În timpul în care un brutar ar fi copt o baghetă sau cât Domnul Broscoi ar fi fumat o ţigară pe balcon, eu pusesem capăt la opt ani din viaţa noastră şi o condamnasem pe fata noastră la o copilărie petrecută între doi părinţi despărţiţi.

Ţintuită de pat, am ascultat vocea dulce a fetei mele. Îmi simţeam

picioarele ca de plumb, anesteziate. Eram amorţită. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum ar fi trebuit să reacţionez acum, când fapta era consumată.

Dacă Domnul Broscoi ar fi plâns sau ar fi ţipat, şi-ar fi ieşit din fire, s-ar fi descărcat pe mobilă – sau chiar pe mine – mi-ar fi fost mai uşor. Cred că sperasem să iasă scântei; mă simţeam ca şi cum, într-un fel, le meritam. Anunţasem că în sfârşit găsisem puterea să ies din coaja goală a relaţiei noastre, mărturisisem că nu ajunsesem la această concluzie fără ajutor din altă parte şi că era implicată o altă persoană, totuşi scena se jucase fără nici măcar o voce puţin ridicată.

După ce am văzut suferinţa Domnului Broscoi la ideea că trebuia să trăiască la distanţă de fata noastră, mi-am dat seama că nu existase nici măcar o mică tânguire sau smiorcăială pentru persoana mea.

Descolăcindu-mă ca un arc, m-am ridicat brusc din pat şi am păşit prin uşile deschise ale balconului, încercând să zăresc spatele Domnului Broscoi în timp ce se îndepărta. „Cu mine cum rămâne?” îmi venea să strig melodramatic spre stradă. „Mă pierzi şi pe mine!” Dar nu era niciun semn de Domnul Broscoi. Porţile parcului erau închise, iar majoritatea obloanelor de la prăvăliile din apropiere erau trase. Doar magazinul cu sushi cuşer şi chifle de vizavi, o oroare în negru şi roşu, care apăruse peste noapte în locul în care fusese o spălătorie, era încă deschis.

Mi-am aşezat pentru câteva clipe coatele pe balustrada din fier forjat şi mi-am masat tâmplele. O venă îmi pulsa pe frunte, iar când am apăsat-o cu putere durerea părea să se diminueze. Soarele apunea încet în spatele clădirii de vizavi, iar razele lui luceau în acoperitorile din metal ale coşurilor. Cerul arăta aproape la fel cu cel din poza de pe blog.

Bănuiam de ceva vreme că eu şi Domnul Broscoi stăteam împreună din obişnuinţă, că mergeam mai departe numai de dragul lui Mormoloc sau pur şi simplu din inerţie. Nu trebuia să fiu surprinsă să observ că în locul emoţiilor puternice nu se afla decât un mare gol. Dar o parte din mine se simţea amarnic înşelată.

Despărţirea noastră fusese un eşec răsunător. Voiam să fiu plânsă. Să simt că se duce o luptă pentru mine. Să fiu bocită sau măcar puţin regretată. Voiam să mă simt o persoană valoroasă.

Domnul Broscoi era plecat de câteva ore. O vreme am fost incapabilă să fac ceva, m-am trântit pe pat şi mi-am îngropat faţa în pernă. Nu aveam chef să vorbesc cu nimeni – deşi ştiam că trebuia să o sun pe mama şi să îi dau vestea cât mai curând dar nevoia de a scrie ceva m-a acaparat încet, încet şi m-am predat de bunăvoie acestei senzaţii.

Aşa că, în timp ce Domnul Broscoi bântuia pe afară, am scris o postare pe blog. În mare, era o scrisoare adresată lui, o scuză şi un necrolog al relaţiei noastre.

„Când ai intrat în bar, îmbrăcat cu haina albastră din sibir moale, mi-ai părut irezistibil de drăguţ. Îmi amintesc când m-ai sărutat cu blândeţe pe obraz după cea de-a doua întâlnire şi m-ai urcat într-un taxi. Îmi aduc aminte când am mers împreună să vedem un film obscur la un cinematograf din apropierea casei tale, ca să existe un pretext să urc. Îmi amintesc că am ascultat Portishead aşezată pe patul din micuţa ta cameră de servitori, cu podeaua înclinată, şi că atunci nu vedeam nimic altceva decât doi ochi albaştri. Îmi aduc aminte de bucuria ce se oglindea pe toată faţa ta când ţi-am dat vestea că o să avem un copil. Îmi amintesc cum m-am ţinut de tine disperată când m-am cufundat în propria mea fiinţă pentru a face faţă durerilor naşterii. Îmi aduc aminte când i-ai făcut prima baie lui Mormoloc în timp ce eu te priveam neajutorată, incapabilă să mă mişc. Îmi amintesc de numeroasele clipe în care am stat lângă patul ei, alături de tine, minunându-mă de frumuseţea fetei noastre adormite și întrebându-mă cum de am reușit să dăm viaţă unei creaturi atât de sublime. Mă simt buimacă, totuşi ciudat de calmă. Plină de lacrimi, dar în cea mai mare parte amorţită. Sunt foarte tristă şi regret că s-a ajuns la aşa ceva. Dar ştiu, fără nici cea mai mică urmă de îndoială, că este calea corectă de urmat.”

Faptul că îmi goleam capul pe blog şi aşterneam cuvintele care aveau să aducă lămuriri unui asemenea cutremur era un lucru

epuizant, dar îmi dădea satisfacţie. Totuşi, a publica o asemenea ştire brută, caldă, constituia un pas uriaş, nu era un lucru pe care să-l fac în grabă, sub impulsul momentului. Faptul că simţisem pornirea de a scrie acel text m-a făcut să realizez în ce măsură bloggingul devenise aproape o necesitate. Cu cât erau mai dramatice evenimentele din viaţa mea, cu atât mai acut simţeam nevoia să înţeleg totul distilându-mi gândurile şi emoţiile încâlcite în propoziţii ordonate. Nu că publicul mi-ar fi fost indiferent; nu scriam numai pentru mine. Poate că nu eram pregătită să recunosc încă – chiar şi faţă de propria persoană dar o parte din mine, lipsită de moralitate, tânjea în secret să afle care vor fi ecourile pe care avea să le provoace pe internet anunţul meu criptic.

M-am hotărât ca mai întâi să o sun pe mama, apoi să recitesc o dată sau de două ori, relaxată, cuvintele pe care le scrisesem şi abia apoi să mă decid dacă ar trebui să nu să apăs pe butonul „Publică”.

Când Domnul Broscoi se întoarse într-un final din hoinăreala sa, alb ca varul şi mirosind puternic a nicotină, o pătură de calm uimitor s-a aşternut deasupra casei noastre. Ne-am trezit punând la cale, pe un ton supus, aspectele pragmatice ale separării noastre. Am căzut de acord că trebuia să facem tot posibilul ca trecerea să se realizeze cât mai lin posibil, pentru binele lui Mormoloc. Poate că ea avea să nu îşi mai aducă aminte niciodată când mami şi tati trăiserăm împreună sub acelaşi acoperiş, dar dacă acest lucru urma să se întâmple, niciunul dintre noi nu îşi dorea ca ultimele ei amintiri ale vieţii de familie să fie marcate de animozităţi, certuri şi revolte.

— Cred că ar trebui să mă apuc să caut un loc în care să stau, zise Domnul Broscoi. Undeva în apropiere. Tu ar trebui să rămâi aici, chiar dacă e cam scump doar pentru tine. Trebuie să îi oferim impresia de continuitate.

Am aprobat din cap şi am făcut câteva calcule. Avea să fie destul de greu, dar puteam să mă descurc, eram nevoită să o fac. Era reconfortant să mă concentrez pe chestiunile practice şi mă simţeam uşurată că Domnul Broscoi nu insista să îi dau detalii despre noul bărbat din viaţa mea sau despre cum ne cunoscuserăm.

Când sosi ora de culcare, Domnul Broscoi dispăru în dormitorul lui Mormoloc şi ieşi cu o plapumă de rezervă şi cu perne. Începu să-şi facă un culcuş pe şezlongul din faţa ferestrei arcuite.

— Nu trebuie să faci asta, am zis eu arătând spre canapea. Nu dacă nu îţi doreşti cu adevărat. Aici nu sunt perdele, ferestrele nu sunt duble… şi cum o să îi explicăm mâine-dimineaţă? am întrebat gândindu-mă la Mormoloc care venea de multe ori tiptil după ce se trezea şi se ghemuia între noi.

— Cred că ai dreptate.

Domnul Broscoi smulse cearşaful de pe canapea şi îl dădu de-o parte, abandonând aşternutul, într-un morman, pe podea. Dispăru afară, din câte se părea ca să fumeze o ultimă ţigară, iar eu m-am dezbrăcat repede şi m-am spălat pe dinţi astfel încât să nu îi stau în cale când se întorcea.

Când s-a aşezat într-un târziu în pat, lângă mine, mi-am ţinut ochii închişi cu putere şi mi-am controlat respiraţia prefacându-mă adormită. Mă aşezasem cât mai aproape de marginea patului, iar Domnul Broscoi făcu instinctiv acelaşi lucru.

Niciunul dintre noi nu a dormit bine în acea noapte şi ne-am zvârcolit şi răsucit destul de mult. Dar, ca şi cum am fi urmat un aranjament tacit, nu ne-am vorbit şi nici măcar o dată nu am stat unul cu faţa la celălalt.

capitolul 14

Judecată

„Cath, sunt atât de uşurat să primesc veşti de la tine în dimineaţa asta”, mi-a scris James. „Sunt sigur că te simţi pe de-o parte amorţită şi pe de alta foarte îndurerată. Îmi imaginez că nu prea îţi vine să crezi că se întâmplă cu adevărat. Ce chestii incredibil de tulburătoare s-au petrecut în numai zece zile! Dar nu cred că am mai fost vreodată atât de sigur de ceva aşa cum m-am simţit când te-am întâlnit prima oară. Iar a doua oară…”

Domnul Broscoi se sculase înaintea mea în acea dimineaţă, cu faţa

suptă. Făcu o baie prelungită în timp ce Mormoloc se uita la un desen animat, iar eu navigam pe internet, în pijama. Pe lângă textul lui James, primisem un mesaj lung de la mama – se oferea să-mi plătească zborul către Anglia dacă aveam nevoie să plec împreună cu Mormoloc pentru câteva zile – şi unul mai scurt de la Amy, care se întreba dacă mersesem până la capăt. Dar ceea ce m-a blocat, când mi-am deschis căsuţa cu mesaje, a fost numărul mare de e-mailuri primite de la necunoscuţi.

În seara precedentă închisesem funcţia de comentarii după ce terminasem de vorbit cu mama şi mă întorsesem la computer ca să apăs pe „Publică”. Fusese prima oară când procedam astfel. Publicarea ştirii dramatice era în regulă, dar nu le puteam permite unor străini să reacţioneze public la ea. Totuşi, multe persoane se întristaseră atât de tare după ce-mi citiseră cuvintele, încât îmi trimiseseră mesaje de susţinere, multe dintre ele prefaţate de introduceri timide.

„Nu sunt genul care scrie comentarii pe bloguri şi mă simţ puţin ciudat că îţi trimit acest e-mail. Începu un cititor. „E prima oară în viaţa mea când am simţit empatie pentru un alt internaut, o persoană pe care nu o ştiu şi e puţin probabil să o întâlnesc vreodată”, spunea un altul. „Deşi nu te cunosc, scria al treilea, mă simt de parcă mi-ai li devenit prietenă.”

Unele mesaje erau de la colegi bloggeri, de care mă simţeam apropiată, chiar dacă nu ne întâlniserăm niciodată. „Tocmai am citit… şi nu ştiu ce să spun. Dar… ştii tu. XX”, îmi scrisese stânjenit Jonny Billericay. „Sună ca o postare de rău augur”, spusese şi Lucy Pepper. „Eşti bine? Sper că da.” Era chiar şi un mesaj de la Anna de pe „Little Red Boat”, al cărei blog îl admirasem înainte de a-l face pe al meu. „Sper că eşti bine, păpuşă”, îmi spusese ea. „Scrii al naibii de bine când eşti tristă.”

Cititorii îmi ofereau sfaturi, un loc în care să stau dacă cochetam cu ideea de a fugi de toate, iar o fată chiar mi-a propus să-mi trimită un colet cu mâncare englezească – despre care scrisesem mai demult pe blog că îi duceam lipsa. Oamenii păreau să fie cu adevărat preocupaţi

de bunăstarea noastră – se ataşaseră în timp de Mormoloc, de Domnul Broscoi şi de Petite Anglaise. Dar, în ciuda faptului că mesajele mă emoţionau profund, în timp ce citeam simţeam unele spasme de ruşine. Nu meritam toate aceste accese de simpatie virtuală. Victima era, de fapt, Domnul Broscoi şi, din moment ce nu dezvăluisem motivele pentru care relaţia noastră ajunsese la final, cititorii mei făcuseră presupuneri pe baza unei imagini trunchiate în mod lamentabil. Mă întrebam cum ar fi reacţionat când ar fi aflat întregul adevăr.

Tocmai aruncam o privire la graficul ce reprezenta traficul de vizitatori de pe blog când Domnul Broscoi intră în dormitor. Era îmbrăcat, avea geaca pe el, iar casca de la Vespa i se bălăngănea în mâna dreaptă.

— Ce naiba e aia? întrebă el arătând spre vârfurile ascuţite, verzi şi mov, şi se aplecă să vadă mai bine graficul. *Quoi*[63]*?* Atâţia vizitatori noi ai de aseară?

Am simţit că obrajii mi se înroşesc.

— Nu vizitatori noi, nu. Cred că sunt suspecţii obişnuiţi, dar intră de mai multe ori pe zi ca să vadă dacă sunt ştiri noi.

— Ştiri noi? Vrei să spui că ei ştiu deja… despre noi?

Se aşeză o clipă pe marginea patului cu o expresie sceptică.

— Ce naiba ai scris?

— Nu-ţi face probleme, am zis eu repede când am realizat, privind dintr-odată totul prin ochii lui, cât de greu de înţeles i se putea părea decizia mea. Este ceva respectabil. De fapt, sper că o să-ţi placă atunci când o să suporţi să citeşti. Am scris pentru tine…

— Transformi viaţa noastră într-un gen de telenovelă şi te aştepţi de la mine să fiu de acord? întrebă Domnul Broscoi şi scutură capul nemulţumit. Mă duc să mă văd cu un prieten, spuse el şi se ridică în picioare părând nerăbdător să se îndepărteze cât mai mult de computer. Nu ştiu când o să mă întorc. Dar, te rog să te gândeşti mai mult şi mai bine înainte de a mai scrie ceva.

---

[63] Ce? (n.tr.)

Deşi atât eu cât şi Domnul Broscoi ne străduiam să ne comportăm normal în prezenţa lui Mormoloc, la un nivel inconștient fata noastră părea să simtă că ceva se petrecea. Ştiam, din ce-mi spusese bona, că Mormoloc trecea printr-o fază maternă – făcea pe mămica în prezenţa copiilor mai mici pe care îi avea *Tata* în grijă şi devenise obsedată să împingă cărucioare de jucărie în care punea păpuşi. Dar era mai mult decât atât? Oare capta undele invizibile de acasă şi se gândea intuitiv că mami şi tati aveau nevoie de mai multe îmbrăţişări și sărutări?

— Mon *petit canard*[64] zise ea când îi schimbam scutecul.

Se întinse să-mi atingă obrazul drept şi să mă ciupească, până când ochii mi s-au umezit. Era un gest care se voia a fi afectuos, şi chiar ar fi fost astfel, dacă unghiile ei nu ar fi trebuit să fie tăiate.

— *Allez, mange!*[65] mă îndemnă ea în timp ce împingeam cli indiferenţă lingura în bolul cu cereale pentru micul dejun neputând să arăt mai mult entuziasm pentru a mânca. Simţeam fulgii cu tărâţe ca pe un carton în gură, dar m-am forţat să mestec o gură plină, atentă la importanţa puterii exemplului.

Într-o dimineaţă, când ne pregăteam să plecăm la muncă, m-am aplecat ca să prind baretele de la pantofii tociţi ai lui Mormoloc. Domnul Broscoi era pe hol, în genunchi, şi îndesa nişte hârtii în servieta şi-aşa bombată. Când am terminat de încheiat cataramele, Mormoloc m-a luat de mână şi m-a împins în Domnul Broscoi.

— *Donne bisou a Daddy!*[66] comandă ea şi se uită la mine cu ochii mari și cu o privire serioasă.

O clipă m-am uitat neajutorată la Domnul Broscoi, neştiind ce să fac. Nu mai avuseserăm niciun contact fizic de când îi spusesem să plece. În acea dimineaţă, când mă atinsesem de el cu mâneca halatului, mersesem într-atât de departe încât îmi cerusem scuze. Dar, sub privirea atentă a lui Mormoloc, i-am atins ascultătoare obrazul cu buzele. Din fericire, Domnul Broscoi nu tresări.

---

[64] Răţuşca mea (n.tr.)
[65] Haide, mănâncă! (n.tr.)
[66] Dă-i un pupic lui tati! (n.tr.)

Sincronizarea lui Mormoloc nu putea fi mai plină de ironie, iar încercările ei nu puteau fi mai zadarnice. În seara aceea o chemasem pe Maryline şi, deşi nu îi explicasem pe larg Domnului Broscoi, ştiam că el bănuia că urma să mă văd cu noul bărbat misterios din viaţa mea, oricine ar fi fost el.

— Se pare că nu o să vin diseară acasă, am zis când ne despărţeam în faţa blocului.

Amânasem anunţul până în ultima clipă posibilă – un act de pură laşitate.

— Înţeleg, spuse Domnul Broscoi pe un ton lipsit de inflexiuni. Ei bine, presupun că nu am de ales.

Mă gândisem mult cum ar fi fost mai rău: să fiu plecată toată noaptea sau să stau doar câteva ore cu James şi apoi să mă bag în pat alături de Domnul Broscoi, purtând pe piele amprentele invizibile ale sărutărilor altui bărbat? Dar mărturisisem totul tocmai pentru a pune capăt furişărilor prin spatele Domnului Broscoi, nu-i aşa? Totuşi, nu voiam să etalez noua mea relaţie.

— Îmi pare rău, am mormăit. Ştiu că este oribil pentru tine.

Însă Domnul Broscoi îmi întorsese deja spatele.

De data aceasta eu fusesem cea care se ocupase de rezervarea unei camere la hotel. Planurile noastre fuseseră încropite din scurt şi, pentru că turneul de tenis Roland Garros era în plină desfăşurare, eram nevoiţi să ne mulţumim cu un hotel ieftin, de lângă Strasbourg St Denis, îndeajuns de aproape ca mirosul de curry de la restaurantele indiene din Pasajul Brady să răzbată până la noi. Camera ponosită, cu mochetă gri, nu se mândrea cu nimic în afară de o frumoasă privelişte de la etajul şase. Însă nici mie şi nici lui James nu ne-ar fi putut păsa mai puţin de toate acestea.

Când răspunse la uşă, înfăşurat într-un prosop, cu picăturile de apă lucindu-i pe bust, nu am putut găsi niciun motiv convingător să îi spun să se îmbrace.

— O, Doamne, mi-a fost aşa de dor de tine, oftă el.

Mi-am îngropat faţa în pieptul lui şi i-am inhalat mirosul pielii – un amestec de săpun şi deodorant. Apoi am dus un deget la buze. Nu

după cuvinte tânjeam. Voiam să mă facă să uit totul. Să liniştesc tumultul din cap şi să mă concentrez numai pe senzaţii. M-am îndepărtat, mi-am desfăcut nasturii rochiei şi am lăsat-o să cadă pe podea.

Mai târziu vorbeam şoptit în semiîntuneric în timp ce James îmi pipăia conturul feţei de parcă ar fi vrut să memoreze în buricele degetelor înfăţişarea mea. I-am dezvăluit lucruri intime, pe care nu le mai împărtăşisem niciodată. Faptul că eram lângă el mă făcea să scap de toate inhibiţiile, să nu mai ţin în mine nimic. Îmi doream cu disperare să îi ofer informaţii din sufletul meu, ce depăşeau cu mult graniţa lucrurilor pe care le destăinuia Petite Anglaise pe blog, să păşim în mod deliberat pe un teritoriu necunoscut, nescris.

— Nu am mai simţit niciodată ceva asemănător pentru nimeni altcineva, murmură el, descriind cu degetul arătător cercuri invizibile în jurul unui sfârc al meu. Vreau să îţi construiesc cu mâinile goale o casă şi să te trec pragul în braţe. Vreau să îţi gătesc în fiecare seară şi să îţi aduc ceaiul la pat dimineaţa. Vreau să citesc alături de tine în faţa unui foc, în timp ce sorbim dintr-un pahar cu vin, Vreau să te duc la plajă şi să stau lângă tine la soare. Poate că nu am cine ştie ce avere, dar vreau să am grijă de tine cât de bine pot…

Dacă aş fi fost pisică, în clipa aceea aş fi tors. Era ceva atât de seducător în combinaţia de uniune sexuală explozivă şi dorinţa lui de a avea grijă de mine, de a mă răsfăţa. James părea întruchiparea tuturor lucrurilor după care tânjisem. Era tot ceea ce Domnul Broscoi nu era.

— Îţi dai seama, zise Domnul Broscoi în timp ce lua cina obişnuită alcătuită din *charcuterie*[67], brânză şi pâine, întreg conţinutul frigiderului fiind etalat pe o tavă amplasată pe măsuţa de Caféa, că nu e nimic mai uşor pentru acest prieten al tău – tipul care a citit despre fiecare nemulţumire a ta timp de cine ştie câte luni – decât să-ţi spună tot ceea ce ştie că vrei să auzi.

---

[67] Delicatese (n.tr.)

Pescui un *comichon*[68] din borcan şi îl înjunghie cu furculiţa într-un gest excesiv de violent.

— El poate să exploateze fiecare slăbiciune a ta, fiecare *faille*[69] şi să îl transforme într-un avantaj personal…

— Nu cred că asta se petrece, am răspuns eu pe un ton defensiv, oprindu-mă lângă el în picioare cu o cană cu ceai în mână în drumul spre dormitor. El este cine este şi întâmplarea face să fie foarte diferit de tine…

La început, Domnul Broscoi nu dorise să ştie nici măcar un singur detaliu, dar apoi, încet, încet, desigur, semnele de întrebare se adunaseră, şi începuse să pună cap la cap piesele din puzzle. Ştia că James era cu câţiva ani mai mare decât mine, că era englez, divorţat şi avea şi el copii. Ştia că ne întâlniserăm prin intermediul lui Petite Anglaise. Mai ştia că locuia în Bretania şi că nu dorea să se mute la Paris. Făcusem efortul să îl asigur pe Domnul Broscoi că nu se punea problema să plec împreună cu Mormoloc din Paris în viitorul apropiat şi mă străduisem să îl conving de faptul că James nu avea să încerce niciodată să îi uzurpe dreptul de tată al lui Mormoloc.

Până la urmă, James asistase la mutarea unui alt bărbat în casa lui, care începuse o viaţă nouă alături de soţia şi de copiii lui, şi asistase la tot, neajutorat, de la distanţă. Nimeni altcineva nu putea percepe mai bine decât el implicaţiile situaţiei noastre. James nu putea să nu fie înţelegător la lucrurile prin care trecea Domnul Broscoi.

— Ei, să nu spui că nu te-am avertizat, ripostă Domnul Broscoi.

Săpă după miezul moale al baghetei, îl puse pe tavă şi apoi îşi îndesă coaja în gură. Maxilarul îi trosni în timp ce mesteca, un sunet care îmi dădu fiori.

— Şi, odată ce perioada de miere se va termina, adăugă el, cine poate şti că lucrurile vor merge mai bine decât au mers între noi doi?

M-am întors ca să mă îndepărtez, dar nu înainte de a apuca bucăţile de pâine abandonate şi de a mi le îndesa în gură din pură

---

[68] Castravecior murat (n.tr.)

[69] Defect (n.tr.)

inerţie. Domnul Broscoi încerca să planteze sămânţa îndoielii, să-mi umbrească fericirea. I-am înţeles motivele pentru care făcea acest lucru, dar era ultima persoană cu care ar fi trebuit să vorbesc despre noua mea relaţie şi nu aveam de gând să mă las prinsă în discuţie.

Am închis uşa dormitorului cu subînţeles, m-am aşezat în faţa computerului şi m-am uitat la ultimele comentarii de la cea mai recentă postare. Începusem să ofer unele indicii cu privire la despărţirea noastră şi dezvăluisem că-l întâlnisem pe noul bărbat din viaţa mea prin intermediul blogului, dar nu îi divulgasem identitatea. „Hmm, îl părăseşti pe Domnul Broscoi – scria Dan – o lipseşti pe fata ta de tatăl ei şi viceversa şi te aştepţi nu numai la simpatie din partea lui, ci şi de la toţi cititorii tăi de pe blog… care, în mod foarte ciudat, ţi-o acordă. Fără îndoială că primeşti multă atenţie acum din partea noului bărbat din viaţa ta. Ei bine, transmite-i Domnului Broscoi sincera mea compasiune. Cred că se simte la fel de singuratic ca un mormoloc.” „Doamne, Petite, l-ai înşelat pe Domnul Broscoi! exclamă Fleur dezgustată. Mi-a plăcut blogul tău, dar respectul meu pentru tine a scăzut incredibil de mult acum.”

îmi simţeam ochii inundaţi de lacrimi în timp ce citeam acele cuvinte. Cu oricâtă vehemenţă i-aş fi contazis pe Dan şi pe Fleur, nu puteam să nu mă abţin să nu realizez că exista un sâmbure de adevăr în ceea ce scriseseră.

Şi, pentru că mă simţeam foarte vulnerabilă, astfel de cuvinte au reuşit să depăşească bariera pielii şi au penetrat adânc în interiorul meu. Însă m-am luptat cu pornirea de a mă apăra când am observat că alţi comentatori au sărit în apărarea mea. „Infidelitatea devine o opţiune – scria Susan în cel mai echilibrat comentariu – când relaţia actuală nu îţi mai îndeplineşte nevoile, indiferent dacă realizezi sau nu lucrul ăsta, şi de aceea devii deschis la contactul cu potenţiali parteneri înlocuitori, contact ce este evitat, în mod normal, de partenerii fericiţi unul cu altul.”

Am citit mai departe şi m-am simţit încurajată când am observat un alt gen de mesaj, de la Anna Red Boat – şi ea îşi întâlnise partenerul de viaţă prin intermediul blogului. „Totul îmi sună

familiar – scria ea. Cred că în zilele noastre, internetul este, de departe, cel mai civilizat şi mai potrivit loc în care să îşi întâlneşti pretendentul, îţi doresc să trăieşti cel puţin jumătate din fericirea mea, care ţi-ar fi de ajuns ca să te facă să explodezi, combinată cu ceea ce simţi acum”.

Alţi prieteni bloggeri s-au străduit să insereze puţin umor în căsuţele de comentarii, îndulcind înţepătura vorbelor negative, lucru pentru care eram profund recunoscătoare. „Cred că este șocant – scria Tim ironic – că te gândești să pătrunzi într-o altă etapă a vieţii tale fără ca mai întâi să te consulţi cu noi. Îmi cunosc drepturile, să ştii”.

Acesta era doar vârful aisbergului. E-mailuri – de la cele care mă susţineau până la cele care mă condamnau sau mă insultau fară echivoc – se adunaseră în căsuţa mea de mesaje. Toţi cei care citiseră despre situaţia prin care treceam păreau să mă judece prin prisma experienţelor personale. Cei care nu fuseseră niciodată tentaţi să calce strâmb faţă de partenerul de viaţă erau siguri pe ei şi se grăbeau să critice. Cei ale căror soţii procedaseră la fel mă considerau rea fără urmă de tăgadă. Cei care fuseseră puşi în situaţia mea mă îndemnau să-mi ascult inima.

Nu numai online asistam la asemenea reacţii diferite.

Un coleg de la muncă se foise pe scaun, vizibil jenat, când eu îmi golisem sufletul în faţa lui, într-o zi când am ieşit împreună la prânz. Oare se gândea cu îngrijorare la situaţia în care se afla şi se întreba dacă relaţia lui era în deplină siguranţă? Am bănuit că suspecta că propriul meu comportament era, într-un fel, contagios, ca și cum o relaţie
ce se prăbușea putea avea un fel de efect de domino.

— Măi-măi, comentatorii aceia ai tăi încep să se încingă, nu-i așa? mă întrebă mama sceptică la telefon mai târziu în acea seară.

Ieşisem cu telefonul pe balcon, deşi eram destul de sigură că Domnul Broscoi asculta muzică la căşti.

Reacţia părinţilor mei mă surprinsese. Mereu mă destăinuiam mamei, iar ea ştia mai bine ca oricine că de ceva vreme eram

nefericită; totuşi, îmi făcusem griji că o să-mi spună că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult ca să repar problemele pe care le aveam cu Domnul Broscoi în loc să renunţ la relaţie. Dar când i-am povestit ce se întâmplase, lui a pus deloc la îndoială corectitudinea acţiunilor mele. Singurul lucru de care se temea era că devenisem prea ataşată de James şi că lucrurile evoluau prea repede. Îşi făcea probleme că aş fi putut fi dezamăgită, odată ce lucrurile aveau să evolueze.

— Pare minunat, repetă ea când i-am povestit despre James la telefon, şi abia aştept să-l întâlnesc. Dar ai grijă. Aproape că pare prea bun ca să fie adevărat, după cum povesteşti, însă soţia lui trebuie să fi avut un motiv pentru care a divorţat de el, nimeni nu e perfect…

— Pentru ea nu a fost perfect, am replicat eu, dar asta nu înseamnă că nu e potrivit pentru mine.

Pesimismul ei mă înfuriase, aşa cum se întâmpla întotdeauna, chiar dacă ştiam prea bine că nu făcea altceva decât să îşi joace rolul de mamă, dorind să mă protejeze, să nu mi se întâmple nimic rău.

— Nu mă înţelege greşit, adăugă ea grăbită. Mă bucur pentru tine, chiar mă bucur, dar nu va fi uşor; el trăieşte în Bretania, tu în Paris, amândoi aveţi copii… Şi mă îndoiesc de faptul că el va putea să te întreţină financiar. Chiar tu ai spus că munca de translator nu îi prea permite să ducă o viaţă decentă…

— Ştiu, mamă, ştiu. E foarte greu să lucrezi pe cont propriu în Franţa pentru că sunt atât de multe taxe de plătit şi e dificil să te menţii pe linia de plutire. În plus, el trebuie să plătească pensie alimentară fostei soţii. Dar nu e vorba numai de bani aici. Vreau să ofer o şansă acestei relaţii. Şi după ce am trăit cu un dependent de serviciu, care nu era niciodată acasă, cred că prefer să mă descurc cu mai puţini bani, dar cu mai multă atenţie din partea partenerului meu de viaţă.

Când m-am întors în dormitor am auzit telefonul care vibra în geantă. Fără îndoială că era mesajul de noapte bună de la James. M-am aşezat pe marginea patului şi am apăsat pe butonul „Citeşte”. „Cred că m-am îndrăgostit de tine.”

Respiraţia mi s-a oprit în gât. Îl ştiam pe James de numai trei săptămâni. Ne scriseserăm sute de e-mailuri, vorbiserăm ore întregi la telefon, dar petrecuserăm mai puţin de douăzeci şi patru de ore unul lângă altul. Cuvintele nu m-au surprins – ochii lui spuseseră această poveste ultima oară când fusesem împreună la al doilea hotel dar, deşi sentimentele se dezvoltau şi se maturizau în adâncul meu, cu fiecare zi care trecea, transformându-se în ceva ce depăşea graniţa nebuniei de moment şi a dorinţei fizice, nu puteam să-i răspund în aceeaşi manieră. Nu încă.

„Dragoste" era un cuvânt pe care îl uzasem în timp, îl secătuisem de înţeles pentru că îl folosisem din inerţie sau ca să mă conving de ceva de care nu mai eram deloc sigură. Voiam să aştept până când începea să aibă din nou sens. Iar atunci când aveam să îl rostesc, urma să o fac în faţa lui James.

Câteva ore mai târziu, stând trează alături de Domnul Broscoi care adormise rapid, mi-a răsărit un gând nepoftit. Nu era însă pentru prima oară. Văzusem cu ochii mei că în telefonul lui James numărul meu era memorat cu numele Petite Anglaise. Oare se îndrăgostise de mine sau de eul meu virtual?

Nici măcar eu nu mai eram sigură unde începea una şi unde se termina cealaltă, aşa că el cum ar fi putut şti?

capitolul 15

Paranteze

Trei săptămâni se scurseră greu până să mă văd din nou cu James. Între timp, deşi toată ziua ne trimiteam e-mailuri şi SMS-uri şi petreceam ore în şir la telefon serile, când Domnul Broscoi stătea până târziu la birou sau ieşea în oraş, pur şi simplu nu era de ajuns pentru mine. Aveam nevoie să petrec cât mai mult timp în compania lui James; trebuia să fiu sigură că pe mine mă voia.

— Ascultă, sunt puţin cam strâmtorat acum, dar dacă vrei să vin la Paris, dacă trebuie să facem din nou chestia cu hotelul, o fac, zise el la telefon într-o seară.

— Este tentant, am răspuns eu, tremurând involuntar la amintirea ultimei noastre nopţi împreună.

Fără îndoială, întâlnirea la un hotel avea ceva aparte – un parfum de ceva ilegal, interzis – care era emoţionant.

— Dar eu vreau să facem lucruri normale. Să ne plimbăm în parc. Să gătim împreună. Să ne giugiulim pe canapea în faţa televizorului. Să adorm la tine în braţe. Vreau să văd unde stai ca atunci când suntem la distanţă unul de altul să pot să mi te imaginez acolo…

— Şi eu vreau toate lucrurile astea, spuse James cu convingere. Şi o să le facem când o să vii în vizită. Numai că trebuie să avem răbdare. Deocamdată bucură-te de weekendul în Anglia la părinţii tăi. Profită din plin de timpul petrecut cu fata ta. Când va veni momentul, ştiu că va merita aşteptarea.

Acum, că îl întâlnisem pe James, viaţa în Paris părea mai sterilă şi mai aridă, iar rutina *métro – boulot – dodo*[70]era insuportabil de sufocantă. Munca era o obligaţie istovitoare, iar apartamentul pe care încă îl împărţeam în Domnul Broscoi devenise o închisoare cu privelişte. Faţa lui era primul lucru pe care îl vedeam în fiecare dimineaţă, o amintire palpabilă a durerii pe care o provocasem când luasem decizia de separare. Butonul de pauză se blocase în jos; aşteptam, iar sentimentele de vină şi de frustrare se accentuau încât aveam senzaţia că o să explodez.

— Ştii, când ţi-am spus prima oară despre toate astea, eram convinsă că o să încerci să mă descurajezi să merg mai departe, i-am spus lui Amy după ce am intrat în bucătăria biroului cu pungile din hârtie maro cu mâncarea de prânz şi am tras două scaune lângă masa de la fereastră. Ţinând cont de, să zicem, trecutul tău şi de restul.

— Cred că, spuse Amy gânditoare, am fost puţin împotrivă la început. Şi mi-am făcut griji pentru tine.

Am zâmbit pentru că îmi plăcuse cum sunase „la început” şi simţeam că avea să urmeze un „dar” iminent. Nu m-am înşelat.

---

[70] Metrou – muncă – somn (n.tr.)

— Dar zilele astea ai aşa o aureolă, continuă ea, arăţi atât de diferit… Este imposibil să nu simt altceva în afară de bucurie pentru tine. Şi ştiu că nu îţi e deloc uşor, e limpede din ceea ce povesteşti – şi din ceea ce scrii – că te simţi vinovată pentru toată această schimbare, că încerci să procedezi în aşa fel încât trecerea să fie cât mai puţin dureroasă. Dar o să-ţi spun un lucru, zise ea şi arătă spre prăjitura pe care o despachetam şi care era tot ceea ce cumpărasem pentru masa de prânz. Ar trebui să începi să ai grijă de tine aşa cum trebuie…

— Mi-aş dori ca şi corpul meu să se liniştească, am zis eu privind-o în timp ce transfera salata din cutie pe o farfurie din porţelan. Pe bune, zici că am luat amfetamină la micul dejun; mi-am scrâşnit dinţii toată dimineaţa. Sper că lucrurile se vor aşeza când toată aşteptarea asta va lua sfârşit.

— Cred că e un lucru bun că aştepţi, spuse Amy şi traversă încăperea până la maşina de spălat vase de unde îşi luă o furculiţă curată pe care o şterse cu un şervet de bucătărie. E mai sănătos aşa. Poate că e mai bine că James nu stă în Paris.

— Pentru că cei doi bărbaţi din viaţa mea nu s-au întâlnit, vrei să spui?

Am muşcat din tarta cu lămâie. Era puţin astringentă, dar dulce, iar foitajul mi se topea pe limbă. Dar oricât de delicioasă era, gâtului meu uscat din cauza emoţiilor îi era greu să înghită şi am fost nevoită să mă forţez ca să mai iau o gură. Aşa reuşisem să pierd peste şase kilograme în ultimele săptămâni.

— Păi, da, şi asta, dar mă refeream mai degrabă la faptul că distanţa ne împiedică să ne afundăm prea adânc şi prea repede. Ceea ce poate fi un lucru bun, spuse Amy şi se strecură pe scaunul de lângă mine.

Atunci am observat că roşise.

— Stai aşa, am zis, uitându-mă fix la ea. Mi-a scăpat ceva? Ai întâlnit pe cineva nou? Ai făcut-o, nu-i aşa? De ce naiba nu mi-ai zis?

— O, păi, s-a întâmplat foarte recent, rosti Amy sfioasă. Dar am speranţe mari. Cred că e ceva în aer în perioada asta. Am întâlnit pe

cineva în weekend. Prietenul unui prieten. Însă locuieşte în Londra.

— E fantastic!

Acum că îmi spusese, mă întrebam cum naiba de nu observasem semnele. Culoarea din obrajii ei. Starea nefirească de bună dispoziţie…

— Vreau detalii! Cine e? Cu ce se ocupă? Când o să te mai vezi cu el?

— De fapt, răspunse ea și făcu o pauză pentru a mări efectul dramatic, o să mă văd cu el în acelaşi weekend în care o să te duci în vizită la James.

— Nu se poate! Asta chiar merită sărbătorit, am zis şi m-am uitat la ceas. Ce-ai zice să dăm o fugă la magazine când terminăm de mâncat? Tu, draga mea, o să ai nevoie de lenjerie nouă.

În timp ce ţâţâiam la unison uitându-ne la etichetele cu preţuri de la magazinul Princesse Tam Tam din Monoprix, o jumătate de oră mai târziu, mi-am dat seama că nu mai fusesem atât de relaxată şi de lipsită de griji de săptămâni bune. Sentimentul de vină, care se ţinuse scai de mine la fel de stăruitor ca propria mea umbră de când îi dădusem vestea Domnului Broscoi, se ridicase ca un văl, chiar dacă doar temporar. Timp de câteva minute am simţit că viaţa mea era la fel de lipsită de complicaţii ca a lui Amy şi că decizia mea era scutită de urmări, la fel ca a ei.

Când, în sfârşit, sosi ziua mult aşteptată, mă grăbeam de-a lungul nesfârşitelor coridoare cu dale albe din staţia de metrou Montpamasse şi-mi priveam neliniștită ceasul. Dacă mă grăbeam, aş fi putut ajunge la gară chiar la timp ca să prind un tren mai devreme, un premiu ce merita tot efortul depus.

Dar chiar şi când mă strecuram prin mulţime, nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la Domnul Broscoi. Probabil că exact în acel moment o lua pe Mormoloc din parc şi stătea puţin de vorbă cu *Tata,* speriat la gândul că avea să-şi petreacă primul weekend pe cont propriu, ca părinte singur. Îmi era imposibil să uit cu ce preţ venea fericirea mea – senzaţia intoxicantă de libertate, uşurare şi exaltare dată de faptul că puteam să scap de responsabilităţile părinteşti

pentru o zi sau două. Dacă puneam în balanţă pe de o parte dreptul meu la fericire şi pe de alta pe Mormoloc şi pe Domnul Broscoi, era ca şi cum aş fi făcut echilibristică pe sârmă.

Am tropăit în sus pe treptele ce mă duceau în inima plină de mişcare a gării şi m-am oprit un moment ca să mă orientez. Nu mai fusese acolo de câţiva ani. Mai familiară mi se părea gara din Lyon, de unde luam trenul când mergeam în vizită la părinţii Domnului Broscoi. Montparnasse, cu poarta de intrare orientată spre sud-vest, forfotea de călători de weekend, cu rucsacurile în spate, şi de navetişti cu laptopuri.

Am ignorat lifturile aglomerate, am urcat treptele, câte două deodată, şi am dat ocol cozilor de călători care aşteptau să îşi ia bilete la vagoanele galbene ale SNCF[71]. Un ceas suspendat din tavan, amplasat foarte sus, arăta ora 18.45. Cu câteva coate bine plasate m-am gândit că ar fi trebuit să-mi pot croi drum pe peron chiar la timp. În trecere, m-am oprit să-mi taxez biletul într-un aparat montat pe perete, mi-am aranjat rucsacul pe umeri şi m-am aventurat înainte hotărâtă.

În timp ce TGV-ul intra în gară, m-am oprit şi mi-am închis ochii, cu faţa îmbujorată şi cu răsuflarea întretăiată. Mi-l imaginat pe James păşind prin apartamentul său proaspăt curăţat, îmbrăcându-se cu o cămaşă proaspăt călcată şi desfăcând o sticlă de vin pentru a-l lăsa să răsufle. Se ocupase de curăţenia de primăvară toată ziua, sau cel puţin aşa mă făcuseră să cred e-mailurile lui, şi părea nerăbdător să impresioneze.

Îmi doream să mă pot concentra la acest gând, la mine şi la James, la primul nostru weekend împreună. Încercam să las în urmă orice gând care m-ar fi putut opri de la acest lucru. Era, însă, zadarnic – nu puteam să scap de imaginile amare cu Domnul Broscoi. Mi-l imaginam întrebându-se ce să îi dea de mâncare lui Mormoloc la cină, uitând să o spele pe dinţi înainte de culcare, prăbuşindu-se extenuat pe canapea, învins. Fie că era bine sau rău, bănuiam că va

---

[71] Societatea Naţională de Căi ferate Franceze (n.tr.)

trece ceva vreme până să mă bucur de viaţă fără să primesc o garnitură de vină.

Trenul încetini, trei ore mai târziu, în timp ce se apropia de gara Rennes. M-am uitat prin geamul pătrat al uşii, dar nu am văzut decât reflexia mea pală, ce se holba cu ochii măriţi înapoi la mine. Îmi schimbasem hainele de muncă şi mă machiasem încercând să mă ţin de chiuveta de metal în timp ce trenul se legăna beat dintr-o într-o parte în alta şi îmi ţinusem respiraţia din cauza duhorii de la toaleta chimică. Voiam să arăt perfect când voi ieşi din tren şi îi voi cădea în braţe.

Dar eram atât de aiurită şi de ameţită încât aproape că îmi era teamă că o să cad pe trepte imediat ce uşile trenului aveau să se deschidă şi că mă voi lovi cu capul de peron înainte ca James să poată sări să mă prindă.

Cu un scârţâit ascuţit al frânelor, trenul se opri în sfârşit şi, câteva secunde mai târziu, mecanismul hidraulic scoase un şuierat, iar uşile se deschiseră. Am păşit în jos pe trepte, fără să se producă niciun dezastru, şi am cercetat emoţionată mulţimea uitându-mă după faţa lui James, în timp ce inima îmi bătea violent în piept.

La prima vedere, Rennes nu era diferită de numeroase alte gări franţuzeşti pe care le văzusem – nici frumoasă, nici urâtă, doar practică şi funcţională. James nu era de găsit, aşa că am început să mă îndrept spre ieşire, purtată de mulţime, în timp ce îmi căutam telefonul în buzunar. Dintr-odată am observat un sacou din cord, familiar.

Câteva secunde mai târziu, mâinile lui mă strângeau în braţe, iar un miros familiar de aftershave şi de piele caldă îmi invada nările. Geanta îmi căzuse, uitată, pe jos.

— Hai să mergem acasă, zise James rapid când am reuşit să tragem aer în piept.

Acasă – m-am gândit eu, realizând că toată încordarea resimţită în ultimele trei săptămâni se risipise în clipa în care ne atinseserăm – îmi plăcea cum suna.

Apartamentul lui James, deşi modest mobilat, era într-adevăr curat

lună. Era un duplex situat într-un bloc modem. La etajul de jos era un spaţiu deschis, iar dormitorul era despărţit de living numai printr-o draperie groasă. Bucătăria era formată dintr-un şir de dulăpioare albe aliniate de-a lungul peretelui de vizavi de chiuvetă şi era separată de încăperea principală printr-un bar, pe care era aşezată o vază cu flori proaspete. O scară foarte abruptă ducea de la un capăt al livingului la etaj, pe care James îl folosea pe post de birou. Două saltele simple erau aşezate pe podeaua din camera lui, sub căpriori de lemn. Acesta era locul în care dormeau fetele lui când stăteau cu el, o dată la două weekenduri. Era cam de aceeaşi mărime cu apartamentul meu din Paris, numai că designul era foarte diferit.

În timp ce coboram scara m-am întrebat unde avea să doarmă Mormoloc dacă mă hotărâm să o iau cu mine într-o zi, în vizită. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, James deschise uşa unei camere micuţe care crezusem că era un dulap.

— Am folosit spaţiul ăsta pentru depozitare, explică el, dar, de fapt, fetele obişnuiau să doarmă aici când erau mici. Chiar mă gândeam să împrumut de la Eve un pătuţ de voiaj. Are şi o mică fereastră, deci nu e foarte claustrofobic, vezi?

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

Mi-am trecut mâinile în jurul taliei lui şi mi-am strecurat degetele curioase dincolo de talia blugilor.

— Deşi, am adăugat ridicând o sprânceană, nu sunt sigură că turul dormitorului a fost îndeajuns de, să zicem, cuprinzător. Nu am văzut prea bine patul tău…

Câteva ore mai târziu stăteam înlănţuiţi pe cearşafuri, privindu-ne, atingându-ne, iar hainele zăceau abandonate pe podea. James aprinsese zeci de lumânărele pe care le pusese în fiecare spaţiu liber. Licăreau în curentul ce pătrundea pe fereastra deschisă, iar o briză rece ne învăluia pielea dezgolită. În timp ce se mişca, simţeam contururile noastre devenind neclare; m-am agăţat de el, mi-am înfipt unghiile în carne, l-am tras mai adânc, mai aproape şi ne-am sudat unul de altul.

M-am luptat cu instinctul de a închide ochii. Voiam să îi văd

expresia şi faţa mea reflectată în pupilele lui. Dar când plăcerea m-a copleşit şi m-a făcut să mă cutremur violent, vederea mi s-a încețoșat, lăsând goluri în fiecare cadru, deşi încă ţineam ochii deschişi.

— Stai aşa, trebuie să-mi găsesc ochelarii de soare, am zis eu, clipind des în lumina puternică, şi am început să scotocesc în geanta de bumbac, pe care o ţineam agăţată de umăr.

Era duminică dimineaţa – prima oară în acel weekend când ne aventuram afară din apartamentul lui James – şi aveam acea senzaţie de ameţeală şi dezorientare ce apare, la lumina surprinzătoare a zilei, la ieşirea dintr-un cinematograf după un film văzut la matineu.

Lumea era încă acolo; oamenii îşi vedeau de treburile lor ca şi cum ar fi fost o zi normală – cumpărau pâine, se duceau la biserică în hainele de duminică şi îşi scoteau câinii la plimbare. Şi totuşi, eu nu mă simţeam deloc normal. Picioarele îmi erau parcă din vată şi aveam un ţiuit puternic în urechi.

Împreună cu James petrecusem cea mai mare parte a ultimelor treizeci şi şase de ore în pat şi, pentru prima oară în viaţa mea, puteam înţelege poveştile despre vedetele îndrăgostite care se încuiau în hoteluri zile în şir.

James îmi întinse mâna.

— Haide, vreau să-ţi arăt şi altceva în afară de cei patru pereţi ai apartamentului meu. Ne prinde bine puţin aer proaspăt.

— Dacă zici tu…

I-am apucat mâna întinsă, am strâns-o cu putere şi am plecat împreună spre centrul oraşului.

Rennes îmi amintea de Rouen, cu care se asemăna destul de mult. Un orăşel de provincie, la o oră distanţă de coastă, cam de aceeași mărime, cu o arhitectură similară. Centrul vechi era un labirint de străduţe înguste, pieţe pavate cu piatră cubică şi şiruri de case în stil medieval, cu faţade din lemn.

L-am lăsat pe James să mă conducă şi, în curând, mi-am pierdut orientarea. Magazinele pe lângă care am trecut – Jacadi, Roche Bobois, un butic la care se vindeau jucării educative din lemn –

sugerau faptul că locuitorii duceau o viaţă destul de prosperă.

Ne-am oprit în faţa unei *creperie*[72] de pe rue St Georges, ca să luăm o gustare şi am înfulecat o clătită de hrişcă umplută cu ciuperci, şuncă şi brânză şi acoperită cu un ou cu gălbenuşul încă moale. Era cel mai apropiat lucru pe care îl puteam găsi de un mic dejun englezesc şi, după ce weekendul avea să se termine, trebuia să-mi recapăt forţele. Apetitul îmi revenea încet, încet şi se părea că reuşisem să trec peste reţinerea iniţială de a mânca în faţa lui James.

— Chiar mă bucur că nu am fost până acum la Rennes, am remarcat eu când ieşeam din restaurant. Este mult mai *sănătos să* încep un capitol nou pe o pagină curată, nu-i aşa?

Spre deosebire de Paris, unde toată lumea – inclusiv eu – părea întotdeauna să se încrunte la ceasuri sau să întârzie undeva, locuitorii din Rennes ieşeau la plimbare, iar magazinele întorceau semnele de uşi de la *ouvert,*[73] la *ferme*[74] la ora prânzului.

Până şi aerul pe care îl respiram părea mai curat. Parisul fusese otrăvit de tot ce se scursese în el, de emoţiile negative care atârnau deasupra apartamentului meu precum norii ameninţători cu câteva momente înainte de o ploaie torenţială. Pentru mine, weekendul în Rennes era o *parenthese enchantee*[75]*,* un pas într-un univers paralel idilic, nepătat.

— Deci, îţi place? întrebă James prudent.

Printre cuvintele lui percepeam o întrebare nerostită. Mă puteam imagina trăind într-o zi în Rennes, alături de el?

— Este minunat, am răspuns din toată inima. Mă simt atât de relaxată. Totul este atât de paşnic. Aş vrea să mai pot rămâne…

Buza de jos îmi tremura. Eram pe punctul de a izbucni în lacrimi. Gândul că mă voi urca în TGV-ul care mă va duce înapoi la Paris – la muncă, la Domnul Broscoi – mi-a făcut stomacul să se strângă. Chiar trebuia să închid paranteza şi să mă întorc la toate acelea? Doar

---

[72] Magazin unde se vînd clătite franţuzeşti (n.tr.)

[73] Deschis (n.tr.)

[74] închis (n.tr.)

[75] Paranteză încîntătoare (n.tr.)

gândul de a o revedea pe Mormoloc reușea să facă această perspectivă suportabilă.

— Putem să mergem înapoi la tine? am implorat eu. Vreau să fiu ţinută în braţe, vreau să îmi distragi atenţia până când vine clipa în care trebuie să plec la gară.

— Draga mea, eşti insaţiabilă, răspunse James și ridică o sprânceană.

I-am mulţumit în gând pentru că trata cu umor neliniștea mea. Fusese perfect tot weekendul, în toate privinţele.

O răceală de vară a început să-mi dea târcoale pe drum, în timp ce TGV-ul gonea spre Paris. Am strănutat și am tremurat în timp ce sorbeam Lipton galben cu lapte UHT dintr-un pahar de carton, un surogat lamentabil al SNCF pentru ceai. Deja mi se părea că weekendul fusese un vis ce se îndepărta din ce în ce mai mult, cu fiecare kilometru care trecea. Când trenul opri în gara Montparnasse capul îmi zvâcnea. Stătusem în ultimul vagon, iar drumul până la capătul trenului și al peronului mi s-a părut o eternitate. Pentru că nu eram în stare să mă acomodez cu ideea transportului public, am luat-o pe culoarul ce ducea la staţia subterană de taxi, dar când am văzut coada imensă am bătut în retragere și m-am îndreptat spre metrou.

O jumătate de oră mai târziu, am ezitat un moment înainte de a întoarce cheia în yală. În acea seară, într-o bizară răsturnare de situaţie, Domnul Broscoi fusese cel care îi dăduse fetei noastre de mâncare la cină, o îmbăiase și îi citise povestea de noapte bună. Mormoloc dormea, iar eu eram cea care se întorcea acasă prea târziu pentru sărutul de dinainte de culcare.

Nasul începuse să îmi curgă din belşug, aşa că am apucat un şerveţel din cutia din baie când am trecut prin dreptul ei. Aruncând o privire cu coada ochiului în oglindă, mi-am studiat reflexia. Nimeni nu ar fi ghicit că îmi petrecusem cea mai mare parte a weekendului în al nouălea cer, mi-am spus eu ironic, uitându-mă la faţa palidă şi la ochii lucioși, cuprinşi de febră.

Domnul Broscoi stătea pe canapea şi arăta cam aşa cum îmi

imaginasem. Purta haina jerpelită din velur, pe care probabil că o exhumase din fundul dulapului şi arăta palid şi epuizat.

— Și, cum te-ai descurcat în weekend? l-am întrebat eu încercând să insuflu puţină veselie în voce, deşi nu o simţeam deloc. Pun pariu că i-a plăcut să te aibă tot timpul numai pentru ea.

— A fost bine, răspunse el înăbuşindu-şi un căscat, dar fără să-şi ia ochii de la ecranul televizorului. Dar a fost şi foarte greu. Să trebuiască să umpli atâta timp. Poate fi destul de solicitant…

Nu m-a întrebat nimic despre excursia mea, iar eu nu m-am oferit să îi ofer voluntar informaţii. Mi-am dus rucsacul în dormitor ca să pot despacheta nevăzută şi am apăsat butonul „On” de la computer când am trecut pe lângă el. Mi-am scos pantofii, m-am aşezat pe pat şi mi-am rezemat în palme capul care îmi pulsa.

— Vestea bună e că am găsit un apartament vizavi, adăugă Domnul Broscoi încă vorbind cu mine de pe canapea, prin peretele care ne despărţea. Unul foarte frumos. E puţin cam scump, dar nu contează.

— Și vestea rea?

— Nu se va elibera decât peste o lună, la începutul lui iulie.

Mi-a căzut faţa şi m-am bucurat că Domnul Broscoi nu mă putea vedea. Încă o lună în starea asta de tranziţie? încă o lună petrecută în acest armistiţiu inconfortabil? Probabil că tăcerea mea vorbea tomuri întregi, chiar dacă faţa îmi era nevăzută.

— Îmi pare rău, adăugă el. Ştiu că abia aştepţi să scapi de mine. Dar este tot ce-am putut să fac.

La primele ore ale dimineţii, m-am trezit în zgomotul tusei din baie şi cu un spaţiu gol în pat, în locul în care ar fi trebuit să fie Domnul Broscoi. De data aceea mă îndoiam că munca era cauza. Urma să semneze contractul de închiriere mai târziu; plecarea lui devenise dintr-odată reală. Sunetele jalnice pe care le auzeam îmi aduseră în ochi lacrimi de remuşcare. Era uşor să debitez cu dezinvoltură propoziţii precum: „Nu ne putem vedea mai departe de viaţa noastră cât timp stăm sub acelaşi acoperiş”, dar pierdeam din vedere cât de greu trebuia să fie pentru el ceea ce îl forţam să facă.

îmi ţineam mintea ocupată cu lucruri practice, astfel încât să nu

mă gândesc la oroarea pe care o simţea Domnul Broscoi la gândul că se va trezi singur într-un loc în care fata lui avea să fie un simplu vizitator ocazional. Am făcut liste şi am inventariat lucrurile în gând. Urma să am un pat, dar nicio saltea. Cablu TV, dar nu şi televizor. Computerul îmi aparţinea, aşa că am fost patetic de uşurată la acest gând. La fel şi sistemul stereo şi raftul cu cărţi. În curând, aveau să apară goluri, acolo unde se aflau acum piesele de mobilier, iar apartamentul va părea prea mare, cel puţin la început. M-am întrebat pe care dintre cele două canapele voi sta. Care parte a patului va fi preferata mea când voi începe, în sfârşit, să dorm singură?

Singurul lucru asupra căruia nu reuşisem să cădem de acord era bicicleta medicinală, care stătea de foarte mult timp într-un colţ al dormitorului, nefolosită. După naşterea lui Mormoloc, îl bătusem la cap pe Domnul Broscoi timp de câteva săptămâni, implorându-l să mă ajute să găsesc o cale să scap de grăsimea acumulată în timpul graviditării, care atârna cu încăpăţânare în zona şoldurilor şi pe burtă. Într-un final, el cedase.

Desigur, bicicleta nu fusese de prea mare folos. Mormanul de lucruri ce trebuiau călcate revendicaseră şaua şi când mă uitam la ea, extrem de rar, o făceam doar ca să citesc pe ecranul ei valoarea temperaturii. În ceea ce-l privea pe Domnul Broscoi, el nu o folosise. Nici măcar o dată.

Niciunul dintre noi nu era ataşat în mod special de bicicletă, dar devenise câmpul nostru de bătaie, punctul central al supărării şi al regretelor. Un exemplu mai grăitor decât acesta nu se putea găsi când venea vorba despre strămutare. Era mult mai simplu să ne încrucişăm armele pentru un obiect care avea să rămână nemişcat şi pe viitor decât să examinăm lucrurile care ne măcinau cu adevărat.

capitolul 16

Familii

Aşa cum obişnuiam să merg tiptil când Domnul Broscoi se afla în casa pe care încă o împărţeam, în perioada de tranziţie, la fel am

ocolit şi subiectul noii mele relaţii pe Petite Anglaise. Deşi oferisem câteva indicii despre povestea de dragoste aflată în faza de înmugurire, nu dezvăluisem niciun amănunt, pentru binele Domnului Broscoi şi pentru a proteja identitatea bărbatului căruia îi spuneam pur şi simplu „Iubit”.

Dar mai era şi altceva la mijloc: faptul că „raţionalizasem” povestea îi făcuse pe cititori să fie curioşi, să îşi dorească mai mult. Pornirea de a-i tachina, de a-i ţine pe ghimpi cât mai mult timp posibil era irezistibilă.

Într-o zi, când am dezvăluit în sfârşit, în căsuţa pentru comentarii, faptul că l-am întâlnit pe Iubit, a luat startul cursa demascării pretendentului meu. În următoarele săptămâni au început să fie bănuiţi mai mulţi comentatori – inclusiv Jim în Rennes. În timp ce dezbaterea a continuat, întărâtată de câte un mic indiciu pe care îl strecuram din când în când în articole, James rămăsese vădit tăcut. Doar din când în când trăgea cu ochiul, dar numai ca să abată suspiciunea ce plana şi asupra lui.

Comentatorii care fuseseră acuzaţi pe nedrept intraseră în joc şi m-am surprins de foarte multe ori rânjind sau chiar râzând în hohote când aruncam câte o privire la comentarii, în timp ce şeful nu era prin preajmă.

„O veste zdrobitoare: Parkin Pig, vizibil afectat, cu inima frântă şi înlăcrimat, a publicat azi o dezminţire oficială asupra acuzaţiei că ar trăi o poveste de dragoste cu Petite Anglaise. A spus, citez: «Ar fi fost un lucru frumos».

„Eu sunt? — se întreba Andre. Am fost bun?”

Nu aveam mustrări de conştiinţă că mă jucam astfel cu cititorii mei, dar îmi făceam griji că nu eram îndeajuns de receptivă la sentimentele Domnului Broscoi când permiteam astfel de comentarii. Simţeam totuşi o oarecare uşurare la gândul că, în trecut, el nu îmi urmărise niciodată cu pasiune blogul şi nu îmi dăduse de înţeles că îşi schimbase această atitudine. Adevărul era că ceea ce simţea Domnul Broscoi faţă Petite Anglaise sau faţă de mine era un mister pe care el îl păzea cu mult mai multă conştiinciozitate decât o

făceam eu cu identitatea lui James.

În afara internetului, mai aveam un set de griji cu care trebuia sămi bat capul, prea delicate ca să le public pe blog.

— Am foarte multe emoţii în legătură cu weekendul care vine, i-am mărturisit lui James la telefon.

Mă plimbam dintr-o parte în alta a balconului, încercând să estompez sunetul traficului de dedesubt. Mai erau doar câteva zile până la vizita pe care urma să i-o fac.

— Nu în legătură cu faptul că o s-o cunoşti pe Mormoloc. Ei îi place de oricine, iar tu vei fi doar un concept de „prietenul lui mami”, pe care ea nu o să-l înţeleagă. Dar cu fetele tale e altă poveste.

Fetele lui James aveau opt și zece ani. Erau în faza preadolescentină. În ochii lor eu aveam să fiu o cantitate neglijabilă. Aş fi vrut să le plac. Aş fi vrut ca ele să mă placă. Trebuia să ne înţelegem bine dacă lucrurile mergeau bine între mine și James. Nu că mă vedeam ca un gen de mamă vitregă în devenire. Eram cu câţiva ani mai tânără decât mama lor şi mă îndoiam că aş fi putut fi considerată o prezenţă autoritară. Mi se părea că situaţia ideală ar fi fost să fiu văzută ca o prietenă, ca o aliată. Dar dacă nu le plăcea de mine? Ce ar fi însemnat asta pentru relaţia mea cu James?

— Îți faci prea multe griji, scumpo, mă asigură James. Totul o să fie bine. Amanda zice că abia aşteaptă să te întâlnească. Amândouă au observat cât de fericit am fost în ultimele câteva săptămâni şi sunt încântate pentru mine. Pe bune.

— Dacă zici tu, am oftat eu, dar nu cred că o să reușesc să nu mai am emoţii până când nu terminăm cu asta. Mă cunoşti, sau cel puţin începi să o faci, întotdeauna îmi fac griji. Asta ştiu să fac cel mai bine.

— Chiar zic asta, spuse el hotărât. Şi nu încerc doar să uşurez situaţia. Este important, și ai dreptate să te implici mult, dar nu cred că va ajuta pe cineva dacă te agiţi aşa. O să fii bine. O să fim bine. Aşteaptă și o să vezi.

M-am întors când am sesizat o mişcare cu colţul ochiului şi l-am văzut pe Domnul Broscoi în bucătărie, aprinzând o ţigară de la aragaz, M-am întrebat dacă ascultase conversaţia noastră. Am intrat

înăuntru şi am apăsat butonul de surdină de la telefon.

— Putem face schimb, dacă vrei, am zis. Tu ieşi afară cu ţigara, iar eu vorbesc la telefon în dormitor.

Domnul Broscoi aprobă din cap cu faţa inexpresivă, ca de obicei.

— Îmi pare rău, am zis după ce am închis uşa de la dormitor în spatele meu. Tocmai am avut parte de un moment stânjenitor. Cred că mai bine închid. Mă simt prea nemiloasă să vorbesc cu tine când el este în preajmă. O să-ţi trimit un e-mail de la muncă.

Am pus telefonul pe pat şi am ieşit încet din dormitor pe balcon. Nu îl zăream pe Domnul Broscoi din acel loc – fereastra arcuită din sufragerie se bomba în exterior şi întrerupea linia clădirii –, dar simţeam fumul de ţigară, iar dacă mă aplecam câţiva centimetri îi puteam observa antebraţul rezemat de balustradă. Oare în timp ce trăgea fumul în piept se uita în dreapta, către parc, spre clădirea unde avea să se mute în curând? Uneori mi-aş fi dorit să pot privi în mintea lui, să îi citesc gândurile, aşa cum mii de străini le citeau pe ale mele.

A doua zi dimineaţă, eu şi Domnul Broscoi ne-ara furişat în camera lui Mormoloc pentru a o trezi mai devreme decât de obicei. I-am mângâiat fruntea cu degetele şi m-am bucurat de senzaţia pe care mi-o oferea pielea ei mătăsoasă, apoi am început să cânt. Domnul Broscoi stătea lângă mine, iar expresia de pe faţa lui era greu de pătruns.

— Mulţi ani trăiască…

Mormoloc îşi ţuguie buzele, cu ochii încă închişi, şi se rostogoli ca să-şi ascundă faţa lângă perete. Nu m-am lăsat păcălită. Văzusem o mişcare pe buzele ei care aducea a zâmbet; doar se prefăcea că doarme.

— … mulţi ani trăiască, am continuat eu şi de data aceasta vocea Domnul Broscoi se împleti ezitant cu a mea.

— Nu! mormăi Mormoloc. Dorm!

I-am aruncat o privire amuzată Domnului Broscoi.

— Ce păcat, am zis cu un zâmbet viclean. Dacă eşti prea ocupată să dormi, cui o să-i dăm toate aceste cadouri?

Mormoloc sări când auzi cuvântul cadouri, aşa cum bănuisem că va face, iar eu mi-am îndepărtat faţa din calea ei chiar la timp, evitând astfel o lovitură directă în bărbie.

— Mie! strigă ea. Cadourile mele! Că am doi ani!

Făcu un gest în formă de „L”, cu degetul mare şi cel arătător de la mâna dreaptă, ceva ce învăţase probabil de la *Tata.*

— *Joyeux anniversaire, ma puce*[76], zise Domnul Broscoi.

M-am dat la o parte şi l-am lăsat pe el să o ridice din pat pe sărbătorita noastră. Prima îmbrăţişare a zilei era întotdeauna cea mai bună. Atunci Mormoloc era caldă, ameţită şi cel mai maleabilă.

În seara precedentă, după ce terminasem de vorbit la telefon, eu şi Domnul Broscoi umpluserăm sufrageria cu o mulţime de baloane de toate formele şi culorile, aşa cum făcusem şi la prima ei aniversare.

Mormoloc bătu din palme de încântare imediat ce le văzu şi se zvârcoli în braţele Domnului Broscoi. Împrăştie baloanele din calea ei în timp ce fugi să dezvelească darul cel mare, o tricicletă cu roşu şi galben, pe care o acoperisem cu o pătură. Lângă aceasta, un morman de cadouri mai mici erau pregătite să fie desfăcute – daruri ce sosiseră prin poştă din partea membrilor familiei.

În seara aceea, după muncă, urma să scot la iveală tortul cu Noddy[77] – pe care îl cumpărasem din Anglia cu două săptămâni în urmă şi îl transportasem până acasă, cu delicateţe, în bagajul de mână – lumânările urmau să fie stinse şi dorinţele puse. Printre spargerea baloanelor sub roţile tricicletei, aparatul meu de fotografiat avea să scoată o lumină puternică înregistrând pentru posteritate ziua dulce-amară.

Am scos la imprimantă fotografia pe care Domnul Broscoi ne-o făcuse la toţi trei, cu mâna întinsă ca să surprindă un portret care se dovedise surprinzător de bine încadrat. În ea, stăteam pe canapea: Mormoloc radia de fericire în mijloc, iar eu şi Domnul Broscoi ne străduiam să zâmbim, măcar cu gurile, dacă nu şi cu ochii.

---

[76] La mulţi ani, scumpo (n.tr.)

[77] Personaj de desene animate (n.tr.)

Am adăugat pozele de la ziua de naştere în albumul de fotografii pe care îl compilam de la naşterea fiicei noastre, una câte una, până când am ajuns la ultima pagină. Acolo am aşezat poza cu noi trei, ultima în care eram împreună sub acelaşi acoperiş.

Când am terminat, am răsfoit paginile înapoi, iar ochii mi s-au oprit pe un Mormoloc de numai o săptămână care se odihnea pe umărul tatălui ei adormit – feţele lor în repaus erau aproape identice. Arătau atât de inocenţi, atât de plini de pace. Niciunul dintre noi nu bănuia pe atunci ce avea să urmeze peste doi ani.

Am închis albumul cu o undă de regret, l-am ţinut o vreme în braţe şi apoi l-am pus la loc pe raft.

— Eu mă joc cu asta! ţipă Mormoloc în timp ce încercam şi nu reuşeam să recuperez rujul din mânuţa ei încăpăţânată.

Din fericire, avea capacul pus. Mi-am scos ochelarii, i-am aşezat la distanţă de Mormoloc, ca măsură de precauţie, şi am purces la aplicarea rimelului *cu o* mână al cărei cot îl ţineam sprijinit de măsuţa pliantă, în timp ce în cealaltă ţineam o oglinjoară.

Lucrurile noastre – fardurile mele şi câteva jucării ale lui Mormoloc – erau împrăştiate pe masa de patru persoane; o franţuzoaică în vârstă stătea vizavi de noi şi citea o revistă. Ultimele două ore ni le petrecuserăm numărând oi şi vaci prin fereastra trenului, citind cărticele cu Maisy şi desenând.

În ciuda valului de panică pe care îl simţeam crescând la gândul că le voi întâlni pe Amanda şi pe Carrie, găsisem totuşi rezerve de răbdare maternă, pe care nici nu bănuiam că le posedam. Aceasta era frumuseţea interpretării rolului de părinte cu spectatori, al prezentării atitudinii de „mamă perfectă”, în faţa unui străin. Nu credeam că eram un părinte rău. Dar ştiam sigur că eram unul mai bun dacă era şi altcineva de faţă. Indiferent dacă spectatoarea mea era sau nu atentă, interacţiona mai mult cu fata mea şi mă străduiam să încerc să o învăţ un cuvânt nou sau să-i smulg un chicotit în caz că cineva se uita la noi.

Eram foarte mândră de frumoasele desene ale lui Mormoloc, de bilingvismul ei burghez, de cârlionţii blonzi şi moi şi de perfecţiunea

pielii de culoarea piersicii. De câte ori m-am aplecat sub masă, o dată la câteva minute, ca să ridic un alt creion rătăcit, nici măcar n-am bombănit. Eram actriţele perfecte. Când femeia în vârstă ridica ochii din revistă şi îi zâmbea lui Mormoloc mă desfătam cu admiraţia de care se bucura.

Chiar aveam mare nevoie de rujul pe care îl ţinea în mână. Trenul urma să între în gara Rennes în doar câteva minute. Cu puţin noroc avea să fie mulţumită de trocul cu o bucăţică de Kitkat.

De data aceasta era mult mai dificil să cobor din tren cu graţie ţinând un sac greu de voiaj pe un umăr, un cărucior Maclaren pe altul şi încercând în acelaşi timp să o sprijin pe Mormoloc de mână şi să o ajut să coboare treaptă cu treaptă până la peron. Părul îmi intră în ochi, iar încântarea pe care o simţeam la gândul că îl voi vedea pe James era temperată de perspectiva întâlnirii cu fetele lui.

L-am văzut imediat; aştepta în depărtare, pe peron, flancat de două fete blonde care, la prima vedere, păreau să semene surprinzător de mult cu tatăl lor. Mi-am stăpânit impulsul de a mă arunca în braţele lui şi m-am mulţumit să-i ofer doar un zâmbet timid şi un sărut pe obraz, plin de afecţiune şi, totuşi, reţinut. Trei perechi de ochi aveau să fie aţintiţi asupra noastră tot weekendul. Aşa că trebuia să ne purtăm cum se cuvine.

— Aţi călătorit bine? întrebă James şi îmi luă sacul de voiaj de pe umăr în timp ce eu desfăceam căruciorul pliant şi împingeam cu piciorul drept mecanismul de blocare a roţilor. Şi cine este această fetiţă pe care ai adus-o cu tine?

— Zi bună ziua, dulceaţă, am replicat eu când Mormoloc se prinse de piciorul meu în încercarea de a lăsa o impresie foarte convingătoare de timiditate. El este James, prietenul lui mami.

— Iar acestea sunt fetele mele, Amanda şi Carrie, spuse James spre Mormoloc.

I-am mulţumit în gând că făcuse prezentările – nu fusesem sigură care era Amanda şi care era Carrie şi nu voiam să pornesc cu stângul încurcându-le numele. Dacă cea mai înaltă era totuşi cea mai mică?

De fapt, fata înaltă şi slabă, care purta ochelari cu rame frumoase,

din metal, era Carrie, cea mai mare. Amanda era mai scundă şi mai plinuţă şi părea mai uşor de abordat. Ambele se născuseră în Franţa şi îşi petrecuseră cea mai mare parte a vieţii în Bretania, dar mie mi se păreau inconfundabil de engleze.

— Bună, am zis şi le-am sărutat pe fiecare pe obraji. Mă bucur să vă cunosc pe amândouă.

Am stat o clipă, cu un zâmbet nervos pe faţă, în timp ce ne cercetam una la alta. Până la urmă am roşit şi m-am întors spre Mormoloc încercând să o conving să accepte să se aşeze în cărucior.

— Ai de gând să te sui înăuntru? E un drum destul de lung până la casa lui James.

Mormoloc scutură din cap şi mi-am dat seama, după expresia ei de revoltă, că, dacă mai insistam, avea să urmeze o criză. Ce început de weekend, mi-am spus tristă, mai ales după ce se purtase atât de frumos în tren!

Amanda fu cea care salvă situaţia. Ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume, o luă pe Mormoloc de mână şi plecară împreună înainte, de-a lungul peronului, după ce se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. I-am aruncat o privire lui James, am zâmbit şi am plecat împreună după ele. Carrie ţinea mâna liberă a lui James, iar eu am împins căruciorul gol. Oricine ne-ar fi văzut împreună în acea seară ar fi bănuit că eram o familie ca oricare alta.

Dacă cineva mi-ar fi spus, cu câteva săptămâni în urmă, că mă voi azvârli cu capul înainte într-o relaţie serioasă cu un bărbat divorţat, mai în vârstă decât mine, care avea copii şi un bagaj emoţional cu mult mai greu decât cel care i se bălăngănea în acel moment pe umăr, m-aş fi albit la faţă. Teoretic, părea o nebunie. Dar practic? Ei bine, poate că mă molipsisem de la tenta de roz a ochelarilor, dar, în acel moment, pe peronul din gara Rennes, orice părea posibil.

Ziua următoare, eu şi fetele am încărcat în portbagajul maşinii lui James umbrele de plajă, costume de baie şi un coş pentru picnic, în timp ce el îşi făcea de lucru cu un scaun pentru copii, pe care îl împrumutase de la Eve, şi pe care îl lega în mijlocul banchetei din spate. Destinaţia noastră era St Briac, un orăşel de coastă, din

apropiere de Saint-Malo, la o oră de mers cu maşina din Rennes.

Când am ajuns pe plajă am avut senzaţia că eram în vacanţă. Dar dacă eu şi Mormoloc aveam să ne mutăm într-o zi în Bretania, m-am gândit în sinea mea, nimic nu ne va opri să facem asta în fiecare weekend dacă aveam chef. Aş fi putut chiar să mă reapuc de şofat – ceva ce nu mai făcusem de când îmi luasem permisul în Anglia, cu mai mult timp în urmă decât îmi doream să-mi amintesc – şi învăţasem să conduc pe partea dreaptă a drumului francez, perspectivă ce îmi dăduse atunci o senzaţie combinată de încântare şi de nerăbdare.

A sta pe locul pasagerului din dreapta, în timp ce goneam pe autostradă, cu părul ciufulit de briza ce intra pe geamul întredeschis, avea ceva care mă făcea să mă simt mai mult ca un adult. De multe ori mi-am dat seama că eu şi Domnul Broscoi păream nişte copii care ne jucam de-a adulţii, în timp ce James era autentic. Am zâmbit când am auzit cum tonul vocii se transforma într-unul puţin mai autoritar când vorbea cu Amanda şi cu Carrie. Era evident că cele două fete îl adorau. În seara precedentă asistasem cum se certaseră pe locul rămas liber pe canapea lângă el. În plus, fusesem surprinsă şi impresionată să văd că încă dispare sus în mansardă ca să le citească înainte de culcare.

Mai întâi îl cunoscusem pe James ca iubit, apoi ca prieten. Acum îi descopeream o altă latură a caracterului şi îmi plăcea foarte mult ceea ce vedeam. Cu cât devenea mai tridimensional, cu atât mi se părea mai atractiv. Speram că, dacă mă vedea în rolul de mamă – la polul opus de Petite Anglaise sau de rolul de iubită –, asta îl va face să simtă acelaşi lucru.

M-am uitat la el pe furiş în timp ce conducea, la cât de stăpân era la volan, la picioarele netede şi Cafénii ce îi ieşeau din pantalonii scurţi, pe care îmi doream să mă întind şi să le ating. Dar decisesem să nu facem aşa ceva în faţa copiilor. Până la urmă, indiferent de intenţii şi motive, încă împărţeam patul cu tatăl lui Mormoloc. Cu toate astea, era cumplit de greu să aştept până la lăsarea serii ca să fim singuri şi chiar şi atunci ştiam că nu mă puteam preda complet plăcerii, ca de

obicei, că trebuia să muşc din pernă şi să am grijă de copiii care dormeau în apropiere, dormitorul fiind despărţit de living doar printr-o draperie.

Era o zi toridă, neobişnuit de caldă chiar şi pentru luna iunie, iar soarele încălzise fără milă nisipul până să ajungem la destinaţie. Tălpile îmi ardeau pentru că mergeam desculţă, chiar dacă mă mişcăm atât de repede pe cât puteam, cu Mormoloc în braţe, şi scoteam câte un sunet din când în când pentru că era ca şi cum alergam pe cărbuni încinşi.

Când ne-am aşezat tabăra şi ne-am adăpostit lucrurile sub o umbrelă imensă, ne-am îndreptat spre mare ca să ne răcorim. Dar, deşi arăta îmbietoare, apa era rece ca gheaţa.

— Doamne! E gheaţă! am protestat eu

Dinţii îmi clănţăneau şi o ţineam strâns pe Mormoloc, în timp ce valurile săreau în jurul genunchilor ei.

— Ce la ce te aşteptai? strigă James îndepărtându-se în apă în urma fetelor lui care erau deja scufundate până la gât şi înotau. Suntem în Canalul Mânecii, nu în Mediterana!

Lui Mormoloc îi plăcea să se bălăcească, dar sub apă erau pietre ascuţite, iar mie nu-mi trecuse prin cap să îi iau papuci de plajă. Spre nemulţumirea ei, am tras-o destul de repede afară şi am dus-o sub umbrelă unde am dat-o din nou cu loţiune protectoare şi, fără prea mult entuziasm, i-am construit un castel de nisip în timp ce James şi fetele lui se distrau în valuri.

De după paravanul oferit de ochelarii de soare, m-am încruntat când i-am văzut cum se jucau – James se prefăcea că e un fel de monstru marin, se scufunda şi le apuca pe fete de picioare, făcându-le să ţipe de încântare. Dintr-odată m-am simţit mai degrabă ca un copil cu toane decât un adult. La început, excursia la plajă mi se păruse o idee bună, teoretic, dar acum nu mai eram sigură de asta. Diferenţa de vârstă dintre copiii noştri era atât de mare încât nu am fi reuşit niciodată să facem aceleaşi lucruri. Să-mi petrec o zi stând pe bară, adâncită în melancolie, nu mă încânta deloc. Venisem în acel loc pentru a fi cu James şi cu fetele lui, nu un spectator.

— Uitasem cât de greu poate fi să mergi la plajă cu un copil mic, i-am zis veselă lui James când s-a aruncat lângă noi pe prosop zâmbind larg şi stropindu-ne cu câţiva stropi reci, bine-veniţi.

Carrie şi Amanda îşi îndreptaseră atenţia spre o lagună aflată la distanţă. Mormoloc se plictisise să ridice castele de nisip, aşa că începuse sa le dărâme. Se rostogolise pe jos înainte ca loţiunea să îi între în piele, aşa că era acoperită cu un strat gros de nisip.

— Nu te simţi bine? întrebă el, foarte surprins. Am fost atât de prins de fete încât nu m-am gândit…

— Oh, nu. Adică, da. Suntem bine. Pe bune, am răspuns cu mai multă convingere decât simţeam de fapt. Este o plajă superbă, iar ieşirea a fost o idee minunată.

Am luat o carapace de stridie din mâna lui Mormoloc exact când era pe cale să o bage în gură şi m-am pregătit pentru un val de proteste din partea ei.

— Dar mi-aş dori să vin aici o dată numai cu tine. Să ne relaxăm, să mâncăm nişte fructe de mare…

— O să o facem, zise el zâmbind. Singuri ar fi minunat. Şi să porţi acei bikini.

Am roşit. După ce slăbisem atât, reuşisem să mă strecor într-o pereche de bikini de dinainte de Mormoloc, pe care nu îi mai purtasem de mulţi ani. Dar James nu se mai uita la mine, ochii lui erau aţintiţi la fetele lui, care făceau explorări sub apă, la poalele stâncilor. Carrie părea să fi prins ceva şi îşi etala cu mândrie găleata. James era de serviciu; amândoi eram. Pe moment trebuia să mă mulţumesc doar cu jumătate din atenţia lui.

Am îndurat căldura atât cât am putut, ne-am mâncat sendvişurile în tăcere și am inspectat un crab mic, dar năbădăios pe care Carrie îl prinsese, înainte de a-l duce înapoi în lagună. Până să ne terminăm picnicul, căldura deveni insuportabilă, aşa ne-am decis să mergem înapoi la maşină. James m-a ajutat să o spăl pe Mormoloc – care plângea şi făcea tot ce putea ca să scape din strânsoare – sub jetul rece al unui robinet montat pe un perete, la intrarea pe plajă. I-am curăţat cât de mult nisip am putut şi, ca să o liniştesc, i-am promis

îngheţată. Am plecat apoi spre chioşcul din faţa plajei şi m-am scotocit nervoasă în geantă întrebându-mă dacă aveam destui bani ca să cumpăr pentru toţi cinci.

Amanda şi Carrie ţopăiau vesele şi trăncăneau într-una, cu mâinile prinse de cele ale lui James. ÎI revendicaseră, ca de obicei. Eu şi Mormoloc mergeam în urma lor, însă distanţa dintre noi se mărea pentru că ea avea un pas de melc. Faţa mi se lungea cu fiecare pas cu care rămâneam şi mai în spate. Mi se părea enervant faptul că trebuia să îl împart pe James atât de repede după prima noastră întâlnire şi mă simţeam frustrată pentru că eram nevoită să mă confund cu peisajul. Nu puteam să mă abţin să nu-mi doresc să fi fost singuri, la fel ca în primul weekend. Am înţeles de ce avea o grijă excesivă faţă de fetele lui – era weekendul în care îi venise rândul să-şi petreacă timpul cu ele şi fiecare minut era preţios – şi apreciam faptul că era grijuliu să nu ne sufoce pe mine şi pe Mormoloc. Dar nu puteam scăpa de senzaţia că fusesem dată deoparte.

Ca şi cum James mi-ar fi citit gândurile, se întoarse şi privi înapoi.

— Ce-ai zice să vii pe umerii mei? o întrebă pe Mormoloc. Mami e de acord?

— Oh, cred că o să adore asta! am răspuns eu, dintr-odată ruşinată de gândurile mele egoiste.

James o ridică pe Mormoloc pe umeri, iar ea ţipă de încântare, bucuroasă să observe cât de diferită era lumea văzută din noul ei punct de observaţie. Am grăbit pasul şi le-am ajuns pe Amanda şi pe Carrie, hotărâtă să depun mai mult efort.

Pe drumul de întoarcere spre Rennes, copiii erau tăcuţi, epuizaţi din cauza combinaţiei îmbătătoare de căldură şi efort. Am atins uşor mâna lui James şi i-am arătat oglinda retrovizoare. Mormoloc se odihnea pe marginea scaunului pentru copii, cu o dâră subţire de salivă pe bărbie, în timp ce Amanda şi Carrie moţăiau în poziţii inconfortabile, cu capetele rezemate de parasolarele de la geamuri.

Peste zgomotul motorului mi s-a părut că aud un sforăit uşor, dar era imposibil de depistat făptaşa. James s-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Ţi-am spus că nu ai de ce să-ţi faci griji, spuse el în şoaptă.

Am dat din cap şi, din moment ce nu existau martori, mi-am pus o mână ezitantă pe coapsa lui şi am lăsat-o acolo o vreme.

Ştiam că articolul pentru blog, pe care îl compuneam în minte, va vorbi despre astfel de momente şi va lăsa la o parte sentimentele meschine de gelozie pe care le simţisem pe plajă, sau clipele când îmi dorisem, fară a arăta niciun pic de toleranţă, ca cele trei fete să nu fi fost acolo. Dacă eu vedeam jumătatea goală a paharului, Petite Anglaise avea să o vadă pe cea plină.

Nu durase prea mult, m-am gândit tristă în sinea mea, dorinţa ca James să mă cunoască pe mine, cea care eram în realitate, cu toate calităţile şi defectele mele. Nici măcar două luni de relaţie şi deja cenzuram povestea noastră.

capitolul 17

Caniculă

Nu am fost niciodată o fană a verilor petrecute în Paris.

Primăvara, cuprinse de lumina soarelui, clădirile cu faţade din gresie calcaroasă, aliniate de-a lungul râului Sena, capătă nuanţa smântânii. Pe crengile golaşe apar frunzuliţe delicate şi totul explodează de culoare – rozul florilor de cireş, ca vata de zahăr, sau galbenul untos al celor de salcâm. Cerul e capricios – de la albastru profund sau pal până la nuanţe de gri, ca de acuarelă, iar norii uşori, lipsiţi de consistenţă, sunt alungaţi de verii lor mai supăraţi şi mai hotărâţi. Soarele primăvăratic se joacă de-a v-aţi ascunselea. Mângâie, dar rareori arde; nu dă niciun semn de răutate.

Dar, în lunile de vară, când temperaturile încep să urce, starea mea de spirit coboară vertiginos şi mă pregătesc de venirea caniculei. Atunci soarele alb orbeşte şi pârjoleşte. O pelerină înăbuşitoare de aer poluat învăluie oraşul, căruia îi dă drumul din strânsoare doar pentru câteva ore înainte de răsărit.

Noaptea, cu fereastra de la dormitor deschisă, motocicletele zbârnâie la stopuri şi mă trezesc din somnul sporadic. La primul murmur produs de apropierea unei maşini de curăţenie, mă scol din

pat oftând şi trântesc fereastra înainte ca huruitul să se transforme într-un vuiet. Cu geamul închis, dormitorul devine o saună, iar tăcerea umedă este întreruptă doar de vaietul unui ţânţar de oraş.

Mormoloc a fost un copil de iunie, iar prima vară din viaţa ei – marcată de o caniculă ce depăşise recordurile precedente – a fost un calvar. Din mijlocul zilei şi până la căderea nopţii razele soarelui loveau ferestrele noastre cu toată puterea, iar căldura pătrundea prin pereţii din piatră ai clădirii. Podeaua balconului era îndeajuns de fierbinte ca să se poată prăji un ou pe ea, iar barele din fier forjat de la balustradă se încinseseră şi erau dilatate de căldură. Muşcatele din ghivecele de la fereastră se ofiliseră, iar petalele pârlite trosneau sub tălpi.

În semiîntuneric, cu jaluzelele trase, urmăream apatică filme închiriate, unul după altul, în timp ce bebeluşul Mormoloc moţăia pe canapea lângă mine, îmbrăcată numai cu scutecul, şi cu palmele strânse în pumni deasupra capului. Un ventilator electric vuia sub noi antrenând destul de vioi aerul vâscos, dar fără să facă prea mare diferenţă. Când ne atingeam una de alta, transpiraţia ne lipea pielea. Făceam băi reci şi trebuia să am grijă, ca o mamă vigilentă şi temătoare ce eram, ca Mormoloc să nu se supraîncălzească şi să se deshidrateze.

Mii de bătrâni pieriseră în canicula din acea vară în timp ce copiii şi nepoţii lor erau plecaţi în sud, în concedii, fără să le pese de situaţia disperată. Morgile din Paris erau supraaglomerate de cadavre neidentificate – fusese un scandal naţional.

Deşi eu nu aveam pe conştiinţă ceva atât de sinistru, vina mă măcina în interior pentru că număram zilele care rămăseseră până la sfârşitul concediului pentru creşterea copilului, aşteptând cu nerăbdare să mă întorc în biroul cu aer condiţionat, o oază de răcoare în Oraşul Căldurii. Însă temperatura mediului ambiant de acolo nu era singura atracţie. Tânjeam după compania adulţilor. Îmi lipseau tachinările, bârfele uşuratice şi povestirea telenovelelor în pauza de prânz.

În fiecare dimineaţă, când Domnul Broscoi pleca la birou, mi se

făcea rău de invidie. El renunţase la dreptul său la concediul de paternitate şi îmi spusese că era imposibil să-şi ia liber pentru că avea prea mult de muncă. Mă simţisem abandonată, lăsată să mă ocup singură de rolul de părinte, izolată de prieteni şi de familie, ostatică a caniculei.

Prima vară a lui Mormoloc plutise în derivă într-o atmosferă îmbâcsită de indignare. Chiar şi după terminarea anotimpului, nu reuşisem să scap de senzaţia că locuinţa noastră devenise închisoarea mea. Viaţa mi se schimbase irevocabil odată cu venirea pe lume a lui Mormoloc, în timp ce a Domnului Broscoi rămăsese la fel.

După a doua aniversare a lui Mormoloc, ziua neobişnuit de caldă pe care o petrecusem la plajă cu James şi fetele lui prefaţase întoarcerea caniculei.

În săptămâna următoare, într-o seară, după muncă, eu, Domnul Broscoi şi Mormoloc ne croiam drum, agale, prin aerul dens. Mă simţeam la fel de uscată ca muşcatele de pe balcon. Ziua haotică de la muncă, mirosul fetid de transpiraţie din metrou pe drumul spre casă, fuga la supermarket alături de Mormoloc pentru umplerea frigiderului cu provizii pentru săptămâna ce urma – toate aceste lucruri mă storseseră de energie. Bateriile mele erau aproape golite.

Mormoloc, care refuzase categoric să fie despărţită de păpuşa ei Dora Exploratoarea când plecaserăm de acasă, mă înfuria pentru că încerca să se elibereze din mâna mea la trecerea de pietoni. Mereu avusese o latură încăpăţânată şi fără îndoială că şi ea era obosită, dar începuse să-şi etaleze comportamentul teribilist, specific vârstei de doi ani, punându-mi la grea încercare autoritatea cu fiecare ocazie. Cuvintele *Nori!* şi *No!* erau rostite din ce în ce mai des, cu o regularitate alarmantă, urmate de un semn de exclamare abia perceptibil. Totuşi, mă luptam cu tentaţia de a ţipa la ea. Expediţia din acea zi era una importantă şi nu voiam ca lacrimile sau crizele să o strice.

— Mami trebuie să te ţină de mână, dulceaţă, am zis fără să ridic vocea. Trec maşini pe drum. Este foarte periculos.

— *Non! Veux pas!*[78]

Am oftat şi am luat-o în braţe, unde a continuat să obiecteze şi să se zbată, furioasă că era dominată. Domnul Broscoi o luă înaintea noastră când semaforul se făcu verde, ţinând în mâini o cutie cu tot felul de *bric-à-brac*[79] de care eram bucuroasă, în secret, că aveam să scap.

Fluiera în timp ce mergea. O asemenea veselie părea nelalocul ei, chiar indecentă în asemenea circumstanţe, şi mă scoase din minţi. Pentru prima oară mergeam în vizită la viitoarea lui casă şi, în sinea mea, îmi imaginasem că scena avea să semene mai degrabă cu o procesiune funerară mohorâtă. Nu trebuia să fie vesel şi fericit. Situaţia necesita cel puţin o minimă solemnitate.

— Astăzi mergem să vizităm noua casă a lui tati, i-am explicat lui Mormoloc.

Am lăsat-o jos, la capătul treptelor care duceau de la trotuar la holul principal al blocului Domnului Broscoi. Apartamentul era cocoţat în vârful unei clădiri mai moderne şi avea privelişte spre parc.

Un immeuble de grand[80], în limbajul agenţilor imobiliari, care, tradusă în engleză, părea să însemne multe plăci de gresie cu efect de marmură şi lămpi vopsite în auriu. Vizavi de butoanele de la interfon de la primul etaj, un semn anunţa prezenţa unui portar. Eram impresionată; era destul de *chic.*

Am intrat într-un lift cu oglinzi – de două ori mai mare decât ruda lui mai săracă din ceea ce avea să devină în curând „casa lui mami” – şi m-am uitat la Domnul Broscoi care nu mai fluiera. Expresia lui era impenetrabilă şi nu am îndrăznit să întreb la ce se gândea. Mi-am întors privirea înapoi la fata noastră şi am continuat să vorbesc, glasul meu având un timbru vesel, pe care, de fapt, nu-l simţeam.

— Uneori o să stai cu tati, acasă la tati, şi uneori o să stai cu mami, acasă la mami, i-am explicat în timp ce liftul se opri la etajul opt.

---

[78] Nu! Nu vreau! (n.tr.)

[79] Mărunţişuri (n.tr.)

[80] O clădire mare (n.tr.)

Speram că vorbele i se aşezau în căpşor, dar era imposibil să aflat.

— O să ai două dormitoare, două paturi, două oliţe… Nu-i aşa că eşti o fetiţă norocoasă?

Mormoloc mă privi serioasă, dar nu răspunse. Am decis să las baltă discursul pentru alt moment. Era prea multă teorie; avea nevoie să vadă noua casă a lui tati prin propriii ochi pentru ca totul să i se pară real. Bănuiam că nu era singura în această situaţie.

Domnul Broscoi puse jos cutia şi descuie după ce degetele bâjbâiră cu cheile nefamiliare. Uşa se deschise pe balamalele bine unse şi am păşit înăuntru, unul câte unul.

— Este superb! am exclamat uimită.

Camera principală era spaţioasă şi luminoasă, iar când Domnul Broscoi deschise ferestrele în cameră intră o briză bine-venită. Eram deasupra clădirilor din jur, iar ferestrele, fiecare cu balconul ei, erau aliniate pe trei laturi ale clădirii.

Dar principala atracţie era priveliştea minunată de la fereastra din sufragerie – de acolo Parisul se afla la picioarele noastre.

— Uau, ce frumos! am exclamat eu, îndreptându-mă direct pe balcon.

Acoperişurile se întindeau în zare dincolo de cât puteam vedea cu ochii.

— Am crezut că priveliştea de la apartamentul nostru este specială, dar asta cu siguranţă întrece toate aşteptările.

— Da, nu e rea priveliştea mea, *n'est-ce pas?* [81], răspunse cu mândrie Domnul Broscoi care îşi aprinse o ţigară, rezemându'şi mâinile pe balustradă.

Mormoloc trăgea cu ochiul printre noi şi printre barele de metal, iar ochii ei urmăreau un avion aflat în trecere care lăsase o urmă albă, difuză, pe cerul serii. Am petrecut câteva clipe arătându-ne unul altuia câteva locuri pe care le recunoşteam, cu fleşele şi domurile ce răsăreau deasupra ţiglelor de pe *clădirile de* locuit – *domul* de la Pantheon, fleşele de la Notre Dame, culorile primare de la Centrul

---

[81] Nu-i aşa (n.tr.)

Pompidou şi tumul îndepărtat de la Montpamasse. Era o versiune mai mare, mai bună şi mai largă a priveliştii mele la care ţineam mult. Se putea vedea chiar şi Tumul Eiffel. De peste drum nu îi văzusem decât luminile reflectate pe cer – clădirea Domnului Broscoi îl ascunsese mereu.

Când Domnul Broscoi îşi stinse ţigara, am simţit cum muşchii încordaţi ai maxilarelor mi se relaxau treptat. Nu realizasem pe deplin cât de mult mă temusem de vizita acolo până când tensiunea nu începu să se diminueze. Îmi imaginasem un apartament mohorât, cu vopseaua scorojită, un loc trist în care Domnul Broscoi avea să ia masa în faţa unui televizor cu imaginea pâlpâitoare. Faptul că îşi putea distra prietenii în noul sălaş burlăcesc, iar Mormoloc îşi putea face de lucru în livingul plin cu jucării împrăştiate pe parchetul deschis la culoare, îmi uşură povara provocată de vină, pe care o purtasem pe umeri.

Cu mare dificultate am reuşit să ne luăm ochii de la privelişte şi ne-am dus după Mormoloc în dormitorul din care se vedea un colţ al parcului. De la balcon se zăreau vârfurile copacilor din acea parte a clădirii, iar dacă îmi lungeam gâtul spre dreapta puteam vedea fereastra arcuită de la sufrageria mea.

— Dacă amplasez un trepied aici, zise Domnul Broscoi zâmbind şmechereşte, o să pot vedea tot ceea ce faci!

Mă tachina, desigur, dar oricât de mult admiram capacitatea lui de a face glume în astfel de momente, o alarmă îmi sună în cap. M-am uitat în jos la trecători. Oare era posibil ca de la acea înălţime să poată fi identificaţi cei care treceau pe dedesubt? În fiecare dimineaţă aveam să merg pe trotuarul de vizavi, ieşind în evidenţă cu căruciorul, în drum spre casa lui *Tata.* Oare Domnul Broscoi se va tortura urmărindu-ne? Aveam să simt mereu câte o furnicătură în ceafă?

Începusem să îmi dau seama că această apropiere, oricât de preţioasă era din punct de vedere al împărţirii timpului lui Mormoloc, putea fi şi foarte problematică. Nu mă încânta prea mult gândul că mă puteam întâlni cu Domnul Broscoi când intram cu

James în brutăria locală şi ne aşezam la coadă ca să luăm o baghetă. Şi cum ar fi fost dacă se întâmpla să dau peste Domnul Broscoi în timp ce îşi lua rămas-bun de la o prietenă pe treptele blocului? Dar era prea târziu să îmi exprim aceste preocupări cu voce tare. Beneficiile depăşeau în mod evident dezavantajele şi, oricum, contractul de închiriere fusese deja semnat.

— O să-ţi cumpăr un pătuţ nou şi o să îl punem chiar aici, în colţul ăsta, îi explică Domnul Broscoi lui Mormoloc şi se întoarse cu spatele la fereastră.

În următorul weekend plănuia să facă un drum la IKEA, cu o camionetă închiriată, ca să îşi mobileze noul apartament. Urma să se mute după ce totul avea să fie la locul lui.

— O să iei perdele pentru camera asta? am întrebat, dar am regretat aproape imediat ce cuvintele mi-au ieşit din gură.

Trebuia să învăţ să-mi reţin pornirea de a-i da sfaturi despre construirea noului cuib. Era al lui, nu al nostru. Acest lucru era valabil pentru orice altceva din viaţa lui.

Era timpul să fac un pas înapoi şi să îl las să îşi vadă de treabă pe cont propriu.

— Nu, nu o să am nevoie de perdele pentru că există obloane la ferestre.

Apucă un mâner de metal şi acţionă mecanismul. Jaluzelele de lemn coborâră ca nişte pleoape până când am rămas clipind în întuneric, înainte ca Domnul Broscoi să le ridice încet înapoi sus.

Mormoloc chicoti.

— *Maintenant, j'ai deux bedrooms!*[82], ţipă ea bătând bucuroasă din palme.

M-am uitat mirată la Domnul Broscoi. Până la urmă se părea că explicaţia mea stânjenită din lift şi cea a Domnului Broscoi nu fuseseră în zadar. Avusesem grijă să punem accentul pe tot ceea ce câştiga Mormoloc, nu pe ceea ce pierdea, iar strategia noastră dădea rezultate. Se părea că ea nu vedea în această schimbare decât

---

[82] Acum am două dormitoare! (n.tr.)

aspectele pozitive.
— Ce-ar fi să vedem şi celelalte camere? am sugerat.
Mormoloc profită de această ocazie ca să o ia la goană pe hol, dornică să exploreze.
— Pare să accepte toate astea remarcabil de bine, am adăugat în şoaptă când ea se îndepărtase suficient.
Domnul Broscoi ridică din umeri.
— O să vedem, zise el cu o jumătate de zâmbet golit de orice urmă de căldură. Numai timpul ne va putea spune.
Mândria pe care o arătase când se lăudase cu noua privelişte şi glumele din dormitor făcuseră loc unor emoţii noi. Dar orice ar fi simţit, eu eram ultima persoană din lume care îi putea oferi suport, aşa că mi-am ţinut gura şi l-am urmat pe hol, în spatele fetei noastre.
Întorşi acasă, mi-am târât picioarele prin sufragerie după ce am culcat-o pe Mormoloc, cu mâinile pline de rufe ude. Domnul Broscoi stătea tolănit pe canapea, cu telecomanda la îndemână.
Jumătate din conţinutul frigiderului era pus pe o tavă, pe măsuţa de Caféa din faţa lui – picnicul obişnuit, improvizat. La suprafaţă se schimbaseră foarte puţine lucruri. Ne trăiam vieţile separat, dar sub acelaşi acoperiş, aşa cum făcusem tot timpul – mâneam împreună, eu scriam pe blog, el se uita la televizor sau lucra la laptop. Nu protestam când lăsa vasele în chiuvetă sau când se împleticea seara cu respiraţia îmbibată în alcool. Nu avea niciun sens să caut ceartă, aşa că în acea perioadă îi dădeam Domnului Broscoi mai multă libertate ca niciodată. Sfârşitul aşteptării era aproape.
Am lăsat să cadă pe pat maldărul de haine încâlcite şi am început să asamblez suportul din plastic pentru uscat rufele lângă fereastră.
— Ţi-a scăpat ceva, zise Domnul Broscoi.
Nu auzisem niciun sunet pe parchet, iar vocea lui foarte apropiată m-a făcut să mă răsucesc surprinsă. Suportul pe care nu apucasem să-l termin de asamblat se prăbuşi şi căzu cu zgomot. Mi-am întins mâna după ciorapul care lipsea – sau orice era ceea ce ţinea în pumn –, dar el nu dădea niciun semn că mi-l va înapoia, aşa că m-am îndreptat eu spre el oftând, ocolind patul.

— Nu i-am mai văzut pe ăştia până acum… sunt noi? întrebă Domnul Broscoi cu vocea lipsită de inflexiuni şi cu faţa fără expresie.

Îşi deschise pumnul şi scoase la iveală chiloţii mei bleumarin cu fundiţe bleu.

— Da, chiar sunt noi, am recunoscut eu roşind.

Dintre toate lucrurile pe care puteam să le scap pe jos, de ce trebuiseră să fie tocmai chiloţii aceia? Era ca şi cum mi-aş fi etalat noua viaţă sexuală în faţa lui, batjocorindu-l cu faptul că îmi cumpărasem lenjerie nouă spre satisfacţia altui bărbat. Nu era vorba că Domnul Broscoi nu ştia ce se întâmplă, dar a-i arăta atât de clar cum stăteau lucrurile era inutil de crud.

— Nu ţi-ai mai cumpărat astfel de chestii până acum, zise Domnul Broscoi cu braţele încrucişate şi cu chiloţii ofensatori încă atârnaţi de degetul mic.

Nu mă puteam abţine să nu mă întreb dacă se bucura de disconfortul meu. Ochii aveau culoarea gri, ca de piatră.

— Tu ai zis mereu că preferi bumbacul, am replicat şi mi-am reluat lupta cu suportul pentru uscat rufe, neputând să-i mai suport privirea acuzatoare.

Domnul Broscoi ieşi din cameră fără să mai zică un cuvânt, iar eu am atârnat rufele cu degetele tremurânde. Când într-un final m-am întors am văzut chiloţii albaştri care atârnau pe colţul din dreapta sus al monitorului.

— Trebuie să fie cumplit să trebuiască să staţi împreună cât timp aştepţi să se mute, zise James compătimitor. Dar şi lui trebuie să-i fie foarte greu. Am fost odată în locul lui, îţi aminteşti? Când soţia mea a pus capăt relaţiei, mi-am dat seama că abia aştepta să mă mut şi să îl aducă pe tipul nou. Cred că am stat pe acolo mult mai mult decât ar fi trebuit. Nu pricepeam de ce ar fi trebuit să-i uşurez treaba.

Mă întrebam dacă şi Domnul Broscoi se mişcase intenţionat ca melcul. Era adevărat că se făceau aproape şase săptămâni de când ne despărţiserăm. Dar ca să fiu cinstită, ţinând cont de piaţa chiriilor din Paris, el se descurcase chiar foarte bine că găsise un loc atât de repede.

— Cred că nici ţie nu ţi-a fost uşor, am zis eu precautā. Prin faptul că ai mai rămas acolo, vreau să spun.
— Nu, cred că nu mi-a fost, fu de acord James. Dar nu eram în cea mai raţională stare.
Era sâmbătă seara şi ne aflam într-un mic restaurant mexican din Rennes. Mai multe sombrero atârnau pe pereţii ocru, iar în fundal se auzea muzică veselă, folk.
Toate acestea păreau să fie incompatibile cu subiectul conversaţiei noastre.
Când am intrat, observasem că patronul părea să îl cunoască foarte bine şi nu puteam să mă abţin să mă întreb pe cine mai adusese James acolo în ultimii ani. Pe fosta soţie? Pe Eve? Dintr-odată tânjeam să mă întorc în apartamentul lui. Se părea că funcţionam mai bine în spatele uşilor închise – preferabil la orizontală.
— Oricum, destul cu lucrurile triste şi întunecate, spuse James şi abătu conversaţia intenţionat cât mai departe de Domnul Broscoi.
Motivul principal al escapadei la Rennes era să las în urmă grijile, să nu îi permit Domnului Broscoi să umbrească weekendul. James îşi băgă mâna în buzunarul de la sacou.
— Pe un ton mai vesel, am ceva pentru tine.
Pentru o secundă m-am întrebat cum aş fi reacţionat dacă James urma să scoată o cutiuţă pentru bijuterii. Dar nu era nicio cutiuţă din catifea. În schimb, mi-a înmânat un set zăngănitor de chei.
— Vreau să iei astea. De acum încolo, casa mea este şi a ta. Dacă ai vreodată nevoie să vii aici, dacă ai nevoie să scapi, vei fi mereu bine-venită.
— Îţi mulţumesc, am zis şi am închis pumnul strâns în jurul darului.
Am ezitat şi m-am întrebat dacă era bine să destăinui ce crezusem când mâna lui era în buzunar, şi m-am hotărât să o fac.
— Pentru o clipă m-am întrebat dacă urma să scoţi un inel de logodnă…
— Sper că nu ai fost prea dezamăgită, zise el încet şi mi-a luat mâna încă încordată pe chei şi a dus-o la buze. De fapt, mi-ar plăcea

foarte mult să mă însor cu tine într-o zi, adăugă el fără nicio ezitare în privire. Dacă m-ai vrea, normal.

Am oftat. Nu putea fi numită o propunere în adevăratul sens al cuvântului, învăluită atât de atent la timpul condiţional, dar pentru prima oară în viaţa mea eram cu un bărbat care putea concepe ideea de a se însura cu mine într-o bună zi, iar gândul mă emoţionă. Toate acele argumente cu care defilasem pe blog când vorbeam despre reţinerea Domnului Broscoi de a face acest pas păreau acum demne de milă şi greşite. Avusese dreptate tot timpul: o asemenea decizie nu se lua pe baza pragmatismului. Dar presupusesem în sinea mea că divorţul lui James îl făcuse să considere jurămintele de căsnicie secate de toată semnificaţia lor. Se pare că mă înşelasem.

În acea noapte, în timp ce zăceam epuizaţi şi fericiţi pe cearşafurile boţite, am spus, în sfârşit, cuvintele pe care mi le reţinusem până atunci.

— Te iubesc, am șoptit. Și iubesc felul în care mă faci să mă simt.

Ziua următoare, metroul care mă ducea acasă din staţia Montpamasse era burdușit cu trupuri lipicioase, sumar îmbrăcate, iar aerul era rânced din cauza mirosului de transpiraţie. Conexiunile păreau să dureze ore întregi de mers prin pasaje, la temperatura unui cuptor. Când am ieşit pe bulevardul Simon Bolivar am tras în plămâni aerul cald şi îmbâcsit cu gaze de eşapament. Am auzit mârâitul familiar al traficului şi vaietul sirenelor din depărtare – acestea erau sunetele oraşului meu adoptiv.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a călătoriei cu trenul pe punctul de a izbucni în lacrimi. A-mi lua rămas-bun de la James devenise un fel de menghină ce se strângea când fiecare vizită se apropia de sfârşit. Mă simţeam de parcă aveam un membru amputat – ca și cum îmi lăsasem un organ vital acasă la el.

Am împins uşile greoaie şi am ridicat clapa cutiei noastre de scrisori ca să arunc o privire înăuntru. În timp ce aşteptam ca liftul să șuiere și să zăngăne în jos, spre parter, mi-am căutat cheile în buzunar. Atârnau în mod neobişnuit, îngreunate de setul primit recent de la James. Ce bine ar fi fost dacă liftul m-ar fi purtat

binevoitor până în faţa uşii lui în loc să mă ducă la uşa mea, în spatele căreia mă aştepta un apartament gol şi ciudat de liniştit. Domnul Broscoi o dusese pe Mormoloc la părinţii lui pentru un weekend prelungit şi aveau să se întoarcă abia a doua zi.

Odată intrată înăuntru, mi-am lăsat geanta să cadă de pe umăr, iar aceasta ateriză zăngănind pe parchet. M-am dus în bucătărie să-mi iau un pahar cu apă. Aveam o stare de spirit cum nu se putea mai proastă şi nici măcar priveliştea de la fereastra bucătăriei nu mă putea consola.

Parisul ajunsese să simbolizeze tot ce voiam să schimb la viaţa mea, tot ce voiam să las în urmă. Acest proces începuse cu mult înainte ca eu şi James să ne fi întâlnit – munca, sarcina şi rolul de mamă îmi alteraseră subtil relaţia cu oraşul –, dar acum părea ireversibil.

Am alunecat în jos, rezemată de peretele din bucătărie, până când trupul meu a atins gresia rece, cu plăci în stil „tomette”. Ghemuită, mi-am închis ochii şi am căutat refugiu în amintirile weekendului petrecut în Rennes, dorindu-mi să fiu departe, foarte departe.

capitolul 18

Mutare

— Catherine! spuse şeful meu marţi dimineaţă şi îşi trânti pe jos servieta. De ce nu mi-ai amintit că astăzi trebuia să vin mai devreme? Am întârziat la o întâlnire.

Am oftat. Era abia ora zece şi deja pornisem cu stângul cu şeful meu. M-am întrebat dacă era cazul să îi spun că dispozitivul scump tip „handheld”, pe care îl purta mereu cu el, era dotat cu un calendar pe care nu trebuia decât să-l consulte, dar m-am decis că nu ar fi fost un lucru înţelept să-l enervez şi mai tare.

— Îmi pare rău, am zis cu o voce care îmi scotea în evidenţă nesinceritatea, pe viitor o să fac tot ce pot ca să vă aduc aminte cu o seară înainte, în cazul în care chiar credeţi că este necesar…

— Simt că nu mai ai grijă de mine cum o făceai pe vremuri, se

plânse el bosumflat.

Mi-am dat ochii peste cap când s-a întors cu spatele. Deveneam din ce în mai conştientă de asemănările dintre munca de secretariat şi îngrijirea unui bebeluş exigent şi de multe ori iraţional.

În ultimele săptămâni, şeful meu căpătase o atitudine antagonistă faţă de mine, comportament pe care nu îl puteam explica. Văzusem şi alţi colegi care avuseseră aceeaşi soartă, dar eu părusem întotdeauna a avea un gen de imunitate. Dar, dintr-odată, nimic din ce făceam nu îl mai mulţumea, mă copleşea cu critici şi, mai târziu în acea zi, nu pentru prima oară, Amy m-a găsit în bucătărie înecată în lacrimi greu de explicat.

— Nu ştiu cât mai pot suporta asta, m-am văicărit şi am luat şerveţelul pe care mi l-a întins. Tot ce fac pare să fie greşit.

Mi-am rezemat fruntea de geamul rece şi m-am uitat la turiştii şi cumpărătorii care forfoteau dedesubt, pe strada Operei, dorindu-mi să-mi fi putut aduna lucrurile şi mă alătur mulţimii fără să mai arunc o privire înapoi.

— Păi, ţi-ai găsit o altă slujbă într-o secundă dacă ai pleca de aici, nu-i aşa? întrebă Amy cu o oarecare rezervă. Deşi, sper să nu se ajungă la asta. Pur şi simplu nu înţeleg ce l-a făcut să se schimbe. Voi doi vă înţelegeaţi aşa de bine.

Se opri ca să umple fierbătorul şi apăsă pe buton. De-a lungul anilor pe care îi petrecusem în Franţa, nu ne pierduserăm unele instincte. Compătimirea se serveşte alături de ceai. Nicio altă băutură nu e mai potrivită.

— Nici eu nu înţeleg, am clătinat din cap cu tristeţe. Adică, ştie câte ceva despre revoluţia prin care trec în ultima vreme acasă, dar nu cred că ceva din toate astea mi-a afectat munca. Şi dacă a făcut-o, ar fi trebuit să se arate îngăduitor, nu să se ia de mine, nu-i aşa? Desigur, întotdeauna îmi verific blogul când nu sunt ocupată, ca să citesc noile comentarii şi chiar să scriu pe ici-colo, dar în ultima vreme nu prea mai fac asta. Scriu cam jumătate din cât o făceam pe vremuri şi asta şi pentru că am devenit paranoică la gândul că el poate să afle despre blog şi să îmi facă probleme. Nasol e că,

indiferent ce a cauzat toată această ciudăţenie, sunt atât de dărâmată acum încât chiar încep să fac greşeli. Parcă e o profeţie care se adevereşte.

Mi-am suflat nasul cu putere şi m-am întors să mă uit la reflexia mea, cu pielea pătată, în uşa cuptorului cu microunde, amplasat la înălţimea perfectă pentru a servi drept oglindă. În ce hal eram. Nu puteam să mă întorc la birou arătând astfel.

— Chestia e că, am continuat eu, nu ştiu dacă pot să-mi schimb serviciul acum, când am de gând să mai stau în Paris cel mult un an, înainte de a mă muta cu James.

Amy cunoştea planurile mele, deşi nimeni altcineva din birou nu ştia despre ele, în special şeful meu.

— Am nevoie ca măcar acest aspect să rămână neschimbat. În rest s-au schimbat atât de multe…

— Atunci cred că trebuie să vezi cum evoluează lucrurile, spuse Amy. Dar nu face pe martira şi nu lăsa situaţia să continue aşa prea mult timp. Ai şi alte opţiuni. Dacă eşti mereu stresată şi supărată, micuţa Mormoloc se va prinde.

I-am zâmbit cu ochii umezi. Amy devenise un cititor fidel al blogului meu de când îi povestisem despre cum îl întâlnisem pe James, dar era amuzant să aud cuvântul „Mormoloc” rostit cu voce tare.

— Sper că nu scrii pe blog despre treaba asta cu munca? întrebă Amy ridicând o sprânceană.

— Nu! am răspuns. Alţi bloggeri au fost concediaţi pentru mai puţin de atât, aşa că nu am de gând să mă joc cu focul. Nu că ar exista vreo posibilitate să afle cineva despre asta, dar cred că e mai bine să am grijă.

Mi-am şters pentru ultima oară ochii cu o bucată de şervet de bucătărie şi mi-am eliberat părul din coc pentru a mă ascunde în spatele lui.

— Cred că trebuie să mă întorc acolo, am zis fară tragere de inimă, înarmându-mă cu cana cu ceai pe care Amy o ţinea în mâna întinsă.

Vorbele lui Amy m-au urmărit tot restul zilei. Oare chiar făceam pe

martira? Poate că, la un anumit nivel, simţeam că, după ce îmi distrusesem familia, meritam să sufăr.

— Nu neg faptul că treci printr-o perioadă grea acum, îmi spuse Domnul Broscoi în acea seară, dar mi se pare că te-ai putea folosi de aceste probleme ca să îţi construieşti o motivaţie pentru a pleca din Paris mai repede.

— Nu, în niciun caz, am răspuns indignată.

Domnul Broscoi fusese înţelegător la început, când a ajuns acasă de la muncă și m-a găsit ghemuită pe canapea, cu capul în palme. Dar conversaţia luase rapid o altă turnură de la cursul iniţial şi se îndreptase spre subiectul spinos al posibilei mele mutări în Bretania.

— Ştiu că nu am nicio şansă să te opresc să pleci, spuse Domnul Broscoi cu o voce tremurătoare, dar dacă îmi iei fata şi o duci să stea cu individul ăla abia dacă o să mai am ocazia s-o văd.

— Sigur că o s-o vezi. O să o aduc la Paris în vizită, iar tu poţi veni oricând la Rennes. Dar nu are sens să vorbim despre asta acum, am zis eu, simţind o stare de greaţă.

De fiecare dată când ajungeam la acest subiect, pactul nostru fragil se sfărâma şi dura mult până ce piesele erau reasamblate.

— Ţi-am spus, nu o să iau nicio decizie timp de un an. Treaba asta cu şeful îmi face viaţa un calvar acum, dar planurile mele nu s-au schimbat. Şi nu o să se schimbe…

— Dacă spui tu, zise Domnul Broscoi încă sceptic. Ştii, una e să accept că nu mai putem fi împreună şi alta e să mă împac cu ideea că tipul ăsta o să-mi vadă fata în fiecare zi, că îmi va lua locul. Nu vreau să-mi imaginez că fata mea va fi la sute de kilometri depărtare.

Am remarcat că folosea în mod repetat sintagma „fata mea”. Amândoi aveam tendinţa de a spune „al meu” în loc de „al nostru” pretinzând fiecare, în subconștient, custodia lui Mormoloc. Puteam înţelege punctul de vedere al Domnului Broscoi – sigur că puteam –, dar ce era să spun? Că nu o să plec niciodată din oraş atâta timp cât el trăia acolo? Că voi renunţa la orice fericire care îmi ieşea în cale dacă aceasta presupunea o schimbare din punct de vedere geografic? Tot ce puteam spera era că Domnul Broscoi se va obişnui cu ideea, în

timp; că amândoi o vom face. Dar deocamdată părea mai bine să ocolim subiectul sau să ne băgăm capetele înapoi în nisip ca să ne păstrăm alianţa fragilă.

Pentru că nimic din ce puteam spune nu ar fi făcut ca această pastilă amară să fie mai uşor de înghiţit.

Într-o zi, Domnul Broscoi s-a mutat, în sfârşit peste drum, iar în acest timp eu și Mormoloc ne-am dus, pentru câteva ore, la un picnic în Buttes Chaumont ca să nu incomodăm.

Ne-am pus păturicile şi farfuriile cu mâncare pe iarba uscată de căldură, într-un loc umbros, sub sicomorii înalţi. Circa douăzeci de bloggeri veniseră şi ei, ca răspuns la invitaţia pe care o postasem pe Petite Anglaise. După prima serată la care participasem cu Coquette, căpătasem încredere în mine să fac un pas mai departe şi să organizez un eveniment pentru bloggerii care locuiau în Paris, ca mine, şi care doreau să renunţe la anonimat şi să se întâlnească unul cu altul în afara internetului. Ca să fiu sinceră, compilarea listei de participanţi şi trimiterea planurilor de acces reprezentase o distragere bine-venită de la toate lucrurile stresante care se petreceau în viaţa mea în acel moment, astfel că motivele mele nu aveau, de fapt, nicio legătură cu altruismul. Majoritatea celor care răspunseseră erau tot expaţi, iar numărul femeilor îl depăşea de departe pe cel al bărbaţilor. Mulţi dintre ei mă întâlneau pentru prima oară, ca să nu mai spun pe faimoasa Mormoloc, încântată să fie în centrul atenţiei, copleşită cu cele mai bune mâncăruri şi atrăgând toată atenţia.

În ciuda vremii perfecte – măcar o dată caldă, dar nu caniculară – şi a efortului pe care unii dintre participanţii la picnic îl depuseseră, în mod evident, la prepararea mâncării, eu eram agitată şi distrasă, iar mintea îmi fugea inevitabil înapoi la ceea ce se petrecea acasă. Nu numai că Domnul Broscoi căra mobila şi cutiile peste drum, împreună cu câţiva prieteni, dar mai aşteptam şi ca telefonul să-mi sune dintr-un moment în altul ca să anunţe sosirea iminentă a saltelei ce avea să o înlocuiască pe cea care fusese mutată vizavi. În noaptea aceea, când Domnul Broscoi o lua pe Mormoloc să îşi

petreacă împreună prima noapte în casa cea nouă, James urma să sosească în vizită pentru întâia oară. Probabil chiar în acel moment se urca în TGV, iar în curând avea să gonească spre Paris.

Capul mi se învârtea, mă simţeam decuplată de la conversaţiile ce curgeau în jurul meu şi nu puteam nici să joc rolul de gazdă perfectă, nici să mă preocupe dacă mă ridicam la nivelul ideilor preconcepute despre cine şi cum era Petite Anglaise ori cum se purta. Un lucru era sigur: mă simţeam clar dezavantajată.

Majoritatea invitaţilor la picnic urmăriseră cu religiozitate pe blog cursul evenimentelor recente din viaţa mea. De exemplu, citiseră totul despre despărţire, despre sentimentul de tristeţe care urmase după ce îi dădusem vestea Domnului Broscoi, despre starea de tranziţie în care trăisem în ultimele câteva luni în timp ce aşteptam ca Domnul Broscoi să se mute şi despre primele mele vizite în Bretania, cu şi fără Mormoloc. Primirea unor întrebări intime de la seminecunoscuţi despre noua mea relaţie sau despre planurile de viitor era, în sine, jenantă – deşi începeam să mă obişnuiesc cu modul în care oamenii reacţionau şi mai ales cu faptul că se simţeau uneori îndreptăţiţi să mă preseze să le ofer informaţiile pe care neglijasem să le dezvălui pe blog –, dar nu reuşeam să răspund cu aceeaşi monedă şi să le arăt cât de puţin ştiam despre ce se întâmpla în viaţa lor. Abordarea politicoasă ar fi fost să îmi fac temele şi să citesc ştirile de la fiecare înainte, dar pur şi simplu o zi nu avea îndeajuns de multe ore pentru acest lucru. În astfel de vremuri solicitante, viaţa de zi cu zi şi scrierea anumitor întâmplări pentru cititorii mei îmi răpeau fiecare minut pe care îl aveam la dispoziţie. Chiar şi aşa, stătusem trează până după miezul nopţii gătind un *quiche*[83] pentru picnic.

Când m-am ridicat ca să-mi aduc lucrurile – făcându-mi griji despre livrarea saltelei şi întrebându-mă unde aveam să dorm cu James dacă ceva nu mergea bine – am fost abordată de două femei cu copii de vârsta lui Mormoloc. Le observasem stând deoparte la

[83] Fel de mîncare din bucătăria franceză (n.tr.)

picnic, dar nu se prezentaseră până în acel moment, iar eu fusesem prea distrasă ca să mă întreb cine puteau fi.

— Bună, Petite, ea este Louise, iar eu sunt Caroline.

Accentul lui Caroline mai avea unele rămăşiţe din zona Manchester şi pe faţa plăcută, deschisă, o mulţime de pistrui erau împrăştiaţi pe nasul cârn.

— A, da, îmi amintesc bine de e-mailurile voastre. Sunteţi amândouă mai degrabă cititoare decât bloggeriţe, nu-i aşa?

— Da. De fapt, eu am comentat pe blogul tău, sub mai multe pseudonime. Cel mai des folosesc numele Mancunian Lass.

Prinsă pe picior greşit am scos un ţipăt de încântare.

— Mancunian Lass? De ce naiba n-ai zis aşa de la început? Oh, mi-aş fi dorit să ştiu că tu erai cea care a stat acolo în tot acest timp!

Mancunian Lass era unul dintre cititorii frecvenţi – în lunile recente lăsase aproape la fel de multe comentarii ca James. Cu câteva zile înainte scrisese un comentariu cât un eseu în care adunase toate dovezile disponibile şi concluzionase că „Iubitul” – aşa cum îi spuneam încă pe blog – nu era altul decât Jim în Rennes, demascându-l complet şi, deşi nici eu şi nici James nu confirmasem, dar nici nu negasem, acoperirea lui fusese efectiv aruncată în aer.

— Apropo, bănuiala ta a fost corectă, Sherlock, am adăugat eu făcând cu ochiul conspirativ.

Louise şi Caroline, am aflat mai târziu, erau bune prietene şi trăiau în Paris de mai mult timp decât mine. Amândouă aveau parteneri de viaţă francezi şi câte doi copii fiecare. Caroline începuse să urmărească „aventurile” lui Petite Anglaise la recomandarea unei prietene, deşi nici ea şi nici Louise nu mai citiseră vreodată un blog. Îmi mărturisiseră că deveniseră dependente şi că bârfeau despre prostiile mele ori de câte ori se întâlneau.

— Când ai scris despre faptul că te despărţeai de Domnul Broscoi, Caro m-a sunat imediat, explică Louise rânjind. Ştia că îmi picase conexiunea la internet. Aşa că ne-am apucat să discutăm despre viaţa ta personală la telefon. E destul de bizar, dacă stai să te gândeşti. Cred că ai sughiţat o grămadă.

Era destul de tulburător să îmi imaginez oamenii discutând despre dramele mele, în acelaşi mod în care colegii apropiaţi de la birou îşi povestesc intrigile din telenovelele preferate, aşa că pe moment rămăsesem fără cuvinte. Cititorii îmi mai spuseseră astfel de lucruri prin e-mail, dar niciodată faţă în faţă.

— Ce-aţi zice dacă ne-am întâlni cu copiii şi îi lăsăm să se joace împreună? am sugerat de îndată ce mi-am redobândit stăpânirea de sine şi apoi am schimbat intenţionat subiectul. Eu trebuie să plec într-un minut, dar mi-ar face plăcere să vorbim pe îndelete cu altă ocazie…

Am hotărât provizoriu să ne întâlnim din nou, cu sau lără copii, şi am plecat de la picnic destul de veselă.

„Au vorbit despre Petite Anglaise la telefon”, am şoptit doar pentru urechile mele în timp ce traversam parcul, de mână cu Mormoloc. „Cât de bizar e asta?”

— Bună ziua, doamnă, spuse femeia portar când am păşit în clădirea Domnului Broscoi câteva ore mai târziu, iar salutul ei ascundea o întrebare nerostită.

Eram o nou-venită pe teritoriul ei şi se aştepta să-mi declin cel puţin numele, dacă nu şi scopul vizitei. Era o femeie micuţă, cu faţa zbârcită, cu părul negru şi aspru prins strâns la spate cu o clemă şi îmbrăcată cu o salopetă cu imprimeu floral peste haine. Ne încolţise în clipa în care pusesem jos geanta cu Miffy în care erau pijamaua lui Mormoloc şi hainele pentru a doua zi şi o ridicasem ca să apese pe butonul de interfon de la apartamentul Domnului Broscoi. Coşul de gunoi pe care îl ţinea în mâna dreaptă nu era decât un pretext ca să se apropie şi să se uite mai bine la noi, eram sigură de asta.

— *Bonjour, madame. J'emmene ma fille chez son papa*[84], am răspuns eu şi m-am oprit.

Nu eram sigură cum să continui. Îmi doream ca Domnul Broscoi să răspundă mai repede. Cum ar fi trebuit să mă prezint? Cât de multe informaţii ar fi însemnat prea multe?

---

[84] Bună ziua, doamnă. Am adus-o pe fata mea la tatăl ei. (n.tr.)

— Locuiesc în apropiere, am adăugat.

Am lăsat-o să tragă singură propriile concluzii şi să se uite, fără îndoială cu dezaprobare, în urma noastră.

Domnul Broscoi ne întâmpină la uşa din faţă şi se apleca să o ridice pe Mormoloc în braţe pentru a o îmbrăţişa, însă pe mine nu mă pofti înăuntru. Holul era plin de cutii goale de carton şi de instrucţiuni de asamblare a mobilei. Se vedea că fusese ocupat. O muta pe Mormoloc pe șoldul drept, se căută în buzunarul de la blugi și cu mâna stângă scoase un set de chei de la apartamentul nostru.

— Nu, păstrează-le, am zis eu repede, fără să fac vreun gest să le iau. Prefer ca tu să ai setul de rezervă, pentru urgenţe.

El aprobă din cap şi întinse mâna ca să apuce cureaua genţii de noapte de pe umărul meu.

— Bine, atunci, eu o să plec.

Am sărutat-o pe Mormoloc pe obraz și m-am uitat la ceas întrebându-mă dacă James era în apropiere.

— Ai musafiri astă-seară? întrebă Domnul Broscoi sardonic.

— Mă văd cu un prieten, am răspuns eu calmă, hotărâtă să nu muşc momeala în faţa ochilor atenţi ai lui Mormoloc.

Înainte să plec le-am făcut cu mâna, timidă, tatălui şi fiicei. Îi dădusem o sărutare lui Mormoloc, dar pe Domnul Broscoi nu îndrăzneam să-l ating. Acesta era sfârşitul. Eu şi Domnul Broscoi nu mai trăiam împreună.

Înapoi acasă, tocmai mă strecuram în haine curate după ce ieşisem de la duş, când sosi mesajul lui James pe telefon: „Drumul e liber? Pot să urc?"

Ochii mi se lipiră de vizor și am deschis ușa larg imediat ce liftul ajunse la etajul cinci. Încălzit şi nervos după călătoria cu metroul, pe care îl ura, James avea părul scurt ud și broboane de sudoare îi înconjurau fruntea. Un mesac ponosit, cu o bretea ruptă, roasă de câinele lui Eve, îi atârna pe un umăr. M-am aruncat la pieptul lui, fară să bag de seamă îmbrăţişarea lipicioasă.

— Deci? întrebă James când i-am dat în sfârşit drumul şi l-am condus de mână pe hol, spre living. Cum a fost picnicul? A sosit

salteaua cea nouă?

— Picnicul a fost super, deşi nu prea am fost atentă, am recunoscut. Cât despre saltea… Ei bine, e o chestie cam tristă. Tipul de la livrări a sunat să spună că avea în maşină o altă saltea. Aşa că nu, nu a sosit. Mi-e teamă că o să stăm pe canapea la noapte.

— Hei, nu e un capăt de ţară, zise el şi îmi netezi ridurile dintre sprâncene, un gest ce îmi amintea de Domnul Broscoi, care încerca să îmi îndepărteze încruntările într-un mod similar. Nu trebuie să faci faţa asta.

— Oh, ştiu că e o prostie, am spus eu cu regret, dar voiam atât de mult ca prima noastră noapte aici să fie perfectă.

— Este. O să fie. O să vezi. Deşi, înainte de a merge mai departe, o să am nevoie să fac un duş.

Lăsă rucsacul jos, îşi scoase tricoul şi îl folosi pe post de cârpă, ca să îşi şteargă fruntea.

— Toate la timpul lor, am zis observând felul în care transpiraţia i se aduna în crestătura de deasupra buzei de sus. Dar mai întâi trebuie să admiri priveliştea. Cerul e puţin ceţos din cauza poluării, dar cred că o să te prinzi de idee.

— Imaginea de pe blog! exclamă el, iar zâmbetul i se răspândi încet pe toată faţa. Şi când mă gândesc că m-am uitat la această privelişte luni în şir, cu mult înainte să ne întâlnim… Iar acum sunt aici, cu tine, şi văd acoperişurile în realitate. Ce să mai vorbim de deja-vu…

— Nu mai e cale de întoarcere acum, l-am avertizat, nu după ce ai păşit înăuntru.

I-am desfăcut nasturii de la blugi şi mi-am strecurat mâinile în ei, iar cu palmele i-am cuprins fesele.

— Duşul acela, am şoptit. Mi-e teamă că trebuie să mai aştepte…

Când James s-a trezit, în sfârşit, târziu a doua zi dimineaţă, eram înfometaţi. Frigiderul era gol, aşa că ne-am dus la Framprix să ne facem provizii.

În ciuda vopselei scorojite şi a aspectului ponosit, mă simţeam destul de ataşată de supermarketul local. Nu trebuia decât să am grijă să mă feresc de mâncarea care era prea timidă să-şi arate data

de expirare, iar cumpărarea de şampanie şi alte băuturi alcoolice însemna să caut persoana care avea cheia de la dulapul încuiat de lângă uşa din faţă. Mormoloc era întotdeauna extrem de populară printre casiere, care îi ofereau pe furiş acadele când managerul nu se uita. În acea zi însă, Mormoloc era vizavi. Tentant de aproape, şi totuşi complet inaccesibilă.

În timp ce ne plimbam printre rafturi şi luam ouă, pâine şi lapte proaspăt, mă tot uitam peste umăr. Nu aveam niciun chef ca James şi Domnul Broscoi să se întâlnească şi aproape că îmi doream să fi făcut un ocol la un alt magazin. Până la urmă, Domnul Broscoi se mutase la numai câţiva metri distanţă, iar supermarketul acela era cel mai apropiat şi de el.

Am respirat uşurată când am ajuns la casă fără probleme. Casiera roşcată păru încurcată să mă vadă fără Mormoloc, alături de un bărbat care nu era Domnul Broscoi, dar nu făcu niciun comentariu. În timp ce îmi căutam portofelul, iar James împacheta, am simţit o bătaie rapidă pe umăr.

— Nu sunt ei acolo? întrebă James în șoaptă arătând spre intrare, unde se vedea silueta lui Mormoloc ce se prefigura în lumina soarelui.

— O, Doamne! Da! Ai dreptate.

M-am ferit repede din raza vizuală a lui Mormoloc şi m-am pitit în spatele lui James. Domnul Broscoi habar n-avea cum arăta James, dar Mormoloc ştia. Nu mă puteam gândi la nimic altceva mai rău decât ca ea să îl strige pe nume şi să vină în fugă pentru o îmbrățișare.

Câteva secunde se scurseră până când drumul fu liber. Domnul Broscoi şi Mormoloc trecură de barieră, la doar câţiva metri de mine și de James, și apoi dispărură după rafturi. Am scos un oftat prelung. Casiera, care urmărise scena cu un interes vădit, îmi ignoră mâna întinsă şi îmi aruncă restul pe tejgheaua de metal, fără să mai zâmbească. Era ca şi cum după numai câteva secunde de panică evaluase întreaga noastră situaţie, iar acum voia să îşi etaleze dezaprobarea.

— Ai văzut cum m-a privit femeia aceea? am mormăit eu imediat

ce am ieşit.

James scutură din cap.

— Eram prea ocupat să împachetez, răspunse el, dar sunt sigur că doar ţi s-a părut.

— Nu cred, am zis.

Simţeam o mare dezamăgire în timp ce am luat colţul şi am trecut pe la aprozar. Se părea că atât pe internet, cât şi în afara lui trebuia să mă acomodez cu judecata dură a străinilor.

capitolul 19

Luna de miere

Atmosfera predominant tensionată de la muncă m-a ţinut ca pe ghimpi, pe marginea scaunului ergonomie, şi m-a descurajat de la a mai scrie pe blog la birou. Dar acesta nu a fost singurul motiv pentru care în acea vară nu am mai postat noutăţi pe Petite Anglaise la fel de des ca înainte. După ce Domnul Broscoi s-a mutat, iar separarea noastră devenise deja de domeniul trecutului, începuse să se aştearnă praful, iar şocurile de după veste erau din ce în ce mai puţine şi mai îndepărtate.

Pe de altă parte, cititorii mei constanţi dezvoltaseră un apetit vorace pentru articolele care şocau şi dădeau fiori – intrau pe Petite Anglaise pentru a face o călătorie cu montagnes russes-ul emoţional. Departe de orice problemă, ascunşi în spatele monitoarelor, pentru ei viaţa mea devenise o distracţie oferită străinilor, o hrană pentru plăcerea lor. Când nu mai făceam acest lucru, apăreau bodogănelile, nemulţumirile, scrise în căsuţa de comentarii. Unde era doza lor zilnică?

„Am pus la cale un grafic”, scria Germain. „Pe o axă, numărul de articole pe săptămână al lui Petite. Pe cealaltă axă, numărul întâlnirilor. Se observă clar o cădere a postărilor chiar atunci când «Iubitul» intră în acţiune. Mi-aş dori să nu o facă.”

Astfel de comentarii mă făceau să realizez, destul de dur, că pentru unii eram doar o sursă de distracţie, nu o persoană care avea

drepturile ei şi care merita o şansă la fericire şi la linişte.

Şi totuşi, viaţa devenise calmă şi, cel puţin pentru mine, era o uşurare să trăiesc la maximum în afara internetului. Scriam de circa cinsprezece ori pe lună – jumătate din cât o făceam pe vremuri –, dar statisticile care îmi arătau numărul de vizitatori nu dădeau niciun semn de scădere, aşa că de ce nu m-aş fi fofilat puţin?

Erau însă câteva lucruri pe care le ţinusem de rezervă, din respect pentru sentimentele Domnului Broscoi. După ce trecuseră câteva luni şi acele evenimente nu mai erau atât de proaspete, mi-am permis să descriu întâlnirea cu James la hotelul St Louis. Nu era nicio scenă de sex – Petite Anglaise era mult prea evazivă pentru aşa ceva –, dar am recunoscut că ne-am întâlnit într-un hotel când ar fi trebuit să fiu la muncă şi când eram încă în relaţia cu tatăl lui Mormoloc. Am scris articolul ca un dar pentru James – aşa cum făcusem cu cel despre despărţire pentru Domnul Broscoi – şi am scos la iveală emoţiile puternice din acea zi, astfel încât ele să nu fie niciodată date uitării. În subconştient, în timp ce apăsam pe butonul „Publică”, ştiam că mărturia mea va agita puţin atmosfera şi m-am pregătit pentru textele care, inevitabil, urmau să sosească şi să-mi umple căsuţa de comentarii.

„Chiar trebuie să ştim toate astea?” se plânse repede Teresa. „Nu crezi că unele aspecte ar trebui să rămână intime?… Lucrurile pe care le divulgi sunt personale; mie mi-ar crăpa obrazul de ruşine dacă aş afla că cineva ştie astfel de treburi despre mine… Odată ce postezi ceva în spaţiul virtual, nu mai poţi da înapoi.”

În loc să-i las pe alţi comentatori să se grăbească să-mi sară în apărare, aşa cum făceau de obicei, am simţit că venise timpul să îmi atribui mie aceste critici. Era adevărat că îmi depăşeam constant limitele, probabil uitând că un articol scris pentru mine, pentru James, putea fi considerat exagerat de alţii.

„De ce scriu astfel de articole?” medită Petite Anglaise ca răspuns. Nici măcar eu nu ştiu sigur. Ca să îmi fixez în amintire anumite lucruri. Ca să îmi antrenez micuţii muşchi folosiţi la scris. Ca să îmi romanţez viaţa. Aşa cum ai scrie cuiva scrisori. Ca terapie. Ca să

exorcizez sentimentul de vină. Nici nu ştiu sigur dacă mai contează de ce, atâta timp cât nu suferă nimeni.”

Mi-am amintit brusc de concertul la care m-am întâlnit prima oară cu James şi de momentul în care m-am simţit ca şi cum aş fi tras cu urechea la viaţa privată a lui Eve, în timp ce John cânta despre relaţia lor. James era acum sursa de inspiraţie, iar câteva mii de persoane ascultau orice scriam despre el.

„La sfârşitul zilei, indiferent dacă Petite vrea sau nu să discute despre viaţa ei amoroasă sau despre preţul perelor din Provence, este pur şi simplu treaba ei”, a scris Fifi luându-mi apărarea. „Să nu uităm că suntem oaspeţi aici, oameni buni. Scoateţi-vă pantofii la intrare şi fiţi politicoşi când plecaţi!”

— Uneori mă întreb dacă ar trebui să continui să scriu pe Petite Anglaise, i-am zis lui James la telefon, mai târziu în acea zi. Parcă nu mai sunt pe placul nimănui. Fie nu scriu îndeajuns de des, fie ceea ce scriu e prea personal. Ştiu că nu ar trebui să mă afecteze ce spune lumea, dar nu mă pot abţine.

— Îmi aduc aminte de zilele de dinainte să ne întâlnim, când obișnuiam să intru pe pagina ta ori de câte ori luam câte o pauză pentru ceai, spuse James rememorând cu drag perioada în care era doar un alt cititor anonim şi nu un personaj cu drepturi depline. Dar nu trebuie să-ţi baţi capul cu astfel de probleme. Scrie despre ce vrei, când ai ceva de zis; e blogul tău.

— Ai văzut comentariul pe care l-a lăsat Caroline?

— Caroline?

— Mancunian Lass, scuze. Fata despre care ţi-am povestit că am întâlnit-o la picnic. A bănuit că articolul despre hotel ţi-a fost adresat ţie și a glumit că o să ne luăm scatoalce că suntem exhibiţioniști. Că e aproape ca şi cum am face sex în public. Presupun că are dreptate…

— Mie îmi place ceea ce faci, răspunse James, şi mă simt flatat când scrii despre mine, dar nici nu se pune problema că ai fi oferit detalii intime… Dacă unii oameni nu vor să citească pentru că simt că intervin în vieţile noastre intime, nu îi forţează nimeni să o facă. Dar, adu-ţi minte că nu le datorezi nimic acestor oameni. Aş fi trist dacă

nu ai mai scrie – îmi place să te citesc –, dar ai grijă să o faci din motive corecte. Nu pentru că te simţi obligată sau presată sau pentru că este un obicei prost de care nu poţi scăpa…

Avea dreptate, ştiam că aşa era, dar nu eram îndeajuns de sigură că eram în stare să dau cu piciorul la acest obicei, chiar dacă o parte din mine credea că aşa ar fi trebuit să fac.

— Abia aştept să ajungi aici, am zis eu ca să schimb subiectul şi să îndepărtez atenţia de la Petite Anglaise pentru a ne aduce pe noi în prim-plan. Te cunosc de două luni, dar dacă număr orele pe care le-am petrecut împreună, îmi dau seama că sunt atât de puţine…

Perioada concediilor de vară era aproape şi, în absenţa lui *Tata*, Mormoloc avea să stea la părinţii Domnului Broscoi. Acest lucru însemna că James putea veni la mine, la Paris, timp de două săptămâni. Chiar dacă Domnul Broscoi se mutase, nu fusesem de acord ca James să doarmă în apartamentul meu atâta timp cât Mormoloc era în preajmă. Ea avea nevoie de timp ca să se acomodeze cu ideea – încă îi spunea pernei de rezervă de lângă a mea „perna lui tati". Nu ar fi fost bine dacă aş fi zorit lucrurile.

— Nu-ţi pierde ideea, răspunse James.

Dorinţa din vocea lui mă făcu să simt fiori pe şira spinării.

— Între timp eu o să alcătuiesc o listă cu toate lucrurile desfrânate pe care o să ţi le fac când o să ajung acolo, adăugă el.

James era îmbrăcat cu perechea de blugi pe care o uram cel mai tare, prost croită şi cu un model pestriţ ce-mi amintea de o pereche pe care o purtasem în anii '80. Mă simţeam incorectă şi superficială pentru că mă gândeam la astfel de răutăţi. Între timp, metroul se opri în Bonne Nouvelle. Până la urmă, nu de hainele lui mă îndrăgostisem şi într-o astfel de discuţie aş fi fost prima care ar fi susţinut că frumuseţea se află sub piele. Dar voiam cu disperare ca el să facă o impresie bună. Mergeam să ne întâlnim cu Caroline şi cu Louise într-un bar şi apoi plănuiserăm să ne mutăm la un restaurant din apropiere pentru o cină în stil indian.

Nu avea să fie prima oară când le întâlneam pe cele două după ce ne cunoscuserăm la picnic, dar era o premieră pentru că îl aduceam

pe James ca să-l prezint unor prieteni de-ai mei. În acea zi, la muncă, primisem un e-mail emoţionat de la Louise: „Sunt atât de încântată! Nu-mi vine să cred că îl voi vedea pe Jim în Rennes!”

Caroline era deja în Caféneaua De La Viile, aşezată la o măsuţă rotundă– situată în partea din faţă a localului – pe care se afla o lumânare a cărei lumină se oglindea tremurând într-un pahar roşu. Două şiruri de trepte duceau la barul situat într-o parte, respectiv la restaurantul din partea cealaltă. În zona barului, nişte oglinzi mari reflectau mozaicul auriu ce acoperea în întregime tavanul. Existau zvonuri potrivit cărora clădirea fusese odată un bordel de primă clasă, lucru care nu făcea decât să sporească farmecul acelui loc.

Mulţimea era similară cu cea de la Charbon, radiind de un calm foarte parizian, nonşalant. Peste drum, lângă cinematograful Rex, se aflau câteva cluburi de noapte unde fusesem o clientă fidelă în perioada de dinainte de Mormoloc. Mă simţeam bine să fiu în oraş, în preajma locurilor pe care obişnuiam să le frecventez. Mormoloc fiind plecată, mami se putea juca în voie.

— Caroline – Mancunian Lass, ţi-l prezint pe James – Jim în Rennes, am zis eu şi m-am strecurat pe scaunul de lângă Caroline.

I-am făcut semn chelnerului care trecea prin preajmă.

— Şi Caroline se ocupă de traduceri, ca şi tine, am adăugat, încercând să stabilesc o conexiune între ei doi astfel încât să nu se bazeze numai pe Petite Anglaise chiar dacă ea era cea care ne adusese pe toţi împreună.

În timp ce James şi Caroline vorbeau despre munca lor, am sorbit din bere şi am încercat să-mi potolesc fluturii din stomac. Emoţiile pe care le aveam depăşeau anxietatea obişnuită legată de dorinţa de a mă ridica la înălţimea aşteptărilor celor din jur când mă cunoşteau în realitate sau de tulburarea pe care orice fată o simţea atunci când îşi scotea noul iubit în public.

Prin ceea ce scrisese, Petite Anglaise îl ridicase pe James pe un piedestal. El era comentatorul în armură strălucitoare, bărbatul de care se îndrăgostise la prima vedere, iar cuvintele ei musteau de pasiune. Fiind nevoit să facă faţă şi de a se ridica la nivelul unor

astfel de aşteptări, probabilitatea ca el să dezamăgească era enormă.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise Louise când intră.

Era încântător de elegantă, în fustă mini şi cu cizme până la genunchi. O admiram pe Louise, care reuşise să jongleze cu rolul de mamă şi cu cel de patroană a unei şcoli de limbă engleză, ce se bucura de succes.

— Tu trebuie să fii James, spuse ea şi se aplecă să-l sărute pe ambii obraji. Doamne, e aşa de emoţionant! E ca şi cum m-aş întâni cu cineva faimos.

Când James se scuză ca să meargă la toaletă, m-am pregătit pentru verdictul care avea să urmeze inevitabil.

— Este foarte drăguţ, Catherine, zise Caroline de îndată ce el ieşi din raza vizuală. În plus, pare mai tânăr.

— Am o teorie despre bărbaţii divorţaţi care trec prin a doua adolescenţă, am zis cu un zâmbet uşurat.

— Am văzut fotografii cu James în urmă cu câţiva ani şi cu siguranţă pare mai tânăr acum.

M-am uitat la Louise surprinsă. Nu mai avea nimic de adăugat?

— Mmm… Trebuie să spun, nu e chiar aşa cu mi-am imaginat, remarcă ea gânditoare. Dar, de fapt, nu ştiu ce mi-am imaginat… James e foarte diferit de Domnul Broscoi? Fizic, mă refer.

— Sunt precum creta şi brânza, am răspuns. Înalt, brunet şi solid versus mic, palid şi blond. Ar trebui să vă dezvălui numele lui, pe bune, că nu îi putem spune Domnul Broscoi toată noaptea…

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe James traversând încăperea şi, pentru o fracţiune de secundă, l-am văzut prin ochii unei străine. Dacă aş fi trecut pe lângă el într-o zi, fară acel crescendo de e-mailuri, fără acel preludiu electronic, aş fi întors capul după el? în ce măsură mă lăsasem dusă de val de romantismul ideii de a mă îndrăgosti de un cititor care o adulase pe Petite Anglaise înainte să mă vadă la faţă?

— Mai luăm un rând înainte să mergem? am întrebat veselă.

Mi-am alungat acele gânduri incomode şi mi-am trecut mâna pe după braţul lui James când s-a aşezat lângă mine. Nu poţi să desparţi

o persoană de contextul în care ai întâlnit-o, mi-am spus cu severitate. Nu avea niciun rost să gândesc aşa, să-mi reexaminez constant motivele, să-mi analizez fiecare impuls.

După ce am comandat, am abătut conversaţia de la Petite Anglaise.

— Şi, ce-ar fi ca voi două să-mi spuneţi totul despre cum aţi ajuns la Paris, le-am sugerat lui Caroline şi lui Louise. Amândouă ştiţi atât de mult mai multe despre mine decât ştiu eu despre voi, aşa că e timpul să echilibrăm puţin balanţa, nu credeţi?

În acea săptămână, cu James alături, picioarele mele abia au atins pământul. Nimic din ce spunea sau făcea şeful meu nu pătrundea prin armura mea. Tot ce trebuia să fac era să mă gândesc la James, care stătea la masa mea din living, aplecat deasupra laptopului, cu o cană cu ceai aburind alături, şi eram imunizată împotriva celor mai caustice remarci.

În plus, prezenţa lui James îmi luase gândul de la durerea provocată de absenţa lui Mormoloc. Dar două săptămâni era cea mai lungă perioadă în care fusesem vreodată separată de fata mea şi, odată cu trecerea zilelor, dorul a devenit din ce în ce mai puternic. Îmi era dor de scâncetele de protest pe care le scotea când o trezeam dimineaţa. Îmi era dor de buclele ei aurii pe care le îndreptam şi apoi le urmăream cum se ondulau la loc. Amintile crizelor ei se estompaseră, iar binele înfrângea răul. Când era cu mine, ora de culcare parcă nu se mai apropia. Dar când eram separate, simpla vedere pe stradă a unui copilaş blond îmi făcea plămânii parcă să se strângă. Era evident că în viaţa mea apăruse o gaură de forma lui Mormoloc.

— *Îllo?* am zis cu ezitare.

Tânjeam după sunetul vocii lui Mormoloc şi, în sfârşit, îmi făcusem curajul să-i sun pe „socrii” sau „nesocrii” sau cum ar fi trebuit să le spun bunicilor francezi ai fetei mele.

Era prima încercare de contact cu părinţii Domnului Broscoi de când îi spusesem să se mute, iar fiecare muşchi al corpului meu era încordat. Mă urau pentru că distrusesem casa fiului lor? Cât de multe ştiau sau bănuiau din ce se întâmplase cu adevărat? Probabil că

atunci când primiseră vestea fuseseră şocaţi. Când îi vizitam, eu şi Domnul Broscoi nu ne certam niciodată, astupam găurile din relaţia noastră şi făceam front comun.

Mormoloc răspunse la telefon. Sau, cel puţin, bănuiam că e fata mea. Vocea ei – distorsionată de telefon şi mult prea îndepărtată – semăna cu cea a unei străine de origine franceză.

— Alb? M*aman? Regarde! Un bobo!*[85]

Fără îndoială că arăta la telefon julitura sau vânătaia cu pricina, convinsă că puteam vedea, nu numai să aud. Se auziră câteva sunete înăbuşite de luptă, iar mama Domnului Broscoi se apropie de aparat.

— E doar o julitură pe genunchi, explică ea grăbită. A alergat prea repede şi s-a împiedicat pe terasă. Ştii cum este…

— *Oui, oui, bien sur*[86], am răspuns. Nu îmi fac griji când e acolo. Ştiu că e pe mâini bune.

Acum că se luptase să ia receptorul din degetele lui Mormoloc, se impunea puţină conversaţie. Ne înţeleseserăm atât de bine la început, eu şi soacra mea. Mama Domnului Broscoi radia de energie şi era mereu în mişcare, fiind genetic programată să nu stea liniştită. Bucătăria era domeniul ei şi, în ciuda apetitului de vrăbiuţă, întotdeauna găsise o plăcere deosebită în a mă îndopa. La adunările în familie, femeile se minunau de apetitul meu şi exclamau cât de minunat şi de rar se putea întâlni o femeie care aprecia mâncarea şi rareori refuza a doua porţie. Dar când relaţia mea cu Domnul Broscoi se acrise îmi dispăru şi entuziasmul de a-i vizita părinţii. Ultima oară când mersesem la ei pretextasem o migrenă şi mă refugiasem cu o carte în dormitorul din copilărie al Domnului Broscoi.

— Vous *allez bien*? am întrebat precaută.

Nu foloseam mereu pronumele de politeţe „dumneavoastră” în conversaţiile cu părinţii Domnului Broscoi – după câteva pahare cu cel mai bun vin de Bordeaux al „socrului”, îmi mai scăpa câte un „tu” neglijent –, dar în acea zi eram hotărâtă să mă port cu mănuşi.

---

[85] Uite! O bubiţă! (n.tr.)

[86] Da, da, desigur (n.tr.)

Relaţia noastră se schimbase subtil şi nu avea sens să adaug insulte gramaticale şi răniri.

— *Ravie de voir notre petite fille*[87] răspunse ea cu diplomaţie. Et vous[88]

Răspunsul standard, pe care îl învăţasem la şcoală, era: *Tres bien, merci*[89], iar cuvintele mi se rostogoliră vesele de pe limbă înainte să am timp să mă autocenzurez, un reflex asupra căruia nu am avut control. Mi-am dat cu palma peste frunte. Nu aveam idee dacă ştia sau nu de existenţa lui James, dar eram aproape sigură că nu ştia că el era lângă mine în acel moment, în timp ce fiul ei îşi lingea rănile vizavi. Dar, de dragul decenţei, trebuia să-mi temperez entuziasmul din voce.

— Bon, *je vais vous repasser votre fille*[90], răspunse ea înţepată.

O ofensasem cumva sau, ca şi mine, era pur şi simplu nerăbdătoare să scurteze conversaţia cât de mult se putea?

— Maman?

— Da, e mami. Ce-ai făcut, draga mea? Te distrezi?

Mormoloc răspunse în franceză şi, deşi am reuşit să deslușesc unele cuvinte precum „piscină" şi „clopoţei", restul rămăsese nedescifrat. M-am hotărât să schimb tactica.

— Nu vrei să-i cânţi lui mami un cântecel? am sugerat. Poate unul în engleză?

Dacă era ceva ce fata mea iubea nespus să facă era să aibă ocazia să se dea în spectacol. Mi-a oferit o versiune destul de clară a unui cântec de leagăn francez intitulat *Une souris verte*[91], în care un şoricel verde, prins de coadă şi înmuiat mai întâi în ulei şi apoi în apă s-a transformat în mod miraculos într-un melc fierbinte. Mi-au dat lacrimile la auzul vocii ei îndepărtate.

După ce şi-a terminat cântecul, Mormoloc şi-a pierdut repede

---

[87] Sîntem încîntaţi s-o vedem pe fetiţa noastră (n.tr.)

[88] Şi voi? (n.tr.)

[89] Foarte bine, mulţumesc (n.tr.)

[90] Bine, ţi-o dau înapoi pe fata ta (n.tr.)

[91] Un şoricel verde (n.tr.)

interesul pentru telefon şi a pasat-o pe bunica ei ca să ne luăm rămas-bun.

Am oftat, am pus la loc receptorul şi am plecat în căutarea lui James. Laptopul era deschis pe masa din sufragerie, hainele i se revărsau din geanta de voiaj, în dezordine, pe podeaua din dormitor, iar cartea pe care o citea – una de-a mea – zăcea pe canapea, cu faţa în jos, deschisă la mijloc.

L-am găsit pe James lângă plită, amestecând într-un sos bolognese. Mi-am pus mâinile în jurul taliei lui şi mi-am sprijinit capul pe spate său, cu fruntea aproape de umeri.

— Eşti bine? Cum a mers?

Mă văzuse mai devreme plimbându-mă agitată prin apartament şi mă îndemnase să îmi stăpânesc nervii şi să îl sun pe Mormoloc.

— Nu ştiu dacă până la urmă a fost o idee bună că am vorbit cu ea, am spus tristă. Poate că o pauză e bine-venilă. Vocea ei suna atât de franceză… Şi, într-un fel, parcă nu mai era a mea.

James lăsă jos lingura, se întoarse spre mine şi îmi luă laţa în palme.

— Ştiu că nu e uşor să fiţi despărţite atâta vreme, dar pauza o să vă facă bine. Ai avut prea multe pe cap în ultima vreme.

— Ai dreptate, ştiu, am zâmbit încă tristă.

Dacă Mormoloc nu ar fi fost departe, James nu s-ar fi aflat acolo. Acele două săptămâni reprezentaseră cea mai lungă perioadă petrecută împreună. Începuserăm să avem deja o rutină gospodărească destul de confortabilă: găteam, ne uitam la filme, citeam unul lângă altul.

M-am scufundat în cadă, iar în acest timp el a stins luminile şi a aprins lumânări, apoi m-a dus, fără să spună vreun cuvânt, în dormitor. Era minunat, dar totodată dureros dacă mă gândeam cât de temporar, cât de artificial era totul. Trăiam într-un vid, dar obligaţiile din viaţa de zi cu zi aveau să ne prindă în curând din urmă. În weekend mergeam împreună în Bretania, să-i vizităm pe Eve şi John, şi apoi James rămânea timp de două săptămâni în Rennes, cu fetele lui. Eu urma să mă întorc la Paris, să mă întâlnesc cu Mormoloc

şi apoi să luăm împreună avionul spre Anglia. Oricât de mult îmi plăcea să pretind că acesta era o degustare a vieţii viitoare alături de James, luna noastră de miere nu era decât o altă *parenthese enchantee.*

Eve avea o *gâte*[92] în apropiere de Saint-Malo, o fermă dărăpănată, transformată în apartamente, pe care le închiria celor aflaţi în concedii, în lunile de vară. Când James a oprit maşina pe drumul acoperit cu pietriş, mi-am pus mâna pe braţul lui. Aceasta era cea mai reală imagine tangibilă pe care o aveam până în acel moment asupra vieţii la care visam alături de James şi voiam să stau o clipă, în tăcere, să-mi imaginez că aşa putea arăta casa noastră.

— Mă bucur să te văd, îmi zise Eve apărând de după un colţ al casei flancată de doi câini palavragii. Ştiam că o să ne întâlnim din nou. E aşa emoţionant!

Am urmat-o pe unde venise, către spatele căsuţei unde John aranja grătarul.

Uitându-mă la Maisy – fata lui Eve şi a lui John – tropăind prin grădină pe picioarele nesigure, scăldată în razele soarelui, murdară şi extraordinar de fericită, m-am gândit la libertatea pe care aş fi putut să i-o ofer lui Mormoloc într-o bună zi. Joaca în Buttes Chaumont nu semăna nici pe departe cu aşa ceva. Acolo nu o puteam lăsa pe Mormoloc să se îndepărteze mai mult de câţiva metri – puteam la *lei de* bine să o ţin în lesă.

În timp ce bărbaţii goleau sticle de bere „1664", iar cărbunii se încingeau, m-am oferit să o ajut pe Eve să prepare salatele în bucătărie. De când o întâlnisem în Charbon, abia aşteptasem să o văd din nou. Cel puţin teoretic. Nu mă puteam abţine să nu mă evaluez în comparaţie cu ea. Mi se părea mai înaltă, mai subţire şi mai blondă decât mine. Bustul ei generos era strâns într-un tricou strâmt. Simţeam că nu eram nici pe jumătate la fel de frumoasă. Comparaţia nu îmi convenea deloc.

— Ce păcat că fetele nu se pot juca împreună acum, spuse Eve

---

[92] Căsuţă (n.tr.)

peste umăr.

Stătea în faţa chiuvetei din ceramică, lângă un şemineu imens, şi spăla salata sub un jet de apă rece. Când s-a aplecat în faţă am observat şnurul de la chiloţii tanga, ce se vedeau deasupra beteliei blugilor uzaţi, iar mintea îmi jucă o festă crudă – peste realitate mi se suprapuse o imagine cu James aflat în spatele ei şi strecurându-şi palmele în acei pantaloni.

— Oh, o să ne întoarcem în curând, am zis încrezătoare, încercând să mă concentrez la castravetele pe care trebuia să-l tai. Nu s-a terminat încă vara.

James apăruse în prag. O ţinea în braţe pe Maisy, care adormise. Urcă treptele spre camera ei, cu o grijă exagerată, şi apoi se întoarse şi se opri lângă mine. Îşi trecu o mână pe după talie şi îşi frecă nasul de gâtul meu.

— Suntem gata pentru carne, strigă John de afară, şi mai aduceţi-ne nişte bere!

— Voi două nu munciţi nici pe jumătate cât noi pentru cină, zise James ironic, luând într-o mână tava cu fripturi şi cârnaţi, iar în cealaltă două sticle verzi de bere.

Am luat o înghiţitură din berea mea şi am atacat roşiile. De data aceea mi-am ţinut ochii aţintiţi pe masă.

Mai târziu în acea noapte stăteam în imensa cadă, între coapsele lui James, iar gambele lui mă cuprindeau prin lateral. În absenţa oaspeţilor plătitori, dormeam în dormitorul mare al căsuţei, o încăpere mare, deschisă.

Din alcovul în care ne aflam, ce servea ca baie încorporată în cameră, puteam vedea patul cu baldachin, ornat cu decoraţiuni sculptate şi cu aşternuturi albe, curate, răcoroase – era următoarea noastră destinaţie. Apa caldă mă moleşise aşa că mi-am lăsat capul pe spate, pe clavicula lui James. Mâinile lui, care îmi ţineau sânii, au alunecat în jos şi s-au oprit pe burtă. Mi-am adus aminte brusc de mâinile reci şi fragile ale Domnul Broscoi aşezate peste buricul meu umflat, ca să simtă sub piele primele mişcări timide ale fetei lui. „Mon *ecrin”,* îmi spunea atunci – cutia lui cu bijuterii. Mormoloc era

perla ascunsă înăuntru.

— Niciodată nu m-am gândit că o să mai vreau un copil, șopti James ca şi când mi-ar fi citit gândurile, dar mi-ar plăcea să am unul cu tine într-o bună zi.

Mi-am pus mâinile peste ale lui şi am zâmbit. Îmi aminteam vag de un articol de pe blogul Petite Anglaise, în care scrisesem, cu mult înainte să-l cunosc pe James, că îmi doream un Mormoloc nr. 2. James părea să îşi dorească toate lucrurile asupra cărora Domnul Broscoi ezitase. Weekendul nostru a fost perfect, binecuvântat. O imagine efemeră a viitorului pe care mi-l doream, o şansă ca să-mi trăiesc visurile. Şi se încheiase astfel. Era cireaşa de pe tort. Fericirea mea era absolută.

capitolul 20

Dezacord

— Bună, i-am zis lui James, în sfârşit respirând uşurată. Unde ai fost? Am încercat să dau de tine de când m-am întors de la muncă.

Pe fundal am auzit glasuri de copii şi am perceput un lătrat în depărtare. Am bănuit răspunsul la întrebarea mea înainte să apuce să-mi răspundă şi am simţit o senzaţie de gol în stomac.

— Sunt la Eve, răspunse el confirmându-mi suspiciunile. Le-am adus pe Amanda şi pe Carne ca să le vadă pe ea şi pe Maisy. Se simte singură când John este plecat. Semnalul la telefon este o loterie când ies din oraş, îmi pare rău…

Nici n-a apucat să termine ce avea de zis că am simţit un val de gelozie ce creştea cu o forţă incredibilă. Mi-am muşcat buza până la sânge. Senzaţia era iraţională, corozivă şi dăunătoare. Dar nu mă puteam abţine. Concediul se terminase, iar eu eram captivă în Paris din nou alături de Mormoloc şi mă autocompătimeam. Între timp, James şi copiii lui îşi petreceau timpul distrând o altă femeie. Şi nu orice femeie – dintre toţi oamenii, tocmai pe fosta lui iubită.

Chiar dacă seara petrecută la grătar acasă la Eve fusese punctul culminant al relaţiei noastre de până atunci, încă mă sâcâia imagina

cu Eve aplecată în faţă, deasupra chiuvetei, şi mă întrebam dacă ochii lui James coborâseră în spaţiul dintre blugii ei şi tricou în timp ce o privea din uşă, peste umărul meu. Nu mai întâlnisem niciodată o femeie care să se simtă atât de firesc în propria piele; atât de senzuală fără să depună nici cel mai mic efort.

În plus, făcusem greşeala să mă uit peste e-mailurile pe care i le trimisese James lui Petite Anglaise şi am recitit pasajele care mă determinaseră să mă simt atât de atrasă de el cu câteva săptămâni înainte să ne întâlnim. Când căsătoria lui se destrămase îşi găsise alinarea în braţele lui Eve. Ea îi pansase rănile şi îl ajutase să-şi revină. Dramatismul relaţiei lor, intensitatea emoţiilor pe care le descrisese mă nelinişteau. Oare povestea noastră putea rivaliza cu aşa ceva? Ea petrecuse trei ani alături de James. În timp ce citeam, mă uram pentru că îmi doream să pot şterge toate acele secţiuni ale trecutului lui scrise pe blog, să îi distrug acest bagaj printr-o singură explozie controlată.

— Bine, atunci, văd că eşti destul de ocupat, nu este tocmai momentul potrivit ca să vorbim, am zis cu vocea sugrumată de dezamăgire.

Avusesem parte de încă o zi mizerabilă la muncă şi tot ce îmi dorisem fusese să îi aud vocea liniştitoare. În schimb, sunetele de distracţie din fundal mă răneau într-un mod crud. Mi-i puteam imagina pe toţi cinci adunaţi în jurul mesei solide din bucătăria lui Eve, bucurându-se de cină într-o atmosferă plăcută; după standardele mele, mi se părea ipostaza familiei perfecte. Copilul răsfăţat din mine voia să se răzvrătească împotriva nedreptăţii situaţiei – James era cu Eve în loc să fie cu mine şi alături de Maisy în loc de Mormoloc.

— Cred că ai dreptate. Chiar acum, în timp ce vorbesc cu tine, o persoană micuţă încearcă să mi se urce pe picior, spuse James neştiind că prin asta tocmai îmi răsucise cuţitul în rană.

Se prinsese de faptul că eram nevoasă, eram sigură de asta, la fel cum eram sigură că refuza să conştientizeze acest lucru, nedorind să fie atras într-o ceartă pe care o considera fără rost.

— Bine, atunci, poate putem vorbi când ajungi acasă. O să stau trează până târziu…

— Ah, păi, chestia e că noi o să rămânem aici, răspunse James cu un ton prin care parcă își cerea scuze. E destul spaţiu și, oricum, fetele au mâine o lecţie de călărie în partea asta a pădurii…

Ceva în mine cedă. Nu mai puteam să tac. Cum putea dormi în casa fostei iubite în timp ce prietenul ei era plecat? Nu îmi păsa cât de convenabil era aranjamentul. Nu mă gândeam la faptul că s-ar putea întâmpla ceva între ei, dar pur și simplu nu mi se părea în regulă.

— Atunci, distrează-te cu fosta ta iubită, am zis cu vocea plină de venin. Sper să merite să dormi acolo punând astfel în pericol relaţia noastră!

Am trântit receptorul ca să-l văduvesc de ocazia de a avea ultimul cuvânt şi imediat apoi am izbucnit în lacrimi. Ce făcusem? Dacă exista un buton „Autodistrugere" al relaţiilor eram sigură că tocmai îl apăsasem. Certurile la distanţă erau un iad – nu ne puteam săruta şi împăca, nu îi puteam face o cană cu ceai sau să îl ating pe mână cerându-mi astfel scuze în tăcere. Nu aveam decât să aştept ca James să mă sune înapoi. Eram prea încăpăţânată şi prea mândră să ridic receptorul şi să îl sun eu.

Câteva ore mai târziu, resemnată la gândul că telefonul nu va suna, am încercat să îmi exorcizez gelozia în singurul mod în care mă pricepeam mai bine: scriind. Voiam ca Petite Anglaise să își ceară scuze în numele meu. Se pricepea să exprime sentimente complexe mult mai bine decât aş fi putut-o face eu la telefon.

James putea să îmi ofere asigurări până în pânzele albe; gelozia iraţională nu ceda în faţa raţiunii şi a logicii. Voiam ca el să ştie că eu eram dureros de conştientă de pericolul ce apărea dacă o lăsam să putrezească. Împreună, eu și Petite Anglaise, aveam să ne confruntăm sentimentele. James declarase că cel mai mult iubea la mine și la alter egoul meu sinceritatea dezarmantă.

Mi-am dezgolit sufletul până la un punct, dar gândurile cele mai urâte și mai întunecate le-am ţinut pentru mine. Ca de obicei, scriind, mintea mi s-a limpezit și mi-am dat seama că nu prietenia strânsă

dintre James şi Eve era cea care mă făcea să sufăr, ci afecţiunea pe care el i-o arăta fiicei lui Eve şi a lui John, pe care o ştia încă de la naştere. James se înţelegea bine cu Mormoloc, dar oricine putea observa că o iubea profund pe Maisy. Ştiam că era prea devreme şi că dragostea faţă de un copil – chiar şi faţă de propriul copil – nu se manifestă peste noapte, dar nu mă puteam abţine să nu mă întreb dacă va fi vreodată la fel de apropiat de fata mea aşa cum era de a lui Eve. Gândul era ca o tumoare malignă ce-mi măcina măruntaiele.

Aşadar, ceea ce spunea Petite Anglaise nu era întregul adevăr. „Nu sunt geloasă pe cineva din prezentul lui, scriam eu pe blog. Cu trecutul am o problemă." Nu numai că nu am recunoscut că Eve încă reprezenta un neajuns pentru mine, dar în varianta finală am şters şi toate referirile la Maisy. Abia atunci am realizat că regulile angajamentului meu fuseseră alterate subtil odată ce iubitul meu îmi urmărea fiecare cuvânt. Sinceritatea şi folosirea blogului ca terapie trebuiau puse în balanţă cu răul pe care îl puteam pricinui dacă dezvăluiam prea multe informaţii. Poate că Petite Anglaise ne adusese împreună, dar la fel de bine putea să fie cea care ne despărţea.

Odată ce am terminat, m-am hotărât să o sun pe Amy. Era trecut de ora unsprezece, aşa că dacă nu dădea niciun semn de viaţă imediat aveam de gând să închid. Dar am avut noroc; răspunse din prima.

— Bună, ce s-a întâmplat?

Părea demoralizată sau obosită, sau poate ambele.

— M-am certat teribil de rău cu James, am răspuns. Nu te-am trezit, nu-i aşa? Am picat prost?

— Ştii ce? Tocmai mă duceam la culcare aşa că, dacă nu te superi, mă poţi suna mâine, spuse Amy. Asta dacă nu o să citesc înainte.

Pe moment, cuvintele ei m-au lăsat perplexă. Păreau dure fară niciun motiv. Ce naiba se întâmpla?

— Ăăă, bine. Cred… cred că e mai bine să vorbim mâine, m-am bâlbâit. Îmi pare rău dacă te-am prins într-un moment prost…

Am închis şi m-am holbat la telefon cu o privire acuzatoare. Îmi doream să nu-mi fi trecut prin cap să sun pe cineva. În seara aceea se

părea că aveam o predispoziţie să distrug tot ce atingeam.

În dimineaţa următoare era linişte în birou; şeful era plecat într-o călătorie de afaceri. Amy sunase să anunţe că era bolnavă, ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai rău în legătură cu discuţia pe care o avusesem cu ea în seara de dinainte, iar mesajul meu pe telefon „Fă-te bine repede” rămase fără niciun răspuns. Şi, deşi comentariile care mă susţineau curgeau pe blog şi mă lăudau pentru sinceritatea cu care tratasem subiectul spinos al geloziei, încă nu primisem nicio veste de la James.

Neputând să mai îndur tăcerea lui, m-am închis în baie şi l-am sunat pe mobil. A răspuns imediat şi am fost profund uşurată să observ că vocea nu avea nicio urmă din nerăbdarea din seara precedentă.

— Hei, fată specială. Te simţi mai bine astăzi?

— Puţin mai bine, am recunoscut. Am scris câte ceva şi asta m-a ajutat.

— M-am gândit eu că o s-o faci, răspunse el. Nu am apucat încă să citesc, nu te supăra. Sunt la grajduri. Dar cred că intuiesc ideea principală.

— Şi nu eşti supărat pe mine?

— Nu, chiar nu sunt. Ştii că nu ai niciun motiv să-ţi faci griji, da? Sper doar că nu ai de gând să-mi interzici s-o mai văd pe Eve. O fi fosta mea iubită, dar îmi este în acelaşi timp şi cea mai bună prietenă. E o situaţie ciudată, Mint de acord cu asta, dar pur şi simplu aşa stau lucrurile.

— Nu sunt chiar atât de proastă. Nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva, am zis indignată, deşi gândul îmi trecuse prin minte ca un fulger.

— Oricum, putem să discutăm despre asta faţă în faţă data viitoare când te văd, de ziua ta, spuse James punând capăt conversaţiei. Te rog, concentrează-te pe nerăbdarea cu care aştepţi acel moment, în loc să-ţi faci probleme aiurea.

Domnul Broscoi urma să o ia pe Mormoloc în acea seară, iar eu nu îmi făcusem niciun plan aşa că, în drum spre casă, m-am hotărât să trec să o văd pe Amy. Din moment ce stătea tocmai în Vincennes, la

capătul liniei unu de metrou, nu era neapărat „în drum”, ci mai degrabă un mare ocol.

Amy vorbea necontenit despre cât de frumos era Vincennes, dar mie mi se păruse întotdeauna că semăna mai degrabă cu un sat de burghezi ieşiţi la pensie. Ce bine ar fi să fie acasă, m-am gândit în sinea mea în timp ce sunam la interfonul de la poartă. Făcusem o groază de drum până acolo doar ca să aflu motivul remarcii tăioase pe care mi-o aruncase la telefon.

Când Amy, îmbrăcată într-un capot, deschise uşa din faţă părea uimită să mă vadă. Avea pielea palidă, iar cearcănele i se adânciseră.

— Sper că nu te superi că am apărut aşa, am zis cu ezitare. Dar discuţia noastră a rămas în pom şi am vrut să aflu cum te simţi. Când nu mi-ai răspuns la mesaj, am început să-mi fac griji.

— Oh, foarte drăguţ din partea ta, spuse ea cu jumătate de zâmbet. Probabil că am uitat să-mi pun telefonul la încărcat, atâta tot. Dar, te rog, intră. O să pornesc imediat fierbătorul.

Până să fiarbă apa, aflasem deja că, pe lângă blestemata de răceală, adevăratul vinovat era prietenul lui Amy. ÎI vedea pe Tom cam la fel de des pe cât îl vedeam şi eu pe James, dar el o tot amăgea, iar ambiguitatea situaţiei lor o adusese în pragul disperării. Am sorbit din ceai şi am întrerupt-o foarte rar, lăsând-o să dea totul din ea. După ce m-am ridicat să îmi mai fac o cană cu ceai, m-am hotărât că venise momentul să abordez subiectul telefonului din seara precedentă.

— Aseară, la telefon, păreai cam supărată pe mine, am insinuat eu.

— Poate că am fost puţin cam tăioasă, recunoscu Amy, uitându-se o vreme la cana cu ceai.

Mi-am pus jos băutura pentru că presimţeam că urma să spună ceva important.

— Cred că am simţit că lucrurile au luat-o puţin pe arătură în ultima vreme, adăugă ea. Nu ştiu dacă de vină este blogul ăsta al tău. Devii foarte prinsă de problemele tale. Te pricepi foarte bine să te descarci, dar nu cred că dai îndeajuns de multă atenţie oamenilor care sunt chiar sub nasul tău şi problemelor lor… Aseară, pur şi

simplu nu mă simţeam în stare să ascult. Aveam şi eu problemele mele.

Am tăcut o vreme ca să diger ceea ce-mi spusese, iar obrajii mi s-au împurpurat. Vorbele erau tăioase, dar ştiam că avea dreptate. Eram vinovată.

— Îmi pare rău dacă am fost o prietenă groaznică, am spus încercând să-mi reţin lacrimile care apărură parcă de nicăieri. Ai dreptate, știu. Am fost mult prea absorbită de mine în ultima perioadă. Mereu e vorba de mine. Probabil că ar trebui să las baltă blogul o perioadă…

— Au fost câteva dăţi când ai scris despre ceva şi mi-aş fi dorit să fiu şi eu invitată, adăugă Amy. Cum a fost picnicul, de exemplu. M-am cam simţit exclusă. Mi-ar fi plăcut să vin şi eu.

— Ar fi trebuit să zici ceva mai devreme, am spus şi am dat din cap. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că ai vrea să vii. Dacă stau să mă gândesc bine, am separat viaţa socială a lui Petite Anglaise de restul, dar nu prea îmi dau seama de ce am făcut-o. Dar îţi promit, data viitoare când mai organizez ceva, vei fi prima care va afla.

Eram puţin ipocrită, deoarece aveam câteva bănuieli cu privire la motivele pentru care tindeam să menţin legătura cu oameni precum Amy – care mă cunoştea de dinainte de Petite Anglaise – în afara ecuaţiei. Presupunând că mă purtam altfel cu prietenii de pe blog – mai sigură pe propria persoană, mai încrezătoare – ea ar fi observat acest lucru şi ar fi comentat imediat. Nu eram sigură că m-aş simţi confortabil dacă cele două lumi ale mele se uneau.

— Mi-ar plăcea asta, zise Amy, aparent liniştită. Doar atâta timp cât nu mă simt nevoită să-mi fac şi eu un blog… sper să nu te superi. Această distracţie în mod cert nu e pentru mine…

capitolul 21

Aniversări

Oricine ar putea crede că weekendul aniversării mele fusese blestemat.

Mai întâi, şeful a refuzat să-mi semneze cererea de concediu pentru ziua de vineri, cea în care era de fapt aniversarea mea. Din această cauză, eu şi Mormoloc am fost nevoite să luăm un tren imposibil de târziu spre Rennes, după muncă, şi am ajuns cu mult după ora ei de culcare. Moleşindu-se vizibil cu fiecare secundă, dar făcând pe dracu'-n patru să se lupte cu impulsul de a adormi, Mormoloc nu se făcuse deloc plăcută printre tovarăşii noştri pasageri din tren.

După ce am culcat-o în sfârşit în pătuţul de voiaj din micuţa încăpere pe care James o transformase în dormitorul ei, el mi-a turnat un pahar mare cu vin ca să sărbătorim, iar eu m-am ghemuit lângă el pe canapea, cu picioarele adunate sub mine.

— La mulţi ani, frumoaso! spuse şi ciocni paharul de al meu. A fost foarte curajos din partea ta să călătoreşti aşa târziu. Ştiu că nu e uşor.

Am sorbit din vin şi am lăsat paharul jos. Mi-am pus o mână pe coapsa lui şi l-am mângâiat prin ţesătura uzată a blugilor.

— Poate că sunt epuizată, dar mă întreb dacă e vreun mod în care putem salva aniversarea mea…

Chiar în acel moment, un sunet de sufocare se auzi din dormitorul lui Mormoloc. Am ţipat speriată, m-am ridicat repede şi am vărsat paharul cu vin. James traversase deja jumătate din încăpere şi deschise uşa. O pescui pe Mormoloc din cămăruţă şi mi-o puse în braţe. Ea tuşi din nou, dezorientată, şi clipi din cauza luminii puternice. Am lovit-o uşor pe spate fără niciun rezultat şi m-am uitat cu o privire întrebătoare la James. Era părinte de mult mai mult timp decât mine; aveam tendinţa de a mă baza pe experienţa lui mai bogată.

El abia avu timp să deschidă gura că să-mi dea un răspuns că Mormoloc îşi goli conţinutul stomacului pe toată canapeaua. Cauza problemei deveni dintr-odată copios de clară. Mâncase roşii cherry în tren, pe care, evident, uitase să le mestece. Micuţele roşii, care decorau în acel moment canapeaua, erau în marea lor majoritate intacte, cu pieliţa întreagă. Mormoloc se speriase atât de tare de

propria performanţă, încât începu să urle. M-am uitat la rochia mea şi la părul care erau pătate cu roşii.

Bănuiam că sexul de ziua mea nu mai era în meniu.

— Locul ăsta e minunat! am exclamat când ospătarul ne-a condus într-o încăpere văruită, cu podeaua pietruită şi cu grinzi vechi în tavan.

Mormoloc îşi revenise repede – acest lucru nu se putea spune, din nefericire, şi despre canapeaua lui James –, iar o prietenă a lui se oferise să facă pe dădaca. El făcuse rezervare la un restaurant franţuzesc din apropiere, pentru o masă aniversară întârziată.

Încăperea era slab luminată, iar pe fiecare masă licărea câte o lumânare. Mirosuri delicioase de vânat adiau din bucătărie şi îmi făceau stomacul să bodogănească. O privire aruncată pe meniul de modă veche, scris cu creta pe o bucată de ardezie, mi-a confirmat că felurile de mâncare nu erau numai apetisante, ci şi destul de scumpe.

James îşi dădea silinţa în acea seară, iar eu speram să îşi poată permite toate acele lucruri.

— Alege orice vrei, zise el când îmi observă ezitarea. E o ocazie specială.

— E foarte drăguţ din partea ta, am răspuns, dar numai dacă mă laşi pe mine să plătesc dădaca.

James păru că intenţiona să protesteze, dar i-am tăiat elanul.

— Prerogativele sărbătoritei, am adăugat pe un ton care spunea clar că nu acceptam un refuz.

Am ales *foie gras* picant şi o friptură de căprioară, iar James a optat pentru un fel de mâncare mai puţin aventuros, o friptură cu sos de ardei iute.

— A trecut ceva vreme de când am mâncat într-un loc atât de franţuzesc, am remarcat între îmbucăturile de *foie gras,* atât de catifelate încât mi se topeau pe limbă. Până acum nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit mâncarea franţuzească.

În ultimele câteva luni, eu şi James trăiserăm într-un cocon. El scosese la iveală latura mea britanică. Substituisem croasantele de la micul dejun cu pâine prăjită cu seminţe şi marmeladă, ce alunecau pe

gât cu o cană imensă cu ceai, ce luase locul bolului cu *Café au lait.*

— M-am gândit eu că aşa stau lucrurile.

James puse jos cuţitul şi furculiţa şi mă privi cu atenţie.

— Nu e vorba că nu apreciez felul în care găteşti, am adăugat eu repede. Îmi place la nebunie când îmi găteşti, dar e adevărat că tindem să mâncăm ca şi cum am fi din nou în Anglia. Plăcintă ţărănească, piure şi câmaţi. Este minunat, dar uneori îmi e dor de felurile de mâncare franţuzeşti.

— Cred că asta am mâncat mereu, zise James cu un ton uşor defensiv. Am fost căsătorit cu o englezoaică atâţia ani. Iar tu ai trăit cu un francez…

Chelnerul se apropie, luă farfuriile goale pentru a face loc felului principal şi aşeză tacâmuri noi pe faţa de masă apretată.

Am rămas tăcută o vreme. James arăta foarte chipeş în lumina lumânării. Se îmbrăcase cu cei mai buni blugi, purta cămaşa pe care o preferam, nu se răsese şi avea exact atâta barbă cât trebuia. După toate necazurile prin care trecuse, speram să nu îi fi rănit sentimentele. Dar, fară să-şi dea seama, aducându-mă în acel loc, reuşise să sublinieze ceea ce lipsea din viaţa mea alături de el: „franţuzismul" de care fusesem atât de atrasă când îl cunoscusem pe Domnul Broscoi. Desigur, nu era vorba doar de ce mâneam cu el; lucrurile erau mult mai profunde de atât. Când eram împreună vorbeam numai în engleză; cu Domnul Broscoi jumătate din conversaţiile noastre se purtaseră în franceză. Acasă la James ne uitam la posturi englezeşti, răsfoiam reviste englezeşti, iar seara mergeam să bem într-un bar irlandez situat în piaţa Parlament de Bretagne. Ba chiar, în weekenduri, James juca uneori crichet într-o echipă locală de expaţi.

Când ne întâlniserăm prima oară, „englezismul" lui mi se păruse seducător. Asemănările culturale dintre noi, cărţile şi emisiunile de televiziune preferate pe care le împărtăşeam fuseseră convenabile – ne permiseseră să ne cunoaştem unul pe altul mai repede, ne dăduseră un sentiment aparte de familiaritate ce ne diferenţia de restul peisajului şi construiseră mai departe relaţia pe fundaţia

creată de Petite Anglaise. Dar, după câteva luni, noutatea începea să se estompeze. Uneori mă surprindeam că îmi crăpa obrazul de ruşine când îl auzeam pe James vorbind în franceza sa afectată în magazine sau la telefon. Oare chiar îmi doream o viaţă britanică în Franţa pe termen lung?

După ce am terminat masa, ne-am plimbat ţinându-ne de mână pe străzile liniştite, pietonale, iar eu simţeam în tot corpul furnicături de nerăbdare la gândul că aveam să rămânem singuri după ce dădaca îşi primea banii. Dar, în acelaşi timp, sentimentul de nesiguranţă ce mă acaparase în restaurant nu-mi dădea pace. Prin faptul că mă combinasem cu James, îmi şoptea vocea mea interioară, nu cumva dădeam cu piciorul însuşi motivului pentru care alesesem să vin în Franţa?

— Va *voir James?*[93] întrebă Mormoloc întorcându-se în cărucior ca să se uite la mine, în timp ce mă plimbam prin parc.

— Nu, dulceaţă, am răspuns. James s-a dus înapoi acasă.

Mormoloc se întristă. Săptămâna aceea se obişnuise cu o nouă prezenţă dimineaţa şi seara. Când ne întorceam acasă de la *Tata,* bătea insistent la uşă şi intona numele lui James încontinuu până când el deschidea, doar puţin, şi o privea pe furiş prin deschizătură. În fiecare zi era aceeaşi rutină şi în fiecare zi Mormoloc chicotea de încântare. După povestea de noapte bună primea câte un sărut şi o îmbrăţişare, iar dimineaţa sărea în patul meu şi se cuibărea între noi doi.

Când Domnul Broscoi se mutase, la începutul lunii iulie, nu fusesem de acord ca James să stea cu mine la Paris decât atunci când Mormoloc era plecată. Dar se făcuse septembrie şi, după patru luni de la prima întâlnire, pur şi simplu nu mai suportam să îl ţin la distanţă pe bărbatul pe care îl iubeam.

Frumuseţea meseriei de traducător a lui James era că putea să lucreze de acasă – a mea sau a lui – şi se întorcea la Rennes numai când îi venea rândul să-şi petreacă weekendul cu fetele lui. Nu

---

[93] o să-l vedem pe James? (n.tr.)

vedeam absolut niciun motiv pentru care trebuia să ne privăm de timpul preţios petrecut împreună. Nu mai puteam supravieţui numai cu apeluri telefonice.

Îi dădusem Domnului Broscoi vestea vizitei iminente a lui James cât de blând am putut când i-o adusesem pe Mormoloc în apartamentul lui într-o seară, imediat după ziua mea.

— Vine să stea săptămâna viitoare? întrebă Domnul Broscoi cu vocea înecată de furie şi de scepticism.

— Da, o să rămână câteva zile, i-am spus eu liniştită. Uite, nu mă aştept să te bucuri, dar ca să-mi dau seama dacă relaţia noastră va ţine, trebuie să petrec mai mult timp cu el. Este mai uşor să vină el aici decât să mă duc cu acolo.

Mi-am coborât ochii în podea şi am observat ghemotoacele pufoase de praf aliniate lângă mobilă. Domnul Broscoi nu fusese niciodată pasionat de treburile gospodăreşti. Dar nu era momentul potrivit să-i atrag atenţia asupra defectelor sale.

— Deci fata mea se va trezi dimineaţa şi va găsi pe perna mea capul unui străin, zise el pe un ton sec.

Era o figură de stil; după ce Domnul Broscoi se mutase, cumpărasem aşternuturi noi care simbolizau noul meu început.

— Nu este un străin, am ripostat. L-a văzut pe James de mai multe ori la Rennes. Şi nici nu se pune problema că el îţi va lua locul. Nu uita că a trecut prin ceva asemănător, că un alt bărbat s-a mutat cu copiii lui, şi înţelege foarte bine toată situaţia… Nu este cel care îl înlocuieşte pe tati, este doar prietenul lui mami care vine să stea acolo.

Domnul Broscoi dădu din cap a aprobare, cu o expresie deprimată, dar resemnată.

— Deci ce încerci tu să spui e că amândoi sunteţi preocupaţi de soarta mea, spuse el cu un glas amar. Ce generos din partea voastră.

— Nu fii aşa, l-am rugat, iar ochii mei îl implorau în tăcere ca lucrurile să nu ia o întorsătură urâtă.

Deşi Mormoloc fugise în dormitor când intrasem, niciunul dintre noi nu voia ca ea să audă vreun cuvânt aspru.

— Ştiu că nu e uşor, dar hai să nu îngreunăm şi mai mult situaţia.

Săptămâna fiind pe sfârşite, James plecase la Rennes în timp ce eu eram la muncă. Mă simţeam disperată. Nu pentru că el plecase, ci pentru că îi promisesem lui Mormoloc că îi vom face lui tati o surpriză, cu un tort aniversar şi cu lumânări. La nici două săptămâni de la ziua mea venea cea a Domnului Broscoi şi în jumătate de oră el avea să sosească la noi ca să o ia pe Mormoloc pentru weekendul pe care urmau să-l petreacă împreună.

Fie că mă simţeam vinovată sau doar pentru binele ei, voiam să fac în aşa fel încât aniversarea Domnului Broscoi să fie una deosebită. Dar uitasem complet că brutăria din cartier era închisă pentru renovare. Se făcuse aproape șapte, iar opţiunile ne erau drastic limitate.

M-am uitat fără tragere de inimă prin vitrina prăvăliei chinezeşti de lângă coafor. *Perles de coco*[94] şi tartele cu migdale mă priveau insipid – nimic nu părea că se va asorta cu lumânări aniversare. Mi-am aruncat privirea peste drum la magazinul de sushi în stil cuşer. Poate că aveau negrese de vânzare. Dar nu, obloanele de metal erau trase. Trebuia să mă mai gândesc.

Am oftat şi am târât-o pe Mormoloc la benzinăria pe lângă care trecusem mai devreme, unde era un minimarket *Huit a huit*[95]. Trebuia să ne mulţumim cu o prăjitură ambalată. Părea un sacrilegiu într-o ţară renumită pentru produsele sale de patiserie, dar nu aveam nicio alternativă. Speram ca Domnul Broscoi să fie atât de copleşit de gestul nostru grijuliu încât va trece cu vederea proasta organizare şi punere în practică a planului. Am oscilat în faţa unor brioşe cu aspect obosit, a unui tort în stil englez – o prăjitură palidă cu cireşe glasate care nu semănau cu ce mâncasem în Anglia – şi punguțe cu fondante de ciocolată ambalate individual. Ne-am hotărât asupra prăjiturilor de ciocolată şi am fugit acasă pentru că mai aveam doar câteva minute la dispoziţie.

---

[94] Bomboanele de cocos (n.tr.)

[95] De la opt la opt (n.tr.)

Când Domnul Broscoi a sosit, Mormoloc l-a luat de mână şi l-a condus în sufragerie ca să-i arate puzzle-ul pe care tocmai îl terminase, în timp ce eu m-am strecurat în bucătărie să iau o tavă. Aranjasem trei prăjituri pe o farfurie, iar în centrul fiecăreia înfipsesem câte o lumânare, colorată în albastru şi alb care stătea înclinată ca un beţiv.

Când am intrat, l-am văzut pe Domnul Broscoi care stătea cu spatele la uşă şi îşi dădea jos paltonul. Nu o auzise pe fata lui – indiscreţia întruchipată – care îmi şoptise ca un sufleor la teatru când m-am apropiat:

— Tortul de la mulţi ani, mami!

— Hai să cântăm, i-am şoptit la rândul meu.

Mormoloc începu să cânte, în engleză, exact aşa cum exersasem în drum spre casă. Domnul Broscoi se răsuci, evident uimit, cu cel mai sincer zâmbet al lui, pe care nu îl mai văzusem de foarte multă vreme, şi cu ochii gri-albaştri sclipind într-un fel care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva îşi reţinea lacrimile.

— Te ajut să sufli, tati? se oferi Mormoloc cu generozitate, după ce am aşezat tava pe măsuţa de Caféa şi m-am apropiat cam prea mult pentru gustul meu de flăcările ce dansau vesele.

— M*ais bien sur, ma puce*[96], răspunse el şi îngenunche lângă ea, la nivelul prăjiturilor. Dar mai întâi trebuie să numărăm: *un, deux, trois… souffle!*[97]

După ce din prăjituri nu au mai rămas decât nişte firimituri, am şters cu un şerveţel colţurile gurii lui Mormoloc şi m-am dus în camera ei ca să îi iau bagajul. M-am sprijinit apoi de tocul uşii, în timp ce liftul gemea urcând până la etajul cinci, şi am inspirat izurile specifice cinei, care se strecurau din apartamentele vecine şi umpleau casa scării. Mirosul familiilor unite, mi-am spus în sinea mea. Familii adunate în jurul mesei, ce serveau mâncare gătită.

— Îţi mulţumesc, Cath, zise Domnul Broscoi când deschise uşa de

---

[96] Sigur că da, scumpo (n.tr.)

[97] Unu, doi, trei… suflă! (n.tr.)

la lift ca Mormoloc să se strecoare înăuntru. *Qa m'a beaucoup touche*[98].

În timp ce uşile se închideau în spatele tatălui şi a fiicei, încrederea în corectitudinea de nezdruncinat a acţiunilor mele ezită pentru o clipă. M-am surprins dorindu-mi să fi împărtăşit astfel de momente mai des; momente care nu ar fi avut o rezonanţă asemănătoare cu James. Pentru că, oricât de mult l-aş fi iubit, Mormoloc nu era şi nu avea să fie niciodată a lui.

capitolul 22

Piază-rea

Sicomorii înalţi, aliniaţi de-a lungul aleilor de pe drumul spre casa lui *Tata,* începuseră să-şi scuture frunzele, acoperind trotuarele cu un covor foşnitor, roşu, auriu şi Caféniu, care se transforma într-un compost îmbibat cu apă atunci când ploua. Vara, cu toate întâmplările sale dramatice, cu stresul, dar şi cu momentele sale idilice, rămăsese mult în urma mea. Rutina metrou – birou – somn îşi reluase locul, în prim-plan, parcă din răzbunare.

Pe urmele toamnei sosi o armată de măturători echipaţi complet în verde. Munceau non-stop, iar misiunea lor imposibilă era să îndepărteze frunzele şi să menţină curate aleile din parc şi din afara lui. Modurile de abordare erau diferite. Măturătorii de modă veche erau înarmaţi cu mături şi cu saci verde-deschis; alţii foloseau suflătoare de frunze, cu motoare zbârnâitoare prinse în spate şi împrăştiind gunoaiele spre canalele de scurgere.

Maşinile de curăţenie se deplasau letargic de-a lungul străzilor, în timp ce câte un om care mergea în spate lor aspira grămezile de frunze veştejite din zonele mai puţin accesibile. Munca lor era îngreunată de maşinile parcate la bară pe marginea drumurilor.

— Uite, mami! Sunt crocante ca fulgii de porumb, ţipă Mormoloc în timp ce frunzele maro-aurii îi foşneau sub tălpi.

---

[98] M-a emoţionat foarte tare (n.tr.)

Mi-am notat în minte să mă folosesc de observaţia ci într-un articol pe care aveam să-l scriu cât de curând. La jumătatea drumului spre *Tata* insistase să se dea jos din cărucior şi, ca urmare, înaintam îngrozitor de greu.

M-am uitat la ceas şi m-am încruntat. Aveam de ales între un comentariu tăios din partea şefului meu şi ţipetele lui Mormoloc dacă aş fi pus-o înapoi în cărucior împotriva voinţei ei. Prima câştigă.

— Te rog, ai grijă pe unde calci, am rugat-o.

Doar pentru că nu puteam vedea trotuarul nu însemna că nu aveam de ce mă teme. Câinii şi porumbeii nu plecaseră în vacanţă, iar dovezile prezenţei lor erau ascunse. Chiar atunci, Mormoloc observă în faţa noastră un măturător dotat cu un suflător de frunze, care se îndrepta spre noi. Mă apucă de mână, mă strânse aproape zdrobindu-mi degetele şi se agăţă de coapsa mea.

— R*egarde,* mami! Un uscător de păr!

— Nu te speria, dragă. Este un măturător. Îndepărtează frunzele, doar atât. Nu ai de ce te teme.

Mi-am schimbat traiectoria astfel încât să îi fac omului în verde cât mai mult loc. Mormoloc avea o frică iraţională de uscătoarele de păr. Faţa bărbatului avea urme de vărsat de vânt, iar pielea de deasupra sprâncenelor stufoase era puternic ridată. Motorul pe care îl purta în spate mirosea a benzină şi bărbatul purta căşti de protecţie ca să îi diminueze zgomotul. Amabil, opri motorul pentru câteva clipe în timp ce eu şi Mormoloc ne-am strecurat temătoare pe lângă el. I-am mulţumit pentru gestul grijuliu printr-un zâmbet cald. Zâmbetul mi-a dispărut curând însă, când mi-am dat seama că bătrânul mă privea cu atenţie, din cap până-n picioare.

— *Qa va, ma biche?*[99] zise el cu faţa schimonosită într-un rânjet obscen.

O, Doamne! Crezuse că am flirtat cu el? Nu i-am răspuns şi, cu obrajii roşii, am grăbit pasul forţând-o pe Mormoloc să meargă la galop ca să se ţină după mine. Câţiva paşi mai încolo însă, am

---

[99] Ce faci, drăguţă? (n.tr.)

înţepenit. Ceva mă pocnise în cap.

— Aaau! am ţipat.

Am dat drumul mâinii lui Mormoloc şi m-am întors să-l confrunt pe făptaş. Era oare posibil ca bărbatul să fi aruncat cu ceva în mine? Dar măturătorul era cu spatele la noi, avea motorul pornit la maximum şi mă îndoiam că îmi auzise ţipătul. În afară de câţiva pompieri în tricouri bleumarin care alergau prin parc în paralel cu noi, nu mai era altcineva. Mi-am dus mâna în dreptul locului dureros ca să mă frec, iar pe degete am observat câteva urme de sânge.

— Ce s-a întâmplat, mami? întrebă Mormoloc încreţindu-şi îngrijorată fruntea.

M-am uitat în jos şi am zărit în spatele meu învelişul ţepos al unei castane, despicat în două, iar lângă el un sâmbure lucios. Aflasem cine era vinovatul.

— A căzut o castană dintr-un copac şi a lovit-o pe mami în cap, am zis încet.

Ar fi trebuit să fiu fericită că nu fuseseră excremente de porumbel, deşi francezii spun, nu ştiu din ce motiv, că o astfel de întâmplare aduce noroc. Castanele însă aduc numai durere, iar cele mai multe zac pe trotuare după ce cad, nedorite de nimeni, pentru că nu există locuri franţuzeşti în care proiectilele maro să fie adunate şi folosite în dueluri până când învelişurile lor tari se sparg.

— Pup bubiţa să treacă, zise Mormoloc într-o pornire maternă, încântată că are ocazia să aibă grijă de mami.

M-am lăsat în jos, sprijinită de cărucior, şi mi-am aplecat capul astfel încât să-mi poată atinge părul cu buzele.

Ziua începuse cum nu se putea mai prost, dar prezenţa lui Mormoloc reuşea să transforme tot răul în bine.

— Hai să mergem, dragă, am zis şi m-am ridicat în picioare. Mami se simte mult mai bine acum.

Însă lucrurile nu s-au îmbunătăţit când am reuşit să ajung târziu, agitată, la birou. Şeful a dictat toată ziua la turaţie maximă şi venea la biroul meu la intervale regulate ca să mai depună încă o bandă în mormanul care creştea văzând cu ochii. De fiecare dată când auzeam

zgomotul de neconfundat al unei casete scoase dintr-un reportofon scrâşneam din dinţi.

Cealaltă secretară de pe etajul meu – o franţuzoaică mereu îmbufnată, care rareori catadicsea să-mi vorbească – sunase să anunţe că e bolnavă şi, spre stupoarea mea, mă lăsaseră să mă ocup singură de toate. Fusese cu adevărat o nebunie. Abia apucasem să arunc o privire la blogul meu – eram nervoasă pentru că mă mâncau degetele să scriu despre evenimentele din timpul drumului spre muncă din acea dimineaţă –, iar ora de masă nu fusese decât o pauză de cinci minute în care abia am apucat să înfulec un sendviş.

Epuizată, m-am uitat la ceas şi mi-am îmboldit mâinile ca să se mişte mai repede. Din fericire, era vineri şi la ora şase avea să înceapă weekendul. Aveam de gând să ies cu Amy să bem ceva; în cele două zile în care nu mă duceam la Rennes, ceea ce se întâmpla destul de rar; voiam să mă străduiesc să fiu o prietenă mai bună. Poate o să intrăm şi în câteva magazine cu haine mai întâi, m-am gândit, în timp ce ea termina ce avea de făcut în birou. Domnul Broscoi era de gardă în acea seară, iar eu nu aveam nicio intenţie să stau până târziu la birou, indiferent cât de multă muncă rămăsese neterminată în tăviţa de pe birou.

— Ai scos la imprimantă documentul alipit e-mailului pe care tocmai l-am primit? m-a întrebat şeful meu din birou fără să-şi ridice ochii din documente.

— Nu, tocmai terminam scrisorile dumneavoastră ca să prind poşta, am răspuns uitându-mă la ecran. Dar o fac acum.

Când am mutat cursorul pe Outlook am văzut un mesaj de la Domnul Broscoi, trimis cu o oră în urmă. L-am deschis repede în timp ce imprimanta pornea cu zgomot lângă mine. „Eşti pe aici weekendul ăsta?” spunea mesajul lui. Am răspuns repede: „Sunt aici, da. James este la Rennes.” Am bănuit că Domnul Broscoi încerca să afle dacă exista vreun risc să dea peste duşmanul lui în weekend. Când îi mărturisisem că era cât p-aci să ne ciocnim în magazinul Framprix, cu câteva luni în urmă, se făcuse alb ca varul. Încă nu manifesta absolut nicio dorinţă să îl cunoască pe James.

Dar adevăratul motiv al întrebării lui deveni clar abia după o jumătate de oră, când sosi al doilea e-mail: „îmi pare rău că fac asta, Cath, dar am o întâlnire care a fost reprogramată în ultimul moment și nu o să pot ajunge la *Tata* mai devreme de șase și jumătate. Poţi să te duci tu, te rog? O să încerc să vin înainte de ora de culcare sau, dacă se face prea târziu, o iau mâine-dimineaţă."

Am oftat cu zgomot şi apoi m-am uitat pe furiş prin birou ca să observ dacă mă auzise cineva. Puteam să-mi iau adio de la seara relaxantă, fără copil. La fel şi de la *grasse matinee,* cum numeau francezii, într-un mod atât de nepotrivit, trândăveala de a doua zi dimineaţa. În schimb, trebuia să dau fuga la *Tata* şi să înfrunt întrebările dezamăgite ale lui Mormoloc despre motivul pentru care tati nu venea să o ia, aşa cum fusese stabilit. Aveam să o dezamăgesc pe Amy, în singura zi de vineri în care eram în oraş, disponibilă pentru o „noapte ca-ntre fete", şi să-mi petrec seara singură, acasă, înjurându-l pe Domnul Broscoi printre dinţi.

Chiar dacă nu mai eram împreună, avea talentul unic de a mă prinde în corzi şi să mă facă să fierb de furie şi de regret, o combinaţie mult prea familiară. Depindeam în continuare de slujba lui, iar puţinul timp preţios de care dispuneam nu avea să fie vreodată un lucru sfânt pentru el.

„Nu ţine! am ripostat, diseară e responsabilitatea ta! Am şi eu planurile mele."

Două minute mai târziu îmi pierdusem răbdarea pentru că nu primisem niciun răspuns, aşa că am apucat receptorul şi am sunat la biroul Domnului Broscoi. Îmi simţeam sângele clocotind şi eram prea furioasă ca să pot lucra. Abia a avut ocazia să spună *„îllo?"* că am şi pornit la atac:

— Nu-mi vine să cred că faci aşa ceva! m-am dezlănţuit şoptind furioasă, fară să bag de seamă că şeful lucra cu uşa întredeschisă. Ce-ai fi făcut dacă aş fi fost plecată în weekend? Ai fi lăsat-o la *Tata* peste noapte? În seara asta e responsabilitatea ta! Eu nu sunt dădaca ideală care poate să salveze situaţia în ultimul moment…

În ciuda argumentelor mele, Domnul Broscoi era de neclintit. Ştia

că tot ce trebuia să facă era să rămână ferm pe poziţie şi că nu aveam încotro decât să capitulez. *Tata* nu muncea peste program, iar eu nu-mi puteam permite să dau cu piciorul relaţiei bune dintre noi sau să-i întorc spatele lui Mormoloc, indiferent cât de mult mă opuneam situaţiei. Cedam şi, în tot acest timp, mă dezlănţuiam împotriva propriei mele neputinţe. Ce altceva puteam face?

— Chestia e că tu eşti acolo, iar eu nu o pot lua, zise el pe un ton sec. Am nevoie să faci asta pentru mine. O să vorbim mai târziu pentru că într-un minut trebuie să intru în şedinţă.

— Bine, am spus uitând să mai vorbesc în şoaptă din cauza nervilor. Data viitoare răspunsul va fi nu. Oricare ar fi întrebarea.

Am trântit receptorul, ceea ce l-a făcut pe colegul din apropiere să tresară speriat. Abia atunci am observat, pentru prima oară, că ploaia curgea în şuvoaie hotărâte pe fereastra de lângă mine. M-am gândit la ponchoul meu rezistent la apă, singura haină protectoare care făcea faţă unei furtuni atunci când ambele mâini erau ocupate să împingă un cărucior. Desigur, în dimineaţa aceea îl scosesem din geantă. Crezusem că nu o să am nevoie de el. Puteam să fi luat umbrela în locul lui, ce bine ar fi fost! Am oftat din nou. Şi de data aceea nu mă mai interesa chiar deloc cine mă auzea.

O oră mai târziu, când am sunat la uşa lui *Tata,* din haina mea picura apă pe preşul de la intrare. Chiar dacă drumul fusese scurt, de la staţia de metrou Laumiere şi până acolo mă udasem destul de serios.

— Ah, *c'est vous ce soir?*[100] întrebă ea în timp ce deschise uşa şi se dădu deoparte ca să-mi facă loc.

Am observat că până şi *Tata* era dezamăgită să mă vadă.

— Da, a intervenit o schimbare de plan, am răspuns fară să îmi dau silinţa să-mi ascund supărarea. O şedinţă reprogramată. Nu prea am avut de ales. Bine că nu plecasem din oraş pentru weekend.

— Ei, sunt sigură că am fi găsit o soluţie, răspunse *Tata* încercând să evite să între în bătaia puştii.

---

[100] Dumneavoastră sînteţi în seara aceasta? (n.tr.)

Avea o slăbiciune pentru Domnul Broscoi şi îi dăduseră lacrimile în ziua în care îi spusesem că nu mai eram împreună.

Mormoloc stătea împreună cu tovarăşii ei de joacă la o măsuţă, cu o pensulă în mână. Avea sprâncenele murdare de vopsea verde şi o pată albastră pe vârful nasului, ca un nasture. La stereo se auzeau cântecele de copii în franceză, iar ea nu sesizase că intrasem.

La vederea fetei mele, stresul de la birou şi furia pe Domnul Broscoi începură să se evapore şi am zâmbind aşteptând să îşi dea seama că am venit. Când m-a văzut, pe faţă i-au apărut expresii de surprindere şi o scânteie de fericire. Însă, imediat ce şi-a amintit că îl aştepta pe tati, colţurile buzelor au început să-i coboare.

Uneori, uitându-mă la faţa ei, simţeam că îi puteam citi fiecare gând. Nu învăţase încă să-şi ascundă emoţiile; fiecare nuanţă era transparentă pentru mine.

— *Non! Je veux papa!*[101], ţipă ea apoi se întoarse şi îşi aruncă pensula de ciudă.

Oricât de hotărâtă eram să nu pun la inimă reacţia ei, era evident că usturase ca o palmă dată peste faţă.

Ne-am târât spre casă, Mormoloc ferită de ploaie sub acoperişul căruciorului, dar încă văitându-se după tatăl ei, în timp ce eu îmi ţineam capul în jos şi patinam pe frunzele alunecoase, orbită de picăturile de pe lentile ochelarilor. Părul mi se lipise de cap, iar pârâiaşe de apă rece îmi curgeau pe ceafă, udându-mi îmbrăcămintea de sub haina de lână care îşi dublase greutatea. Mă simţeam cumplit de mizerabil. Era oare posibil ca acea zi blestemată să devină şi mai rea de atât?

O oră mai târziu, în haine uscate şi cu un prosop-turban în jurul părului ud, îmi făceam de lucru în bucătărie, cu o cană cu ceai fierbinte alături. Prăjeam crochete de peşte pentru cina lui Mormoloc şi plănuiam să mă consolez cu acestea şi cu un sendviş cu ketchup.

Cu colţul ochiului am observat venirea lui Mormoloc. Era încălţată

---

[101] Nu! Îl vreau pe tati! (n.tr.)

din nou cu pantofii, deşi cu şireturile desfăcute şi puşi invers, şi ducea pe un umăr săculeţul Miffy – căruia îi spuneam, mai nou, bagajul de weekend. Era deschis, iar înăuntru am zărit o carte sau două, o maşinuţă şi armonica din plastic.

— M*aman,* sunt gată să merg la tati, anunţă ea.

Am rămas fără cuvinte, cu spatula de lemn suspendată în mâna dreaptă. Mormoloc se întoarse, gata de plecare, şi se îndreptă spre uşă. Am urmat-o ţinând încă spatula şi mă întrebam cum era mai bine să procedez.

— *Ouvre* ia *porte,* M*ummy*[102]*.* Eu plec, ţipă ea.

Am oftat şi am scuturat din cap, dar acest lucru nu a făcut decât ca Mormoloc să fie şi mai hotărâtă. Începu să bată cu pumnii în uşă.

— Iubire, tati vine mai târziu. Şi dacă nu poate să vină mai târziu, o să te vadă mâine. Îmi pare rău, dar trebuie să stai cu mine o vreme.

„Este chiar aşa de oribil să fi condamnată să stai o seară cu mine?", am vrut să adaug. „Ce naiba are tati şi eu nu am?"

Colţurile gurii lui Mormoloc se lăsară şi mai mult în jos, un semn sigur că în curând avea să plângă. M-am lăsat pe vine şi am tras-o spre mine. La început se opuse, dar după câteva momente m-a îmbrăţişat şi ea şi m-a lăsat să o consolez. Am ţinut spatula cu grijă la distanţă de hainele ei şi am savurat senzaţia obrazului cald lipit de al meu.

— Mami, zise ea dintr-odată şi făcu un pas în spate încreţindu-şi nasul. Ce miroase aşa urât?

— Oh, la dracu! am ţipat exact când alarma de fum începu să sune.

În timp ce îmi consolam fiica, reuşisem să ard cina. Sunt unele zile, mi-am zis în timp ce m-am întins spre frigider şi am luat ultima cutie cu crochete de peşte – destul pentru Mormoloc, dar nu şi pentru mine – când pur şi simplu eşti blestemat, când nimic nu merge bine. Un proverb franţuzesc spune că dacă te dai jos din pat cu stângul, toată ziua îţi va merge prost. Poate că era mai bine, mi-am spus superstiţioasă, să consider acea zi complet eşuată şi să acord mai

---

[102] Deschide uşa, mami (n.tr.)

multă atenţie piciorului cu care mă dădeam jos din pat în dimineaţa următoare.

Vocea lui James era plină de înţelegere şi spunea toate lucrurile potrivite, ca de obicei. Dar, din nu ştiu ce motiv, faptul că îl auzeam în acea seară nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, nu să mă ajute.

— Urăsc să mă simt atât de neputincioasă! am exclamat eu.

În acel moment am înţeles cum se simţise Domnul Broscoi când i-am spus că voiam să trăim separat. Poate că acesta era modul în care se răzbuna pe mine.

— Sigur că n-a făcut bine când te-a prins aşa în corzi, a spus James raţional, şi înţeleg cât de frustrant trebuie să fi fost pentru tine să nu poţi să te aperi. Din divorţul meu am învăţat că trebuie să laşi foarte mult de la tine ca să-ţi permiţi apoi să ceri favoruri. Şi, chiar şi atunci, rogi, nu impui…

Mormoloc dormea. Părul aproape mi se uscase şi mă băgasem sub plapumă, cu telefonul lipit la ureche, ca să rememorez evenimentele din timpul acelei zile absolut mizerabile.

— Îmi doresc aşa mult să fii aici, am zis încet, cu dezamăgire în glas. Este bine că vorbim, dar am mare nevoie de o îmbrăţişare. Dacă ai fi fost aici când am ajuns acasă, udă leoarcă, ai fi râs de mine, iar eu aş fi văzut partea frumoasă a lucrurilor… îmi este atât de greu să stau aici singură…

— O să vin în vizită imediat ce pot, *babe,* spuse el cu blândeţe. Ştii că aş fi acolo dacă aş putea.

Cuvântul *babe* mă făcu să mă zbârlesc. Îi spusesem lui James că îmi amintea de un porcuşor dintr-un desen animat, care avea acelaşi nume. Dar adevăratul motiv pentru care îl uram – pe care nu i-l spusesem lui James – era că o poreclă precum *babe* era prea impersonală, prea uşor de transferat de la o persoană la alta. Oare le spusese la fel şi fostei sale soţii sau lui Eve?

— Cred că o să încerc să adorm acum, am mormăit. Tot ce vreau e să se termine această zi cumplită.

Somnul se dovedi însă greu de prins. Eram încă prea furioasă pe Domnul Broscoi, prea amărâtă din cauza planurilor anulate. Creierul

se blocase într-o buclă şi repeta la nesfârşit discursul furios pe care voiam să i-l spun când avea să-şi arate faţa vinovată în dimineaţa următoare

şi articolul veninos pentru blog pe care eram sigură că; iveam să-l scriu apoi. Aşa că, atunci când am adormit, Domnul Broscoi a fost cel care mi-a populat visele, nu James.

capitolul 23

Chei

— O, sos arabiata, preferatul meu! zise Amy când i-am pus în farfurie o porţie generoasă de paste aburinde.

O invitasem la cină ca să mă revanşez pentru seara pe care trebuia să o fi petrecut împreună. O sticlă de Chianti stătea, pe jumătate goală, pe măsuţa de Caféa, iar noi mâneam stând pe canapea din farfuriile ce ni se balansau pe genunchi. Trecuse ceva vreme de la ultima seară petrecută acasă „ca-ntre fete" şi, în timp ce vinul începea să îşi facă efectul magic răspândindu-mi în corp o căldură înceţoşată, mi-am spus că pe viitor trebuia neapărat să am mai des invitaţi.

În scurt timp conversaţia se îndreptă, inevitabil, către bărbaţii din vieţile noastre şi spre frustrarea cauzată de relaţiile la distanţă.

— Pur şi simplu, m-am săturat să-mi petrec toate serile la telefon când el nu e aici, am mărturisit. Adică, vreau să vorbesc cu el – aş fi supărată dacă nu m-ar suna dar până când o bag pe domnişoara în pat, iar eu şi James flecărim nimicuri timp de o oră, seara a şi trecut.

— Măcar situaţia ta e temporară, zise Amy cu tristeţe. Eu habar n-am dacă o să ajung vreodată să stau cu Tom în acelaşi oraş. Am senzaţia că, de fapt, îi place situaţia asta. Dacă l-aş anunţa că las totul baltă şi că mă mut la Londra, cred că nu l-aş mai zări din cauza prafului pe care l-ar lăsa în urmă când ar lua-o la sănătoasa.

— Nu ai de unde să ştii asta cu siguranţă, i-am răspuns cu o privire compătimitoare în timp ce reumpleam paharele. Cât despre situaţia mea temporară, presupun că aşa este, dar mi se pare groaznic de

îndepărtată perspectiva de a mă muta împreună cu James. Şi, între timp, în anumite privinţe, mă simt la fel de captivă ca şi înainte. Am dat un tip absent pe un altul, la fel… Nu ştiu cum să mai fac faţă la încă opt luni de aşteptare şi de întrebări…

— Întrebări? spuse Amy îngrijorată. Nu-mi spune că ai început să ai îndoieli.

— Oh. Nu ştiu, poate că da, uneori.

Era prima oară când exprimam cu voce tare astfel de sentimente care se furișaseră tiptil în mine, atât de abil încât la început nici măcar eu nu băgasem de seamă.

— De exemplu, astăzi mă uitam pe internet la câteva anunţuri cu slujbe şi am început să îmi fac griji în legătură cu ce fel de serviciu o să găsesc în Rennes şi dacă mă voi descurca cu banii. Chiar îl iubesc pe James – niciodată nu am simţit ceva atât de puternic pentru altcineva până acum –, dar trebuie să gândesc şi practic. Până la urmă, nu numai eu mă mut, ci scot din rădăcini şi viaţa fetei mele.

— Mai spune-mi o dată, de ce nu se poate muta el la Paris?

— Din mai multe motive. Fetele lui stau în Bretania. Pe de altă parte, nu şi-ar putea permite să trăiască aici din cât câştigă. Mare parte din bani se duc pe diverse taxe şi mai are de plătit şi pensia alimentară fostei soţii. Şi, oricum, urăște Parisul – suportă să stea aici doar pentru că vrea să mă vadă pe mine. Şi, adevărul e că vreau şi eu să simt că trăiesc. Visez la o casă cu curte de când am rămas însărcinată.

— Mi se pare corect, spuse Amy şi ridică sticla, însă realiză că era goală şi o lăsă din nou jos. Dar i-ai spus lui James ceva despre aceste îndoieli? Că pe blog am observat că ai rămas tăcută în privinţa asta.

Amy avea perfectă dreptate. Uneori simţeam că blogul se transformase într-una dintre acele oglinzi pe care le întâlneşti la bâlciuri, ce distorsionează reflexia. Fata din oglindă – Petite Anglaise – zâmbea de multe ori când eu nu o făceam.

— Păi, tocmai asta e, am zis eu încet. Nu cred că el are vreodată îndoieli şi asta mă face să mă simt vinovată pentru că am astfel de gânduri negative… Şi, bineînţeles, sunt unele subiecte dificil de

abordat, cum ar fi banii. Garantat o să-l pună în gardă. E prea periculos să scriu despre asta pe blog.

— A, da, vechea problemă, zise Amy. Bărbaţii moderni… spun că nu îi deranjează dacă femeile câştigă mai mult decât ei, dar când se întâmplă acest lucru sunt, de obicei, supăraţi pe situaţie.

— Totuşi, ai dreptate, am adăugat. Am cam ocolit toate astea pe blog. Şi, din cauza asta, nu prea mai am ce să scriu. Cred că nu am postat mai mult de trei articole în octombrie. Asta înseamnă cam jumătate din cât scriam în urmă cu câteva luni…

Am adunat farfuriile goale, le-am dus în bucătărie şi m-am întors cu a doua sticlă de vin şi cu un tirbuşon.

Amy stătea lângă fereastră, cu braţele încrucişate, şi se uita la oraş.

— Nu o să-ţi fie dor de toate astea? mă întrebă ea arătând spre orizont.

În ciuda orei târzii, un model haotic alcătuit din pătrate galbene-portocalii pe Turnul Montparnasse trăda prezenţa angajaţilor care munceau peste program. Nu mă mai puteam uita la aşa ceva în acele zile fară să mă gândesc la staţia deasupra căreia se înălţa clădirea: drumul meu spre Bretania.

— O să-mi fie dor de priveliştea asta, am zis luptându-mă cu dopul care părea hotărât să se facă bucăţele. Dar sunt atât de obişnuită cu ea încât n-o mai observ. Probabil că o admir mai des pe blog decât prin fereastra asta…

Amy plecă mult după miezul nopţii. În timp ce spălam paharele de vin sub jetul de apă din bucătărie şi fredonam ceva, mi-am dat seama că toată seara nu simţisem nevoia de a vorbi cu James.

— „Oa, oa, oaie neagră, ai ceva lână?" cânta Mormoloc, la volum maxim, făcându-i pe trecători să se uite la ea cu atenţie. Un copil care adoră să cânte în public e una, dar unul care cântă în engleză, trece firesc pe franceză ca să ceară un biscuit şi apoi îşi continuă interpretarea în engleză, atrage priviri curioase şi admirative. Uneori o invidiam pe Mormoloc – pentru ea a vorbi două limbi era la fel de natural ca a respira.

În acea seară, în timp ce mă îndreptam spre casă, mă simţeam

ameţită, iar ochii abia sesizau trotuarul din faţă, ca să nu mai spun de privirile pe care mi le arunca fata mea. Vinul din seara precedentă, băut alături de Amy, îşi spusese cuvântul. Mă trezisem lipsită de energie, cu membrele greoaie şi, deşi ceaţa din creier începuse în sfârşit să dispară, eram sigură că aveam să fiu în pat nu cu mult după Mormoloc.

Copacii erau dezgoliţi de frunze, iar soarele de iarnă, care se scufunda încet, mă orbea şi ochii mi se umeziseră în spatele ochelarilor. Vremea era destul de blândă pentru acea perioadă din an şi, deşi purtam doar o bluză cu mâneci lungi pe sub paltonul descheiat, eram transpirată de la efortul de a o împinge pe Mormoloc la deal.

Am oprit căruciorul brusc întrerupând cântecelul lui Mormoloc la al treilea sac de lână. Jacheta mea roşie! O purtasem pe sub palton când ieşisem din casă de dimineaţă, dar în graba de a pleca la timp de la muncă o uitasem pe spătarul scaunului de la birou. Ştiam şi fără să îmi pipăi buzunarul că acesta era gol. Îmi lăsasem cheile în jachetă.

Merde![103] am bombănit în şoaptă şi m-am uitat la ceas ca să evaluez opţiunile. Mă puteam întoarce la birou împreună cu Mormoloc, cu metroul, sperând să lucreze cineva peste program, pentru că nu aveam cheie. Exista şi varianta să iau un taxi, deşi călătoria înapoi avea să dureze la fel de mult la ora de vârf a traficului şi m-ar fi costat o avere. Mai era o singură opţiune: să-l sun pe Domnul Broscoi, care avea un set de chei de rezervă, şi să văd dacă putea fi înduplecat să plece de la muncă mai devreme şi să sară, curajos, în ajutorul nostru, pe scuterul lui Vespa, alb-strălucitor.

— *J'ai fait une enorme connerie*![104] , m-am plâns când Domnul Broscoi răspunse la telefon. Mi-am lăsat cheile la birou! Suntem la jumătatea drumului dintre *Tata* şi casă şi ar fi un coşmar să mă întorc după ele. E vreo şansă să poţi să vii ca să ne deschizi?

---

[103] Rahat! (n.tr.)

[104] Am făcut o mare prostie! (n.tr.)

Câteva momente tensionate nu am auzit decât tăcere şi am început să mă întreb dacă nu cumva apelul se întrerupsese.

— Ai noroc, m-ai prins într-o zi bună, zise Domnul Broscoi într-un târziu. Cred că pot pleca în douăzeci de minute şi apoi să lucrez de acasă.

— Oh, mulţumesc! Îţi rămân datoare! i-am răspuns zăpăcită de încântare. Dă-mi un telefon când ajungi. O să fim pe undeva prin apropiere.

Domnul Broscoi ajunse o jumătate de oră mai târziu şi iniţial niciuna dintre noi nu l-a observat apropiindu-se. Stăteam la o masă din plastic, lângă una dintre ferestrele din Café des Buttes Chaumont. Mormoloc era cufundată într-o revistă cu Dora, pe care o cumpărasem de la chioşcul de ziare de vizavi, iar eu mă uitam în gol la Piaţa Bolivar; creierul îmi rămăsese blocat în viteza întâi, iar degetele erau strânse în jurul unei căni goale de espresso.

Când se auzi strigată, Mormoloc îşi ridică privirea, înveselită la culme, iar revista ei alunecă pe podea, uitată.

I-am aruncat Domnului Broscoi un zâmbet recunoscător când s-a aplecat să o recupereze. Îi trimisesem un mesaj pe mobil în care îi spusesem unde suntem, dar nu mă aşteptasem să ajungă atât de repede.

— Tati, Ta-ti, TATI! cântă Mormoloc şi bătu din palme de încântare. *Viens t'asseoir avec nous*![105]

Domnul Broscoi se aşeză lângă Mormoloc, iar ea sări pe genunchii lui şi îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Să-ţi iau ceva de băut? m-am oferit. Ca să-ţi mulţumesc pentru că ai bătut atâta drum aşa de repede…

— Sigur, de ce nu? O să iau o bere, răspunse el. Nu mi se întâmplă prea des să scap de la muncă la timp pentru un *apero*[106].

Când chelnerul apăru lângă Domnul Broscoi, Mormoloc se întoarse spre el şi se prezentă ridicând două degete pentru a arăta câţi ani

---

[105] Vino să stai cu noi! (n.tr.)

[106] Aperitiv (n.tr.)

are.

— *Aujourd'hui, je suis avec ma maman ET mon papa!*[107] adăugă ea cu un zâmbet larg.

Chelnerul ridică o sprânceană. În ceea ce-l privea, ea nu făcea altceva decât să spună un lucru evident. Nu se putea aştepta de la el să priceapă cât de rar se petrecea o astfel de reuniune.

Mi-am mutat privirea de la fata mea la tatăl ei şi înapoi şi am simţit un nod în gât. Aveam obiceiul să mă justific tuturor în legătură cu ceea ce făcusem – cititorilor, prietenilor, chiar şi mie însămi – şi explicam de fiecare dată că ne era mai bine acum pentru că Domnul Broscoi îşi petrecea mult mai mult timp singur cu fata lui şi deveniseră mai apropiaţi ca oricând. Dar asta însemna să trec cu vederea faptul că îi răpisem lui Mormoloc şansa de a fi împreună cu noi amândoi, în acelaşi timp. Extazul ei din acel moment îmi îngreuna inima.

Domnul Broscoi părea să poarte un costum nou. Era bine croit, iar pentru mine reprezenta o schimbare de la blugii şi tricourile pe care James le purta pentru că lucra de acasă. Trebuia să recunosc că arăta chiar chipeş. Mă întrebam dacă se vedea cu cineva. Niciodată nu vorbea cu mine despre viaţa lui personală şi, fără îndoială, aş fi fost ultima care ar fi aflat dacă exista cineva special.

— Da, e nou, spuse el când îmi observă privirea insistentă şi îmi anticipă întrebarea. Îţi place?

— Da, am răspuns simplu. Îţi vine bine.

Nu cu mult timp în urmă m-aş fi revoltat în legătură cu preţul plătit şi aş fi făcut un comentariu tăios vizavi de felul în care Domnul Broscoi îşi cheltuia salariul, că îşi cumpăra lucruri pentru el şi că nu punea bani deoparte pentru viitor. Dar lucrurile se schimbaseră şi, atâta timp cât plătea la timp pentru întreţinerea lui Mormoloc, nu mai era problema mea. Aveam mult mai puţine subiecte pe care să ne războim.

— Mulţumesc din nou pentru că ai scăpat aşa de repede, am

---

[107] Azi sînt împreună cu mama şi *Tatal* (n.tr.)

adăugat. Probabil că acum ne-am fi aflat abia la jumătatea drumului spre birou.

— Da, păi, poate ţi-ai putea exprima mulţumirea în scris, într-un articol pe blog, glumi Domnul Broscoi luând o gură generoasă de bere. După ce ai scris despre mine, când te-am sunat atunci de la serviciu, că mă sustrag de la responsabilităţi… Ar fi frumos să le arăţi cititorilor tăi că nu sunt chiar atât de rău. Refă-mi imaginea.

Am roșit. Nu credeam că Domnul Broscoi îi acorda atâta atenţie lui Petite Anglaise. Ce ironic era că se arăta interesat de blog abia atunci.

— O să văd ce pot face, am răspuns reticentă. Domnul Broscoi nu mai e un băiat rău. Atâta timp cât te porţi frumos, desigur…

În timp ce număram restul și ne ridicam să plecăm, gândurile îmi fugiră deja la ce îi puteam găti lui Mormoloc la cină. Am rămas în urmă cu căruciorul și m-am uitat la Mormoloc care mergea alături de Domnul Broscoi și îl ţinea de mână, îndreptându-se spre ușa blocului meu. M-am temut că o să plângă la despărţire.

Probabil că era o situaţie foarte confuză pentru ea, să-şi vadă tatăl apărând pe neașteptate și apoi el să plece atât de repede.

— On *se voit jeudi, ma puce*[108], îi spuse cu blândeţe Domnul Broscoi când am ajuns la destinaţie. O să mergem împreună să vizităm grădiniţa.

Mormoloc încuviinţă din cap, aparent mulţumită de aranjament, iar eu şi Domnul Broscoi am schimbat zâmbete uşurate pe deasupra capului ei. Mi-a dat cheile și s-a aplecat să sărute obrajii lui Mormoloc.

În timp ce îl priveam îndepărtându-se, cu casca de la Vespa clătinându-se în mâna dreaptă, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la faptul că, în ciuda tuturor problemelor prin care trecuserăm, familia noastră era într-o stare remarcabil de bună.

Mai târziu în acea seară, stând de vorbă cu James la telefon, am minimalizat cât de mult am putut vizita iminentă la şcoală.

— De fapt, o fac pentru tatăl ei, am explicat. Ca să se simtă implicat.

---

[108] Ne vedem joi, scumpo (n.tr.)

Şi, ca atunci când o să-i sugerez să viziteze grădiniţa din Rennes, peste câteva luni, să poată face o comparaţie. Dar, în multe privinţe, totul pare mai degrabă un exerciţiu fără rost– faptul că încercăm să intrăm în graţiile directoarei, pretinzând lucruri neadevărate, din moment ce ştim cu toţii că nu am nicio intenţie să rămân în Paris…

— Hei, faci ceea ce trebuie, zise James. M*aternelle*[109] va începe abia peste zece luni. Până atunci se pot întâmpla multe.

— Probabil, am spus, dezamăgită de răspunsul lui.

Sperasem, mai degrabă, ca James să reacţioneze altfel, să-mi spună că vizita la grădiniţă era o pierdere de vreme, că eram ultraprecaută. Tânjeam să mi se ofere asigurări. Certitudinea lui de neclintit era cel mai bun antidot la îndoielile care începuseră să-mi apară în minte. Prima oară le exprimasem cu voce tare când vorbisem cu Amy.

— Aş vrea să nu trebuiască să mint atât, am adăugat. Mă rog, nu neapărat să mint cât, mai degrabă, să tăinuiesc unele informaţii. La început le-am ascuns colegilor mei existenţa blogului. Acum trebuie să păstrez tăcerea despre plecarea din Paris, astfel încât şeful meu să nu afle, şi trebuie să îi mint pe cei de la grădiniţă…

— Faci ceea ce trebuie, repetă James cu o voce mai fermă. O să le spui adevărul dacă şi când vor trebui să-l afle.

— Dacă şi când? am întrebat, dintr-odată temătoare. Îţi oferi cumva o portiţă de scăpare?

— Sigur că nu, zise el tăios. Ştii care e problema ta? Interpretezi prea mult fiecare cuvânt. Supraanalizezi.

Remarca lui mă înţepă, şi pentru o clipă am fost prea surprinsă ca să-i răspund.

— Un defect profesional, am sărit să mă apăr după ce mi-am revenit. Nu pretinde că nu ai ştiut cum sunt, cu mult înainte de a ne întâlni…

— Am ştiut, spuse James, întrerupându-mă înainte de a apuca să termin, dar îmi place să cred că împreună ar trebui să putem învinge unele dintre aceste sentimente de nesiguranţă ale tale.

---

[109] Grădiniţa (n.tr.)

— Şi o s-o facem, am spus eu hotărâtă. Când chiar o să fim împreună, nu la sute de kilometri depărtare unul de altul. O să vezi.

Când l-am zărit pe Domnul Broscoi apropiindu-se de mine şi Mormoloc în ziua infamei vizite la grădiniţă, am fost din nou uimită de cât de chipeş arăta în costumul cel nou. Făcusem şi eu un efort în plus în acea dimineaţă, atât cu hainele mele, cât şi cu ale lui Mormoloc şi, cel puţin la exterior, ne asortam; eram o familie prezentabilă.

— Ar fi bine să mergem, am spus după ce mi-am privit ceasul. Întâlnirea noastră e peste cinci minute şi nu vrem să facem o impresie proastă sau să întârziem la muncă.

Era o clădire tipic orăşenească, ce data de la începutul secolului, şi am observat, când ne-am apropiat, că ferestrele de la parter aveau gratii, lucru ce dădea grădiniţei aerul unei închisori mai degrabă decât al unui loc educativ. Nu semăna cu cea pe care pusesem ochii, în apropiere de casa lui James, cuibărită între parcul Thabor şi o mănăstire benedictină din secolul al XVII-lea.

Directoarea, cu care vorbisem la telefon cu câteva zile în urmă, avea o voce groasă ce sugera obiceiul „patruzeci-pe-zi" de ţigări Gauloise. Speram sincer că uitase că iniţial, când răspunsese la telefon, o confundasem cu un bărbat şi mă adresasem ei cu „Domnule".

— Nous *avons rendez vous avec la directric*[110], i-am spus bătrânei de origine africană care deschisese uşa de la intrare când sunasem şi stătea cu braţele încrucişate peste tunica din ţesătură de batic păzind intrarea.

Mă gândeam că ar fi trebuit să mi se pară liniştitor că nu putea oricine să între fără probleme într-o instituţie franceză de învăţământ, dar era oare prea mult să îmi doresc un zâmbet de întâmpinare?

— C'est *par ici*[111], zise femeia şi făcu un semn din cap.

---

[110] Avem întîlnire cu doamna directoare (n.tr.)

[111] Pe aici (n.tr.)

Ne conduse pe un coridor unde copiii zăngăneau în jurul nostru pe un soi de picioroange făcute din găleţi întoarse şi legate cu sfori, apoi ne abandonă la capătul unei scări, arătându-ne să o luăm în stânga în momentul în care ajungem la etaj. În timp ce urcam încet şi Mormoloc se ţinea de mâinile noastre privind vrăjită picturile distonante ce acopereau fiecare centimetru al pereţilor, i-am spus Domnului Broscoi în şoaptă, fără să mă pot uita în ochii lui:

— Nu zicem nimic despre faptul că suntem despărţiţi, că trăim separat sau despre mutarea din vară la Rennes. Nu are rost să complicăm lucrurile în acest moment, nu e treaba lor.

Urma să fim direcţi şi să minţim prin omisiune. Avea să fie o uşurare când puteam da cărţile pe faţă şi scăpa de încâlceala de jumătăţi de adevăr.

Domnul Broscoi, cu faţa impasibilă, nu răspunse. Cuvântul „Rennes" avea întotdeauna acest efect. Nu-l puteam învinovăţi pentru că reacţiona aşa. Şi pe mine mă termina să mă gândesc la cât de grea urma să fie tranziţia, la cât de exclus se va simţi Domnul Broscoi când ne vom muta. Puteam insista până în pânzele albe că planurile mele nu însemnau că puneam propria fericire mai presus de orice, că mă aruncam în braţele lui James, ci că voiam să îi ofer lui Mormoloc şcoala din pozele care mă vrăjiseră şi căsuţa cu grădină mare la care visasem. Dar săracul Domnul Broscoi nu vedea în viitor decât lucrurile pe care urma să le piardă.

Les Poux sont de retour![112] , avertiza un afiş lipit pe uşa care bănuiam că era de la biroul directoarei. Când am văzut poza unui păduche dansând pe capul unui copil, mi-am dus instinctiv mâna la păr şi mi-am scărpinat o mâncărime fantomatică.

— *Entrez!*[113] se auzi o voce foarte groasă ca răspuns la ciocănitul meu ezitant.

— Mi s-a părut că ai spus că e o directoare, şopti Domnul Broscoi, nu un director.

---

[112] Păduchii s-au întors! (n.tr.)

[113] Intraţi! (n.tr.)

— Așa și e, am răspuns stăpânindu-mi râsul. Deși, hai să zicem că nu ești primul care face această confuzie…

Domnul Broscoi rânji, își ridică sprâncenele și apoi zâmbi larg. Înțelesese gafa mea fără nicio altă explicație. Era una dintre rarele clipe de complicitate petrecute împreună, așa că am savurat-o din plin. Toată tensiunea dintre noi se risipise și, în sfârșit, Domnul Broscoi râse atât cu gura, cât și cu ochii.

Mai târziu în acea seară, în timp ce compuneam un articol pentru blog, am stăruit asupra momentului stânjenitor de pe scară, fără să aduc însă vorba de cel de complicitate dintre mine și Domnul Broscoi din fața biroului directoarei. Amintind numai de unul, nu și de celălalt eveniment, de fapt nu mințeam pentru că era imposibil să menționez fiecare secundă a vieții mele. Dar de ce să-l las deoparte? Poate că nu eram pregătită să mărturisesc – lui James sau mie însămi – că în ultima săptămână, cât trecuse între Caféneа și școală, cele mai fericite clipe fuseseră cele petrecute alături de Domnul Broscoi.

capitolul 24
Lemsip

— Nu vreau ca toată viața mea să fie strict detaliată ca un gen de campanie militară, obiectă James cu o tentă necaracteristică de iritare în glas când l-am întrebat din nou, pentru a șasea oară, care erau obiceiurile de Crăciun ale fetelor lui.

— Îmi pare rău. Știu că te hărțuiesc, am zis și mi-am scurs pliculețul de ceai cu spatele linguriței, ținând cu greu telefonul la ureche cu umărul. Dar nu e ușor să joci rolul de familie fericită. Trebuie să ținem cont de atâția oameni: fosta ta, fostul meu, toți bunicii copiilor noștri… Așa că nu putem să facem totul după ureche. Nu vreau să știu decât dacă să pun la poștă, în avans, cadourile pentru fete sau dacă să le aduc cu mine, atâta tot.

Sigur că asta nu era tot. Voiam să știu ce fel de Crăciun va fi, o sărbătoare pentru adulți sau o aventură plăcută, de familie? În sinea mea îmi era dor de fostul Crăciun, deși nu intenționam să recunosc

acest lucru şi să risc să fiu acuzată că îi dau deoparte pe copiii lui James.

Sezonul festiv fusese plănuit în aşa fel încât fiecare persoană din viaţa lui Mormoloc avea alocată o perioadă. Mai întâi, Domnul Broscoi o ducea să stea cu Mamie şi cu Papy, în timp ce eu îmi petreceam weekendul din vacanţă în Bretania cu James, cu sau fară Carrie şi Amanda. În seara *Boxing Day*[114] aveam să-l las pe James cu resturile de la masa de Crăciun şi să iau TGV-ul, fără prea mare tragere de inimă, înapoi spre Paris pentru câteva zile morbid de tăcute la birou. Când Mormoloc se întorcea, urma să zburăm împreună la Yorkshire, ca să petrecem Anul Nou cu familia mea.

A pune la cale evenimentele din viaţa lui Mormoloc şi a mă asigura că nimeni nu era uitat, desconsiderat sau nedreptăţit, era o activitate cel puţin provocatoare, iar planurile mele fuseseră făcute cu câteva luni înainte, un lucru ce se părea că nu era pe placul tuturor.

— Bine, atunci, uite, o să vorbesc cu mama fetelor ca să văd dacă pot afla ce va fi, zise James morocănos. Dacă au de gând să stea de Crăciun cu noi va trebui să aflu unde naiba am ascuns decoraţiunile.

— Mult noroc! am zis sarcastică şi apoi imediat mi-am dorit să-mi fi ţinut gura.

Prima oară când vizitasem apartamentul lui James, acesta fusese fără pată. La vizitele următoare însă, situaţia se schimbase. Nu era murdar – doar dezordonat şi neîngrijit. Dar, dacă eu şi Mormoloc urma să ne mutăm acolo, eram hotărâtă ca James să îşi schimbe modul de viaţă, fie şi numai ca să ne facă mai mult loc. De câte ori îl vizitam trebuia să mă abţin, chiar dacă mă mâncau mâinile să sortez hârtiile împrăştiate pe jos, în jurul biroului lui, sau să adun hainele aruncate pe fiecare suprafaţă din dormitor. Aşa îi plăcea lui, insistase James, şi până când mă mutam definitiv, aşa aveau să rămână lucrurile.

— O să cumperi brad? întrebă James preferând să schimbe subiectul pe un subiect mărunt.

---

[114] Ziua reducerilor de Crăciun (n.tr.)

— Nu m-am hotărât încă, am mărturisit. Cu toată agitaţia asta, mă întreb dacă merită osteneala…

Dacă mă lăsam, totuşi, pradă tentaţiei şi cumpăram unul dintre copacii îngrămădiţi pe trotuarul din faţa florăriei, săracul *sapin*[115] va petrece mare parte din perioada Crăciunului singur acasă, scuturându-şi acele care vor ajunge printre plăcile parchetului şi vor apărea, ca printr-un truc de magie, câteva luni mai târziu, când cineva se va plimba desculţ prin living.

Şi nu se punea problema că Mormoloc nu avea îndeajuns de multe lucruri încântătoare la dispoziţie ca să între în atmosfera Crăciunului. Primăria era decorată cu lumini albe, de bun-gust, care încadrau fiecare fereastră şi atârnau, ca stalactitele, de pe acoperiş. În piaţa din faţa clădirii, pe piatra cubică, fusese amplasat un târg de Crăciun, cu multe prăvălioare unde se vindeau prăjituri tradiţionale de sezon, Moşi Crăciun din turtă dulce şi *vin chaud*[116] în pahare de plastic, care condimenta aerul aspru de iarnă cu mirosul său îmbietor de cuişoare şi scorţişoară. În apropiere, căluşeii se învârteau în cercuri ameţitoare, iar strigătele copiilor concurau cu vacarmul melodiilor disco, lipsite de linie melodică, ce răsuna de la staţia de sunet.

Ruta noastră spre casă, de la *Tata,* făcea ca toată această monstruozitate să fie imposibil de evitat, spre încântarea lui Mormoloc. În fiecare seară tremuram cu stoicism pe margine, expirând nori albi în aerul îngheţat, în timp ce ea trecea pe lângă mine într-o maşinuţă albastră, strălucitoare, cu o mănuşă cu un deget pe volan şi cu cealaltă făcându-mi energic cu mâna.

Mormoloc învăţase pe de rost colindul *într-o iesle departe* şi am reuşit să-i înregistrez versiunea pentru un articol de pe blog dedicat Crăciunului, acompaniat de o fotografie cu ea purtând corniţe de ren, dar cu faţa Murată pentru a-i păstra confidenţialitatea.

Dar parcă ceva sau cineva vital lipsea din Crăciunul nostru, aşa că

---

115 Brad (n.tr.)

116 Vin fiert (n.tr.)

până la urmă am cedat şi am împins până acasă, în căruciorul lui Mormoloc, un brad, cu o săptămână înainte ca sezonul sărbătorii să înceapă. Orice lucru ce putea îmbunătăţi primul meu Crăciun în rolul de părinte singur trebuia încercat, chiar dacă era inutil să încerc să-mi îndepărtez atenţia de la evidenta absenţă a celor doi bărbaţi din viaţa mea folosindu-mă de globuri strălucitoare şi de câteva fâşii de beteală ce începeau să chelească.

— Care *sapin* îţi place mai mult? am întrebat-o pe Mormoloc oprind căruciorul în faţa unei florării de pe bulevardul Laumiere. Ce zici de ăsta?

Am arătat cu degetul spre un specimen mic, dar perfect, cu crengile ca nişte perii de curăţat sticlele şi cu acele în nuanţe verzi-albăstrui. Câteva imagini slab focalizate mi se învârtiră prin cap – Mormoloc îmi dădea decoraţiunile, una câte una, iar pe fundal se auzeau colinde de Crăciun de la sistemul stereo. Putea fi primul Crăciun pe care Mormoloc şi-l va aminti în anii ce aveau să urmeze. Aşa că îi datoram să îl fac să fie unul special.

— Îmi place mai mult ăla! ţipă Mormoloc şi arătă spre o tentativă de brad, un copac costeliv, deshidratat, care se înălţa deasupra capetelor noastre. Arăta de parcă, la cea mai mică atingere, şi-ar fi dislocat şi ce mai rămăsese din ace şi va cheli prematur. Cu siguranţă nu la asta mă gândisem.

— Păi, am zis diplomată, acela e foarte drăguţ, da, dar mami nu are destui bani ca să-l cumpere şi ar fi foarte greu să-l ducem acasă…

Încă mai aveam de parcurs drumul prin parc şi, după cum se părea, Mormoloc trebuia să meargă pe lângă cărucior în timp ce bradul călătorea spre casă confortabil.

Am ales un copac de dimensiuni medii, m-am încruntat la preţ şi am plecat spre casă, dornică să încep să-l decorez. Abia atunci au început să apară graniţele fanteziei mele. Uitasem cât de fragile erau globurile, trecusem cu vederea că agrafele de hârtie, pe care le foloseam întotdeauna la agăţat, erau periculos de ascuţite, CD-ul cu colindele ce se auzeau pe fundal în visul meu nu era de găsit, iar după mai multe „Nu, nu aşa! Ai grijă, o să se spargă!”, Mormoloc îşi

pierdu interesul pentru toate

pregătirile şi plecă în camera ei, dezgustată. Dacă nu putea jongla cu globurile strălucitoare sau să îşi bage obiecte ascuţite în gură, care mai era distracţia?

Cu visul sfărâmat, am terminat singură de agăţat globurile. M-am dat înapoi să admir rezultatul şi am recunoscut că bradul nostru arăta destul de bine, chiar dacă nu mă descurcasem excelent să creez o atmosferă festivă.

— Scumpo, vino înapoi în sufragerie! Mami o să aprindă luminile frumoase, am strigat cu mâna pregătită să înfig ştecărul într-una dintre cele două prize din lemn pe care bănuiam că proprietarul ar fi trebuit să le înlocuiască cu mulţi ani în urmă.

Mormoloc se apropie încet pe hol; nu putea să-şi ascundă entuziasmul, dar nici nu dorea să-mi dea satisfacţia de a o vedea venind în fugă. Apăru în prag ţinând o cariocă în mână.

Deşi numai jumătate dintre beculeţele din pom prinseră viaţă, efectul de ansamblu fu îndeajuns de impresionant ca Mormoloc să izbucnească în aplauze, astfel încât carioca îi căzu din mână, uitată, predestinată să fie găsită sub canapea, peste câteva luni, cu vârful complet uscat.

— Moş Crăciun o să lase cadouri pentru tine sub brad, i-am şoptit.

Am ridicat-o ca să poată admira îndeaproape decoraţiunile – o constelaţie de lumini de basm reflectate în ochii ei.

— O să lase şi sub bradul lui Mamie şi al lui Papy, şi în Anglia, la casa lui Bunica şi a lui Bunicu'.

În ochii lui Mormoloc, sărbătoarea Crăciunului nu era împărţită în bucăţi mai mici, ci era multiplicată.

— Dar, desigur, nu am rezistat să adaug, numai dacă vei fi o fetiţă foarte cuminte…

Urcam împreună cu Amy treptele care duceau de la staţia de metrou Pont Mărie la Quai des Celestins.

După ce am fost întâmpinate de vântul îngheţat, ne-am simţit uşurate când am pătruns pe o străduţă lăturalnică, îngustă şi ferită, ce avea să ne ducă în cel mai sudic colţ al cartierului Marais.

Când vremea era mai blândă, Marais era unul dintre locurile mele preferate. Prima oară când ajunsesem în Paris, petrecusem ore întregi parcurgând cu pasul fiecare străduţă, în sus şi în jos, la nord şi la sud de Saint-Antoine şi admiram, printre zăbrelele de fier frumos decorate, grădinile ceremonioase ale hotelurilor particulare. La acea vreme citeam *Legături primejdioase* și mi-l imaginam pe vicontele de Valmont aşezat la o masă de scris și compunând o scrisoare pentru contesa de Merteuil, sau un grup de aristocraţi, cu peruci pudrate, care se plimbau prin grădină în timp aşteptau ca bidiviii să fie înşeuaţi la trăsuri.

Reşedinţele particulare făcuseră loc muzeelor şi birourilor sau fuseseră transformate în mici apartamente; şi totuşi, ori de câte ori mă plimbam pe acele străduţe înguste, nu puteam alunga senzaţia că mă întorceam în timp.

— Deci, cum este restaurantul din acest an? întrebă Amy.

Eram pe drum spre masa de Crăciun a companiei, o chestiune mai degrabă domestică ţinând cont de faptul că se ţinea întotdeauna la prânz și că nu știam niciodată sigur dacă la terminarea festivităților trebuia să ne întoarcem la muncă.

— N-am nici cea mai vagă idee, am răspuns încruntată. Nimeni nu mi-a spus absolut nimic.

În anii trecuţi mă ocupasem chiar eu de organizarea ieşirii, dar, în luna octombrie, când se făcuseră planurile, nu reintrasem încă în graţiile şefului, aşa că sarcina fusese atribuită altcuiva.

— Dar relaţia dintre voi doi s-a îmbunătăţit acum? întrebă Amy arătând spre locul în care se putea vedea spatele şefului meu, în mijlocul unui grup de colegi.

Toţi angajaţii din birou erau în mişcare, iar eu şi Amy încheiam plutonul.

— Da, se îmbunătăţeşte încet, încet, am răspuns, încuviinţând din cap. Deși încă nu pot spune că înţeleg cu adevărat ce s-a întâmplat sau ce s-a schimbat în bine în ultima vreme. O să continui să-mi ţin capul plecat şi să mă bucur cât mai pot. Dacă lucrurile o să rămână aşa până când o să plec, în vara următoare, o să fie ideal…

Era prima oară când aveam ocazia să vorbesc cu Amy după petrecerea pe care o dăduse în urmă cu câteva săptămâni, pentru că la sfârşitul anului era întotdeauna extrem de mult de muncă. Participasem la eveniment însoţită de James – pentru că venise la mine în acea vreme, iar lui Amy i-a plăcut de el sau cel puţin aşa mi-a spus. Întreaga seară fusesem urmărită de senzaţia că James nu prea se integra, dar nu era o surpriză prea mare. El trecuse de patruzeci de ani, iar majoritatea oaspeţilor lui Amy aveau douăzeci şi ceva de ani. Şi, până la urmă, nu era obligat să se integreze în viaţa mea la Paris. Eu eram cea care urma să se mute, nu el.

— Mai sunt şase sau şapte luni! zise Amy în şoaptă în caz că cineva ne-ar fi ascultat. O să zboare repede.

— Aşa sper, am răspuns. Vreau să am o relaţie adevărată. M-am săturat să tot aştept la nesfârşit.

— Păi, cel puţin James are libertatea de a veni şi de a sta la tine cu săptămânile, spuse Amy melancolică. Mi-aş dori ca şi Tom să poată face acelaşi lucru.

Tom nici măcar nu ajunsese la petrecerea dată de ea şi ştiam că îi resimţise acut absenţa.

— Sunt norocoasă din acest punct de vedere, am zis. Deşi nu are de gând să vină înapoi la mine până după

Anul Nou. Am impresia că începe să se cam sature să tot trăiască pe drumuri.

— O să-mi fie dor să te am prin preajmă după ce o să pleci, spuse Amy, dintr-odată cu seriozitate. Eşti una dintre puţinele persoane cu care chiar am ce vorbi. Ştiu că o să pot citi pe blog despre tot ceea ce faci, dar nu e la fel…

— O să vin în vizită, am zis, impresionată de mărturisirea ei.

Era confirmarea – dacă mai era nevoie de aşa ceva – că din clipa în care rezolvaserăm conflictul legat de absenţa ei de la serviciu când fusese bolnavă, prietenia noastră nu făcuse decât să se închege.

— Şi o să fiu la un telefon sau e-mail depărtare, am adăugat. În plus, trebuie să vii să stai cu noi imediat ce facem puţin spaţiu. Dar mai e încă mult până atunci.

M-am urcat în tren vineri seara, după serviciu, cu două zile înainte de Crăciun, tremurând de nerăbdare. Amanda şi Carrie erau plecate cu mama lor şi cu noul ei partener de viaţă la schi, în munţi, aşa că eu şi James aveam să ne petrecem Crăciunul singuri, exact aşa cum sperasem. Mi-am imaginat cum luam cina la lumina lumânărilor şi apoi ne retrăgeam devreme, cu o sticlă de şampanie. Trei săptămâni lungi aşteptasem cu nerăbdare această excursie şi mai rămăseseră doar trei ore până aveam să mă arunc în braţele lui James, care mă aştepta.

În timp ce trenul ieşea din gara Montparnasse, trepidam de o încântare reţinută. La început, în timp ce TGV-ul se îndrepta în goană spre Rennes, am pus senzaţia de usturime din gât pe seama aerului condiţionat. Dar când nasul începu să-mi curgă ca o ţeavă spartă, iar sinusurile începură să pulseze, ştiam că intrasem în bucluc. Până când trenul opri în gara din Rennes, aveam deja febră şi ameţeli, iar singurul lucru la care visam era să-mi pun capul care îmi bubuia pe o pernă rece.

— Nu-mi vine să cred, am croncănit două zile mai târziu. Atât de nerăbdătoare eram să te văd şi am fost atât de bolnavă în tot acest timp. Este atât de nedrept. Singurul lucru festiv la mine este nasul roşu.

— Hei, e păcat, ştiu, dar nu are sens să te întristezi din cauza asta, iubire, spuse James înţelegător.

Îşi puse palma pe fruntea mea transpirată. Am rezistat tentaţiei de a o da la o parte. Nu voiam înţelegere. Voiam dragoste şi pasiune. La vechea noastră intensitate. Voiam, cel puţin, să văd unele indicii că dezamăgirea mea amară se regăsea şi în el. Unde se dusese oare acel James care mă făcuse să mi se înmoaie genunchii când îi citisem acele e-mailuri sugestive în aprilie? Bărbatul care îmi mărturisise odată că era atât de captivat de mişcarea şoldurilor mele când traversam încăperea încât trebuia să-şi stăpânească pornirea de a mă lua în braţe şi a mă duce în cel mai apropiat pat?

M-am prăbuşit pe spate pe perne cu un ghemotoc de şerveţele în mână. Mă simţeam înşelată, furată. James îmi dăduse vestea că va fi

plecat aproape toată luna ianuarie, că se ducea la părinţii lui în Anglia, deşi, aşa cum îi tot spuneam, abia ne văzuserăm în decembrie. Îmi dorisem cu disperare ca primul nostru Crăciun împreună să fie magic, să însemne ceva. Putea să fie şi ar fi trebuit să fie perfect. În schimb, weekendul trecuse repede şi mai era puţin până plecam.

— Gândeşte-te, următorul Crăciun o să stai aici cu mine şi o să râdem de toate astea, zise James mângâindu-mi părul cu un gest patern, pe care văzusem că îl folosea şi cu Amanda şi Carrie. Aşa, tu stai aici şi eu o să mă duc să îţi fac un ceai cald cu lămâie.

— Mulţumesc, am zis slăbită.

Când el a ieşit din cameră m-am chircit sub plapumă într-un ghem de dezamăgire. Cerusem pasiune, iar Moş Crăciun îmi adusese *Lemsip*[117]. Oricât aş fi încercat, nu puteam scăpa de sentimentul de nesiguranţă – o altă emoţie despre care nu m-aş fi grăbit să scriu pe blog – ceea ce însemna că pentru mine şi James luna de miere se terminase, exact aşa cum prevăzuse Domnul Broscoi.

capitolul 25

Uşurare

— Arăţi foarte obosită, zise Amy când m-am lăsat pe spătar, m-am rezemat cu un umăr de peretele din bucătăria de la birou, şi mi-am închis ochii. Îmi plimbasem furculiţa prin salată, apatică, şi apoi o dădusem deoparte, fără a avea suficient entuziasm ca să mănânc. Salata verde mi se părea în gură precum hârtia de orez.

— Mă simt oribil acum, am răspuns oftând. M-am săturat să stau singură. Sunt deprimată şi se pare că nu reuşesc să ies din starea asta. N-am ce face decât să merg mai departe.

În cele două săptămâni care trecuseră de la Crăciun mă simţisem ca şi când m-aş fi afundat încet în nisipuri mişcătoare. Lumea din jurul meu părea diferită – în alb şi negru, lipsită de gust şi ternă.

---

[117] Medicament împotriva răcelii (n.tr.)

Trezitul de dimineaţă, pregătirea lui Mormoloc şi drumul pe care îmi târâm trupul amărât până la birou reprezentau teste supreme de voinţă. Parcă un nor negru mă urmărea peste tot şi arunca asupra mea o umbră constantă de melancolie.

Începusem un articol pentru blog despre ceea ce simţeam şi sperasem că prin faptul că îmi înfruntam tristeţea prin scris să o pot alunga mai uşor. La un moment dat funcţionase, când fusesem bolnavă de gelozie; dar părea să nu mai fie soluţia potrivită. Puteam descrie ce simţeam, dar nu care era cauza. Dacă îmi scoteam la suprafaţă îndoielile şi le afişam pe blog, la discreţia lui James, acest lucru putea cauza pagube greu de descris în cuvinte. Sub imperiul pesimismului, îmi era teamă că, dacă apucam un singur fir de aţă şi trăgeam, întreaga noastră relaţie avea să se destrame.

James ura să se simtă neputincios în faţa stărilor mele de depresie, dar nu existau cuvinte pe care el le putea rosti care să mă facă să-mi revin ca prin minune. Până la urmă norii aveau să se ridice sau să se risipească din proprie iniţiativă. Plângeam la telefon când vorbeam cu el şi tânjeam după contact fizic, după căldura liniştitoare a pielii. Îmi doream să-mi aşez capul pe pieptul lui şi să aud bătăile regulate ale inimii.

Amy se dădu în spate cu scaunul şi se îndreptă hotărâtă spre dulapul din bucătărie. După ce cotrobăi în spatele cutiilor în care se afla ceaiul preferat al colegilor noştri francezi – infuzii din plante despre care se credea că posedă proprietăţi de slăbire şi de eliminare a apei din ţesuturi – scoase o bucată mare de ciocolată neagră ce stătuse ascunsă în partea din spate a raftului.

— Uite, ia o bucată din „ciocolata de urgenţă”, spuse ea şi aşeză desertul în faţa mea. Uneori este singurul leac.

— Ştii care e cel mai rău lucru? am continuat după ce am desfăcut folia de culoarea cuprului şi am rupt un singur pătrăţel. M-am purtat groaznic cu James. Îi interpretez vorbele, îl îndepărtez şi îi ascund diverse lucruri… E frumos din partea lui că îşi petrece două săptămâni cu părinţii lui în Anglia, cât tatăl lui este în convalescenţă. Dar eu îl fac să se simtă vinovat pentru asta.

— Doza recomandată este de două pătrăţele, spuse Amy cu severitate.

Părea mai degrabă o asistentă medicală care administrează medicamente cu gust oribil decât o prietenă ce-mi oferea ciocolată şi, în ciuda felul în care mă simţeam, mi-a scăpat un zâmbet fragil.

— Sunt sigură că ştie că cea care vorbeşte este depresia, adăugă ea şi luă două pătrăţele de ciocolată, apoi împinse înapoi pachetul. Aşa că nu te poate critica. Dar nu ai nicio șansă să te duci şi tu acolo, să-l vizitezi cât timp e în Anglia?

— Nu cred că părinţii lui au nevoie de un bebeluş prin preajmă tocmai acum, am răspuns cu vocea plină de îndoială.

Şi Domnul Broscoi urma să fie plecat două weekenduri consecutive; sincronizarea nu putea fi mai proastă.

— Dar, dacă stau să mă gândesc, am adăugat, părinţii lui stau destul de aproape de ai mei…

Germenele acestei idei fusese plantat şi, imediat ce șeful meu intră în şedinţa de după-amiază, am început să fac cercetări.

— Am veşti minunate! l-am anunţat pe James când a răspuns la telefon în acea seară. Am vorbit cu mama mai devreme şi s-a oferit să stea cu Mormoloc peste două weekenduri. Aş putea sosi vineri, m-aş întâlni cu părinţii la aeroport şi apoi aş veni să stau cu tine şi să îţi cunosc părinţii. Dacă tu crezi că ar fi bine, desigur…

Ceea ce începuse ca un anunţ triumfător, vesel se transformase într-o întrebare atent formulată, iar încrederea mi se risipi la jumătatea întrebării. Dacă mă refuza? Cum rămânea atunci? Tatăl lui era bolnav, iar James era acolo în mod evident ca să-l susţină. Poate că părinţii lui nu vor aprecia o vizită.

Urmă o pauză cumplită în care mi-am ţinut nervoasă respiraţia.

— Bine? Sigur că e bine, prostuţo. Este o veste fantastică! Mama şi tata se vor bucura să te întâlnească şi sunt atât de mulţi oameni pe care mi-ar plăcea să ţi-i prezint!

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu! Pentru o clipă…

Eram atât de uşurată încât am râs cu voce tare. Mormoloc, care se juca în cadă lângă mine, mă privi cu atenţie. Oricât de mult mă

luptasem să-mi ascund tristeţea faţă de ea, era pe frecvenţa mea, ca de obicei. Instinctiv, părea să ştie că toate celelalte zâmbete forţate nu fuseseră adevărate, că cel pe care îl afişam în acel moment era varianta originală, iar rânjetul ei îl oglindi pe al meu.

— Mai sunt câteva lucruri de pus la punct, desigur, am adăugat, iar fericirea mea reieşea în mod evident din glas, dar o să îi sun pe mama şi pe tata chiar acum ca să stabilim toate detaliile.

— Fantastic! În acest caz, fă cât mai curând rezervările la zboruri. Ascultă, trebuie să închid acum; mama aşază masa. Dar e o veste grozavă. O să-i sun mai târziu pe câţiva prieteni ca să văd ce pot organiza.

— Aşa o să fac! am promis. Bine că s-a rezolvat totul. Gândul că nu te vedeam toată luna era oribil.

Când am ridicat-o pe Mormoloc din cadă, m-am surprins fredonând unul dintre cântecele mele preferate. Norii negri se risipeau. Urma să-l văd pe James peste doar o săptămână.

Cu o zi înainte să plec în Anglia, am luat cheile Domnului Broscoi şi am scos-o pe Mormoloc pe uşă, în ciuda protestelor ei. Speram să nu pună în scenă din nou spectacolul din ziua precedentă când se tăvălise pe mochetă şi ţipase îndeajuns de ascuţit ca să mă calce pe nervi. Crizele la intensitate maximă deveniseră o parte familiară a rutinei noastre zilnice şi din acest motiv îmi era milă de vecinii noştri.

— Vreau să-mi termin puzzle-ul, mami! ţipă Mormoloc indignată, ignorând degetul pe care mi-l dusesem în dreptul buzelor.

— Mai târziu, scumpo, am mormăit convinsă că până să sosească acel „mai târziu” ea va uita discuţia noastră.

Liftul coborî la parter – zgomotele pe care le scotea erau din ce în ce mai puternice şi probabil că venise timpul pentru o inspecţie tehnică –, iar după ce am legat-o pe Mormoloc în cărucior am plecat spre „casa lui tati”.

Domnul Broscoi era plecat într-o călătorie de afaceri şi uitase să ataşeze la căruciorul lui Mormoloc acoperitoarea pentru ploaie în ziua precedentă, când o dusese la Tata. Cerul arăta destul de

amenințător și nu era nicio îndoială că prognoza pentru weekendul lui Mormoloc în Yorkshire, la bunicii ei, nu avea să fie cu mult mai bună, așa că îl sunasem grăbită în acea dimineață pe telefonul mobil ca să îi cer permisiunea de a trece să iau acoperitoarea.

Ușa se deschise, iar Mormoloc dădu buzna înăuntru simțindu-se imediat ca la ea acasă – în cea de-a doua casă a ei. Eu am rămas în prag. Mi se părea că era o greșeală să mă aflu acolo fără Domnul Broscoi, ca și cum aș fi fost un intrus care dădea târcoale prin locuința unui străin.

Apartamentul meu nu se schimbase mai deloc de la plecarea Domnului Broscoi, dar al lui era întruchiparea unui nou început, plin cu mobila pe care o cumpărase fără mine. Când am pășit înăuntru mi s-a părut că aș fi intrat pe furiș în noua lui viață.

Am văzut imediat acoperitoarea de la cărucior, dar nu m-am aplecat să o ridic. În schimb, m-am dus în dormitor, pe urmele lui Mormoloc. Încăperea era sumbră, cu jaluzelele trase pe jumătate. Am recunoscut lenjeria de pat șifonată de pe canapeaua extensibilă a Domnului Broscoi. Pijamaua cu Dora Exploratoarea așezată frumos pe perna lui Mormoloc era nouă. Vorbisem să îi cumpărăm un pătuț nou, dar deocamdată îl folosea tot pe cel pliant, dar cu o saltea mai groasă. Întregul aranjament avea un aer temporar, deși trecuseră șase luni de când Domnul Broscoi se mutase.

Mormoloc era atât de captivată de cartea pe care o găsise când intrase în cameră încât nu observase că mă strecurasem afară. Nu aveam niciun motiv să mai zăbovesc, însă curiozitatea câștigase; îmi băgăm nasul unde nu-mi fierbea oala. M-am dus în bucătărie, încăperea cea mai puțin frecventată. Ochiurile plitei erau atât de curate încât bănuiam că nu fuseseră folosite niciodată. Pachete cu biscuiți cu ciocolată și dulciuri umpleau toate suprafețele – exact genul de prostii pe care Domnul Broscoi obișnuia să le strecoare în coșul de cumpărături la Framprix când credea că nu îl vedeam – și puteam să pun pariu că, dacă deschideam un dulăpior, aș fi găsit fidea uscată, genul de mâncare cu care trăia când l-am cunoscut.

Am reușit să mă abțin să nu arunc o privire în dulăpioare, dar m-

am oprit în drum fiindcă mi-am amintit de micuţa noastră cameră de pe strada Vaugirard, cu podeaua înclinată. Străbătusem un drum lung de atunci dar, din câte puteam observa în acea zi, Domnul Broscoi revenise la vechile lui obiceiuri de burlac ca şi cum ceasul ar fi fost dat înapoi opt ani, iar noi nici nu ne-am fi cunoscut.

Am auzit paşii lui Mormoloc apropiindu-se şi m-am simţit dintr-odată stânjenită, ca şi cum era cât pe-aci să fiu prinsă făcând ceva ce nu trebuia.

— Scumpo! E timpul să mergem! am strigat.

M-am întors, am ridicat acoperitoarea, am luat-o pe Mormoloc de mână şi am ieşit înapoi pe casa scării. Dar privirea pe care o aruncasem în lumea pe care Domnul Broscoi o reconstruise din cenuşa relaţiei noastre mă urmări pentru tot restul zilei. Îmi reaminti cât chin îi provocasem, iar singurătatea pe care o simţisem când am stat în bucătăria lui m-a întristat profund.

În comparaţie cu ceea ce îndurase Domnul Broscoi, depresia mea de după Crăciun începu dintr-odată să pară un nimic. Poate că mă simţeam singură în acele clipe, dar în şase luni urma să am toate lucrurile la care visasem de când îl întâlnisem pe James, în luna mai a anului care tocmai se încheiase. Domnul Broscoi la ce naiba putea visa?

— În această casă, seara de vineri e dedicată ginului tonic, spuse Jane în seara următoare.

Era ocupată să taie lămâile, în timp ce soţul ei, Nick, turna în pahare porţii generoase de gin, iar cuburile de gheaţă clincăneau entuziaste.

— Te bagi şi tu, Catherine?

— Ar fi nepoliticos să n-o fac, am răspuns vioaie.

Le admiram bucătăria şi încercam să îmi dau seama ce era acel ceva care o făcea să pară tipic englezească, în ciuda faptului că, mai nou, majoritatea oamenilor din Franţa şi din Anglia îşi făceau cumpărăturile la IKEA.

O brunetă cu forme generoase, cu câţiva ani mai mare decât mine, cu un simţ al umorului sec şi cu nişte riduri de expresie atrăgătoare

în jurul ochilor, Jane părea mulţumită cu cărţile pe care i le împărţise viaţa, şi pe bună dreptate. Îl întâlnise pe Nick, un om de afaceri prosper, când avea în jur de treizeci de ani. Erau căsătoriţi şi aveau doi copii mici, care tocmai fuseseră trimişi la culcare.

Senzaţia trecătoare de invidie pe care o simţisem când intrasem în căsuţa lor decorată cu bun-gust fusese repede neutralizată de cât de pământeni păreau cei doi. Îşi dăduseră toată silinţa ca să mă facă să mă simt confortabil de îndată ce le-am trecut pragul şi îmi era imposibil să nu mă simt bine în compania lor.

Nick era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui James. Merseseră împreună la aceeaşi şcoală când fuseseră mici, nu departe de locul în care locuiau Nick şi Jane, şi rămăseseră apropiaţi chiar şi în timpul şederii lui James peste hotare.

Era fascinant să îl privesc pe James destinzându-se în prezenţa lor; să fiu martoră la felul în care se scuturau anii. Fusesem întotdeauna de părere că, în compania vechilor amici, oamenii tind să se întoarcă la origini, să fie ei înşişi. Fusesem nerăbdătoare să aflu ce va scoate la iveală călătoria în oraşul natal al lui James.

— Am auzit că vara aceasta plănuieşti să te muţi la Rennes, zise Nick şi îmi oferi un pahar. O să fie o schimbare importantă după marele oraş.

— Aşa va fi, am răspuns şi m-am uitat cu subînţeles la James. Dar Rennes are câteva avantaje…

James îşi trecu mâna pe după umerii mei. Am simţit că era mândru să se afişeze cu mine; nu era nicio îndoială că de vină era şi faptul că eram cu câţiva ani mai tânără decât majoritatea soţiilor prietenilor lui. În acelaşi timp, nu puteam să nu mă întreb cum eram eu văzută în comparaţie cu Eve sau cu fosta lui soţie. Niciodată nu am reuşit să scap de fantomele prietenelor din trecutul lui.

— Aşa, zise Jane care se aşeză lângă mine în sera pe care construiseră în partea din spate a bucătăriei şi îndepărtă un morman de jucării ca să-şi pună picioarele goale cu pedichiura impecabilă pe un taburet. Trebuie să-mi povestiţi cum v-aţi cunoscut. E adevărat că v-aţi îndrăgostit pe internet?

Am roşit, iar mâna care ţinea paharul pe care tocmai voiam să-l duc la buze se opri în loc. De unde naiba puteam începe? Cât de multe aflaseră? Oare ea ştia ce era acela un blog? Din fericire, James profită de ezitarea mea şi se lansă într-o poveste detaliată în timp ce eu mi-am sorbit băutura şi am privit-o pe furiş pe Jane ca să-i surprind reacţiile.

Motivul pentru care nu mă simţeam în apele mele când venea vorba de acest subiect era simplu: istoria întâlnirii noastre – oricât de romantică suna în mintea mea sau pe blog – părea de multe ori josnică atunci când o repovesteam. Nu putea fi trecut cu vederea faptul că, atunci când noi doi ne întâlnisem, locuiam cu tatăl copilului meu, şi că apoi l-am părăsit, că ceea ce trăiam alături de James se născuse din ruinele altei relaţii.

Jane era şi ea mamă. Ce credea despre mine? Ce proastă egoistă şi impulsivă îşi lasă baltă partenerul de viaţă pentru cineva pe care l-a văzut numai de două ori?

Dar dacă Jane era surprinsă sau şocată ascundea acest lucru teribil de bine, iar conversaţia alunecă treptat înapoi la blogul în sine. Nick începu să îmi pună întrebări despre statisticile traficului de cititori şi îmi spuse că cifrele mele le depăşeau cu mult pe cele ale site-urilor unor companii cu care el colabora. I-am exemplificat ce gen de subiecte abordam – problemele cauzate de crizele bebeluşilor, cum făcusem faţă separării dintre fiică şi tatăl ei, nimicuri de zi cu zi – conştientă fiind de faptul că scrisesem numai şase articole în ianuarie şi că în acea perioadă găseam din ce în ce mai puţine subiecte.

Mai târziu, când m-am întors în bucătărie împreună cu Jane ca să preparăm al doilea rând de băuturi, ea a redeschis subiectul relaţiei dintre mine şi James, dar tot nu am reuşit să detectez în vocea ei vreo urmă de dezaprobare sau de reţinere.

— Cred că ţi-a fost foarte greu. Să te descurci cu o despărţire şi cu un copil mic, zise ea în timp ce îmi reumplea paharul.

James şi Nick studiau meniul de la o firmă de catering din apropiere.

— Amândoi păreţi atât de fericiţi, adăugă. Pun pariu că abia aştepţi să te muţi în Bretania…

— Ai dreptate. Abia aştept, am zis cu convingere.

Şi chiar vorbisem serios. Din clipa în care mă întâlnisem cu James la aeroport, încrederea mea în noi doi fusese restabilită. După ce părinţii mei plecaseră și odată cu ei și Mormoloc, care îmi făcea veselă cu mâna prin geamul din spate al maşinii, el mă trăsese aproape și îmi oferise un sărut care spusese tot ce voiam să știu.

— Atunci să te asiguri că primim o invitaţie la nuntă, zise Jane şi dădu drumul unui cub de gheaţă în pahar după care mi-l înapoie.

L-am luat, iar capul mi se învârtea. Oare James le menţionase ceva despre căsătorie sau era doar stilul lui Jane de a pescui informaţii? Probabil că era vorba de cea de-a doua variantă, am presupus eu, deşi nu puteam afla cu siguranţă.

— Veţi afla printre primii atunci când va veni timpul, am răspuns și i-am zâmbit cu subînţeles.

Jane ridică paharul într-un toast tăcut. Când am ciocnit, James şi Nick şi-au ridicat privirile la unison, evident încântaţi să observe că noi două ne înţelegeam aşa de bine. James nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbiserăm, iar eu nu intenţionam să-l luminez în această privinţă. În schimb, mi-am golit paharul, l-am aşezat pe bufet și m-am interesat despre ce urma să comandăm pentru cină.

capitolul 26

În derivă

Înapoi în Paris, două săptămâni mai târziu, m-am grăbit să ajung acasă de la muncă, nerăbdătoare să petrec puţin timp singură cu James înainte de sosirea lui Amy. Noi două – şi jumătate dintre colegele de la birou – fuseserăm invitate de o colegă la petrecerea „burlăciţelor”. Mormoloc era cu tatăl ei, iar James urma să rămână singur acasă. Nu îl deranja că-l abandonam – sau cel puţin aşa-mi spusese – şi insistase că avea destul de muncă, deşi era vineri seara. Oricum, mă simţeam vinovată.

Acceptasem invitaţia la petrecerea fetelor fară să bănuiesc că va pica exact în timpul primei vizite a lui James la Paris, de la Crăciun. Fusesem tentată să anunţ că mă retrag, dar nici Amy şi nici James nu acceptaseră în timp ce frânele metroului scârţâiră oprind în staţia Buttes Chaumont, iar uşile se deschiseră cu sunetul familiar, începusem să fac un plan. „O să sar la duş”, m-am gândit, „apoi o să-l ţin puţin ocupat în pat şi dup-aia o să-mi pun ţinuta de petrecere. Înainte de a pleca o să îi comand o pizza. Da, ar fi un gest frumos. Şi l-ar scuti să-şi prepare singur cina.”

— Bună, iubire, sunt acasă! am strigat când am păşit înăuntru.

Am încercat să imit accentul american, dar am eşuat lamentabil. Nu am auzit niciun răspuns, ceea ce mi s-a părut ciudat. De obicei, la cel mai mic zgomot al liftului sau la auzul paşilor mei pe scară James alerga la uşă înainte să apuc să bag cheia în broască. M-am uitat pe hol.

Zona de living pe care o puteam zări de la intrare nu dezvălui decât un scaun gol în faţa mesei şi un laptop lipsit de viaţă, cu ecranul negru.

L-am găsit pe James stând nemişcat pe canapea, cu un roman poliţist ce îi atârna în mâna moale. Era alb ca varul. Fie primise o veste proastă – poate tatăl lui? — Fie îi era rău. Se dusese naibii planul cu joaca în aşternut, m-am gândit descurajată şi totodată conştientă de cât de egoist suna vocea mea interioară.

— Eşti bine? Arăţi destul de rău…

Nu am făcut nicio mişcare să mă duc lângă el, pe canapea. Era ceva la poziţia în care stătea care nu invita la interacţiune. În schimb, m-am îndreptat nesigură spre mijlocul camerei.

— Ceva ce am mâncat, cred, zise el şi îşi duse mâna spre stomac. Nu mă simt deloc bine.

Dacă stăteam să mă gândesc, James se plânsese de exact acelaşi lucru şi ultima oară când fusese în vizită, în urmă cu aproape trei luni, la începutul lui decembrie. Ceva la Paris nu-i era deloc prielnic.

— E ciudat, am răspuns încruntându-mă, pentru că eu mă simt bine şi amândoi am mâncat acelaşi lucru aseară. Poate că ai luat

vreun microb din tren ieri…

James era proaspăt ras şi purta un pulover bej, ceea ce îi scotea în evidenţă paloarea. În mod clar îmi plăcea mai mult de el neras şi eram pregătită oricând să suport

O eventuală iritaţie de la barbă, dacă era necesar. Se îngrăşase de când ne întâlnisem prima oară, amândoi o făcuserăm – fericirea avea preţul ei. Pantalonii mei erau mai strânşi pe coapse decât înainte, iar la James creşterea în greutate era mai vizibilă în zona feţei – aceasta nu mai era la fel de fermă şi de colţuroasă, iar pielea de sub bărbie

I se lăsase.

— O să fii în regulă dacă rămâi singur? l-am întrebat cu îndoială. Pentru că pot să anulez planurile, dacă tu…

— Nu! Nu face asta, rosti James repede, fără să mă lase să termin. O să mă culc devreme ca să-mi treacă. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Păi, bine atunci, dacă eşti sigur, am spus, răsuflând uşurată în sinea mea.

Visasem să mă bag în aşternut mai devreme cu James, dar nu doream să am grijă de un bolnav.

— În acest caz, o să fac repede un duş şi mă pregătesc de plecare. Vrei cumva o cană cu ceai sau altceva mai întâi?

James scutură din cap. M-am dus în dormitor, cu haina încă pe mine, m-am aşezat pe marginea patului şi m-am aplecat să desfac fermoarul cizmelor ca să-mi eliberez gambele din închisoarea lor. O, da, cu siguranţă mă îngrăşasem; cizmele nu mă mai ciupiseră înainte.

Îmi frecam urma roşie de sub genunchi când James apăru în prag. L-am observat cu colţul ochiului când s-a aşezat pe scaunul din faţa computerului meu care păru dintr-odată nostim de mic în comparaţie cu înălţimea lui.

— Catherine?

Am detectat ceva în tonul vocii lui, în felul în care mi-a spus numele, care m-a făcut să tresar; m-am ridicat brusc şi am tras aer în piept aşteptând, tăcută, ceea ce ştiam, cu ajutorul celui de-al şaselea simţ, că va urma. El închise ochii o clipă şi făcu o grimasă când înghiţi, ca şi cum şi-ar fi curăţat gâtul de gustul amar.

— Îmi pare rău, zise într-un final, dar chiar nu mai pot face asta.

Timp de câteva secunde am auzit un ţiuit în urechi şi am crezut că o să leşin. Mi-am înclinat corpul într-o parte, parcă pentru a evita să aud ceea ce urma să adauge. Privirea mi se înceţoşă şi apoi se limpezi din nou; nu era nicio scăpare.

— Mi-aş dori să nu simt astfel, continuă el cu vocea îndurerată. Am vrut atât de mult să meargă…

— Nu-mi vine să cred ce aud, după tot ce noi… după

Dar părea să nu aibă niciun rost să-mi continui protestul uimit. Mi-am dus degetele la tâmple şi mi-am aplecat capul în faţă până când coatele au atins genunchii, ghemuindu-mă într-o atitudine defensivă. În poziţia fetală, aşa cum era denumită în acele cartonaşe laminate introduse în buzunarele scaunelor din avion, o acţiune instinctivă, zadarnică, ce nu îmi oferea nicio protecţie faţă de cuvintele lui crude, străpungătoare, ce continuau să curgă.

— Nu pot lăsa lucrurile să evolueze. Nu te pot lăsa să renunţi la tot şi să vii să stai la Rennes. Pentru că nu cred că vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine. Nu mai vreau.

Nu-mi puteam ridica privirea. Nu aveam nicio dorinţă să văd expresia care însoţea vocea aceea.

— Nu mă mai iubeşti, am zis eu sec.

Lacrimi tăcute începură să curgă pe lentilele ochelarilor, pe mânecile hainei şi pe mâini.

— Te-am iubit. Încă te mai iubesc. Dar nu te iubesc îndeajuns de mult. Îmi pare foarte rău.

Nu eram sigură, dar mi s-a părut că şi el plângea. Se terminase. O mână de cuvinte comune, folosite zi de zi, demolaseră fiecare speranţă, fiecare vis, fiecare promisiune de care mă agăţasem de când ne întâlniserăm. Mi-am adus aminte de seara când am stat îmbrăţişaţi, în colţul străzii, înainte ca eu să fug şi să sar într-un taxi. De clipa când stăteam contopiţi în hotel, iar degetele de la picioare se chirceau de plăcere. De mâinile lui împreunate pe burta mea în cadă. Un castel din cărţi de joc distrus de o rafală nemiloasă de vânt. Lumea făcea implozie în faţa ochilor mei oripilaţi.

Când îl părăsisem pe Domnul Broscoi, îmi pusesem în mod prostesc şi neglijent toate speranţele în James şi-mi proiectasem fiecare secundă din viitor alături de el.

Fusesem conştientă de riscuri, ştiam că dragostea nu vine cu garanţii, dar mă aruncasem cu capul înainte în noua aventură. Îmi dorisem cu disperare să trăiesc intens, iar dorinţa îmi fusese îndeplinită cu un preţ teribil.

— Vreau să pleci, am zis dintr-odată, iar cuvintele îmi erau ferme și precise.

Nu aveam să stau pe gânduri dacă merita să-l implor să stea. Incizia trebuia să fie curată, scalpelul ascuţit şi sigur.

Am ascultat zgomotele pe care le-a făcut când şi-a adunat lucrurile fără să se grăbească; geanta era deja împachetată, manevra fusese anticipată. Am auzit când a tras fermoarul la învelitoarea pentru laptop, când și-a băgat mâinile în geacă și când și-a legat șireturile.

— Îmi pare rău, a spus din nou din pragul ușii.

Lacrimile îmi picurau de pe bărbie şi se amestecau cu firele de păr, iar gura îmi era sărată. Tot nu voiam să mă uit.

Când uşa de la intrare se închise în spatele lui cu un zgomot înfundat, mi-am ridicat în sfârşit capul. Privirea îmi fu atrasă de ceva care strălucea lângă computer, care nu fusese acolo când intrasem în cameră: al doilea rând de chei de la apartament, pe care i le dădusem lui.

M-am ghemuit pe pat, cu haina încă pe mine şi cu faţa în pernă şi am suspinat zgomotos, nefericită, până când capul a început să-mi zvâcnească şi am urlat până ce am răguşit.

În urmă cu mai puţin de un an, Domnul Broscoi stătuse în exact acelaşi loc când eu fusesem cea care ţinusem discursul. Venise rândul meu. Două relaţii începuseră în Caféneaua Charbon şi se terminaseră pe acel pat, în acea cameră, batjocorindu-mă prin simetria lor perfectă.

„Nu pot ajunge diseară, îmi pare rău”, i-am scris lui Amy într-un mesaj pe telefonul mobil când prima rundă de suspine încetă într-un final.

„De ce nu?”, răspunse imediat. Puteam simţi că era supărată, probabil se gândea că eram o victimă a toropelii postsex. Dar nu mă puteam aduna ca să-i explic ce se întâmplase, cel puţin nu încă, aşa că nu i-am dat niciun răspuns.

Dacă aş fi sunat-o, m-ar fi trădat vocea. Ar fi venit la mine, ar fi asistat la spectacolul deplorabil, ar fi încercat să mă convingă să ies, ar fi făcut orice să nu mă lase să mă marinez în propriile lacrimi, singură în casă. Dar o petrecere a burlăciţelor era ultimul loc de pe Pământ în care aveam nevoie să mă aflu în acea situaţie.

Şi poate, doar poate, avea să urmeze un ciocănit la uşă. Poate că James avea să se târască înapoi şi să mă implore să-l iert. Până acum îşi dăduse seama că făcuse o greşeală imensă. Încerca să plece, dar pur şi simplu nu putea. La miezul nopţii, însă, m-am resemnat. James nu se mai întorcea; de fapt, mai mult ca sigur că era deja la Rennes.

Cu ochii uscaţi, înspăimântător de calmă, ştiam ce aveam de făcut. Aveam să o las pe Petite Anglaise să fie purtătoarea ştirilor proaste, să-mi distileze durerea, şocul şi neîncrederea într-o serie de propoziţii curate şi să transforme harababura de emoţii confuze în cuvinte. Relaţia noastră se născuse prin blog, aşa că nu era cel mai bine să-i anunţ sfârşitul tot acolo, pentru ca toată lumea să vadă?

Odată ce apăsam pe butonul „Publică” nu mai aveam unde să mă ascund. Nu aveam încotro decât să înfrunt sfârşitul trist a ceea ce se întâmplase, să stârpesc din rădăcină orice speranţă deşartă de împăcare.

„Sunt o barcă fară cârmă, ce se întoarce ameţită în cercuri buimace pe o mare din lacrimi zgomotoase (am scris). El nu mă mai vrea.”

Am dezactivat comentariile pentru a doua oară în istoria blogului după ce mi-am trimis strigătul de suferinţă în spaţiul virtual şi apoi am bătut repede în retragere. Nu aveam niciun chef să aud un cor de „ţi-am spus” şi „sărmana de tine”, care se întorcea la mine ca un ecou. Am ştiut instinctiv că cititorii mei se vor grăbi să-l condamne pe James din cauza informaţiilor trunchiate pe care le aveau la dispoziţie.

După ce am terminat, m-am târât în pat, terminată, epuizată,

îmbrăcată.

Era sunetul familiar al respiraţiei lui, adâncă şi regulată, care m-a alertat cu privire la prezenţa lui, câteva ore mai târziu. Mi-am întins o mână amorţită de somn să-i simt pieptul coborând şi ridicându-se. Mi-am ridicat capul să-i pot admira conturul feţei adormite. El era acolo, cu mine; totul era bine în lumea mea. Până într-un moment dezgustător în care cuvintele lui m-au lovit cu forţă şi mi-au distrus iluzia crudă. „Nimic nu e real!”, ţipă o voce în capul meu. „Nu poate fi aici!”

M-am luptat să înot la suprafaţă prin straturile catifelate ale somnului, dorindu-mi să mă trezesc. Visul meu era pe cale să se transforme într-un coşmar, eram sigură de asta, şi voiam să scap. Cu o groază bolnăvicioasă am văzut ochii lui James deschizându-se. Am încercat să-mi retrag mâna, dar el se prinse de ea, iar degetele se strângeau în jurul încheieturii. „Dă-mi drumul!” Ţipătul meu rămase strangulat în gât, iar sunetul care îmi ieşi pe gură era doar croncănit hilar.

Dintr-odată, corpul lui James fu cutremurat de o tuse uscată a cărei intensitate creştea până când forţa ei îl făcu să vomite. Ghemuindu-mă oripilată, l-am văzut cum vărsa ceva negru şi vâscos pe aşternuturi, iar privirea îi era la fel de înspăimântată ca şi a mea.

Mi-am pus mâna liberă pe faţă şi mi-am muşcat degetele de disperare, ca să mă trezesc. Dar nu aveam încotro. James începu să se descompună în faţa ochilor mei, gemând probabil din cauza durerilor teribile. În curând, tot ce rămase lângă mine în pat, în locul în care fusese corpul lui, era o baltă de ceva urât mirositor şi sălciu.

Leoarcă de transpiraţie, cu inima bătându-mi cu putere, mi-am deschis ochii şi am găsit patul gol. Coşmarul se terminase. Totuşi, când mi-am ridicat mâna dreaptă în dreptul luminii roşii de la cifrele ceasului cu alarmă, o parte din mine se aştepta să găsească urme vineţii în jurul încheieturii.

capitolul 27

Batistă

În dimineaţa următoare am analizat fiecare lucru pe care James îl spusese şi fiecare privire pe care mi-o aruncase în ultimele luni, căutând indicii, semne, ponturi. Am adus la lumină fiecare moment tensionat, fiecare vorbă aspră şi le-am examinat cu atenţie. Când încetase să mai facă referiri la căsătorie şi la copil? Când dispăruseră din locuinţa lui broşurile cu hambare şi căbănuţe? Cât de diferit, cât de alterat părea totul acum că aveam altfel de informaţii la dispoziţie şi priveam totul retrospectiv!

„Nu mai pot face asta”, spusese. Ca şi cum relaţia cu mine îi provoca durere fizică. Fusesem atât de preocupată să-mi înving propriile temeri încât nu bănuisem niciodată că James avea îndoielile lui neexprimate şi că se lupta în tăcere cu demonii interiori. Sondase şi măsurase profunzimea sentimentelor. Şi îşi dăduse seama că acestea nu erau suficient de profunde.

Lungile perioade în care mă holbam în gol erau înlocuite din când în când de izbucniri de activitate frenetică. I-am adunat fiecare lucru pe care l-am putut găsi, într-o tentativă ritualică de curăţare, şi le-am îndesat într-un plic mare – rândul meu de chei de la apartamentul lui, un DVD pe care îl împrumutasem, un tricou rătăcit în coşul cu rufe şi un aparat de ras uitat pe marginea căzii. Nu era mare lucru. Fusese mereu doar un oaspete, care trăise dintr-o valiză prea plină. Niciodată nu-şi atârnase cămăşile în şifonierul meu şi nici nu îşi cumpărase un set de obiecte de igienă pe care să-l lase la mine în baie.

În hardul computerului am găsit numai o mână de poze. Un autoportret pe care James mi-l trimisese prin telefon la o săptămână după ce ne întâlniserăm prima oară şi o fotografie, făcută de mine, cu Mormoloc îmbrăcată în zână şi cu James în fundal, pe canapea – un personaj aflat în imagine întâmplător. Nu era nici măcar o singură poză cu noi doi împreună. Dintr-odată se părea că nu existaserăm ca entitate, ca un cuplu, decât în cuvinte. Pentru că nu duceam lipsă de cuvinte care să ateste ce fuseserăm odată – erau mesaje text stocate în telefonul mobil, sute de e-mailuri arhivate, nenumărate

comentarii pe Petite Anglaise, atât de dinainte să ne întâlnim, cât şi de după. Într-un sertar de lângă pat am găsit o mână de post-it-uri pe care mi le lăsa ca să mă înveselească – un „Te iubesc” pe pernă, un „Mi-e dor de tine” pe ecranul computerului… Relaţia noastră începuse cu cuvinte şi se părea că din ea rămăseseră doar cuvintele.

Am făcut o baie şi m-am cufundat sub apă unde unele zgomote erau estompate, iar altele, amplificate: se auzeau paşi în apartamentul de deasupra, sunetul îndepărtat al unui televizor şi vâjâitul frenetic al unei maşini de spălat aflat la intensitatea maximă a ciclului de stoarcere.

Îmi reveni în minte o amintire a zilelor în care eram scutită de la şcoală din cauza unei infecţii la urechi. Într-un cocon de durere, ascultam zgomotele îndepărtate, parcă nelumeşti, ale mamei care spăla, aspira sau vorbea la telefon în timp ce eu stăteam în pat. Percepeam aceeaşi detaşare pe care o simţisem şi atunci, ascultând viaţa care-şi urma cursul în altă parte, ca întotdeauna, în timp ce a mea se oprise în loc. Eram doar o urmă, lipsită de substanţă, o umbră fantomatică a sinelui meu, neputând să mă conectez la lumea din jur.

Am ieşit din cadă tremurând. Într-un final, înfofolită într-un halat de baie alb, am ridicat receptorul şi, după ce am ezitat o clipă, am format un număr, unul dintre puţinele pe care le ştiam pe dinafară.

— *Oui?*

— Eu sunt.

Vocea mea suna goală. Ultima oară când folosisem acel ton îi spusesem lui James să plece.

— *Quelque chose ne va pas?*[118]

— James m-a părăsit. Aseară.

Lacrimi tăcute mi se adunară în ochi, iar nasul începu să curgă.

— Sunt praf. Îmi pare rău, dar nu am ştiut pe cine să sun…

Urmă o tăcere grea. Fără îndoială, Domnul Broscoi se rugase pentru un astfel de rezultat – pentru orice lucru ce m-ar fi împiedicat să plec cu fata lui – şi eram, probabil, mesagerul celei mai bune veşti

---

[118] *S-a întâmplat ceva?(n.tr.)*

pe care o auzise tot anul. Mi l-am imaginat zâmbind sau lovind în aer cu pumnul, jubilând. Dar, când în sfârşit a reuşit să vorbească, vocea sa nu trăda nimic altceva decât îngrijorare.

— Vino aici, dacă vrei, sugeră. Ea doarme. Probabil că e mai bine să nu te vadă aşa.

La început, am fost luată prin surprindere de sugestia lui. Nu cumva Domnul Broscoi era ultima persoană care ar fi trebuit să mă consoleze? Dar ideea de companie – orice companie – era atât de tentantă încât am dat deoparte reţinerile.

— Eu… Bine, da, să-mi pun nişte haine pe mine. Vin în cinci minute.

Mi-am aruncat o privire în oglinda din hol în timp ce descuiam uşa de la intrare. Aveam o figură tristă: ochii umflaţi, tenul precum carnea la conservă şi părul încâlcit. Avea dreptate: nu era bine ca Mormoloc să mă vadă în acea stare.

Stăteam cu picioarele încrucişate pe gresia caldă din balconul ce dădea în sufrageria Domnului Broscoi, cu spatele rezemat de uşa din sticlă. Vremea era călduroasă pentru începutul lunii martie, iar cerul, lipsit de nori. Am închis ochii şi am încercat să mă concentrez numai pe senzaţia brizei răcoroase care îmi mângâia faţa şi care ştergea urmele lăsate de lacrimi.

— Poftim, zise Domnul Broscoi şi îmi întinse o cană cu ceai de mentă pe care am strâns-o în palme, aşteptând să se răcească.

Se lăsă jos pe gresie, lângă mine, şi îşi aprinse o ţigară.

Am stat tăcuţi câteva minute şi am privit lumea, peste acoperişuri. Paris; oraşul căruia fusesem cât pe-aci să-i întorc spatele, se întindea cât vedeam cu ochii în toate direcţiile, iar lumina soarelui licărea pe sute de coşuri.

— Ştii ce e ciudat? zise el într-un final. Că mă simt mai supărat pe el acum decât mă simţeam când mi te-a furat.

— Presupun că eşti uşurat, am răspuns, încercând să împiedic amărăciunea să-mi umbrească vocea. Că nu o să mai plec din Paris, vreau să spun.

— Păi, da, sigur că sunt, recunoscu el. Aş minţi dacă aş spune că nu

sunt. Dar imaginează-ţi cât de rău ar fi fost dacă te-ai fi mutat și s-ar fi întâmplat aşa ceva la câteva luni după aceea…

— Ştiu, am oftat. Dar pur și simplu încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat cu adevărat. Că totul e atât de greșit. Sau cât de mult doare.

Mă pregătisem pentru un „Ți-am zis eu” care, în mod straniu, nu veni. În schimb, Domnul Broscoi ascultă tăcut în timp ce vorbele mi se revărsară din gură și îmi luă cana ca să mi-o umple din nou cu ceai când observă că se golise.

Întotdeauna excelase ca ascultător, mi-am spus, dar fusesem atât de preocupată să observ jumătatea goală a paharului încât îmi petrecusem majoritatea timpului criticându-l pentru că nu vorbea îndeajuns. Singurul lucru pe care nu îl făcu fu să mă atingă. Pierdusem dreptul la orice manifestare fizică de simpatie; se părea că nici măcar nu putea să-și pună mâna pe braţul meu, într-un gest de consolare.

Când veni momentul ca Domnul Broscoi să o trezească pe Mormoloc, m-am strecurat afară și am închis încet ușa în spatele meu. Îmi promisese că în aproximativ o oră o va aduce la mine, ca să ne petrecem restul weekendului împreună, ca să nu stau singură.

Am făcut puţină ordine, am adunat şerveţelele ude împrăştiate prin pat și am înlocuit fețele de pernă mânjite cu rimei. După ce toate dovezile fură îndepărtate, am ridicat receptorul din nou, de data aceasta ca să-i dau vestea tristă mamei. Ştiam că încă nu citise Petite Anglaise. Dacă ar fi făcut-o, m-ar fi sunat.

— Uneori îmi făceam probleme despre cum o să vă înţelegeţi voi doi în Bretania, recunoscu ea după ce depăşi şocul iniţial. Mă refer din punct de vedere financiar. Și toate acele drumuri înainte și înapoi, ca să împărţiţi custodia în weekenduri… îmi era teamă că vă va epuiza.

— Și eu mi-am făcut griji pentru astfel de lucruri, am mărturisit. Niciodată nu mi-am imaginat că o să fie uşor. Dar James părea aşa de sigur. Îmi alunga toate problemele pe care mi le făceam. Nu-mi vine să cred că l-am lăsat să mă facă să mă simt vinovată pentru că aveam îndoieli! …

— Te-a dezamăgit, iubito, fie că a vrut sau nu. Nu a fost atât de puternic pe cum l-ai crezut. A făcut multe promisiuni pe care pur şi simplu nu le-a putut ţine.

Mi-am muşcat buza. Instinctul meu, chiar şi în acel moment, era să îi iau apărarea. Îl iubisem şi nu puteam încă să mă simt bine când auzeam vorbindu-se de rău despre el.

Un ciocănit în uşa de la intrare îmi oferi scuza ideală ca să scurtez conversaţia.

— O să te sun mai târziu, mamă, am zis, mulţumind în gând pentru sincronizarea perfectă a Domnului Broscoi. Cred că au venit.

— Bine, ai grijă de tine şi îmbrăţişează-mi nepoata din partea mea, spuse ea şi oftă.

Probabil că era incredibil de greu, mi-am dat seama dintr-odată, pentru o mamă aflată la mare distanţă de copilul ei. Poate că într-o zi aveam să trec şi eu printr-o astfel de experienţă, poate că voi încerca s-o consolez pe Mormoloc atunci când va avea inima frântă, la telefon, înjurând sutele de kilometri de pământ şi de apă dintre noi…

Primul lucru pe care l-am observat când am deschis uşa a fost un buchet de lalele de culoare roz-deschis, ambalate în celofan, pe care Mormoloc le etala triumfătoare, cu faţa ascunsă în spatele bobocilor. Domnul Broscoi rămăsese în spate şi o lăsase pe Mormoloc în lumina reflectoarelor, dar am simţit că era foarte mulţumit de sine. Nici măcar o dată nu mă mai surprinsese cu flori în toţi cei opt ani pe care îi petrecuserăm împreună – o ironie care nu-mi scăpă –, dar gestul lui însemna mai mult decât o zi de naştere sau de Sfântul Valentin. Cuvintele erau de prisos într-un astfel de moment, după cum el ştia prea bine.

— Ce drăguţ din partea voastră! Florile mele preferate! Ce surpriză! am exclamat.

M-am lăsat în jos, la nivelul lui Mormoloc, am aşezat florile cu grijă pe podea şi am tras-o pe fata mea mai aproape, într-o îmbrăţişare flămândă, lacomă după orice fel de contact fizic.

— Ce s-a întâmplat, mami? întrebă Mormoloc şi ridică un deget curios cu care-mi atinse obrajii umezi.

— Mami plânge pentru că e foarte, foarte fericită să te vadă.

M-am uitat la Domnul Broscoi peste umărul ei şi i-am adresat un zâmbet tremurat.

— Am o mouchoir[119].

Mormoloc se eliberă din strânsoare, fugi în dormitor şi se întoarse cu o cutie de şerveţele.

— Uite! O să fac să fie mai bine! zise ea.

Culese o mână de şerveţele cu care îmi tamponă neîndemânatică obrajii şi îmi strâmbă ochelarii.

— Je vous laisse[120]. O să fii bine? întrebă Domnul Broscoi, aflat încă pe hol, parcă neputând să treacă pragul.

— Mulţumesc... pentru tot, am spus, iar vocea îmi sună fragilă, dar nu se frânse. Ea e cel mai bun medicament.

— Ştiu prea bine asta, zise şi dădu afirmativ din cap.

Zâmbetul îi alungă veninul din cuvinte, dar chiar şi aşa am tresărit. Nu-mi era prea clar cine avea grijă de cine în acea zi, dar poate că nici nu conta.

Restul după-amiezii am stat ghemuită pe canapea, alături de fata mea, în timp ce ea se uita la desene animate; am savurat căldura corpului ei cuibărit lângă mine şi mi-am sincronizat ritmul respiraţiei cu al ei.

Cu puţin timp înainte de ora ei de culcare, lacrimile ameninţau să se adune din nou, aşa că m-am decis că era necesară o explicaţie. Era foarte probabil ca în următoarele zile să păţesc acelaşi lucru şi ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Mormoloc să creadă că era vina ei pentru tristeţea mea.

Am lăsat jos Omida mâncăcioasă, pe care o recitasem fără intonaţie, am ridicat-o pe Mormoloc pe un genunchi, cu ochii la nivelul meu şi am căutat cele mai simple cuvinte pe care le puteam găsi.

— Mami e tristă azi. Pentru că prietenul lui mami, James, s-a dus

---

[119] Batistă (n.tr.)
[120] Vă las (n.tr.)

acasă şi nu o să mai vină să ne vadă niciodată. Nici noi n-o să mai mergem cu trenul la el şi n-o să le mai vedem nici pe Amanda şi pe Carrie. Mami nu a vrut ca James să plece, aşa că e tristă. Şi uneori plânge din cauza asta.

Mormoloc ascultă cu atenţie, dar nu spuse nimic. Mă îndoiam că pricepea gravitatea situaţiei. Pentru ea, James fusese un prieten, un oaspete ocazional. Nu avea nici cea mai vagă idee – din câte cunoșteam – despre planurile noastre. Nu ştia că locuinţa lui James urma să devină în curând a noastră şi că atunci l-am fi văzut în fiecare zi. Mă abţinusem să-l sărut şi să-l ţin în braţe pe James în prezenţa ei şi, de multe ori, el aşteptase răbdător până când Mormoloc adormea. M-am gândit încă o dată la poza pe care o găsisem – James, o prezenţă ştearsă pe canapea, în colţul privirii lui Mormoloc.

Am stins luminile colorate de deasupra patului ei, i-am tras cuvertura până la bărbie, am spus noapte bună, mai întâi colecţiei de jucării de pluş cu care dormea şi apoi lui Mormoloc şi am sărutat-o pe frunte. Când am terminat ritualul m-am întors ca să ies din cameră, cu inima îndurerată, nedorind să-mi petrec seara singură.

Tocmai ieşeam pe hol şi trăgeam uşa după mine, când Mormoloc spuse:

— Nu „tontează”, mami, zise ea veselă.

Am zâmbit. Întotdeauna spunea „tontează”. Puteam protesta până în pânzele albe că nu îi schimbam părerea că „tontează" era un cuvânt.

— Nu contează, am repetat încet. Mami o să-şi revină repede.

Ziua următoare am fost patetic de recunoscătoare pentru ocazia de a mă cufunda în activităţile de rutină împreună cu fata mea. Dimineaţa am dat o fugă la piscina de la Grange aux Belles, de lângă Canalul St Martin. M-am luptat să o îmbrac pe Mormoloc în costumul de baie şi apoi mi l-am pus şi eu, timorată de vestiarul unisex.

Piscina interioară era plină cu apă călduţă, care abia îmi ajungea până la piept, şi era dotată cu o serie de forme din polistiren, cu răţuşte galbene din plastic, mingi de toate culorile, platforme

plutitoare şi tobogane. *Bébés dans l'eau*[121] părea mai degrabă un loc de joacă acvatic decât o şcoală de înot.

Încântarea lui Mormoloc în momentul în care a prins o ţestoasă plutitoare din plastic şi şi-a înfrânt teama ţinându-se de ea ca să ajungă în braţele mele făcea ca expediţia noastră să merite fiecare efort. Am urmărit-o când s-a învârtit prin piscină în jurul unui inel din polistiren, călcând apa. Domnul Broscoi o aducea pe Mormoloc în acel loc în weekendurile când era în grija lui, dar în weekendurile mele fusesem plecate la Rennes atât de des încât venisem foarte rar la piscină.

Deşi la început mă simţisem timorată, începusem să mă relaxez când mi-am dat seama că majoritatea copilaşilor erau însoţiţi de câte un părinte singur, fără îndoială în timp ce partenerul de viaţă se bucura de o odihnă îndelung negociată sau avea grijă de al doilea copil. Oricare ar fi fost motivul, era o uşurare să mă integrez. Când eram cu James – chiar şi atunci când el se afla la sute de kilometri distanţă – rareori dădeam importanţă statutului de părinte singur, dar odată ce el ieşise din peisaj, mă simţeam dintr-odată mult mai vulnerabilă decât înainte. Eram un părinte singur. O anomalie într-o lume formată din cupluri.

Mai târziu, după-amiaza, ispitită de soarele blând şi promiţător de martie, am înfruntat împreună aglomeraţia de weekend din Buttes Chaumont şi am luat-o pe bulevardul principal care ne scotea în capătul parcului.

Mormoloc se legăna pe bordură, cu braţele întinse, imitând un avion, iar eu împingeam cu indiferenţă căruciorul gol, la câţiva paşi în spatele ei. Îmi simţeam pielea expusă la soare precum un pergament ţeapăn, întins pe obraji. Plânsul storsese fiecare picătură de umezeală din mine, iar corpul îmi părea sfărâmicios, lipsit de substanţă. Eram o frunză uscată, de toamnă – care nu avea ce căuta acolo primăvara, şi cea mai suavă pală de vânt putea să mă sufle şi să mă poarte departe.

---

[121] Bebeluşii în apă (n.tr.)

Parcul era plin de amintiri dureroase, şocante, a ceea ce pierdusem – un cuplu în vârstă stătea pe o bancă, iar degetele noduroase ale celor doi, afectate de artrită, erau strâns unite; un tânăr chipeş cu o şapcă de baseball îi şoptea ceva la ureche soţiei lui însărcinate şi o ţinea protector cu mâna pe după umeri...

Am luat-o pe o scurtătură de-a lungul unei poteci înguste, la insistenţele lui Mormoloc, şi aproape că am dat peste un cuplu de adolescenţi bruneţi care se sărutau la adăpostul oferit de o salcie plângătoare. La vederea lor mi-am simţit plămânii strângându-se. Mi-am amintit că scrisesem despre cuplul de tineri care se sărutau în metrou, cu câteva luni în urmă. Atunci nu simţisem decât melancolie – tânjeam după ceva ce nu credeam că o să mai am vreodată. În parc însă, eram ca o rană deschisă – trecusem şi eu prin clipele pe care le trăiau cei doi adolescenţi, cel puţin o vreme, însă totul îmi scăpase printre degete.

— Mami, imploră Mormoloc, pot să merg la carusel?

Ieşisem de sub podul scund şi ajunsesem în zona parcului pe care ea îl cunoştea foarte bine, unde, după-amiaza, în timpul săptămânii, Tata şi celelalte bone îşi aduceau copiii pe care îi aveau în grijă ca să se joace împreună. Oamenii mişunau peste tot, iar cei mici ţipau că vor îngheţată, baloane cu heliu, vată de zahăr sau să călărească poneii. De obicei, nu cedam la astfel de presiuni, dar în acea zi nu aveam puterea necesară ca să-i refuz ceva.

M-am scormonit în buzunar după mărunţiş şi am cumpărat un jeton de plastic de la chioşc. Mormoloc s-a urcat încântată într-o maşină de pompieri, iar eu m-am aşezat pe o bancă exact când caruselul a pornit încet. Făceam cu mâna ori de câte ori fata mea trecea prin dreptul meu şi mă forţam să-i zâmbesc, dar când mecanismul o purta în afara razei mele vizuale renunţam la şaradă, iar zâmbetul mi se schimonosea pe buze.

— James, „une” eşti? strigă Mormoloc pe neaşteptate când ne-am întors acasă.

Fugise la uşa de la intrare înaintea mea şi ciocănise insistent. Am apucat clanţa cu degetele din care mi se scursese tot sângele şi am

încercat să-mi revin înainte de a băga cheia în yală.

— James nu e aici, am zis încet. Îți aduci aminte ce ți-am spus aseară, înainte de culcare?

Conceptul de „niciodată” era prea abstract pentru Mormoloc. Ea trăia, în general, la timpul prezent. Îmi doream ca și eu să pot face același lucru, să nu mai regret trecutul sau să mă tem de viitor.

Odată intrată în casă, mi s-a părut că amprenta lui James era peste tot – imaginea lui era suprapusă în fiecare cameră, ca un filigran. Fantoma lui stătea așezată la masa din sufragerie, cu capul aplecat deasupra laptopului, cu fruntea încruntată de concentrare. În bucătărie, era un ecou al lui, lângă plită, gătind cina. După ce am tras draperiile din dormitor, am ocolit o geantă imaginară.

După ce Mormoloc s-a culcat, seara m-a batjocorit cu goliciunea ei prelungă. M-am așezat la computer și m-am holbat la căsuța cu mesaje, plină cu texte îngrijorate, cu buchete de flori virtuale, cu sărutări și cu îmbrățișări. Le-am răsfoit, unul câte unul, și am început să compun răspunsuri de mulțumire, semnându-mă „Petite”, ca întotdeauna, la început cu mâinile tremurânde. Nu copiam și apoi lipeam; ar fi însemnat să trișez, iar ceea ce aveam de făcut s-ar fi sfârșit astfel mult prea repede. Odată cu trecerea timpului, mâinile tremurau din ce în ce mai puțin.

„Ți-am citit articolul azi-noapte, iar stomacul mi s-a strâns, scrisese un străin anonim. Deși nu te cunosc, stau în pat și îmi fac griji pentru tine.”

Erau nenumărate mesaje asemănătoare, de la cititori care se întindeau spre mine și îmi puneau o mână virtuală pe braț, care îmi dădeau o cutie invizibilă cu șervețele și îmi împărtășeau poveștile lor de despărțire, în speranța că, după ce le citeam, aveam să mă simt mai puțin singură.

„Vreau să-ți spun că îmi pare foarte, foarte rău, scrisese Anna Red Boat. M-am gândit la tine tot weekendul și nu știu dacă faptul că ți-am trimis un e-mail a fost alegerea cea mai bună ținând cont de faptul că în mod sigur și ceilalți cititori ai tăi au făcut același lucru.”

Am zâmbit impresionată să constat că Anna se considera o

prietenă virtuală şi se autodistanţa de ceilalţi cititori. După atâtea e-mailuri pe care noi două le schimbaserăm în ultimul an şi eu o priveam altfel decât pe ceilalţi.

După ce mi-am curăţat căsuţa cu mesaje, m-am uitat la ceas şi am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred. Era deja miezul nopţii. Trecuseră patru ore de când deschisesem primul e-mail. Nu eram sigură dacă mă simţeam mai bine, dar în mod cert eram recunoscătoare că activitatea îmi distrăsese atenţia. Orice era mai bun decât să mă holbez fără să văd nimic la pereţii albi ai apartamentului sau să suspin în tăcere cu faţa în pernă.

O nouă iconiţă de mesaj apăru exact când voiam să-mi închid computerul şi să-mi încălzesc o cană cu lapte. Când am văzut numele expeditorului inima tresări. James. Mesajul lui nu avea titlu. L-am deschis și am găsit două pagini de proză densă, meticulos meșteșugită. Mi-am dat seama că fiecare cuvânt fusese cântărit cu atenţie, scris şi rescris, recitit, editat şi reeditat.

„Nu ţi-am scris până acum pentru că am vrut să încerc să mă asigur că am de zis ceva care merită, începu el. Nu ştiu dacă o să reușesc, dar o să mă străduiesc. Dacă ceea ce spun nu are sens pentru tine sau ţi se pare prostesc, crud sau doar demn de dispreţ atunci sunt lipsit de apărare în faţa ta. Cum aş putea să o fac altfel?"

Erau propoziţii care m-au făcut să gem cu voce tare, paragrafe care mi-au confirmat cele mai negre suspiciuni. Mi-a mărturisit că s-a simţit rău din cauza faptului că nu ar fi putut să ne întreţină, pe mine şi pe Mormoloc, şi că s-a îndoit că mai avea puterea să devină din nou tată. S-a plâns că bagajul emoţional pe care îl avea se dovedise mult mai greu decât îşi imaginase vreodată. Și apăru din nou fraza care tăia adânc în mine, ca o lamă: „încă te mai iubesc, dar – şi asta e partea care mă doare cel mai tare – nu te iubesc îndeajuns ca să pot să-ţi ofer toate lucrurile la care am visat şi pe care le-am plănuit împreună”.

Puteam să contrazic orice altceva, să încerc să-l conving de faptul că împreună am fi reuşit să alungăm demonii pe care îi avea în interior, că am fi putut să facem relaţia să meargă, dar mă simţeam

complet neputincioasă în faţa declaraţiei finale. Nu poţi să obligi pe cineva să te iubească la fel de mult. Intensitatea dragostei lui nu supravieţuise lunilor de aşteptare. Intervenise o desprindere lentă, tăcută.

Un calm rece, de acceptare, coborî asupra mea. Oricât de mizerabil, acest sfârşit era necesar. Niciunul dintre noi nu merita să se mulţumească cu mai puţin decât împărtășiserăm la început, înainte ca intensitatea sentimentelor să se diminueze.

capitolul 28
Sfâșiată

— Pari distrasă azi, remarcă şeful meu.

Îşi ridică privirea de la ceea ce făcea şi se uită spre mine, în timp ce ezitam în prag. Era luni dimineaţa, prima mea zi înapoi la muncă după plecarea lui James. Aveam ochii uscaţi, dar încă mă simţeam ciudat de detașată de tot ceea ce mă înconjura, cu creierul scos din viteză. Mă ridicasem de la birou ca să iau ceva din dulapul din biroul lui, dar în cei cinci sau șase paşi care ne despărţeau mintea mea se golise ca un ecran de computer intrat în stare de hibernare.

Relaţia dintre mine şi şeful meu se îmbunătăţise de la Crăciun. Ba chiar revenise la obiceiul de a mă scoate din când în când în pauza de prânz la barul local unde se servea vin, reumplându-mi paharul până când ajungeam să mă întreb cum voi putea funcţiona mai departe la birou, înotând toată după-amiaza într-o ceaţă roşiatică. Așa că, dacă în urmă cu câteva luni întrebarea lui ar fi mirosit a reproş, în acea zi tonul oglindea curiozitate şi chiar puţină îngrijorare reală cu privire la starea mea.

— Oh, da, îmi pare rău, sunt probleme personale, am răspuns.

Ochii mi s-au mutat evaziv la priveliştea ce se observa prin fereastra biroului. Deasupra acoperişurilor se putea vedea Sacre Coeur, cu domul ei alb lăptos, ce contrasta pe cerul albastru. Era mai sigur să admir acea imagine decât să mă uit în ochii lui întrebători. Ultimul lucru pe care voiam să îl fac în acel moment era să-mi pierd

stăpânirea de sine și să izbucnesc în plâns.

— Am avut un weekend destul de greu, am adăugat încercând să menţin distanţa.

Îmi era teamă să-i împărtăşesc problemele personale şefului meu, chiar dacă relaţia noastră fusese reabilitată. Şi, presupunând că i-aş fi spus totul, oricum nu ar fi priceput pe deplin toate ramificaţiile despărţirii prin care trecusem. Niciodată nu-mi scăpase că plănuiam să mă mut în Bretania în doar câteva luni pentru că mă temusem să nu distrug armonia proaspăt reconstruită dintre noi.

— Bine, atunci sunt aici dacă ai nevoie de cineva cu care să vorbeşti, spuse el, părând dezamăgit că nu aveam de gând să-i ofer mai multe informaţii.

O colegă apăru lângă mine, cu haina pe mână, ca să-l scoată în pauza de prânz. M-am dat deoparte şi am lăsat-o să treacă, recunoscătoare că intervenise o ocazie bună ca să mă retrag.

Amy profită de plecarea lor şi mă atacă. Toată dimineaţa îmi aruncase priviri întrebătoare peste birourile despărţite de paravane, dar până atunci făcusem pe dracu'-n patru să mă feresc de un tete-â-tete cu ea – evitasem bucătăria şi mă repezisem la toaletă numai când observasem că era prinsă la telefon.

Faptul că mă dezgolisem de secrete pe internet, unde nimeni nu-mi putea vedea faţa şifonată în timp ce scriam era una, dar cu totul altceva era să exprim acele lucruri cu voce tare, în public, fără să clachez. Suspinasem la telefon când vorbisem cu mama, plânsesem în tăcere în faţa Domnului Broscoi, dar în acea zi, în birou, voiam cu disperare să mă abţin. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca cei cu care lucram să se oprească lângă biroul meu şi să mă întrebe dacă mă simt bine – vorbele lor de îngrijorare şi de simpatie aveau să mă facă să cedez nervos.

— Am citit ce ai scris pe blog, zise Amy pe nerăsuflate, când se opri în dreptul meu. De ce naiba nu m-ai sunat?

Puteam să-mi anulez planurile şi să trec pe la tine. Eu te-am înjurat că mi-ai tras clapa la petrecerea burlăciţelor şi m-am gândit că ne-ai lăsat baltă pentru o altă noapte cu James…

În ochii ei am văzut compasiune, dar şi întristare, în mod cert îi rănisem sentimentele pentru că o ţinusem la distanţă şi aflase de pe Petite Anglaise ce se întâmplă deşi merita să afle de la mine.

— Îmi pare foarte rău, am răspuns, iar buza de jos îmi tremura ameninţător. Te rog, nu mă înţelege greşit, dar mi-am dorit să stau singură o perioadă.

— Puteai să-mi spui, aş fi înţeles şi ţi-aş fi oferit puţin spaţiu. Ar fi fost frumos să aflu vestea direct de la tine, spuse ea, încă neîmpăcată. Sunt sigură că toţi prietenii tăi de pe internet ţi-au sărit în ajutor, ca de obicei, dar ei nu sunt un înlocuitor pentru oamenii reali care te cunosc şi care ţin la tine. Nu mă îndepărta, doar atât îţi zic. Cum pot fi o prietenă bună dacă trebuie să-ţi citesc blogul trei zile mai târziu ca să aflu ce se întâmplă cu tine?

Am dat afirmativ din cap, neputând să-i întâlnesc privirea.

— Cât despre James, nu-mi vine să cred că ţi-a făcut aşa ceva! adăugă ea uimită. Adică, atunci când l-am văzut, la Ziua Clătitelor, totul părea în regulă. Şi totuşi, cred că el ştia de pe atunci ce urma să facă…

O invitasem pe Amy la clătite de Mardi Gras[122] împreună cu câţiva prieteni de la birou, cu doar trei zile înainte ca James să plece. Făcusem cu rândul în bucătărie la întoarcerea clătitelor, răspunsesem la întrebări cu privire la planurile mutării, în iulie, şi chiar celor legate de căsătorie, ce se iviseră în timpul discuţiilor despre iminenta petrecere a burlăciţelor. Unde fuseseră indiciile pe care le trecusem cu vederea în acea seară? Oare James fusese

Neobişnuit de tăcut? Se luptase cu tristeţea ştiind ca niciunul dintre lucrurile despre care discutam nu avea să se întâmple?

— Din câte mi-a spus în e-mailul din noaptea trecută, încă încerca să se convingă de faptul că putea face relaţia să meargă, am zis.

Mă regăseam din nou în postura inconfortabilă în care-i luam apărarea lui James. Mi-am amintit de paloarea lui bolnăvicioasă de

---

[122] Marţea Grasă – sărbătoare catolică, semnificând începutul postului Paştelui, supranumită şi „marţea clătitelor” (n.tr.)

vineri. Aşteptarea momentului în care pur şi simplu nu-şi mai putea ascunde sentimentele de îndoială îl făcuse să se simtă rău fizic.

— Cred că a fost un şoc teribil pentru tine, Cath, îmi pare atât de rău, spuse Amy şi îmi atinse mâna. Dar, stai! exclamă ea cu ochii măriţi. Nu ai zis că marţi voiai să anunţi proprietarul că o să te muţi din apartament?

— Sunt sigură că asta l-a determinat pe James să acţioneze, am spus sec.

Am deschis sertarul de sus al biroului şi am scos o scrisoare pe care i-o scrisesem cu câteva zile în urmă proprietarului apartamentului. Era pregătită să fie pusă la poştă, îi lipsea doar timbrul. Amy scoase un fluierat prelung. Fusese cât pe-aci.

— Auzi, trebuie să fug, spuse ea uitându-se la ceas. Am un prânz cu un client. Dar dacă vrei să vorbim despre toate astea – sau pur şi simplu n-ai chef să stai singură – aş putea trece într-o seară, dacă vrei. Ştiu că e mai uşor să vin eu la tine, ca să nu chemi dădaca…

După ce a plecat, am luat scrisoarea către proprietarul casei şi am rupt-o în bucăţele mici de tot, pe care le-am împrăştiat în coşul pentru hârtie, ca pe confetti. La câţiva metri de mine se afla un aparat de tocat hârtie, cu dinţii din metal strălucitor, care ar fi devorat plicul cu un mârâit puternic şi l-ar fi transformat în fâşii subţiri. Dar nu aş fi găsit nicio satisfacţie în asta. Aveam nevoie să simt hârtia care se rupea, să văd fragmentele care pluteau în jos ducând odată cu ele şi visele mele sfărâmate.

Mi-am petrecut ora de masă scriind un nou articol pentru blog. O frază din e-mailul unui cititor mi se întipărise în cap: „Primele patruzeci şi opt de ore sunt întotdeauna cele mai grele”. Primele mele patruzeci şi opt de ore expiraseră, iar dorinţa de a suspina cu voce tare şi de a mă uita în gol pe pereţi părea să mă fi părăsit, aşa că poate că era ceva adevăr în acea afirmaţie. Am început să scriu; mi-am lăsat degetele să plutească peste taste şi am compus un articol despre cum voiam să mă simt.

„Nu o să regret niciodată că drumurile ni s-au intersectat în luna mai”, am scris. „Nu aş da la schimb intensitatea indusă de panică din

acea primă seară pentru toată stabilitatea din lume. M-am simţit renăscută. Fericită într-un mod de nedescris. Viitorul începea dintr-odată să se umple de promisiuni neaşteptate.”

Cu cât scriam mai mult, cu atât vorbele imprimau mai multă viaţă în sentimentele pe care ele le descriau.

„Am trăit împreună cu el câteva clipe perfecte", am continuat. „Clipe care mi-au marcat viaţa pentru totdeauna; clipe pe care suferinţa de acum nu le poate şterge.”

Cum aş fi putut uita? Până la urmă, suişurile şi coborâşurile relaţiei noastre erau arhivate pe blog, puse la păstrare pentru posteritate. Tot ce trebuia să fac, daca voiam să retrăiesc prima noastră noapte la hotel, prima mea călătorie în Bretania sau ziua petrecută împreună la plajă, era să scormonesc prin arhiva Petite Anglaise şi să recitesc ceea ce scrisesem. Acele amintiri aveau să nu mă părăsească niciodată.

În timp ce scriam, am devenit conştientă că greutatea mi se ridica de pe umeri – era o uşurare că nu mai trebuia să am de-a face cu îndoiala, că nu mai trebuia să îmi reţin vina chinuitoare pe care o simţisem la gândul separării lui Mormoloc de Domnul Broscoi.

După ce îmi examinasem sentimentele în public şi îmi împunsesem rănile ca să văd cât de mult mă dureau de fapt, după toate prin câte trecusem, scrisul pe blog încă mi se părea un lucru normal, necesar şi cu efect terapeutic. Mi-am dat seama că puteam să mă vindec prin scris, că îmi găseam pacea în Petite Anglaise aşa cum făcusem întotdeauna.

Când am terminat, am pornit din nou opţiunea de comentarii. Ceva îmi spunea că, în absenţa lui James, Petite Anglaise îi va lua locul şi va face tot ce era în stare să umple golul pe care el îl lăsase în viaţa mea.

— Ar trebui să pleci de aici, zise Domnul Broscoi făcând un gest în formă de semicerc dinspre şemineu spre fereastra arcuită.

Stăteam pe o canapea, iar el pe cealaltă. Între noi era un spaţiu destul de mare în care se afla măsuţa de Caféa pe care erau aşezate cutiile cu hrană „la pachet”, al căror conţinut era acoperit cu un strat

subţire de grăsime. După serviciu cumpărasem mâncare chinezească de la restaurantul de la parter – găluşti aburinde cu ere veţi, orez prăjit şi pacheţele de primăvară – pe de o parte ca să-l ademenesc pe Domnul Broscoi să stea mai mult la mine, dar şi ca să-i mulţumesc pentru susţinerea neaşteptată pe care mi-o oferise în weekend.

Mi-am dus la gură o furculiţă plină cu orez. Abia mă atinsesem de mâncare, dar ştiam că trebuia să fac un efort ca să-mi menţin puterile. Nu voiam ca el să ajungă să-şi pună problema dacă eram sau nu într-o stare fizică potrivită ca să am grijă de Mormoloc. Rutina zilnică, pe care o construisem în jurul ei, era schela care mă ţinea în picioare.

— Ştiu că nu îmi pot permite să stau aici pe termen lung, am oftat. Puteam să justific asta doar când ştiam că urma să mă mut din Paris, în iulie. Dar acum trebuie neapărat să mă mai gândesc.

M-am aplecat şi am scos din geantă un ziar cu anunţuri.

— În drum spre casă am aruncat o privire la oferta de pe piaţă. Mai ieftin înseamnă mai mic, probabil o garsonieră, ceea ce e o perspectivă destul de deprimantă. Iar cea mai bună variantă ar fi să cumpăr una, nu să închiriez.

Îmi imaginam cum renunţam la pat şi la saltea în favoarea unei canapele extensibile, pe care trebuia s-o trag în fiecare seară ca să transform livingul în dormitor. Sau alternativa: să dorm deasupra lui Mormoloc, într-un pat supraetajat.

Fusesem întotdeauna nerăbdătoare să mă cocoţ în propriul apartament, după cum Domnul Broscoi ştia prea bine, dar niciodată nu mă gândisem că aveam să fiu nevoită să o fac la propriu, dormind într-un minunat pat suprapus. Era un gând care mă aducea brutal cu picioarele pe pământ după ce, timp de aproape un an, visasem cu ochii deschişi la o căsuţă cu grădină.

— Uau! E un pas mare, zise Domnul Broscoi. Nu este o decizie pe care să o iei în pripă. Dar are logică… Aş putea să te ajut cu mutarea când găseşti ceva. Iau câţiva băieţi de la serviciu ca să ajute la căratul lucrurilor grele.

Am zâmbit. Era adevărat că prietenele mele, oameni precum Amy,

Caroline sau Elisabeth Coquette nu puteau căra mobila mea cinci etaje.

— Niciodată nu mi-am imaginat că poţi fi aşa de drăguţ cu mine.

Vorbele mi-au scăpat din gură ca şi cum aş fi gândit cu voce tare. Am făcut tot ce am putut ca să nu termin propoziţia cu: „... după ce ţi-am făcut”.

Niciodată până atunci nu mai îndrăznisem să fiu atât de directă. Ceea ce îi făcusem şi felul în care se simţea după despărţire erau subiecte tabu, pe care le ocoleam în vârful degetelor. Iar sentimentele lui faţă de mine în acel moment – oricare ar fi fost acestea – erau o zonă interzisă.

— Păi, zise Domnul Broscoi precaut, întotdeauna mi-a păsat ce faci. Dacă eşti bine, dacă fata noastră e bine...

— Mulţumesc, am spus stânjenită. O să am nevoie de ajutor. Trebuie să fac multe schimbări în viaţa mea.

O casă nouă. O slujbă nouă, poate. Mă gândesc la faptul că cel mai greu lucru nu a fost că l-am pierdut pe James, ci toate planurile pe care ni le făcuserăm, tot ce schiţaserăm. Acum trebuie să înfrunt tot ce nu îmi place la viaţa mea, de una singură, fără să fug în Bretania.

Mă întorsesem în locul în care fusesem înainte să-l întâlnesc pe James, m-am gândit. Îmi petrecusem aproape un an descriind un cerc complet.

— Ei, nu o să fii complet singură. O să fiu aici, zise Domnul Broscoi. Şi îi mai ai şi pe toţi prietenii pe care ţi i-ai făcut cu ajutorul blogului.

— I-am neglijat din clipa în care l-am întâlnit pe James, am recunoscut. Am avut atât de puţin timp liber şi mi s-a părut că nu avea rost să investesc prea mult în oamenii din Paris din moment ce eram sigură că urma să mă mut. Aşa că mi-am tăiat craca de sub picioare. Unii dintre ei probabil că nici nu vor să mai audă de mine. Nu pot să îi condamn.

— Oh, nu fii aşa de dură cu tine. Se vor aduna. Şi eşti mai puternică decât crezi. Qa va aller, j’en suis sur[123].

---

[123] O să fie bine, sunt sigur (n.tr.)

Domnul Broscoi luă ultima găluşcă.

Vorbele lui îmi răsunau în minte în timp ce adunam resturile de la masă după ce plecase: „întotdeauna mi-a păsat ce faci”. Oare îi interpretam prea mult cuvintele și comportamentul grijuliu din ultimele două zile? Sau era posibil ca el să mai simtă ceva pentru mine?

Mai târziu în acea seară mă uitam la ecranul computerului – în mintea mea era o harababură, iar degetul arătător stătea nesigur deasupra butonului de la mouse. Era oare bine să şterg toate e-mailurile de la James printr-un singur clic? Dacă nu mai erau acolo nu aş mai fi fost tentată să le citesc şi să le recitesc, derulând la nesfârşit scene înainte şi înapoi fără să pot – sau fără să vreau – să le las în pace. Era mai bine să uit cât de flămândă am fost la Inc put, cât de mult am tânjit să mă strecor sub pielea lui?

Mi l-am imaginat pe James dându-le vestea părinţilor lui, fetelor, lui Eve şi prietenilor de acasă. O parte din mine, crudă, egoistă, spera că ei îi spuseseră că se comportase prosteşte – că era puţin probabil să mai aibă o asemenea ocazie în viaţă. James pe care îl vedeam în minte era cuprins de remuşcări.

Dar nu mai puteam niciodată să-l aduc înapoi sau să şterg acele cuvinte caustice, dureroase, pe care mi le aminteam ori de câte ori eram tentată să ridic receptorul şi să îl implor să se răzgândească: „Nu te iubesc îndeajuns de mult”, îl auzeam spunând. „Nu mai pot face asta.”

Aşa că, pentru o vreme, i-am lăsat e-mailurile intacte. Reamintirea acelor clipe mă făcea să mă chircesc de durere, dar ştiam că era o formă necesară de autoflagelare.

Capitolul 29
Opac

Mormoloc tropăi înaintea mea pe culoarul avionului în timp ce eu cercetam numerele scaunelor pentru rândul douăzeci. Trecusem pe lângă mai mulţi pensionari, copii îmbrăcaţi în haine cu personaje

Disney, cupluri care se giugiuleau aşteptând cu nerăbdare sejurul romantic la Paris şi oameni de afaceri înarmaţi cu laptopuri. Ne întorceam acasă după ce petrecusem un weekend în Yorkshire, la părinţii mei.

Discuţiile lungi cu mama – eu vorbisem, ea ascultase – şi o schimbare de peisaj mă ajutaseră enorm. Iar Mormoloc, prima şi singura lor nepoată, fusese foarte răsfăţată, ca de obicei, bucurându-se de toată atenţia cu care fusese tratată de parcă ar fi fost ziua ei de naştere.

După ce ne-am tot oprit în timp ce tovarăşii noştri pasageri se luptau cu bagajele lor şi cu hainele, am reuşit să ajungem într-un final la locurile noastre. Mormoloc escaladă scaunele ca să stea la fereastră şi începu să se lupte cu centura de siguranţă, cu o privire de maximă concentrare.

— Mami, ajută-mă să pun centura! strigă după câteva încercări nereuşite de a prinde închizătoarele de metal.

— Stai puţin, scumpo. Trebuie mai întâi să-ţi dăm jos haina, am răspuns.

Am îndesat cu piciorul geanta sub scaunul din faţă şi mi-am dat jos haina şi apoi pe cea a lui Mormoloc. Când m-am întors, am observat un bărbat atrăgător care îşi depozita geanta în compartimentul de deasupra capului.

— Pot să vă ajut? întrebă arătând spre hainele noastre.

Avea circa treizeci de ani. Purta blugi de calitate şi o cămaşă cu model, iar părul negru era dat cam cu prea mult gel pentru gustul meu. Vocea era plăcută, educată, iar accentul mi se părea greu de localizat.

— Vă mulţumesc, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră, am mormăit şi i-am zâmbit în timp ce i-am înmânat impermeabilul meu şi geaca lui Mormoloc.

Bărbatul stătea pe scaunul dinspre coridor, în stânga mea, iar eu îl priveam pe furiş, printre gene. Ţinea un laptop pe genunchi, dar nu făcea niciun gest să-l deschidă.

În timp ce despachetam setul distractiv al lui Mormoloc – o carte

de colorat, creioane şi un caiet pentru abţibilduri cu Dora Exploratoarea – am observat o anume nelinişte la tovarăşul meu de călătorie.

Oare era imaginaţia mea sau se uita în jur în timp ce ultimii câţiva pasageri se îmbarcau, încercând să ochească un alt loc liber? Avusesem dreptate; nici nu apucase bine însoţitoarea de bord să închidă uşa principală şi să tragă banda roşie în dreptul ei că vecinul meu chipeş se şi ridică în picioare.

— O să mă mut ca să vă fac loc, se scuză el uitându-se când la mine când la Mormoloc. Nu vă supăraţi.

— Nicidecum, am bombănit, sperând că reuşeam să par nonşalantă, adică tocmai opusul a ceea ce simţeam.

Trăiam un sentiment de teamă – că această mică întâmplare lipsită de importanţă avea să fie doar începutul a ceea ce se prefigura. Pentru prima oară într-o mulţime de ani eram singură. Mai fusesem singură, dar de data asta era diferit. Nu eram doar o femeie singură, ci şi mamă; aveam o „obligaţie”. Micuţa persoană care stătea alături ue mine, pe scaunul de la fereastră, cu păpuşa din cârpe îndesată între centură şi burtică – suma totală a tot ceea ce aveam mai de preţ în viaţă – putea fi şi un motiv de respingere. Văzând-o pe Mormoloc lângă mine, unii bărbaţi presupuneau că am un partener de viaţă, iar alţii pur şi simplu aveau să nu fie interesaţi.

Nu mă grăbeam să găsesc pe cineva nou, nu voiam decât să am ocazia să-mi confirm faptul că un bărbat atractiv ar putea fi încântat să stea pe scaunul de lângă mine. Schimbând locurile, el îmi dăduse un bobârnac şi mă făcuse să realizez ce luptă mă aştepta în viitor.

— Ce mai faci încă aici? întrebă Amy arătând spre ceas.

Trecuse de ora şase. De obicei, până la acea oră eram de mult plecată.

— Nu trebuie să dai fuga la dădacă?

— E seara mea liberă, am explicat scuturând din cap. E o prostie, nici măcar nu lucrez, doar trag mâţa de coadă şi amân plecarea acasă.

Odată ajunsă în apartament, nu aş fi făcut altceva. Aş fi închis

computerul de la birou şi apoi l-aş fi deschis pe cel din dormitor. Scriam, comentam, pălăvrăgeam pe internet, navigam; acestea erau singurele activităţi pe care le puteam face în acele momente. Dacă încercam să citesc o carte, mintea îmi zbura constant de pe pagini şi ori de câte ori aş fi forţat-o să se întoarcă, nu stătea locului. Televizorul era şi mai rău – mă trezeam holbându-mă în gol la ecran fără să am nici cea mai vagă idee la ce mă uitam de fapt.

— Păi, ascultă, dacă nu ai planuri pentru diseară, mă întâlnesc cu o prietenă să bem ceva pentru că e ziua ei, deşi mai întâi trebuie să trec să-i iau un cadou. Hai cu mine! Nu o să se supere să aduc pe cineva şi aş avea nevoie de ajutor ca să aleg darul…

Nu eram îmbrăcată potrivit ca să ies în oraş – de fapt, puteam chiar să spun că arătam de parcă dimineaţă pusesem hainele pe mine pe întuneric – şi nici măcar nu aveam trusa de machiaj la mine; dar orice era mai bun decât să zac în casă, singură.

Tot nu avusesem încă puterea să şterg mesajele lui James şi, de parcă nu era îndeajuns de masochist din partea mea, începusem să verific statisticile vizitatorilor de pe blog şi să îmi doresc aflu dacă încă mai citea Petite Anglaise, căutând măcar o amprentă pe un drum bătut de mii de oameni.

— Bine, s-a făcut, am zis. Merg să te ajut la alegerea cadoului. Restul las să vină de la sine. Cred că ar trebui să profit mai mult de serile în care sunt liberă; deşi nu vreau să ajung târziu acasă, ţinând cont că mâine lucrez…

Era tentant, din cauză că mă simţeam încă atât de fragilă, să stau în casă, să mă ascund în spatele monitorului şi să mă îngrop adânc în blog. Petite Anglaise devenise refugiul meu, iar frecvenţa cu care scriam se dublase de când plecase James. Dar nu mă puteam ascunde acolo la nesfârşit.

În timp ce ne plimbam pe Bulevardul Operei spre Havre Caumartin şi spre destinaţia noastră finală, magazinele Printemps şi Galeria Lafayette, Amy a vorbit neîncetat despre Tom, care se părea că încă nu se hotărâse şi oscila între dragoste şi indiferenţă. Era liniştitor să ascult problemele altcuiva în loc să scriu despre ale mele. De câteva

ori mi-am muşcat limba, bănuind că eram prea pesimistă – atât cu privire la bărbaţi, cât şi la relaţiile la distanţă – ca să pot fi în stare să-i dau lui Amy sfaturi cu adevărat valoroase. Despărţirea îmi lăsase un gust amar şi orice aş fi zis ar fi fost influenţat de propria mea dezamăgire.

Când ne apropiam de Opera Garnier şi ne-am oprit la prima trecere de pietoni, Amy s-a întors brusc spre mine şi a schimbat subiectul.

— Tu cum te simţi? Adică, pe bune! Pentru că vorbele curajoase de pe blog sunt toate foarte în regulă, dar nimeni nu trece rapid peste o astfel de despărţire.

— Îmi e dor de el, am zis cu tristeţe, iar vocea mi se înecă în zgomotul traficului de la ora de vârf. Îmi e dor de cele mai stupide lucruri, cum ar fi sforăitul lui. Uneori mă trezea şi, poate că sună prosteşte, dar eram fericită că îmi amintea că era acolo, cu mine.

Amy nu râse; ochii ei mă încurajară să continui.

— Îmi e dor şi de chestiile fizice, normal, am spus întorcându-mi privirea într-o parte, jenată.

De când plecase James, simţeam că propriul corp revenise încet la stadiul în care fusese înainte, ca şi cum terminaţiile nervoase îşi micşoraseră suprafaţa.

— Dar nu îl vreau înapoi, am adăugat. Nu avem niciun viitor împreună.

În timp ce vorbeam, am învârtit inelul pe care îl purtam pe degetul mijlociu, un dar pe care Domnul Broscoi mi-l făcuse cu mulţi ani în urmă.

Omuleţul verde apăru şi am traversat strada în tăcere.

— Trebuie să te întreb ceva, zise Amy când am ajuns pe trotuarul de vizavi, iar traiectoria noastră ocoli terasa de la Café de la Paix, chiar dacă pare destul de crud. Ţi se întâmplă să îţi doreşti să poţi întoarce timpul înapoi în momentul în care luam prânzul, cu o zi înainte de James, astfel încât să poţi face lucrurile diferit?

— Nu, am răspuns fără ezitare. Nu regret nimic din ce-am făcut. Cred că trebuia să se întâmple. Dacă James nu a trebuit să fie decât

un catalizator, atunci asta e. Eram nefericită şi am avut nevoie să fac ceva în privinţa asta.

Ochii mi-au zburat la un cuplu bine îmbrăcat, care bea şampanie, cu mâinile împreunate, la nici doi metri de noi şi aproape am tresărit. Când fusesem însărcinată mi se părea că văd femei însărcinate peste tot. Se părea că Parisul era foarte răutăcios cu mine – mă înconjura de cupluri fericite şi-mi punea astfel sare pe rană.

— Atunci, cel puţin acum, că nu mai fugi la Rennes cu fiecare ocazie, o să ai la dispoziţie câteva weekenduri în Paris doar pentru tine. O să-ţi facă bine, spuse Amy. Şi mie mi-a luat ceva vreme să îmi revin după despărţire – şi o vreme în mod clar nu m-am simţit pregătită să cunosc pe cineva nou dar m-am forţat să ies, să-mi văd prietenele. Acest lucru mi-a făcut mult bine, deşi ficatul meu e posibil să mă contrazică…

— Ai dreptate, am zis oftând. Trebuie să ies mai des şi să văd mai mulţi oameni. Să mă forţez să dau computerul pe oameni vii din lumea reală. Ce-ai zice dacă aş începe să vin cu tine la băutele aniversare? Dacă eşti sigură că nimeni nu se va supăra.

— Excelent! spuse Amy vizibil încântată de sine. Ştiam că o să-ţi revii. Dar să luăm lucrurile pe rând. Trebuie să alegem un cadou.

Am traversat Bulevardul Haussmann, am împins uşile rotative şi am intrat în foaierul intens luminat de la Printemps.

„Am văzut astăzi un afiş în metrou care m-a făcut să mă gândesc la tine”, îmi scrisese a doua zi unul dintre comentatori într-un e-mail trimis pe adresa privată de pe Petite Anglaise. „Te las pe tine să ghiceşti despre care este vorba…”

Am fost intrigată, dar prea copleşită de muncă pentru a avea timp să fac investigaţii. Mă agitam prin birou pregătind actele pentru o întâlnire, iar mesajul criptic îmi zbură din minte imediat.

În seara aceea s-a întâmplat să-mi ridic privirea din carte când trenul de metrou se opri scârţâind în Gare de L'est şi iată-l, alături de unul dintre afişele Galeriei Lafayette înfăţişând o sosie a Laeticiei Casta purtând puţin mai mult decât un strat generos de ulei pentru bebeluş – un poster de două ori cât mine care conţinea o inimă roz

uriaşă în care erau înscrise cuvintele: *Petite anglaise raffinee cherche compagnon de route pour chanter sous la pluie*[124]*.* Cartea mi-a căzut în poală şi mi-am dus mâna la gură. Deci la asta se referise cititorul meu!

În ziua următoare am postat pe blog o poză a reclamei şi am descris şocul pe care îl resimţisem când mi-am văzut numele scris mare pe afiş, chiar dacă reclama era, de fapt, parte a unei campanii pentru o companie de creditare şi se referea la o mică maşină englezească ce îşi căuta un proprietar, nu la o micuţă englezoaică în căutarea jumătăţii, însă, în curând, deveni evident din comentariile lăsate, că mulţi dintre cititorii mei din Paris fuseseră surprinşi – ca şi mine – când văzuseră posterul.

„E amuzant, eu nu locuiesc în Paris (zicea Aude), dar am fost acolo azi şi am văzut reclama de două ori. Prima oară nu am avut timp să o citesc de la cap la coadă şi chiar am crezut că este o reclamă la blogul TĂU."

Aude s-ar fi putut afla lângă mine în metrou când venisem spre casă şi niciuna dintre noi nu ar fi realizat acest lucru. Eram anonimă, îmi vedeam de treabă incognito, şi totuşi zăboveam în minţile unor străini. Străini care mă ştiau doar ca Petite Anglaise, care nu îmi văzuseră niciodată faţa.

Scotocind printre vizitatorii care erau online în acea noapte m-am întrebat dacă zăboveam astfel şi în mintea lui James. El nu lăsase comentarii şi nu era singurul meu cititor din Rennes, aşa că nu avea rost căutarea. Oricât de mult îmi plăcea să mi-l imaginez stând aplecat în faţa computerului, citindu-mi articolele cu o expresie bântuită de amintiri, de fapt, gândurile şi sentimentele lui deveniseră opace pentru mine.

M-am decis să scriu despre aceste lucruri într-o încercare de a-i da peste nas lui James dacă urmărea în tăcere blogul, dar mai mult pentru că voiam să se vadă faptul că în spatele curajului pe care Petite Anglaise îl afişa în faţa lumii întregi, eu eram încă îndurerată.

---

[124] Micuţă englozoaică rafinată caută partener pentru a cânta în ploaie (n.tr.)

„Dacă eşti acolo, ex-ule”, am scris cu câteva momente înainte de a dezactiva statistica vizitatorilor, hotărâtă să renunţ la acest obicei, „atunci ai un avantaj. Pentru ca. Iată-mă, sunt o carte deschisă, cu cotorul rupt. În timp ce tu rămâi misterios.”

Capitolul 30
Clocotind

Semnele erau de neconfundat – senzaţiile de plutire, de uşurare şi de exaltare din interior mi se reflectau în felul în care mergeam. Era sentimentul familiar de a percepe lumea prin filtrul oferit de un film bun. Fredonam în timp ce înaintam şi, când mi-am văzut imaginea reflectată în vitrina unui magazin, fata care se uita la mine avea o expresie palidă, totuşi zâmbea. Era o prostie să mă simt astfel atât de curând, dar eram vulnerabilă, receptivă la orice – la fel de moale şi de maleabilă precum o bucată de chit strânsă între degetele calde. Nu aveam nicio şansă. Parisul se deschisese în faţa mea, iar eu mă aruncasem în braţele lui, plină de recunoştinţă.

Totul începuse în prima vineri seară fără Mormoloc de când plecase James, cu două săptămâni în urmă. Cuibărindu-mă printre cele mai recente mesaje de simpatie de la cititori, observasem un mesaj de la Elisabeth Coquette şi apoi ne făcuserăm un plan ca să vedem împreună un film lângă Odeon.

Tremuram în frig, iar respiraţia mea forma norişori în faţa ochilor. Îmi doream să fi fost prevăzătoare şi să mă fi îmbrăcat mai gros. Martie e o lună capricioasă în Paris. O vrajă blândă se strecoară printre copaci şi le dă acestora o falsă senzaţie de siguranţă, păcălindu-i să îşi dezvelească prematur mugurii. Apoi urmează în mod inevitabil o schimbare ce îi aduce în mod brutal la realitate, îngheţându-le procesul de înfrunzire.

Fusesem şi eu prinsă pe picior greşit şi regretasem că îmi pusesem haina de iarnă în maşina de spălat.

Mi-am băgat mâinile adânc în buzunarele impermeabilului subţire şi m-am întrebat dacă aveam timp să traversez la chioşcul de clătite

de vizavi înainte ca Elisabeth să sosească. Probabil că nu, dar aroma persistentă de zahăr vanilat şi de sos cald de ciocolată îmi slăbea treptat rezistenţa.

Stăteam şi o aşteptam pe Elisabeth la baza statuii lui Danton, un loc de întâlnire foarte popular de pe Malul Stâng. Nu aveam idee cine fusese Danton, dar am observat, zâmbind, că piedestalul lui fusese marcat cu grafftti, culorile constrastând pe plăcile de ceramică în mozaic. Eram înconjurată de tineri, iar vorbele lor formau mici bule îngheţate în aerul rece.

Fetele singure aşteptau cu răsuflarea întretăiată ca prietenii lor să sosească. La primele întâlniri, erau afişate feţe nerăbdătoare şi zâmbete timide, nesigure; expresiile îmbufnate şi pline de reproşuri de genul *t'es encore en retard*[125] erau rezervate prietenilor mai vechi.

Grupuri de studenţi, cu feţele luminate de neoanele reclamelor de deasupra cinematografelor şi a Caféneleor aliniate de ambele părţi ale bulevardului St Germain, dezbăteau intens ce film să vadă, iar fragmente disparate ale conversaţiilor umpleau spaţiul. *Il va être nul, ce film là…*[126] *Tu l'as dèjà vu?*[127] *Je déteste Tom Onks*…[128] *Mais şi, ça va être bien*…[129] *Oh là là, non, hors de question*… [130]

Telefoanele mobile erau duse la urechile înroşite de frig, iar degetele îngheţate scriau cu repeziciune mesaje şi le trimiteau în eter. Străinii îşi cereau unul altuia un foc sau chiar câte o ţigară. Atmosfera trepida de încântare. Stând acolo, singură, am simţit ceva clocotind.

Mi-am adus aminte de clipe din tinereţe când păzeam ieşirea de la metrou din acea zonă, cu o revistă Panscope în mână, aruncând priviri îngrijorate la ceas şi scrutând mulţimea pentru a zări haina albastră din sibir a Domnului Broscoi. Locuinţa lui se afla la mică

---

[125] Ai întârziat din nou (n.tr.)
[126] Nu-i bun de nimic filmul ăsta (n.tr.)
[127] L-ai văzut deja? (n.tr.)
[128] Nu pot să-i sufăr pe Tom Onks (n.tr.)
[129] Ba da, totul va fi bine (n.tr.)
[130] Nu, este exclus (n.tr.)

distanţă, la capătul străzii Vaugirard înspre Sorbona. Lucrurile erau mult mai simple la acea vreme – aveam amândoi slujbe temporare care urmau să devină cariere – şi singurul lucru pe care ne certam era la ce film să mergem sau dacă să cumpărăm pop-corn sărat ori dulce.

Vederea mea era atât de înceţoşată de aceste fantome încât nu am observat-o pe Elisabeth când s-a apropiat până când nu s-a oprit în faţa mea cu răsuflarea întretăiată. Câteva bucle arămii îi scăpaseră din căciula tricotată, iar obrajii ei erau stacojii din cauza frigului.

— Îmi pare rău că am ajuns aşa de târziu, zise ea trăgându-şi sufletul ca şi cum ar fi alergat tot drumul. Am primit un telefon din State tocmai când eram pe cale să ies…

— Oh, nu-ţi face probleme, am răspuns îndepărtând cu mâna scuzele ei. E aşa de bine să stau afară. Nici nu mai ştiu când a fost ultima dată când am văzut un film în această parte a oraşului. Sunt o fată mai degrabă de Malul Drept, dar am o slăbiciune pentru acest cartier.

— Pari să rezişti destul de bine, spuse ea precaută, surprinsă să mă vadă atât de veselă.

Probabil se aşteptase să fie într-un gen de misiune caritabilă în acea seară, jucând rolul unui însoţitor al unui rănit.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat… Dar mă bucur că în sfârşit am ocazia să te văd. Ar trebui să

O facem mai des.

Am văzut un film – *Capote* – şi am chicotit ca nişte şcolăriţe când francezul de la rând din faţa noastră a pronunţat în stilul francez numele scriitorului[131], ca şi cum ar fi sunat Truman Condom[132], apoi ne-am plimbat de-a lungul bulevardului St Germain şi am intrat într-un restaurant Tex-Mex fără pretenţii, pe o străduţă lăturalnică pe care Elisabeth o ştia destul de bine. Am stat de vorbă până când fumul de ţigară de la ceilalţi clienţi ne-a făcut să răguşim, iar eu am

---

[131] Este vorba despre Truman Hoffman (n.tr.)

[132] Prezervativ(n.tr.)

pierdut noţiunea timpului şi era cât pe-aci să ratez ultimul metrou spre casă.

Oare vinul îmi dăduse acea stare de exaltare extenuată, mă întrebam stând cu capul rezemat de fereastra vagonului în timp ce urmăream staţiile prin care treceam. Sau era ceva în atmosferă?

A doua zi dimineaţă, în drum spre o vizionare de apartament, m-am oprit la jumătatea drumului pe rue Piat şi m-am aplecat peste parapet ca să mă uit jos, în parcul Belleville. Amenajat într-o pantă abruptă, unde în urmă cu câteva secole erau culturi de viţă-de-vie şi livezi, acesta era străbătut de scări ce plonjau în jos, alei în spirale şi, dincolo de toate acestea, acoperişurile Parisului se întindeau cât vedeam cu ochii în toate direcţiile. M-am gândit că trebuia să trec mai des pe-acolo. Nu reuşisem nici măcar să vizitez tot cartierul meu, darămite restul Parisului.

Mă apucasem serios să caut o locuinţă nouă, în apropiere de grădiniţa lui Mormoloc şi de „casa lui tati". Apartamentele cu două camere pe care le vizitasem în acea dimineaţă nu erau exact ceea ce doream, dar îmi păstrasem, totuşi, speranţa. Decizia mutării, reticentă şi pragmatică la început, începuse să-mi priască din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trecea. Căutarea îmi dăduse un nou scop în viaţă.

Un loc al meu în Paris… Nu visam oare la aşa ceva în urmă cu câţiva ani? În loc să fug de el, îi datoram oraşului adoptiv o a doua şansă.

Deşi aerul era încă înţepător şi rece, cerul era de un albastru vesel, iar păsărelele ciripeau pe crengile de deasupra mea. După întâlnire mi s-a făcut chef de plimbare. Dacă îmi închideam ochii pe jumătate, ca să nu văd maşinile parcate bară la bară de-a lungul bordurilor, şi înlocuiam asfaltul cu piatra cubică, îmi era uşor să-mi imaginez că mă plimbam printr-un orăşel situat undeva departe de capitală.

Belleville era plin de surprize – fundături cu şiruri de case etajate cu grădini înconjurate de ziduri, ascunse în umbra blocurilor înalte, curţi interioare particulare pline cu vegetaţie ferite de priviri în spatele uşilor duble, clădiri cu un etaj sau două care fuseseră pe

vremuri ferme sau ateliere, în zilele în care Belleville se afla în afara graniţelor oraşului. M-am plimbat fără un scop anume și m-am bucurat că îmi regăsisem libertatea de a improviza. Euforia pe care o simţisem în noaptea de dinainte nu se stinsese. Ba chiar se intensificase.

După ce am mâncat de prânz, m-am hotărât să iau metroul spre Malul Stâng, ca să dau o raită prin buticurile din zona St Germain… doar pentru că puteam face asta. Simţindu-mă puţin ca o turistă, am comandat o ciocolată caldă la Café Flore şi m-am aşezat în încăperea cu lambriuri de la etaj unde era mai puţină lume şi erau mai multe mese libere. Băutura îmi fu adusă în două carafe – una cu ciocolată de consistenţa melasei, iar cealaltă plină cu lapte cald, spumos. Le-am amestecat cu mişcări energice şi m-am oprit ca să ling ciocolata care curgea de pe lingură.

Am renunţat la planul vag, pe jumătate definit, de a cumpăra cărţi din WH Smiths de lângă Concorde, m-am abătut pe strada Seine şi am trecut pe lângă galeriile părăsite şi restaurantele adormite. Am zăbovit în dreptul chioşcurilor din lemn care erau aliniate pe malul râului şi am atins cărţile poştale vechi şi afişele cu reclame, revistele de dinainte de război şi cărţile clasice cu benzi desenate, toate învelite în folii protectoare din celofan. Bătrânii proprietari ai magazinaşelor stăteau pe scăunele pliante, beau Caféa din termosuri şi se uitau la turiştii care se plimbau prin faţa lor, părând neafectaţi că majoritatea oamenilor nu aveau nicio intenţie de a cumpăra ceva.

Când am ajuns la Pont Neuf mi-am amintit de ultima dată când îl văzusem din taxiul care mă ducea la serata bloggerilor, înainte să îl cunosc pe James. Am zâmbit la vederea cuplurilor strâns îmbrăţişate în alcovurile sale Această paradă obligatorie a îndrăgostiţilor mi se părea un stereotip, dar eram uimită să constat că aceste scene de afecţiune manifestată în public nu îmi mai provocau durere. Era mijlocul după-amiezii, iar temperatura creştea. Mi-am descheiat haina și am respirat profund. Aerul mirosea puternic a primăvară.

Am mers ore în şir în acel weekend, mulţumită de propria-mi companie, îndestulată, absorbind totul din jur, cu simţurile copleşite.

Era o plăcere să găsesc fericirea în lucrurile mărunte – în ruperea unui coltuc de la o baghetă şi savurarea contrastului dintre învelişul ei crocant şi aluatul cald şi moale; în scuturarea distrată a făinii ce-mi pudra haina; în zâmbetul dulce pe care îl ofeream unui trecător care îmi urase, ironic, *bon appétit.*

Faptul că îl pierdusem pe James mă făcuse să fiu vulnerabilă, dar într-un mod pozitiv. Eram la fel de poroasă şi de permeabilă ca un cub de zahăr pe care îl ţineam deasupra unui espresso urmărind cum Caféaua se ridica spre vârfurile degetelor. Sorbind lichidul dulce-amărui, simţindu-i căldura care îmi pătrundea în corp, nu îmi doream să mă aflu nicăieri în altă parte. Oare cum putusem uita cât de mult iubeam acel oraş?

— Sunteţi gata, pot să vin? am întrebat când mă apropiam de capătul de sus al scărilor din staţia Buttes Chaumont.

— Suntem încă în parc, îmi explică inutil Domnul Broscoi.

Puteam să-mi dau seama de aceasta după ţipetele copiilor din locul de joacă.

— Suntem gata să plecăm din locul de joacă cu tobogan, din apropiere de Botzaris. Et toi?[133]

— Tocmai ies de la metrou, sunt la cinci minute distanţă, am răspuns. Staţi pe aleea principală şi ne întâlnim la jumătatea drumului.

Mă simţeam ciudat să mă plimb prin parc fără Mormoloc, mai ales în weekend. Băncile aliniate pe aleile principale erau rezervate, ca întotdeauna, pensionarilor care ieşiseră la bârfă, dar aleile mai largi care erau preferate de alergători în timpul săptămânii erau în acea perioadă populate de cupluri şi de familii. Am făcut slalom cu grijă printre cărucioare şi triciclete, din ce în ce mai nerăbdătoare să o revăd pe Mormoloc. Nu mă gândisem mai deloc la ea în weekend pentru că devenisem din ce în ce mai capabilă să mă bucur de acele mici perioade de separare, dar abia aşteptam să îi văd faţa luminându-se de încântare la vederea mea.

---

[133] Și tu?

L-am zărit pe Domnul Broscoi în depărtare, plimbându-se pe lângă un cărucior gol propulsat înainte parcă de o forţă nevăzută. În ultima vreme Mormoloc insista să împingă ea căruciorul. Un obicei frustrant pentru că de obicei înainta în pas de melc şi avea tendinţa de a da peste trecători pentru că nu vedea pe unde mergea. Mi-am schimbat direcţia ca să mă îndrept fix spre cărucior. Vedeam mânuţele prinse cu hotărâre de mânere, dar capul lui Mormoloc era aplecat, iar faţa ei era ascunsă.

— Ai avut un weekend frumos? mă întrebă Domnul Broscoi cu un zâmbet extenuat.

— Minunat, am răspuns. A fost o adevărată noutate să-mi petrec timpul de una singură prin Paris. Iar vremea asta, şi lumina asta… Chiar te fac să fii fericit că trăieşti,

La auzul vocii mele, faţa nerăbdătoare a lui Mormoloc se ridică din spatele căruciorului.

— Am fost la tobogan cu tati! strigă ea când m-am lăsat în jos şi am îmbrăţişat-o cu putere.

Apoi mi-am sincronizat pasul cu al Domnul Broscoi şi, cu Mormoloc între noi – încă împingând căruciorul –, ne-am îndreptat încet spre porţile parcului, luând forma unei familii.

Capitolul 31
Vrăjită

Era al doilea weekend liber la rând. Domnul Broscoi o luase pe Mormoloc la o întrunire de familie acasă la părinţii lui. În timp ce zilele libere se apropiau m-am panicat – entuziasmul renăscut faţă de Paris nu se diminuase, dar era o linie subţire între a-mi petrece timpul singură şi a mă simţi temătoare cu privire la cum aveam să ţin singurătatea la distanţă.

Mi-am călcat pe mândrie şi am trimis un e-mail de SOS câtorva persoane pe care le cunoscusem prin Petite Anglaise. „Sunt singură acasă weekendul acesta – jumătate din birou se duce la o nuntă, iar eu nu sunt invitată – aşa că, ăăă, aş vrea să mă văd cu oricine ar fi

liber”, am scris, simţindu-mă stânjenită. Nu-mi plăcea să fiu nevoită să implor, dar ştiam că era de datoria mea să fac prima mişcare. Înainte fusesem prea prinsă de James ca să-mi dedic timpul construirii unor relaţii de prietenie. Dar dacă oamenii se arătau binevoitori să-mi acorde o a doua şansă, eram dornică să o iau de la capăt.

Caroline Mancunian Lass răspunse aproape imediat. Mama ei stătea la ea, aşa că avea deja pregătită o dădacă. Sugeră să mergem pe strada Montorgueil, în cartierul în care locuise înainte să aibă copii, ca să bem şi să mâncăm ceva. Mai primisem şi alte invitaţii: duminică urma să iau prânzul cu Joanne, cititoarea care găsise profilul de la matrimoniale al lui James cu atâtea luni înainte. Imploratul îmi adusese profit.

Rue Montorgueil devenise mai degrabă o zonă şic, învecinându-se cu magazinele de modă de pe strada Etienne

Marcel. Pe strada pietonală erau încă aliniate magazine cu specialităţi, unde se comercializau diverse sortimente de brânză, grămezi estetic aranjate de fructe şi legume şi moviliţe cu boabe de Caféa, tarabele întinzându-se de-a lungul străzii pavate cu piatră cubică într-o încercare de a reda atmosfera din vechile pieţe. Pe stradă se infiltraseră şi câteva restaurante la modă şi, pe drumul de la metrou, am fost dezamăgită să observ un nou şi strălucitor Starbucks în colţul străzii Réaumur.

Ne-am întâlnit într-un bar în care nu mai fusesem până atunci, un loc frecventat pe vremuri de Caroline, numit La Grappe d’Orgueil, care îşi datora farmecul faptului că încă păstra cu pregnanţă atmosfera secolului trecut. Totul era curbat, în stilul art nouveau – de la ramele oglinzilor la barul din zinc şi chiar la uşile care duceau la toaletă.

Câteva cupluri şi grupuri de prieteni sorbeau băuturi aşezaţi în separeuri din lemn capitonat cu piele de culoare verde-închis, în timp ce generaţia mai în vârstă era aşezată la bar. Atmosfera era încărcată cu fumul greu de ţigară.

Când am intrat, Caroline sorbea deja un kir[134]. Reuşise să ocupe un separeu mic sub o vitrină din sticlă în care se aflau pahare vechi de cristal.

Am zăbovit mai mult decât am intenţionat cu nişte băuturi şi alune în faţă, apoi am plecat să ne plimbăm pe stradă către II Tre, unul dintre locurile modeme pe lângă care trecusem pe drum, cu pereţii vopsiţi în negru şi roşu şi cu spoturi luminoase tubulare, lucioase, care atârnau din tavan.

— Nimic nu se compară cu un chelner italian plin de deferenţă, zise Caroline zâmbind în timp ce aşteptam lângă bar să ne aşezăm la masă. De-asta îmi place locul ăsta.

Băieţii ăştia fac minuni ca să te facă să te simţi bine, indiferent dacă eşti singură sau nu…

— Îţi aduci aminte când ne-am dus la cină împreună cu Louise la restaurantul indian? am întrebat-o pe Caroline după ce ne-am ocupat locurile.

Mi-am luat repede şervetul de pe masă când chelnerul – un italian chipeş – apăru cu două farfurii aburinde, pline cu spaghete cu scoici.

— Mereu m-am întrebat ce părere aţi avut voi două în seara aceea despre James, am adăugat.

— Mie mi s-a părut foarte drăguţ, zise Caroline încet. Cu capul pe umeri şi foarte atras de tine. Chipeş. Louise însă nu prea a fost convinsă… Pe de o parte pentru că eu cred că şi l-a imaginat diferit – ştii tu, al naibii de frumos şi de atletic, în timp ce el era arătos, dar nu ieşit din comun –, dar şi pentru că nu credea că o să fii fericită să te îngropi într-un orăşel de provincie ca Rennes.

Am chibzuit câteva momente la ce-mi spusese.

— Trebuie să recunosc, acum că totul s-a terminat, că îmi e greu să mă imaginez în Rennes. Parisul m-a fermecat din nou. Poate că e un clişeu, dar e ceva irezistibil primăvara în Paris, nu-i aşa? Şi ştiu că nu ar trebui să gândesc aşa ceva, şi mai ales să o spun cu voce tare, dar mă bucur mai mult că sunt o mamă cu jumătate de normă, acum că

---

134 Cocteil franțuzesc(n.tr.)

sunt singură. Am toate weekendurile numai pentru mine, ca să-mi pot încărca bateriile şi să mă răsfăţ trândăvind. Este aşa un lux…

— Opreşte-te, mă faci geloasă! protestă Caroline, ridicând sticla de vin şi turnând de două ori mai mult în paharul meu decât în al ei, dacă nu cumva mă înşelam. Eu o să fiu trezită mâine-dimineaţă de doi bebeluşi care nu-mi vor arăta nici urmă de milă, cu sau fără mahmureală. Nici măcar nu-mi pot aminti când am trândăvit ultima oară.

Ne-am ciocnit paharele într-un toast tăcut, deşi nu ştiam exact care era scopul lui.

— Niciodată nu am stat separată de fetele mele, se confesa ea, nici măcar un weekend. Nu ştiu dacă-mi pot imagina cum ar fi.

Am ridicat tacâmurile şi am făcut o încercare să răsucesc spaghetele alunecoase în jurul furculiţei. Alesesem acel fel de mâncare din nostalgie; fusese preferatul Domnului Broscoi când vizitasem Sicilia, cu câţiva ani în urmă, în prima noastră vacanţă împreună. Ce uitasem pe parcurs era cum să mănânc graţios.

— La început nu am crezut că o să mă simt vreodată împăcată cu faptul că ne petrecem timpul separat, am spus gânditoare. Prima oară când a stat la bunici, avea doar un an, aşa că nu prea am avut încotro. Dădaca era plecată, iar eu nu mai aveam zile de concediu rămase. Mi-a fost teamă şi cred că am şi plâns, dar odată cu trecerea zilelor m-am bucurat de pauză, deşi nu prea voiam să recunosc. Am ieşit în oraş să luăm cina, ne-am dus la film… Era aproape ca şi când ne întorseserăm în timp înainte să devenim părinţi, am zis şi m-am oprit o clipă încruntată. Par teribil de egoistă?

— Nu, nicidecum, spuse Caroline cu convingere. Cred că este important să-ţi aminteşti cum erai înainte de a deveni mamă. Mi se pare o atitudine sănătoasă, nu ar trebui să te simţi vinovată. Nu da prea multă importanţă comentariilor negative pe care unii oameni le lasă pe blog. Consider că orice mamă care spune că nu ar profita de ocazia de a-şi aloca puţin timp pentru sine nu face altceva decât să se mintă.

În timp ce ne beam Caféaua, după ce am terminat de mâncat,

telefonul îmi vibră energic în buzunarul hainei atârnate de scaun. Era un mesaj de la Elisabeth Coquette. Se afla la o petrecere de casă nouă – aveam chef să vin şi eu? Am frunzărit ghidul miniatural al Parisului pe care îl purtam mereu cu mine în geantă.

— E la numai zece minute distanţă, i-am zis lui Caroline şi un zâmbet îmi lumină faţa. Ce zici? Mergem?

Am ajuns la petrecere chiar înainte de miezul nopţii, ameţite de băutură şi cam sfioase pentru că eram cu mâna goală. Plecaserăm hotărâte – mai degrabă prosteşte – să găsim pe drum un magazinaş care să vândă vinuri, dar odată ce am lăsat în urmă agitaţia de pe Montorgueil şi ne-am îndreptat spre nord către petrecere, ne-am trezit într-o zonă cu blocuri şi ateliere de îmbrăcăminte, aşa că a trebuit să recunoaştem că planul nostru eşuase în mod lamentabil.

În cazul în care gazda – o prietenă a lui Elisabeth şi colegă de blog, pe care o știam numai sub numele de *Maâtresse* – ne-a considerat nepoliticoase, cu siguranţă a reușit să ascundă foarte bine acest lucru. O blondă zveltă cu un aer înduioşător de vulnerabilitate, Lauren, ne-a întâmpinat cu căldură şi ne-a făcut imediat să ne simţim în largul nostru.

— Intraţi, zise ea veselă, legănându-se într-o fustă neagră şi o pereche de cizme până la genunchi. Este minunat să te întâlnesc, Petite. Dă-mi voie să-ţi dau ceva de băut şi să te prezint tuturor…

— Oh, spune-mi Catherine, am zis eu repede.

Între bloggeri nu mă deranja atât de mult dacă era folosit numele Petite, dar în companie mixtă, când întâlneam oameni noi, nu voiam să fiu prezentată mai întâi ca Petite Anglaise şi apoi drept Catherine.

Am aruncat o privire în jur, prin locuinţa lui Lauren, cu ochii pătrunzători ai unui vânător de apartamente, şi am observat şemineurile din marmură din fiecare încăpere, mulajele complexe de pe tavane şi podeaua din stejar lăcuit.

Cei douăzeci şi ceva de oaspeţi erau în cea mai mare parte aşezaţi sau stăteau în ciorchine în living; eu m-am simţit mai bine să stau de vorbă cu gazda mea şi cu prietenul ei francez în holul îngust, care ducea în bucătărie. După un pahar mare cu vin acru – genul de

băutură pe care oamenii de modă veche o aduc la petreceri, dar niciodată nu o consumă ei înşişi – camera începu să se învârtă şi am trecut pe apă minerală, rezemată de perete. La câţiva metri de mine, Caroline era adâncită în conversaţie cu Elisabeth, al cărei blog îl urmărea de mai mult timp.

Nu l-am observat pe străin apropiindu-se decât când ajunsese în dreptul meu. Faptul că aveam părul desfăcut avea plusuri şi minusuri: era vălul perfect în spatele căruia mă puteam ascunde, dar în acelaşi timp îmi reducea vederea periferică spre un minimum derutant.

— Bună, nu cred că am fost prezentaţi. Eu sunt Toby.

Spre surprinderea mea, vocea aparţinea unui tip atrăgător pe care nu-l observasem când sosisem. La prima vedere, era cam de vârsta mea, brunet şi cu ochi închişi la culoare. Trăsăturile lui erau băieţeşti, atrăgătoare, hainele, obişnuite, dar se vedea că fuseseră alese cu grijă.

— Eu sunt Catherine, am spus precaută. Îmi pare bine să te cunosc.

— De unde o cunoşti pe Lauren, Catherine?

Am încercat să-i localizez accentul. Viaţa peste hotare sau educaţia îi finisaseră bine pronunţia, dar mi s-a părut că detectez o aplatizare a vocalelor care îmi era familiară – era o urmă de Yorkshire ascunsă pe undeva, dedesubt.

— Oh, sunt prietenă cu Elisabeth, roşcata de acolo, am răspuns şi am arătat în direcţia ei. De fapt, aceasta e prima dată când o întâlnesc pe Maâtresse. Adică Lauren.

Am roşit pentru că porecla ei îmi scăpase neintenţionat. Evident, Lauren ne auzise discuţia.

— Catherine este cea mai faimoasă blogheriţă din câte am cunoscut, intră ea în discuţie. Ea are, să zic aşa, mii de cititori.

Mă înroşisem şi mai mult pentru că mă simţeam, în acelaşi timp, atât flatată, cât şi ruşinată. Dacă Toby va crede că hobby-ul meu era ciudat? Dacă se va gândi că eram un gen de exhibiţionistă?

— Pe internet, faima este un lucru foarte relativ, am mormăit în timp ce-mi doream să fi avut vin în pahar, nu apă, şi să se schimbe

mai repede subiectul. Toby, ce te aduce la Paris? Şi cum ai întâlnit-o pe Lauren?

Toby era un actor devenit profesor, lucru ce explica multe la ţinuta lui, la rezonanţa teatrală a vocii şi la abilitatea de a intra, fără niciun efort, în personajele anecdotelor pe care le spunea. Avea ceva afectat în unele gesturi şi îmi trecu fugitiv prin minte că ar putea fi homosexual, dar, în cazul în care nu îi interpretasem greşit semnalele, Toby părea interesat de mine; chiar şi după ce reuşisem să-i strecor faptul că stătea de vorbă cu o mamă singură.

În timp ce noaptea a continuat, iar oaspeţii s-au împuţinat, am sfârşit stând unul lângă altul pe canapeaua din camera alăturată, povestind întâmplări din perioada şcolii. Avusesem dreptate în legătură cu legătura cu Yorkshire. Nu ştiu cum am ajuns să discutăm despre o excursie la Whitby, un orăşel de coastă, la o oră de mers cu maşina de locul în care trăiau părinţii mei, pe care îl vizitasem cu şcoala – a lui în Leeds, a mea în York – pe când aveam nouă ani.

— Aveam nişte umeraşe din sârmă răsucită pe care le îndoiam în formă de pătrat şi le trăgeam după noi pe plajă, iar la intervale regulate trebuia să le lăsăm jos şi să scriem tot ce găseam în ele pentru proiectul legat de litoral, am spus în timp ce amintirile curgeau libere, surprinzându-mă prin amănunţime.

Toby râse – un râs scurt, ca un lătrat.

— Da, şi noi am avut aşa ceva. Şi înăuntrul fiecăruia răspunsul era alge de mare, şi mai multe alge de mare şi – dacă erai cu adevărat norocos – o cutie de Cola sau un prezervativ folosit.

Nu eram sigură că eul meu în vârstă de doar nouă ani ar fi putut identifica un prezervativ folosit, dar am zâmbit.

Când Caroline apăru lângă mine şi mă bătu pe umăr, m-am întors spre ea, simţindu-mă dintr-odată vinovată că îl lăsasem pe Toby să îmi monopolizeze întreaga atenţie.

— Mă duc acasă, zise ea parcă scuzându-se. Trebuie să mă trezesc devreme, odată cu fetele. Eu nu am weekenduri libere…

M-am ridicat şi am urmat-o până în locul în care erau depozitate hainele noastre, pe patul lui Lauren, întrebându-mă ce să fac. Ştiam

că ar fi trebuit să mă ofer să plec împreună cu ea, ca să împărţim un taxi. Simţindu-mi indecizia, Caroline s-a grăbit să mă asigure că nu era nevoie de aşa ceva.

— Nu-ţi face probleme pentru mine, zise ea şi-mi făcu cu ochiul. Pari să te simţi bine. Nu poţi pleca tocmai acum…

— Toby pare drăguţ, am spus cu ezitare, cerşind un gen de binecuvântare.

— Da. Aşa e. Şi pare foarte interesat de tine. Se întoarse ca să plece. Să te distrezi, adăugă ea, şi nu uita să mă contactezi mâine ca să-mi povesteşti totul.

Nu mult după ce petrecerea se sparse complet, eu, Elisabeth şi Toby ne-am îndreptat spre piaţa Clichy în căutarea unor taxiuri. Elisabeth se îndrepta în josul râului, înapoi spre Malul Stâng, dar Toby mergea spre est, ca şi mine.

— În cazul ăsta am putea să împărţim un taxi, zise el în timp ce o maşină oprea lângă noi, cu semnul aprins.

— Cred că ar avea sens, am răspuns pe cât de degajată am putut.

Am urcat-o pe Elisabeth în primul taxi ca să nu fie nevoită să aştepte singură şi, în timp ce maşina demara, mi-a făcut cu mâna prin geam cu un zâmbet plin de subînţeles.

— *Où allons nous*?[135] mârâi taximetristul celui de-al doilea taxi când ne-am strecurat pe bancheta din spate abia auzindu-l peste sunetul radioului care era pe o frecvenţă pe care cânta muzică nord-africană.

— Piaţa Sainte Marthe, răspunse Toby.

Accentul lui, în franceză, era la fel de convingător ca al meu. Mult mai bun decât al lui James, m-am gândit în sinea mea, fără urmă de toleranţă.

— Et ensuite, à l'avenm Simon Bolivar[136], am adăugat subliniind acest lucru.

Nu voiam să pară că bănuiam ceva despre cum avea să se termine

---

[135] Unde mergem? (n.tr.)

[136] Şi apoi pe bulevardul Simon Bolivar (n.tr.)

acea noapte.

Când am ieşit de pe bulevardul Villette spre piaţa Sainte Marthe, Toby s-a scotocit prin buzunar căutându-şi portofelul.

— Aici stau eu… zise el şi se aplecă să-i dea şoferului de taxi instrucţiuni clare.

Mă întrebam ce avea să urmeze. Un sărut pe obraz? Un schimb de numere de telefon? Sau doar un „M-am simţit bine, ne mai vedem…" Eram groaznic de nepricepută la astfel de lucruri. Pe James nu-l întâlnisem într-un mod convenţional, aparte, aşa că trecuse aproape un deceniu de la ultima situaţie în care fusesem nevoită să pun în aplicare toate schemele de care se folosesc oamenii singuri.

— Ai chef să mai bem ceva pe undeva? întrebă el dintr-odată, în timp ce taxiul se opri.

Mă simţeam flatată, veselă în sinea mea, dar mi-am dat seama imediat că nu aveam să-i accept invitaţia. Era ora patru dimineaţa. Barurile care aveau mesele împrăştiate pe trotuar în timpul zilei îşi trăseseră obloanele şi stinseseră luminile.

Eram nesigură pe picioare, băusem deja prea mult şi, peste toate astea, totul era prea curând.

— Cred că îmi ajunge, am răspuns. Dar ne putem întâlni cu altă ocazie, când o să te întorci în Paris.

Din câte am putut pune cap la cap, Toby ducea o viaţă de nomad, care implica multe călătorii cu Eurostarul, fiind cu un picior în Londra şi cu celălalt în Paris.

— Bine, păi, să-ţi dau cartea mea de vizită…

Se scotoci încă o dată în portofel.

Mâna mea se strânse pe un dreptunghi alb când el se aplecă şi mă sărută stângaci pe obraz, apoi sări afară din maşină şi dispăru într-o clădire din apropiere. I-am dat şoferului adresa mea şi m-am tolănit pe materialul imitaţie de piele, somnoroasă, dar mai degrabă mulţumită de mine.

Probabil că era ultima oara când îl vedeam pe Toby, mi-am spus în sinea mea când taxiul începu să urce pe strada Belleville, iar indicatoarele de deasupra magazinelor îşi schimbaseră mesajele din

limba mandarină înapoi în franceză. Eram pregătită să-mi asum acel risc. O aventură de-o noapte – adică la ceea ce cu siguranţă ne-ar fi dus acel „să mai bem ceva” – era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Dar faptul că-l întâlnisem pe Toby – şi că avusesem ocazia să-l refuz – îmi oferise o doză bine-venită de încredere. Un bărbat atrăgător flirtase cu mine. Şi când îi spusesem că eram mamă, nici măcar nu clipise.

capitolul 32

Chéri (e)

— Este destul de mic, dar este perfect împărţit, i-am explicat Domnului Broscoi în timp ce ne îndreptam grăbiţi spre vizionarea programată dimineaţa devreme, cu Mormoloc sărind între noi. Mă gândesc să fac o ofertă, dar aş vrea mai întâi să văd ce părere ai.

Căutarea unei noi locuinţe în care aveam să trăiesc începuse să fie fructuoasă. Oare era un caz de „terapie extremă prin cumpărături”, aşa cum sugerase unul dintre comentatorii mei?

Trecuse puţin peste o lună de când James plecase. Dar oricât de nesăbuită sau de impulsivă putea părea pentru alţii goana mea după un apartament, nu mă simţeam ca şi cum mă grăbeam. Nu vizitasem apartamente în Paris ani în şir, visând la propria mea locuinţă alături de Domnul Broscoi, cu mult înainte ca James să între în scenă? Pur şi simplu revenisem de unde plecasem cu un an în urmă. Singura diferenţă era că Domnul Broscoi nu mai făcea parte din ecuaţie.

Faptul că mergeam mai departe, pe cont propriu, făcea ca lucrurile să pară aproape înspăimântător de simple. Nu era nevoie de compromisuri sau de dispute nesfârşite, dacă apartamentul era sau nu potrivit familiei noastre. Nu agonizam dacă era cel mai bun moment pentru un credit. Privind retrospectiv, ştiam că acele discuţii nu fuseseră decât nişte perdele de fum. Faptul că ne dondăneam cu privire la preţ, la peisaj sau la locaţie fusese mai potrivit decât să ne concentrăm pe problema spinoasă a motivului pentru care eu şi Domnul Broscoi eram din ce în ce mai reţinuţi să

facem acel pas împreună.

În acel moment, decizia era în întregime a mea şi numai a mea. Îi ceream părerea Domnului Broscoi ca prieten, dar nu aveam nevoie de încuviinţarea lui.

— Câte locuri ai spus că ai văzut? întrebă Domnul Broscoi.

Pentru că ne apropiam de o trecere de pietoni, am apucat-o amândoi pe Mormoloc de mâini, la unison.

— Cinci, inclusiv acesta. Pe lângă cele câteva duzini pe care le-am vizitat înainte…

M-am surprins zburlindu-mă, sensibilă la criticile subînţelese cum că acţionam în pripă.

— Dar acesta iese cu adevărat în evidenţă, am completat. Nu văd niciun rost în a mai tergiversa lucrurile. Nu o să fac altceva decât să regret apoi dacă mi-l înhaţă altcineva de sub nas.

M-am uitat la luminile semaforului – fixat cu încăpăţânare pe culoarea verde – şi apoi în jos la Mormoloc, care se încrunta la nările mele încercând să înţeleagă figura de stil pe care o folosisem.

— Oh, apropo, adăugă Domnul Broscoi coborându-şi vocea astfel încât Mormoloc să nu îl audă peste zgomotul traficului. Mi-a spus că în weekend ai plâns. A zis erai tristă că James nu mai vine în vizită.

— O, Doamne, aşa a făcut?

Avusesem acea discuţie în urmă cu multe săptămâni. Chiar şi-o amintea atât de clar de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă? Eram consternată la ideea că îi cauzasem lui Mormoloc sau Domnului Broscoi griji neîntemeiate.

— Ştii cât de vagă e noţiunea ei de timp, am spus într-un final, pe un ton pe cât de obişnuit am putut. Cuvântul ieri poate însemna orice, de la cinci minute la câteva luni. Nu am mai plâns de câteva săptămâni, sincer. Ba chiar sunt foarte surprinsă că îşi aminteşte ce i-am zis.

— Aşa am crezut şi eu, spuse Domnul Broscoi.

Am traversat drumul cu Mormoloc şi am ridicat-o peste şuvoiul de apă care curgea spre şanţul de vizavi ducând resturile pe care maşina de curăţenie le măturase de pe trotuar, spre o destinaţie

obscură de dedesubt. Această manevră o făcuse întotdeauna pe Mormoloc să chicotească de încântare.

— Dar m-am îngrijorat, completă el. Pari într-adevăr mai bine, dar m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva faci pe viteaza, de faţadă.

— Observ că trebuie să am grijă la ce spun! am replicat, glumind doar pe jumătate.

Mormoloc ar putea fi un martor în care nu se putea avea încredere deplină, dar era, oricum, un martor. Trebuia să ţin mine, odată ce limbajul ei se îmbunătăţea, că orice spuneam sau făceam îi raporta lui tati.

Fata de la agenţia imobiliară ne aştepta în faţa intrării în clădire şi asculta un mesaj la telefonul mobil. Arăta cu cel puţin zece ani mai tânără decât mine şi îmi aminti de Maryline, cu părul neted, brunet şi machiajul perfect.

— Am adus cu mine un prieten ca să-şi dea şi el cu părerea, am explicat în timp ce ne-am oprit cu mâinile încă unite.

Oricine putea vedea că Domnul Broscoi şi Mormoloc erau rude, că el nu era doar un prieten, dar eu mă luptam încă să găsesc combinaţia de cuvinte cea mai potrivită care să se potrivească cel mai bine situaţiei noastre. Dacă spuneam „ex-ul meu”, o scotea pe Mormoloc din ecuaţie bagatelizând legătura care ne unea pe viaţă, iar „tatăl fetei mele” părea prea impersonal, ca şi când nu fusese niciodată nimic mai mult.

— Un lucru foarte înţelept, răspunse fata şi introduse în interfon codul de acces.

O luă înaintea noastră în sus pe scara din lemn spre etajul întâi, unde deschise uşa. Mormoloc alergă înăuntru fără să ezite vreun moment. Era cea de-a doua vizi a noastră acolo, iar ea părea să se simtă deja ca acasă.

— *Bon, je vous laisse faire un tour*[137], zise fata şi apoi se dădu într-o parte ca să ne permită trecerea. Trebuie să dau un telefon, aşa că o să aştept aici, dacă nu aveţi nevoie de mine…

---

[137] Bun, vă las să faceţi un tur (n.tr.)

Înăuntru, holul în formă de „T” ducea spre două încăperi pătrate cam de aceeași dimensiune – în stânga era „la mine”, iar în dreapta, „la Mormoloc”. Intre ele se aflau o bucătărioară şi o baie la fel de îngustă, una lângă alta. Baia adăpostea cea mai micuţă cadă pe care o văzusem vreodată – puţin mai mare decât o cabină de duş, dar îndeajuns de mare pentru Mormoloc. Podeaua fusese lustruită şi cernită, pereţii erau proaspăt vopsiţi, iar lumina inunda spaţiul prin ferestre.

Casa, pe jumătate cât apartamentul în care stăteam, avea câte un metru pătrat pentru fiecare an din viaţa mea de până atunci. Era mică şi nu se putea pune problema de vreo privelişte deoarece toate ferestrele dădeau spre

O curte interioară şi spre o clădire identică celei în care ne aflam. Şi totuși, ceva la acel loc părea potrivit – puteam să ne imaginez pe mine şi pe Mormoloc trăind acolo. Îmi puteam imagina acele camere ale noastre.

— Frumos parchet, zise Domnul Broscoi. Păcat că au renunţat la şemineuri.

— Da, nu se compară cu celălalt loc, am spus. Clădirile au aceeaşi vârstă, dar asta aparţine clasei muncitoare, nu celei burgheze.

— Îmi place, totuşi, se grăbi să adauge Domnul Broscoi. Ştiu că e mult mai mică, dar ăsta e sacrificiul pe care trebuie să-l faci dacă vrei să cumperi un loc al tău…

— Ce părere ai, scumpo? am întrebat, întorcându-mă spre Mormoloc. Ţi-ar plăcea să stai aici cu mami?

Nu am primit niciun răspuns. Mormoloc era ocupată să se joace cu întrerupătorul, să aprindă şi să stingă lumina, încântată să descopere că butonul se afla la nivelul ei, dar mirată că ceea ce făcea nu producea niciun efect din moment ce siguranţele erau decuplate.

Am îngenuncheat lângă ea şi am repetat întrebarea:

— Ţi-ar plăcea să stai aici cu mami? Am putea să pictăm pereţii într-o culoare mai frumoasă, să facem camera asta să fie dormitorul tău…

— O să pictăm pereţii? întrebă Mormoloc neîncrezătoare arătând

spre pânza de pictură, albă și imensă, din jurul nostru.

Eram convinsă că se imagina într-un halat din plastic executând o lucrare de artă naivă cu degetele pline de vopsea, ceea ce nu era exact lucrul la care mă gândisem.

— Cred că îi place ideea! zise Domnul Broscoi rânjind. *Vendu*![138]

— Da, atunci, dacă nu cumva crezi că am înnebunit, o să fac o ofertă, am spus, dintr-odată hotărâtă. Stau în orașul ăsta de zece ani. E cazul să îmi înfig rădăcinile.

În acea seară după ce m-am întors de la muncă am făcut exact ce am spus, am semnat actele cu degetele tremurând e în timp ce Mormoloc se juca cu o carte de vizită și un pix albastru. Îmi luam viața în propriile mâini și, deși era înspăimântător, era totuși un lucru bun.

M-am întâlnit cu Toby la colțul străzii Rebeval, chiar în apropiere de *Café Chéri* (e), singura Caféneа pe care am văzut-o cu paranteze în denumire. Fusesem întotdeauna de părere că acolo trebuia să fie și un semn de exclamare, din moment ce numele parcă le chema înăuntru pe cuplurile care se plimbau pe stradă și se opreau un moment ca să arunce o privire înăuntru spunându-și unul altuia: *Tu veux un café, chéri?*[139] Deși trecusem pe lângă terasă alături de Mormoloc atunci când mergeam împreună la piscină, niciodată nu observasem felul în care se transforma în cursul serilor într-un bar animat și trebuia să recunosc că mesele și scaunele neasortate, cumpărate la mâna a doua, arătau foarte diferit la lumina roșie, estompată. Mormoloc stătea cu tatăl ei în acea seară, iar ziua următoare avea să fie una dintre multele *jours fériés*[140] din luna mai, ceea ce însemna că biroul urma să fie din fericire închis.

După ce ne-am salutat și am sărutat aerul din preajma obrajilor, eu și Toby am pășit înăuntru și ne-am așezat la singura masă disponibilă, cu genunchii atingându-ni-se prin țesătura blugilor, în

---

138 Vândut(n.tr.)

139 Vrei o Caféa, dragă? (n.tr.)

140 Zile libere (n.tr.)

locul înghesuit.

— Şi? Ai făcut ceva deosebit în ultima vreme? mă întrebă Toby.

— Oh, ştii cum e, ca de obicei, am răspuns vag.

Îmi doream să am ceva interesant de adăugat la ceea ce îi spusesem deja în cele trei e-mailuri pe care le schimbaserăm înainte şi înapoi de când ne cunoscuserăm la petrecere. Una era să flirtezi pe internet, unde puteam să-mi aleg cu grijă cuvintele şi să le editez după placul inimii, alta era să îl văd din nou în realitate.

— Cu munca, cu bloggingul, am cumpărat un apartament… Tu? Stai mai mult pe aici de data asta sau e doar o vizită pe fugă?

— Câteva zile, cred, spuse el evaziv.

Aveam impresia clară că lui Tobby nu îi plăcea să stea într-un loc. Aflasem că sosise în Paris în seara precedentă. Ori avea tendinţa să-şi facă planuri în ultima clipă, ori îi plăcea să-i facă pe oameni să-şi pună întrebări în privinţa lui.

Când am reuşit să atragem atenţia unei chelneriţe ca să comandăm un cocktail cu rom ce părea a fi specialitatea casei, o formaţie urcă pe scena micuţă din spatele încăperii. Un bărbat cu chică şi cu cămaşa descheiată la gât, unde se vedea o zonă de păr cenuşiu şi cârlionţat, începu să zbiere ceea ce bănuiam că era o versiune a unui cântec al lui Johnny Halliday.

— Vrei să-mi spui că celor care vin aici chiar le place acest gen de muzică? am întrebat şi m-am întors ca să mă uit la mulţimea de tineri ce stăteau în poziţii nonşalante pe scaunele din jurul nostru. Este complet neaşteptat!

— Nu putem decât să sperăm că este ironic, zise Toby sec. Dar dincolo de orice altceva, este mult prea zgomotos. Ce-ai zice să bem doar un pahar şi apoi să mergem într-un bar în care chiar să ne auzim gândurile?

Chiar la timp, ospătăriţa apăru şi aşeză pe masă două pahare mari, cu paie.

— Bună idee.

Am ridicat paharul şi am luat o înghiţitură prelungă din punciul dulce, iar zahărul îmi amorţi dinţii din faţă.

— Aveţi vreo preferinţă, mademoiselle?
— Absolut deloc.
Timiditatea iniţială începu să dispară. Mâncasem foarte puţin în acea zi și deja puteam simţi efectele alcoolului când îmi pătrunsese în vene.
— Alege tu, am adăugat. Oriunde este bine. Nu am preferinţe.
Toby ridică o sprânceană, iar eu am zâmbit. După un început nesigur lucrurile se pare că progresau promiţător.
Poate că nu era o coincidenţă că următorul bar pe care Toby îl alese era în piaţa Sainte Marthe, la câteva secunde de apartamentul lui. Şi în acel loc pereţii erau pictaţi în culoarea roşie, dar când ne-am ghemuit și am pătruns pe o uşă în formă de arcadă în încăperea din spatele barului şi ne-am aşezat într-un colţ, am fost amuzată să văd că cei doi pereţi aflaţi faţă în faţă erau decoraţi cu un tapet kitsch presărat cu fotografii îngălbenite în rame portocalii, ca şi cum peretele din sufrageria cuiva fusese mutat în acel peisaj ciudat.
Proprietarul, un tip cu părul lung şi cu o privire sălbatică, se aşeză lângă mine în timp ce ne lua comanda şi îşi puse pe scaun un picior gol băgat într-o sanda, iar eu am observat cu plăcere că Toby părea impresionat de abilitatea mea de a mă descurca în franceză.
Am sorbit cu paiul suc de ghimbir întrebându-mă absentă dacă avea efect afrodisiac şi, aşezată picior peste picior pe banchetă, l-am ascultat pe Toby spunând foarte priceput bancuri. Am observat cum i se schimba timbrul vocii când trăgea fumul de ţigară în plămâni. Eram captivată de zâmbetul lui, de ochii închişi la culoare, precum ciocolata neagră, şi am fost nevoită o dată sau de de ori să-mi înfrâng pornirea de a-i atinge părul des, ciufulit cu grijă.
Orice urmă de stânjeneală se evaporase – tachina; veni de la sine între noi, iar timpul părea neobișnuit de elastic.
— Apropo, nu ţi-am citit blogul, zise Toby fără să se scuze atunci când veni vorba. Nici nu intenţionez să o fac, de fapt. Prefer să te cunosc aşa.
— Probabil că nu e un lucru rău, am răspuns. E niţel cam mult din mine acolo şi acest lucru ţi-ar oferi un avantaj mai degrabă incorect.

De fapt, adevărul e că mi se părea destul de ciudată lipsa lui de curiozitate, poate chiar mă afecta puţin. Ştiam sigur că, dacă ar fi avut un blog, aş fi fost călare pe el, flămândă să obţin cât mai multe informaţii, tentată să văd dacă aveam onoarea să mă menţioneze în el, căutând indicii sau dovezi despre ce îi plăcea să facă. Oare această nepăsare cu privire la persoana mea semnifica o lipsă de interes? Oricum, după ce se întâmplase cu James, ar fi fost reconfortant să petrec timpul cu un bărbat care nu se agăţa de fiecare cuvânt al lui Petite Anglaise.

Abia când patronul a venit să ne zorească mi-am dat seama că rămăseserăm singuri în bar şi probabil că eram astfel de ceva vreme. Goniţi spre ieşire, am fost surprinsă să observ mobila de pe terasă depozitată frumos înăuntru. Nu ştiu despre Toby, dar eu nu auzisem nici cel mai mic zgomot al unui scaun târât pe podea.

— Un Café, cherie! întrebă Toby cu mâna pe braţul meu în timp ce ieşea în piaţa pustie.

— La mine sau la tine? am răspuns rânjind, ştiind prea bine care avea să fie răspunsul.

A doua zi dimineaţă, Toby mă conduse până la jumătatea drumului spre casă şi ne-am oprit să ne luăm rămas-bun în faţa Cafénelei unde ne întâlniserăm cu douăsprezece ore înainte.

— M-am distrat bine aseară, am zis cu o voce normală, de parcă făceam aşa ceva tot timpul.

„Distrat" era o descriere perfectă pentru noaptea pe care o petrecuserăm împreună. Fusese amuzant. Toby nu dăduse dovadă de intensitatea lui James, nici de veneraţia lui aproape religioasă. Dar, în ciuda tonului meu relaxat, pe sub mânecile hainei zgândăream cu unghiile pieliţele din jurul unghiilor. Ce trebuia să se întâmple mai departe?

Păruse uşurat când i-am explicat, la o Caféa în micuţul lui apartament, că tocmai trecusem printr-o despărţire recentă. Aşa cum bănuisem, nici el nu era în căutarea unei relaţii serioase. Era un fluture sociabil care zbura din oraş în oraş, evaziv din fire, şovăitor când venea vorba să zăbovească prea mult pe vreo floare. Odată ce

ne-am dat seama cum stătea treaba, se părea că fuseserăm de acord în mod tacit să ne distrăm fără complicaţii.

ÎI tachinasem în legătură cu apartamentul haotic, cu cărţile aşezate sub formă de turnuleţe care se clătinau la cea mai mică atingere şi m-am îndreptat, evident dornică, spre salteaua de pe podea, care servea drept pat. Dacă puteam într-adevăr să facem ca totul să pară uşuratic, m-am gândit, o relaţie ocazională putea fi exact ce recomanda doctorul. Dar nu mai făcusem niciodată ceva asemănător şi nu aveam nicio idee despre cum trebuia să mă comport în dimineaţa de după.

— Ţinem legătura, zise Toby şi mă sărută pe buze fară nicio reţinere, dar foarte scurt.

În timp ce mă îndreptam spre Rebeval, nepăsătoare la blocurile înalte şi dizgraţioase care se ridicau în dreptul meu din toate părţile, încă încălzită de senzaţia plăcută conferită de atenţia lui, m-am decis că, oricât de trecătoare ar fi fost acele trăiri, e mai bine să le savurez cât aveau să dureze, fără să forţez însă nota.

Îmi plăcea de el şi simţisem că putea să îmi placă şi mai mult. Dar ştiam că era mult prea devreme să las pe cineva să între în cercul invizibil pe care îl trasasem în jurul meu. Era prea devreme să risc să permit pământului stabil de sub picioare să se cutremure din nou. Pentru că, deşi la suprafaţă acesta era solid şi începusem să mă simt din ce în ce mai sigură pe mine, cum nu mă mai simţisem de mult timp, eram conştientă că exista un nucleu moale. Încă nu voiam să-mi testez limitele puterii proaspăt regăsite.

— Nu vreau să văd că suferi din nou, atâta tot. Nu atât de curând după James, zise Amy brusc.

Îşi desfăcu sendvişul şi îl aduse în dreptul buzelor. Ne cumpăraserăm mâncarea de prânz de la o brutărie din apropiere de birou şi ne hotărâserăm să mergem la un picnic în grădinile Palatului Regal unde, în absenţa unui scaun din metal liber, ne-am aşezat pe marginea din piatră a fântânii.

— Totul pare puţin prea convenabil pentru el – te are la cheremul lui şi te sună ori de câte ori intră valsând în oraş.

În mod ciudat, distracţia mea ocazională semăna foarte mult cu relaţia la mare distanţă dintre Amy şi Tom, cu care ea se tortura, dar mi-am reţinut acest gând şi mi-am canalizat energia jucându-mă cu talpa piciorului în nisipul albicios pentru a alunga mulţimea de porumbei mult prea entuziaşti.

O vreme am rămas amândouă tăcute, mestecând gânditoare sendvişurile. Lumina aspră a după-amiezii îmi făcea ochii să lăcrimeze şi îmi doream să fi avut prevederea de a lua cu mine ochelarii de soare.

— Ştiu că sunt în perioada de recuperare, am mărturisit între două guri de sendviş. Şi ştiu că Toby nu este un candidat serios la nimic de cursă lungă. Şi nici măcar de durată medie. Dar poate că tocmai de-asta mi se pare atât de atrăgător acum. Ceva nepotrivit e bine-venit. Ceva temporar e reconfortant… Şi, chiar dacă face ca totul să pară că el este cel care trage sforile, eu nu am, de fapt, atât de multă flexibilitate, aşa că mai degrabă el tinde să se potrivească planurilor mele.

Mă văzusem cu Toby de două ori în cele două săptămâni care trecuseră de la întâlnirea noastră de la Chéri (e) şi de fiecare dată mă asigurasem că Mormoloc lipsea în nopţile respective şi că era în siguranţă peste drum, acasă la Domnul Broscoi. Uneori, Mormoloc încă mai vorbea despre James – litera „J” venea încă de la James, nu de la „jucărie” – şi, în unele privinţe, regretam faptul că i-l prezentasem atât de devreme în timpul relaţiei noastre.

Acum nu aveam de gând să fac aceeaşi greşeală – fata mea urma să fie scutită de şuvoiul constant de „prieteni ai lui mami” de scurtă durată care se perindau prin casă.

Soluţia, mă hotărâsem, era să duc vieţi paralele şi să mă asigur că acestea nu se întrepătrundeau niciodată.

În nopţile mele libere puteam face tot ceea ce doream. Dar dimineaţa următoare îmi spălam fumul de ţigară din păr, îmi îndepărtam urmele de machiaj întins sub ochi şi deveneam din nou mamă. Nu era cu nimic diferit de a mă strecura în rolul secretarei perfecte când intram în birou sau când deveneam Petite Anglaise la o

întâlnire a bloggerilor. Devenisem extraordinar de pricepută la a juca roluri multiple.

— Şi o să scrii despre asta pe blog? întrebă Amy.

Se ridica şi îşi îndepărtă firimiturile de pe fustă, iar mişcarea ei bruscă alungă porumbeii care începuseră să se apropie din nou. Încă în picioare, luă o înghiţitură din sticla de Evian.

— S-ar putea să o fac, am răspuns.

De fapt, chiar în acea dimineaţă pierdusem timpul scriind un articol pe care încă nu-l publicasem.

— Oricum, Toby spune că nu citeşte, aşa că nu văd nicio problemă în asta. Şi, în plus, ar fi bine să condimentez puţin lucrurile pe blog. M-am luptat să menţin atenţia tuturor de când James a sărit din barcă. Încă de la început, s-a aflat câte un bărbat în tablou, iar acum suntem numai eu şi fata mea şi m-am cam blocat în această privinţă…

— Poate că ar trebui să încerci să te pui pe tine pe prim-plan, nu acel blog al tău, zise Amy în timp ce ne luam genţile şi ne ridicam să plecăm. Ştiu că este important pentru tine, dar nu-ţi trăi viaţa numai ca să-ţi mulţumeşti cititorii.

Când ne-am întors în tăcere la birou, pregătindu-ne pentru atmosfera îngheţată răspândită de aparatele de aer condiţionat, m-am întrebat care era, de fapt, motivul real pentru care mă lăsam ghidată în alegerile mele de nevoia de a găsi material pentru Petite Anglaise. Îmi trăiam propria viaţă sau ea era maestrul coregraf care mă ghida în direcţiile unde se aflau poveştile bune de istorisit? Oare aş fi trăit diferit dacă nu scriam pe blog despre ceea ce făceam mereu?

M-am aşezat în scaunul ergonomie, m-am uitat în jur ca să mă asigur că drumul era liber, am deschis ciorna articolului pentru blog şi am recitit-o înainte de a apăsa butonul „Publică”.

„îmi aleg ţinuta şi lenjeria cu grijă (scriam eu) pentru că ştiu din experienţă că un pahar cu el va duce la mai mult, mult mai mult. În bar, savurez atenţia pe care mi-o acordă, mă bucur de fiecare moment, pentru că ştiu prea bine că e trecător. Stau în pat, cu trupul

lui adormit înfăşurat în jurul meu, cu mâna lui pe talia mea, uimită că cineva poate să fie atât de aproape, cu pielea lângă pielea mea, dar în acelaşi timp să pară atât de detaşat, atât de inaccesibil.

Când ne despărţim a doua zi şi aud vorbele pe care sunt sigură că mi le va spune: «Păi, cred că o să ne vedem când mă întorc» simt un spasm produs de ceva ce mă hotărâsem să nu simt. Un junghi scurt de durere că vând bucăţele din mine celui mai slab licitant."

A doua zi, am verificat încet fiecare comentariu, unul câte unul. Optzeci şi doi de oameni au simţit nevoia să analizeze situaţia şi să-mi spună ce simţeau.

„Nu ştiu ce să zic, Petite, se lamenta *Lost în France*[141]. Nu pare altceva decât reţeta spre dezastru."

Mulţi îmi împărtăşeau reţinerile, implorându-mă să fiu precautā, să evit să fiu rănită atât de curând după ce îl pierdusem pe James.

„Petite, tu decizi ce ţi se potriveşte, mă îndemna Ingrid, dar, în final, ţinteşte adoraţia şi respectul. Te rog."

Cuvintele care rezonaseră cu mine cel mai mult veneau de la cineva care se numea Trinigirl:

„A, da, scria ea, cu toţii am dansat pe această melodie la un moment dat în vieţile noastre. Din experienţa mea, majoritatea femeilor sunt romantice incurabile şi cred că, în timp, ei vor realiza cât de minunate suntem şi se vor îndrăgosti de noi..."

Avea, oare, dreptate? Prin faptul că scrisesem acel articol, ştiind că exista o mică şansă ca Toby să-l citească, nu cumva mă întorsesem la vechile trucuri? Nu cumva îi trimisesem o scrisoare deschisă sperând, în schimb, la un fel de răspuns?

capitolul 33

Roquette

— Am veşti! am ţipat la telefon. Agentul imobiliar a sunat chiar acum, iar oferta mea pentru apartament, în sfârşit, a fost acceptată!

---

141 Pierdut în Franța(n.tr.)

Domnul Broscoi redevenise persoana pe care o sunam invariabil când se întâmpla ceva pe care pur şi simplu simţeam nevoia să-l împărtăşesc şi, ştiind că Mormoloc era cu el, era perfect rezonabil să-l sun înainte de miezul zilei, într-o zi de sâmbătă.

— Uau! Este o veste fantastică. Felicitări!

Replicile lui erau perfecte, dar ceva din tonul vocii lui sugera că entuziasmul era temperat de alte emoţii ce se băteau cap în cap. Presupuneam că trebuia să i se pară ciudat că făceam în sfârşit acest pas singură, după toate apartamentele pe care le vizitaserăm împreună. Şi mie mi se părea neobişnuit, ca şi cum îi închideam uşa în nas, punând capăt oricărei şanse de împăcare.

— Apropo, aţi mâncat azi de prânz? am întrebat, uitându-mă la ceas. Pentru că dacă n-aţi făcut-o, mă gândeam că am putea merge împreună la restaurantul chinezesc unde sunt acvariile. Ca să vezi cât de bine foloseşte fata ta beţişoarele. Fac cinste.

— Încă nu am mâncat şi da, ar fi minunat.

Am sesizat ezitare în vocea lui.

— Chestia e că o să avem nevoie de puţin timp să ne pregătim, adăugă el.

— Sper că nu se uită la televizor îmbrăcată încă în pijama în mijlocul zilei, am zis simulând nemulţumirea.

Eram mult mai relaxată cu privire la treburile părinteşti din moment ce împărţeam această sarcină în mod egal şi, dincolo de asta, eram mai realistă. Tot ce conta pentru mine era că Mormoloc îşi petrecea timpul frumos cu tatăl ei.

— Ai montat camere ascunse? întrebă Domnul Broscoi, mimând amuzat că devenise suspicios.

Am râs.

— Sună-mă când sunteţi gata, da?

O oră mai târziu m-am lăsat pe spătarul scaunului şi mă uitam la imaginea mea din tavanul cu oglinzi. Mă simţeam liniştită şi, cumva, ameţită. Nu eram sigură dacă berea băută în mijlocul zilei sau gândul că aveam să devin proprietară mă făcea să mă simt cu capul în nori. Poate că era o combinaţie de amândouă.

— Nu-mi vine să cred că a reușit să dea gata o porţie de adult de orez cu pui, spuse Domnul Broscoi scuturând uimit din cap.

Un chelner impasibil sosi ca să ia farfuriile pe care le pusesem cu grijă una peste alta şi am comandat o porţie de îngheţată cu vanilie pentru Mormoloc şi două Caféle pentru noi.

— Realizezi că vom sta toată ziua pe-aici? am întrebat pe un ton mucalit. Ai văzut cât de mult îi ia ca să mănânce o lingură de îngheţată? Nu o bagă în gură, doar linge lingura.

— Nu mă grăbesc, răspunse Domnul Broscoi. A fost minunat.

Mormoloc fusese în formă maximă pe toată perioada prânzului, se uitase la acvariile cu peşti coloraţi care ne flancau masa, se luptase în mod comic să stăpânească beţele imense înainte ca foamea să o năpădească şi să le arunce deoparte în favoarea unei furculiţe pentru desert şi a unei linguriţe.

În timp ce aştepta să vină desertul, se îndeletnicea cu desenatul pe faţa de masă din hârtie cu un creion pe care îl găsisem în geantă. Femeia din beţe, cu părul care îi ajungea până la poalele fustei eram, fără îndoială, eu. Bărbatul de lângă aceasta, cu capul ca o perniţă de ace, era Domnul Broscoi.

— Dacă îţi place, poate că ar trebui să facem mai multe lucruri împreună în weekenduri, am sugerat eu. Ştii tu, când niciunul dintre noi nu are alte planuri…

— Mi-ar plăcea asta, spuse Domnul Broscoi cu ochii îndreptaţi spre desenul lui Mormoloc.

O siluetă micuţă din beţe, cu părul cârlionţat, se afla acum între noi, iar un zâmbet imposibil de larg se întindea dintr-o parte în alta a feţei, în locurile în care ar fi trebuit să fie urechile.

După ce mi-am luat rămas-bun de la Domnul Broscoi şi de la Mormoloc, am prins metroul spre Voltaire. Printr-un miracol, reuşisem să stabilesc la telefon în acea dimineaţă o întâlnire pentru după-amiaza de sâmbătă cu managerul de la bancă, ceva care, în mod normal, ar fi durat câteva săptămâni. Contul meu era încă administrat de filiala Caisse d’Epargne din apropierea primului apartament în care stătusem în Paris, în piaţa Leon Blum. Colaboram

cu ei de peste zece ani, ceea ce, dacă mă gândeam bine, era cea mai lungă perioadă cât trăisem într-un oraş. Chiar şi mică fiind, în Anglia, mă mutasem prin aproape toată ţara, după serviciul tatălui meu.

Am ieşit de la metrou cu o jumătate de oră mai devreme, aşa că m-am decis să mă plimb pe strada Roquette, pe lângă primul „chez moi”. Vremea era indecisă – înnorată şi ameninţătoare într-o clipă, însorită şi optimistă în următoarea. Vreme de umbrelă şi de ochelari de soare, îi spuneam eu, pentru că niciodată nu puteai fi sigur de care dintre cele două obiecte vei avea nevoie. M-am plimbat prin vechiul meu cartier, sub cerul schimbător, şi m-am oprit în câteva locuri pe care le frecventam pe vremuri, iar starea mea de spirit se asorta cu vremea, amintirile fiind dulci-amărui.

Atât de multe se schimbaseră în ultimul deceniu, atât de multe magazine şi restaurante apăruseră şi dispăruseră… Când am văzut un loc pe care l-am recunoscut m-am oprit, încântată de longevitatea lui. Un semn şters din vitrina unui restaurant le amintea clienţilor săi că, în 1990, în acel loc se făcea cea mai bună *fromage de tête*[142]. Niciodată nu mă aventurasem înăuntru, neliniştită de conceptul de „cap” din reţetă, dar răsuflăm uşurată că magazinul nu lăsase loc încă unui bar lipsit de suflet în care se servea sushi sau mâncare chinezească, exotică, la pachet. Privind înăuntru era ca şi cum ceasul se dăduse înapoi cu zece ani şi aproape că mă aşteptam să-mi văd reflexia în fereastră, la vârsta de douăzeci şi trei de ani.

Câţiva paşi mai departe, atmosfera se umplea de aroma pătrunzătoare de pui fript. Preţurile nu mai erau în euro, ci în franci francezi, dar ajutorul de măcelar, îmbrăcat complet în alb, care înfigea puii durdulii în ţepuşele de metal, îmi părea familiar. Când am trecut prin dreptul lui mi-a adresat un Bonjour, mademoiselle şi i-am mulţumit în gând pentru că nu mi-a spus madame şi mi-a oferit astfel ocazia de a păstra câteva clipe în plus iluzia călătoriei în timp.

Micuţul magazin situat sub primul meu apartament nu mai vindea

---

[142] Reţetă franţuzească străveche, preparată, printre altele, din cap şi limbă de porc şi picioare de viţel (n.tr.)

albume muzicale, ci se afla la a doua sau la a treia reîncarnare, ca prăvălie ce comercializa telefoane mobile la ocazie. Oricum, numărul de pe uşa din faţă, 104, amplasat spre stânga, era încă vopsit în aceeaşi nuanţă de maro şi aş fi putut jura că draperiile curate ce acopereau ferestrele de la primul etaj erau exact aceleași pe care!

Proprietara mea le agăţase când am sosit acolo – ţesătura străvezie se îngălbenise odată cu trecerea vremii, dar modelul acesteia era identic.

Am zăbovit o clipă la uşă, încercând în zadar să-mi aduc aminte codul de la interfon. Chiar dacă memoria mea ar fi fost încă intactă, mai mult ca sigur că exerciţiul ar fi fost în zadar. Trecuseră zece ani: codul probabil că se schimbase de nenumărate ori de când locuisem eu acolo.

M-am văzut, în minte, mai tânără, ieşind pe uşă, cu un exemplar al unui ghid nou în mână, hotărâtă să străbat pe jos fiecare centimetru al oraşului. Mi-am adus aminte de aceeaşi fată care arăta obosită şi uşor pilită, rătăcind spre casă dintr-un club la primele ore ale dimineţii. Era lipsită de griji, uneori nesăbuită, dar convinsă încă de faptul că tinereţea îi dădea o imunitate magică, ce avea să o ţină departe de toate relele. Cât despre Domnul Broscoi, nici nu-l întâlnise încă.

Mi-am continuat drumul, ca şi cum aş fi fost în transă, şi m-am apropiat de spălătoria vopsită în alb şi roşu – cea care apăruse în filmul Chacun cherche son chat, care mă făcuse să plâng şi pe care îl văzusem exact în clipa când mă gândeam să plec din Paris, în urmă cu mulţi ani. Un tânăr cu o geantă pentru rufe în carouri deschise uşa şi lăsă să iasă în stradă un aer umed şi cu miros de balsam de levănţică. Înăuntru, studenţii răsfoiau alene reviste în timp ce zgomotul maşinilor de spălat îi ademenea într-o toropeală plăcută.

O privire la ceasul de pe peretele spălătoriei m-a scos brusc din reverie, rupând vraja. Era aproape ora trei. Dacă nu mă mişcam repede, întârziam la întâlnire şi nu ar fi fost bine deloc.

Am pornit înapoi pe propriile urme şi mi-am promis că o să mă întorc în vizită într-o zi, când voi avea la dispoziţie mai mult timp să

zăbovesc înainte să mă reîntorc în prezent. În curând, dacă totul avea să se desfăşoare conform planului, urma să mă mut împreună cu fata mea pe jumătate franţuzoaică, în noul apartament, nu cu mult mai mare decât cel în care pusese pentru prima oară piciorul, de pe strada Roquette.

Aveam responsabilităţi. Devenisem mamă şi, în curând, aveam să fiu proprietară. Şi eram, mai mult ca oricând, logodită cu oraşul pe care fata din rue de la Roquette îl alesese ca să-i devină casă. Dacă ar fi putut arunca o privire în viitor, curioasă să vadă exact ce avea să-i rezerve Parisul, speram că, văzându-mă în acea clipă, nu ar fi fost dezamăgită.

capitolul 34
Întreagă

Toby se întorsese încă o dată din călătoriile lui, dar totul se schimbase. Conversaţia noastră devenise foarte *maladroit*[143]. Se pierdea în reluări fără rost, era lipsită de vioiciunea obişnuită şi apoi se prăbuşea în perioade chinuitoare de tăcere. De fiecare dată când încerca să descrie cum se simţea vorbele lui atârnau în aer, nefolositoare, golite de vreun înţeles. Se presupunea că trebuia să avem o conversaţie serioasă, utilă, despre viitor – sau de ce nu ne îndreptam nicăieri –, dar se dovedise o tentativă imposibilă. Tachinarea era singurul lucru de care eram capabili şi, fără ea, ne pierdusem orice mijloc de comunicare. Stăteam unul lângă altul pe canapea, la ani-lumină distanţă unul de altul.

Era în întregime vina mea. În seara precedentă, impulsionată de câteva pahare cu gin tonic, mi-am pus în cap să-l provoc la un fel de confruntare. Vorbeam pe messenger când el era plecat, iar frecvenţa contactelor noastre părea să se intensifice, dar când mă anunţase că urma să se întoarcă mi-am dat seama că jocurile noastre mă obosiseră, că mă săturasem să încerc să-i ghicesc motivele ascunse,

---

[143] Neîndămânatică(n.tr.)

epuizată să încerc să par neindiferentă astfel încât să nu mă întristez.

La ultima noastră întâlnire începusem să bănuiesc că ceva avea să se rupă. Tranziţia dintre tachinare şi dormitor devenise ciudată – sexul părea doar o tranzacţie, un lucru ataşat de o relaţie de prietenie, fără a exista un liant de afecţiune între cele două.

Dar, în ciuda a toate astea şi a faptului că Mormoloc dormea în camera ei, îmi dădusem cu ojă şi cu cremă hidratantă şi folosisem crema depilatoare. Aceste pregătiri laborioase erau dovada că o parte din mine încă spera la ceva în acea noapte, la o răsturnare de situaţie, la o declaraţie.

Stăteam cu bărbia pe genunchi, cu părul desfăcut, care mă gâdila pe gambe, aşteptând ca el să zică ceva.

— Nu ştiu ce să spun care să nu sune a clişeu, începu Toby scuzându-se.

— Păi, încearcă să eviţi chestii de genul „Nu eşti tu de vină, eu sunt” dacă vrei să scapi de aici viu şi nevătămat, i-am sugerat uitându-mă în jos la unghiile de la picioare vopsite cu neîndemânare.

— Ţi-am citit, în sfârşit, blogul, zise el dintr-odată. A fost cel mai ciudat lucru.

Mi-a crăpat obrazul de ruşine. În total, erau două, poate trei articole despre noi. Lăsasem să se înţeleagă faptul că aveam dificultăţi cu pactul nostru de superficialitate. Folosisem propoziţia aceea „vând bucăţele din mine celui mai slab licitant”. Speram ca măcar să nu fi citit comentariile. Dacă ar fi fost să descriu într-un mod drăguţ atitudinea cititorilor mei faţă de el aş fi spus că au fost duri. Felul în care mă trata fusese numit „josnic”, iar mie mi se spusese că „am cele mai proaste instincte când vine vorba de bărbaţi”.

— Şi?

— Păi, a fost foarte ciudat… Nu m-am recunoscut deloc în descrierile tale. Şi nu te-am recunoscut nici pe tine. Era ca şi cum citeam despre un cuplu de străini. Ne-am petrecut numai două, trei nopţi împreună, iar eu am fost de la început cinstit în legătură cu aşteptările mele…

Se foi jenat pe canapea. Întreaga poveste era atât de chinuitoare încât nu voiam altceva decât să se termine, să îi dau un brânci pe uşă.

— De fapt, au fost vreo cinci sau şase daţi, am zis încet. Şi, evident, Petite Anglaise nu poate rezista tentaţiei de a se juca puţin cu spectatorii săi, recunosc asta. Sunt sigură că vocea mea care vorbeşte nu sună la fel cu vocea ei care scrie. Dar nu despre asta e vorba când se spune că doi oameni văd diferit aceeaşi situaţie? Am fost foarte ocupată să-mi înfrâng pornirea de a construi castele de nisip, aşa cum fac întotdeauna, iar tu ai văzut doar ce ai vrut să vezi…

Când a plecat am închis uşa în spatele lui cu un oftat zgomotos. Mă înțepase această nouă respingere, dar era în acelaşi timp şi o uşurare să pun capăt ambiguităţii şi incertitudinii care începuseră în mod evident să mă irite. Mă înşelasem în ziua în care ajunsesem la concluzia că puteam stăpâni arta detașării sau poate că greşeala consta în faptul că permisesem lucrurilor să continue în acel mod atâta timp.

Mi-am scos jurnalul de buzunar din geantă, am răsfoit paginile din ultimele săptămâni şi am descoperit dovada că mă înşelasem, dar şi el făcuse la fel. Ne văzuserăm de exact patru ori. Eu pariasem mai mult, el mai puţin, iar adevărul era undeva la mijloc.

În dimineaţa următoare am auzit scârţâitul unei uşi, urmat de un lipăit de picioare goale pe parchet. Mi-am tras aşternutul până la bărbie, am închis repede ochii încercând să îi las lui Mormoloc impresia că îşi îndeplinea bine responsabilitatea de a mă trezi dimineaţa.

O mână îmi mângâie obrazul şi m-am pregătit pentru alarma „Hopa sus, mami!” a cărei intensitate părea să nu înceteze să mă uimească. Cum putea o pereche de plămâni atât de mici să dea naştere unei voci atât de puternice? Cu siguranţă friza legile fizicii.

În schimb, spre surprinderea mea, am simţit degeţelele mici explorând conturul feţei mele şi nu am reuşit să mă abţin să nu tresar involuntar. Mi-am ţinut ochii închişi şi am savurat momentul, sperând să îl prelungesc atât cât se putea.

— Mami are sprâncene foarte frumoase, murmură vocea

somnoroasă a lui Mormoloc în timp ce îmi pipăia curba sprâncenei de deasupra ochiului drept. Şi mami are buze frumoase, şopti ea, iar degeţelele se îndreptară spre gură.

Mă răsfăţăm cu dragostea ei necondiţionată ca o pisică într-o rază de soare. Toby fusese deranjant de imun la farmecul meu, dar iată că era cineva care se gândea că sunt specială, dincolo de părul răvăşit, ochii adormiţi şi pijamaua cu Miffy pe care o primisem cadou de Crăciun de la mama.

Gura mea era întredeschisă şi am simţit un degeţel curajos care se aventura înăuntru ca să-mi atingă dinţii din faţă. Eram tentată să mă joc cu el, să mă prefac că îl muşc, dar nu voiam să întrerup vraja. Înainte de a mă hotărî, ea vorbi din nou:

— Mami are dinţi frumoşi galbeni…

— Galbeni? am sărit cu ochii larg deschişi, abandonând joaca de-a dormitul.

Mormoloc îşi retrase repede degetul.

— Nu, nu galbeni! Dinţii lui mami sunt albi. Nu la fel de albi ca frumoşii tăi dinţi de bebeluş. Un altfel de alb.

— Nu, mami! se încruntă Mormoloc nefiind deloc convinsă. Sunt galbeni, la fel ca părul tău.

— Nu aş putea primi mai puţină sinceritate brutală şi mai multă dragoste necondiţionată, te rog? am bombănit şi am tras pătura înapoi pe cap, într-un protest simulat.

Dar în clipa în care Mormoloc s-a strecurat lângă mine în pat pentru hârjoneala de dimineaţă şi m-a rugat să

O scarpin pe spate *avec tes griffes*[144], ca şi cum aş fi fost un animal, nu o mămică ce avea unghii date cu ojă, a trebuit să recunosc în sinea mea că – dincolo de dinţii galbeni – erau moduri mult mai rele în care o persoană îşi putea începe ziua.

Domnul Broscoi se lungi pe canapea, iar eu stăteam cu picioarele încrucişate pe noul său fotoliu din piele şi mă aplecam spre masă ca să iau din când în când câte o mână cu chipsuri – cu sare şi aromă de

---

[144] Cu ghearele tale (n.tr.)

oţet, pentru că în timpul petrecut împreună reuşisem să-l conving de meritele anumitor mâncăruri englezeşti.

Neavând ce face în seara liberă, m-am strecurat peste drum, la o vorbă. Mormoloc dormea în dormitorul Domnului Broscoi. O vreme am povestit întâmplări amuzante despre ea, într-o atmosferă destinsă, atitudinea noastră competitivă ieşind la iveală.

— Ar fi trebuit să vezi ţestoasa pe care a desenat-o de dimineaţă înainte să meargă la grădiniţă, pe tabla ei magică, am spus. A fost fantastică, parcă era vie. A desenat atât de bine carapacea şi restul... Deşi cred că avea cinci picioare, acum dacă stau să mă gândesc mai bine...

Domnul Broscoi se ridică, se duse la birou, scormoni printr-un teanc de hârtii, scoase una şi mi-o aduse cu un zâmbet triumfător.

— E frumos, nu-i aşa?

Era un melc perfect, complet, cu corniţele ieşind de sub pălărie într-o poziţie amuzantă, semănând foarte bine cu Brian din „Caruselul magic”.

M-am hotărât să trec peste întâmplarea cu dinţii mei galbeni, deşi era amuzantă şi fără îndoială avea să ajungă pe blog, într-o formă sau alta, şi chiar mă determinase să îmi fac o programare la dentist ca să aflu detalii despre procedurile de albire. În schimb, am descris felul în care Mormoloc reacţionase la petalele care se scuturau din copaci, în acea dimineaţă, pe drumul spre casa dădacei.

— A zis: „Mami, parcă sunt confetti!” E aşa de poetică fata noastră, nu crezi?

— A, da, am auzit cum o spune şi în franceză, zise Domnul Broscoi parcă luându-se la întrecere. *On dirait des confettis!*

— E amuzant, am zis, gândind cu voce tare. Abia o aud vorbind în franceză zilele astea. Şi cred că atunci când e cu tine rareori o auzi vorbind în engleză.

Domnul Broscoi dădu afirmativ din cap. O barieră lingvistică fusese ridicată odată cu separarea noastră.

— Ieşi des? am întrebat eu, evitând să vreau să insist asupra lucrurilor care ne despărţeau.

Dar când Domnul Broscoi se foi stânjenit în fotoliu, mi-am dorit să-mi fi ţinut gura.

— Da, destul. Însă, mai puţin ca la început… M-am mai liniştit puţin acum.

Mă întrebam dacă exista o fată – sau fete –, dar nu mi-am permis să o fac cu voce tare, nu dacă el nu se oferea voluntar să-mi dea mai multe informaţii. Erau multe subiecte pe care nu îndrăzneam să le abordez cu Domnul Broscoi. Niciodată nu-l întrebasem cum s-a simţit când mă vedeam cu James. Dacă îmi citise blogul, pe atunci, sau dacă Mormoloc vorbea despre el. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce simţea pentru mine. Fiind din nou singură, avea cumva vreo dorinţă, oricât de slabă, că ar putea să îngroape conflictul și să încerce din nou? Dar oare eu aveam?

— Ei bine, cred că ar trebui să mă duc acasă, am mormăit când conversaţia stagnă.

Părea nepotrivit să mă duc în apartamentul gol de vizavi în timp ce fata mea sforăia liniștită în camera de lângă mine. Era ironic faptul că trebuia să plec, deşi cei doi oameni la care ţineam cel mai mult în lume erau chiar acolo.

Am zăbovit în prag o vreme, ca şi cum niciunul dintre noi nu voia să plec. Ceva în felul în care se uita în ochii mei şi modul în care îşi înclină capul, aproape imperceptibil, m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva încerca să mă sărute. Nu un sărut pe obraz, care ar fi reprezentat o abatere semnificativă de la distanţa prietenească pe care o menţinuserăm în ultimele câteva luni, ci un sărut adevărat. Pe buze.

M-am uitat la el, vrăjită, cu mintea împăienjenită. Avea să meargă mai departe? Şi dacă da, îi voi întoarce sărutul sau mă voi retrage? Unde ne vor duce oricare dintre acele variante?

În final, nu făcu decât să mă strângă uşor de braţ înainte să închidă uşor uşa în spatele meu. Am rămas o vreme în întuneric, pe palier, în faţa apartamentului, cu inima bătându-mi cu putere, întrebându-mă dacă îmi imaginasem toate acestea. Şi chiar dacă fusese unul dintre acele momente dramatice, intense, pe care îmi plăcea să le

imortalizez, zăbovind asupra semnificaţiei lor, am realizat că nu aveam nicio intenţie să scriu despre această scenă pe blogul meu.

Unele lucruri erau menite să rămână intime – prietenia noastră, care putea continua, era mult mai importantă decât să-mi dezgolesc sufletul în faţa a câteva mii de străini, mulţi dintre ei care nu făceau niciun secret din dorinţa lor de a ne şti din nou împreună.

A doua zi dimineaţă m-am aventurat în măruntaiele metroului, cu paşii sincronizaţi pe muzica pe care o auzeam în cap. Pierdută în gânduri, am înaintat pe pilot automat, şoldurile mele au ştiut instinctiv înălţimea barierelor rotative şi şi-au amintit cu precizie cât de tare trebuiau împinse. Picioarele m-au purtat în locul perfect de pe peron aliniat cu ieşirea de la destinaţie. Prin tălpile subţiri ale pantofilor simţeam conturul rotunjit al benzii de avertizare de-a lungul marginii peronului.

Trecuse un an întreg de când dădusem cu ochii prima oară de James. Melodia care rula în acel moment la ipod era cântecul nostru, *Gorecki,* de Lamb. Aceeaşi piesă pe care o ascultasem în metrou când plecasem de la hotelul Saint Louis, cu lacrimile extaziate care-mi curgeau pe obraji.

Mi-am adus aminte de femeia care eram înainte ca Petite Anglaise să între în scenă, acea somnambulă, profund dezamăgită de viaţa ei, clocotind de resentimente, dar neputând să exprime ce nu era în regulă cu viaţa ei. Mi-am amintit că, scriind despre oraşul din jurul meu şi despre oamenii din viaţa mea, am reuşit să văd totul mult mai clar. Am realizat că fiind mamă, fiind într-o relaţie, nu înseamnă că trebuia să-mi îngrop dorinţele şi să neg faptul că acestea existau. O astfel de abordare aducea numai amărăciune.

Când James s-a îndrăgostit de Petite Anglaise şi a intrat în vieţile noastre, m-am urcat de bunăvoie într-un montagnes russes. Erau momente când mă îndoiam de înţelepciunea acţiunilor mele. Momente când îmi făceam griji că blogul trăia viaţa în locul meu sau că mă împingea să scot la iveală mai mult decât mi-ar fi satisfăcut setea – mie şi cititorilor mei – pentru dramatism, pentru palpabil, astfel încât spectacolul să continue. Petite Anglaise mergea mai

departe cu un interes detaşat, se folosea de mine ca de un cobai, ca de un şoarece de laborator, şi mă punea în situaţii din ce în ce mai neaşteptate ca să vadă cum reacţionam. În tot acest timp, mâzgălea cu îndârjire, îmi cerceta emoţiile şi îmi înregistra fiecare mişcare.

Poate că nu de James mă îndrăgostisem de fapt, m-am gândit în sinea mea, cuprinsă dintr-odată de un moment de limpezime. Nu ar fi fost mai degrabă corect să spun că mă îndrăgostisem de propriile cuvinte, de imaginea mea ce se reflecta ca un ecou, de versiunea propriului eu, construit cu atenţie, mai mare decât viaţa însăşi – de Petite Anglaise? Tot ce scria ea era astfel calculat ca să fie fermecător şi seducător şi oare nu datorită acestui lucru James fusese dovada cea mai concludentă a succesului ei?

M-am uitat din nou lung la faţa mea reflectată în fereastra vagonului de metrou, la felul în care ea trepida şi se unduia prin tunelele întunecate. Arătam cumva diferit, aveam o aură atotştiutoare. Într-un singur an trăisem mai mult decât în tot deceniul ce se scursese înaintea lui. Mă ridicasem din cenuşa a două relaţii eşuate. Eram o mamă singură şi o femeie care era pe cale să aibă propria

Telefonul îmi vibră şi mă anunţă de sosirea unui mesaj de la una dintre prietenele blogheriţe, care mă întreba dacă aveam chef să ieşim să bem ceva la Café Charbon în weekend. Am zâmbit şi am scuturat din cap. „Cred că o să treacă ceva vreme până să pot să intru din nou în acel loc, am scris înapoi. Dar sper, pentru binele meu, să nu se închidă!"

Formasem o jumătate de cuplu nepotrivit cam toată viaţa mea de adult, dar abia singură mă simţeam cu adevărat întreagă şi împăcată cu propria persoană. Dorinţa de a fugi mă părăsise. Nu mai exista nicio siluetă care alerga în paralel cu trenul în care mă aflam. Având în vedere toate acestea, nu aş fi schimbat vreodată locul cu vechiul meu eu. Şi nici nu-mi doream ca Petite Anglaise să nu fi existat niciodată. Ea mă adusese în acel loc. Şi-mi plăcea cu adevărat unde mă aflam.

În timp ce metroul se oprea în staţie, am ridicat mânerul astfel

încât uşile duble să se deschidă în timp ce vagonul se afla încă în mişcare, ceea ce îmi permise să cobor în clipa în care roţile încremeniră. Am mers de-a lungul peronului, încă acompaniată de linia melodică din cap, iar paşii mi se sincronizară din nou cu ea.

Uneori simt că Parisul îmi aparţine. Orice mă va aştepta de acum înainte, oricine s-ar putea afla după colţ, eram sigură de un lucru: viitorul meu era în acel oraş.

În faţa mea văd pagini goale, care mă invită să le acopăr cu rânduri îndrăzneţe, pline de viaţă.

Sfârșit

Are o slujbă la Paris, orașul visurilor ei, o relație cu un francez fermecător, o fiică de aproape doi ani frumoasă și deșteaptă și un apartament cu o priveliște care îți taie respirația. Atunci de ce Catherine simte că viața nu îi mai oferă nici o satisfacție? Prinsă într-o relație care devine tot mai lipsită de pasiune, copleșită de responsabilitățile de mamă și plictisită de jobul administrativ, Catherine citește un articol despre cum să îți faci un jurnal online – și astfel apare blogul Micuței englezoaice.

Dar ceea ce începe ca o simplă diversiune devine treptat un forum în care Catherine împărtășește necunoscuților detalii despre viața personală. Iar când James, un cititor fidel al blogului, dorește să o cunoască pe femeia de dincolo de ecranul computerului, granița între realitate și virtual dispare, determinând-o pe Catherine să-și abandoneze viața construită cu grijă și să se lase atrasă de mirajul trăirii *l'amour fou*. Însă această dragoste nebună, James o simte pentru Catherine sau pentru Micuța englezoaică?

„Bestsellerul lui Catherine Sanderson aduce o notă inedită poveștii clasice a reinventării personale, care, de această dată, se poate afla doar la un clic distanță."

The New York Times

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-950-8

